

virtual-project.eu

ASSASSIN'S CREED

FRATRIA

OLIVER BOWDEN

OLIVER BOWDEN

Seria: Assassin's Creed

Volumul 2

FRĂȚIA

Original: *Assassin's Creed: Brotherhood* (2010)

Traducere din limba engleză de:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

PALADIN

2017

PROLOG

Evenimentele din ultimele cincisprezece minute extraordinare – ar fi putut să fie cincisprezece ore, ba chiar zile, într-atât de lungi păruseră – se învălmășiră din nou prin mintea lui Ezio, pe când se împleticea, amețit, afară din cripta de sub Capela Sixtină.

Își amintea, deși ca prin vis, că în adâncurile criptei văzuse un sarcofag uriaș care părea din granit. Când s-a apropiat de el, obiectul a început să strălucească, dar cu o sclipire neamenințătoare.

I-a atins capacul, care s-a deschis de parcă ar fi fost ușor ca un fulg. Din lumina galbenă și caldă ce strălucea dinăuntru s-a ridicat o siluetă ale cărei trăsături Ezio nu le putea distinge, deși știa că se uita la o femeie. O femeie neobișnuit de înaltă, care purta coif și avea pe umărul drept o bufniță maronie.

Lumina care o înconjură îl orbea.

— Te salut, Profetule, a rostit ea adresându-i-se cu numele acela care-i fusese atribuit în chip misterios. Te aștept de zece mii de anotimpuri.

Ezio nu a cutezat să ridice privirea.

— Arată-mi Mărul.

Bărbatul i l-a întins, supus.

— Ah...

Mâna femeii a mângâiat aerul de deasupra obiectului, dar fără să-l atingă. Mărul strălucea și pulsa. Ochii ei l-au sfredelit pe Ezio.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Ținea capul înclinat într-o parte, de parcă ar fi reflectat asupra unui lucru. Ezio a ridicat privirea și i s-a părut că vede umbra unui surâs pe chipul opalescent al femeii.

— Cine ești tu?

— Oh... am multe nume. Când am... când am murit, mă numeam Minerva.

Ezio cunoștea acel nume.

— Zeița înțelepciunii! Bufnița de pe umărul tău... Coiful... Sigur că da!

Și-a plecat fruntea.

— Noi, zeii pe care strămoșii tăi i-au venerat, am pierit. Iunona, stăpâna zeilor, și tatăl meu, Jupiter, stăpânul zeilor și soțul ei, cel care m-a adus pe lume prin fruntea sa. Mi-a dat viață nu prin vintrele, ci prin creierul său!

Ezio era transfigurat. Privea statuile înșiruite de-a lungul pereților. Venus. Mercur. Vulcan. Marte...

În depărtare se auzea un zgomot ca de sticlă ce se sparge, sau poate sunetul pe care l-ar face o stea căzătoare – era râsul Minervei.

— De fapt, n-am fost zei, ci am existat pur și simplu mai devreme. Chiar și pe vremea când umblam prin lumea aceasta, oamenii s-au străduit să ne înțeleagă existența, însă noi eram mai avansați în timp.

A făcut o pauză.

— Deși poate că nu ne înțelegeți, trebuie să țineți seama de avertismentul nostru.

— Nu pricep...

— Nu-ți fie teamă. Vreau să vorbesc cu tine, dar, de asemenea, și prin tine. Tu ești Alesul vremurilor tale. Profetul.

Ezio a simțit căldura unei mame îmbrățișându-i oboseala.

Minerva și-a ridicat brațele deasupra capului și tavanul criptei s-a transformat în bolta cerească. Fața ei sclipitoare a căpătat o aură de tristețe.

— Ascultă și privește!

Bărbatul se simțea zguduit chiar și acum, când își amintea: văzuse întregul Pământ și cerurile care-l înconjurau, tocmai până la Calea Lactee, întreaga galaxie, iar mintea lui abia putuse înțelege ce avea în fața ochilor. Văzuse o lume – lumea lui – distrusă de Om și o câmpie biciuită de vânturi. După aceea văzuse oameni – înfrânți, efemerii, totuși plini de speranță.

— Noi v-am dăruit Edenul, a zis Minerva, dar a devenit Infern. Lumea a ars până n-a mai rămas decât cenușa, însă v-am plăsmuit după chipul și asemănarea noastră și v-am creat astfel încât, indiferent ce ați fi făcut, indiferent cât rău ar fi existat în voi prin puterea alegerii voastre, să supraviețuiți dacă veți alege asta, fiindcă v-am dăruit alegerea! Apoi am reconstruit. După distrugere, am reconstruit lumea și ea a devenit, după eoni, cea pe care o cunoști și în care trăiești astăzi. Am încercat să ne asigurăm că o asemenea tragedie nu se va mai repeta niciodată.

Ezio a privit din nou cerul. Pe fundalul orizontului a văzut temple și forme, gravuri în piatră aidoma unor caligrafii, biblioteci ticsite cu pergamente, și corăbii, cetăți, muzică și dansuri. Siluete și contururi din civilizații străvechi pe care nu le știa, dar pe care le recunoștea ca aparținând semenilor lui.

— Acum însă poporul meu este pe moarte, a continuat Minerva. Și timpul va lucra împotriva noastră... adevărul va fi preschimbat în mit și legendă. Dar Ezio, Profet și Conducător, deși ai forța fizică a unui simplu om, voința ta este la fel de puternică precum a noastră și vorbele mele vor fi păstrate în tine.

Ezio o privea vrăjit.

— Fie ca vorbele mele să aducă, de asemenea, speranță, a adăugat Minerva. Tu însă trebuie să acționezi iute, fiindcă n-a mai rămas mult timp. Ferește-te de Borgia! Ferește-te de Crucea Templierilor!

Apoi cripta s-a întunecat. Minerva și Ezio erau singuri, scăldați în strălucirea tot mai slabă a luminii calde.

— Acum poporul meu trebuie să părăsească lumea aceasta. Mesajul a fost transmis. De-aici, totul rămâne în seama ta. Noi nu mai putem face nimic.

S-a făcut beznă și tăcere, iar cripta a redevenit un simplu beci, în care nu se găsea nimic.

Și totuși...

Ezio ieși aruncând o privire spre trupul contorsionat de convulsii al lui Rodrigo Borgia, „spaniolul”, papa Alexandru al VI-lea, conducătorul facțiunii Templierilor, însângerat și aparent în agonia morții. Îi era imposibil să-i dea acum lovitura de grație. Bătrânul părea să moară de propria-i mână; după cum arăta, părea că luase otravă, probabil aceeași *cantarella* pe care o administrase atâtor dușmani de-ai lui. Ei bine, n-avea decât să-și găsească singur drum spre *Inferno*. Ezio nu intenționa să-i arate milă ușurându-i sfârșitul.

Părăsi întunecata Capelă Sixtină, ieșind sub razele strălucitoare ale soarelui. Ajuns în portic își zări prietenii și camarazii Asasini, membrii Frăției, alături de care avusese atâtea aventuri și supraviețuise atâtor pericole.

PARTEA I

Nu pot fi numite virtuți uciderea concetățenilor, trădarea prietenilor, perfidia, cruzimea și lipsa credinței. Toate acestea îi pot aduce unui principe puterea, dar nu și gloria.

Niccolò Machiavelli,
Principele

Capitolul 1

Ezio rămase pentru o clipă amețit și dezorientat. Unde se afla? Ce era locul acesta? Pe măsură ce-și venea încet în simțiri, îl văzu pe unchiul său Mario desprinzându-se din grupul de camarazi Asasini și apropiindu-se de el, pentru a-l prinde de braț.

— Te simți bine, Ezio?

— A... a... a fost o luptă... cu Papa, cu Rodrigo Borgia. L-am lăsat murind.

Ezio tremura din toate încheieturile. Nu se putea stăpâni. Putea fi adevărat? Cu câteva minute în urmă – deși i se părea că trecuseră o sută de ani de atunci –, se luptase pe viață și pe moarte cu acela pe care-l ura și de care se temea cel mai mult – conducătorul Templierilor, organizația ticăloasă care dorea să distrugă lumea pe care Ezio și prietenii lui din Frăția Asasinilor se străduiseră din răspuțeri s-o protejeze.

Însă el îi înfrânsese pe Templieri. Folosise uriașele puteri ale misteriosului Măr, Partea sacră din Eden ce-i fusese încredințată de vechii zei pentru a se asigura că ceea ce investiseră în omenire nu va pieri în vărsare de sânge și fărădelege. Iar Ezio ieșise triumfător.

Oare?

Ce spusese? „L-am lăsat murind”. Într-adevăr, Rodrigo Borgia, bătrânul ticălos care-și făcuse drum cu ghearele și colții până în fruntea Bisericii pe care o conducea ca Papă, păruse în pragul morții. Luase otravă.

Însă acum o îndoială teribilă pune stăpânire pe inima lui Ezio. Oare prin faptul că-i arătase milă – sentimentul pe care se întemeia Crezul Asasinului și pe care, după cum bine știa, trebuia să-l arate tuturor, mai puțin celor care prin

existența lor puneau în primejdie viețile altor oameni – dăduse, de fapt, dovadă de slăbiciune?

Dacă așa era, n-avea să îngăduie niciodată să i se vadă îndoiala, nici chiar unchiului Mario, conducătorul Frăției. Își îndreptă umerii. Îl lăsase pe Papă murind de propria-i mână. Îl lăsase timp să se roage. Nu-l înjunghiasse în inimă ca să se asigure că murea.

Un pumn rece îi strânse inima atunci, când un glas limpede îi șopti în minte: „Ar fi trebuit să-l ucizi”.

Se scutură din tot corpul pentru a-și alunga demonii, la fel cum un câine se scutură de apă după ce iese pe mal. Și totuși, gândurile îi zăboveau asupra experienței năucitoare pe care o avusese în cripta stranie de sub Capela Sixtină a Vaticanului: clădirea din care tocmai ieșise sub razele soarelui cu care nu era obișnuit și care-l făceau să clipească. În jurul său, totul părea ciudat de calm și normal – clădirile Vaticanului erau așa cum fuseseră dintotdeauna, strălucitoare în lumina puternică. Amintirea celor petrecute în criptă îi reveni în talazuri ce-i copleșeau mintea. Avusese o viziune, o întâlnire cu o zeiță bizară – fiindcă nu exista alt cuvânt prin care să descrie făptura aceea –, despre care acum știa că era Minerva, zeița romană a înțelepciunii. Ea îi arătase atât trecutul îndepărtat, cât și viitorul, într-un fel menit să-l facă să deteste responsabilitatea pe care revelația acelor lucruri i-o pusese pe umeri.

Cui i-ar fi putut-o împărtăși? Cum ar fi putut explica *orice* din viziunea aceea? Totul păruse atât de ireal.

După experiența respectivă – și poate că ar fi fost mai bine să-i spună ordalie –, știa cu siguranță doar că luptele nu se încheiaseră. Poate că într-o bună zi avea să poată reveni în orașul lui natal, Florența, și să-și găsească liniștea în tovărășia cărților, bând cu prietenii iarna, vânând cu ei toamna, făcând curte fetelor primăvara și supraveghind munca de pe domeniul vara.

Dar nu era încă timpul pentru asta.

În adâncul inimii, Ezio știa că Templierii și tot răul pe care-l reprezentau ei nu dispăruseră. Erau un monstru cu mai multe capete decât Hidra și, aidoma fiarei aceleia, pe care doar un bărbat ca Hercule o putuse ucide, erau aproape nemuritori.

— Ezio?

Vocea unchiului Mario răsună aspru, însă îl ajută să se smulgă din reveria ce-l prinsese în gheare. Trebuia să-și revină și să gândească limpede.

În mintea lui ardea un foc nestăvil. Ca să se liniștească, își rosti numele în gând: „Sunt Ezio Auditore da Firenze. Sunt puternic și maestru al tradițiilor Asasinilor”.

Privi din nou în jur. Nu știa dacă visase sau nu. Revelațiile ciudatei zeițe din criptă îi clătinaseră profund credințele și presupunerile. Parcă timpul însuși fusese răsturnat cu susul în jos. Ieșit din Capela Sixtină, unde-l lăsase pe ticălosul

papă Alexandru al VI-lea *aparent* în agonia morții, miji iarăși ochii în lumina nemiloasă a soarelui. Camarazii Asasini se adunau în jurul lui, cu chipuri grave pe care se citea o hotărâre îndârjită.

Gândul continua să-l hăituiască. Oare ar fi trebuit să-l ucidă pe Rodrigo – să se *asigure* că era mort? Alesese să n-o facă... iar Papa păruse hotărât să-și ia viața, după ce dăduse greș în planul său final.

Totuși glasul acela limpede continua să răsunе în mintea lui Ezio.

Și nu era doar atât. O forță de neînțeles părea să-l târască înapoi spre capelă; simțea că lăsase acolo ceva neterminat.

Nu era vorba de Rodrigo. Nu *doar* de Rodrigo. Deși, dacă se întorcea, de data asta i-ar fi dat lovitura de grație. Mai exista *ceva*.

— Ce este? întrebă Mario.

— Trebuie să mă-ntorc, spuse Ezio încordat, înțelegând brusc că jocul *nu se terminase* și că nu trebuia să lase din mână Mărul.

În clipa când pricepu acest lucru, se simți copleșit de nevoia de a acționa imediat. Se smulse din brațele ocrotitoare ale unchiului său și se grăbi înapoi, spre criptă. Mario le făcu celorlalți semn să rămână locului și-l urmă.

•

Ezio ajunsese repede în locul unde-l lăsase pe muribundul Rodrigo Borgia... dar bătrânul nu mai era acolo! Mantia papală din damasc, bogat împodobită, zăcea morman pe podea, pătată cu stropi de sânge, însă posesorul ei dispăruse. Asasinul simți din nou că inima îi era strânsă de o mână înghețată, din oțel, ce voia parcă să o strivească.

Pentru ochii necunoscători, ușa secretă spre criptă era închisă și aproape invizibilă, dar când se apropie de locul în care își amintea că o zărise, se deschise lin sub atingerea lui. Ezio se întoarse către Mario și fu surprins să-i vadă teama întipărită pe chip.

— Ce-i înăuntru? întrebă unchiul, străduindu-se să vorbească pe un ton calm.

— Misterul, răspunse Ezio.

Îl lăsă pe Mario în prag și coborî prin pasajul slab luminat, sperând că nu era prea târziu, că Minerva prevăzuse situația și, ca atare, avea să dea dovadă de clemență. Cu certitudine, lui Rodrigo nu i-ar fi fost îngăduit să intre aici, totuși Ezio ținu pregătit pumnalul secret moștenit de la tatăl său.

În criptă, uriașele făpturi umane, dar în același timp *supraumane* – erau oare statui? – țineau Cârja.

Una dintre piesele Edenului.

Cârja lăsa impresia că era lipită de cel care o ținea și, când Ezio încercă s-o smulgă, făptura păru că-și întetește strânsoarea și începe să strălucească, la fel ca inscripțiile runice de pe pereții criptei.

Bărbatul își aminti că nicio mână omenească nu trebuia să atingă neprotejată Mărul. Făpturile se răsuciră apoi și se afundară în pământ, lăsând cripta complet goală, cu excepția sarcofagului uriaș și al statuilor care-l înconjurau.

Ezio se retrase un pas, aruncă o privire în jur și șovăi înainte de a pleca, știind instinctiv că era ultima oară când mai vedea locul acela. Ce credea? Spera că Minerva îi va apărea din nou? Nu-i spusese ea oare tot ce trebuia să știe? Sau cel puțin tot ce putea el să afle și să rămână în siguranță? Mărul îi fusese înmănat. Alături de Măr, celelalte piese ale Edenului i-ar fi acordat lui Rodrigo supremația după care tânjea, iar Ezio știa prea bine după atâția ani că o asemenea putere unificată ar fi fost prea periculoasă pentru oameni.

— Ești bine? răsună de sus glasul lui Mario, neobișnuit de tulburat.

— Totul e-n regulă, încuviință Ezio și reveni spre lumină cu o ciudată ezitare.

După ce ajunsese lângă unchiul lui, îi arătă Mărul fără niciun cuvânt.

— Și Cârja?

Clătină din cap.

— Mai bine în Pământ decât în mâinile oamenilor, rosti Mario înțelegând gestul. Dar asta nu trebuie să ți-o spun eu. Haide! N-ar trebui să mai zăbovim.

— De ce atâta grabă?

— Chiar crezi că Rodrigo va sta cu brațele-ncruciate și ne va lăsa să ieșim liniștiți de-aici?

— Când am plecat, era în pragul morții.

— Nu-i chiar același lucru cu a-l fi trimis pe lumea cealaltă, nu? Haide!

Ieșiră cât de repede cu putință din criptă și un curent de aer rece părea să îi urmeze.

Capitolul 2

— Unde sunt ceilalți? întrebă Ezio, încă amețit de recentele întâmplări, când ajunseră în nava mare a Capelei Sixtine.

Grupul de Asasini de acolo dispăruse.

— Le-am spus să plece. Paola s-a întors la Florența, iar Teodora și Antonio la Veneția. Trebuie să acoperim toată Italia. Templierii sunt înfrânți, dar nu nimiciți. Se vor regrupa dacă Frăția Asasinilor nu va fi vigilentă. De-a pururi vigilentă. Restul tovarășilor noștri au luat-o înainte și ne vor aștepta la cartierul nostru general din Monteriggioni.

— Ei stăteau de veghe.

— Așa-i, dar și-au dat seama când li s-a încheiat misiunea. Nu mai este timp de pierdut, Ezio. Toți știm asta, rosti Mario cu convingere.

— Trebuia să mă fi asigurat în privința lui Rodrigo Borgia.

— Te-a rănit în luptă?

— Am fost protejat de armură.

Mario își bătu încântat nepotul pe spate.

— Am vorbit în pripă mai devreme. Cred că ai avut dreptate să nu ucizi dacă nu era nevoie. Întotdeauna am fost de părere că e mai bine să fii cumpătat. Ai crezut că era pe moarte, după ce s-a otrăvit singur. Cine știe? Poate că s-a prefăcut... sau poate că n-a reușit să înghită o doză fatală de otrăvă. Oricum ar fi, trebuie să înfruntăm situația așa cum este acum și să nu ne mai irosim puterile întrebându-ne cum ar fi fost dacă procedam altfel. Noi te-am trimis pe tine, un singur om, împotriva unei întregi armate de Templieri și ți-ai îndeplinit misiunea cu vârf și îndesat. Iar eu continui să fiu bătrânul tău unchi și-am fost îngrijorat în privința ta. Haide, trebuie să ieșim de-aici. Avem multe de făcut și ultimul lucru de care aveam nevoie este să ne încolțească gărzile Borgia.

— Unchiule, n-ai putea crede ce-am văzut!

— Atunci ai grijă să rămâi în viață, ca să-mi poți povesti. Avem cai într-un grajd dincolo de San Pietro, în afara hotarelor Vaticanului. După ce ajungem la ei, vom reuși să ieșim în siguranță de-aici.

— Mă aștept ca Borgia să-ncerce să ne oprească.

Mario rânji larg.

— Bineînțeles... iar *eu* mă aștept ca Borgia să jelească pierderea multor vieți în noaptea asta!

În capelă, Ezio și unchiul său fură surprinși să găsească o mulțime de preoți, care se întorseseră să termine slujba întreruptă de înfruntarea dintre Asasin și Papă pentru obținerea Părților din Eden pe care le descoperiseră.

Preoții se repezică furioși la ei, înconjurându-i și strigând:

— *Che cosa fate 'qui?*

— Ați pângărit sanctitatea acestui lăcaș sfânt!

— *Assassini!* Dumnezeu va avea grijă să dați socoteală pentru crimele voastre!

Pe când Mario și Ezio își croiau drum prin gloata mânioasă, clopotele din San Pietro începură să dea alarma.

— Condamnați ceea ce nu-nțelegeți, îi spuse Ezio unui preot care încerca să-i oprească.

Flaciditatea corpului prelatului îi provoca silă, iar Asasinul îl împinse în lături cât mai blând cu putință.

— Trebuie să mergem, nepoate, rosti Mario apăsător. *Acum!*

— Glasul lui este glasul Satanei, răsună vocea altui preot.

Iar altul adăugă:

— Feriți-vă din calea lor!

Ezio și Mario străbătură mulțimea și ieșiră în uriașa curte interioară a catedralei, unde îi aștepta însă o mare de mantii roșii. Se părea că fuseseră

convocați toți cardinalii. Erau derutați, dar se aflau încă sub influența papei Alexandru al VI-lea, Rodrigo Borgia, conducătorul Templierilor.

— Noi nu luptăm împotriva oamenilor, psalmodiau cardinalii, ci împotriva principatelor, împotriva puterilor, împotriva conducătorilor forțelor întunericului din lumea aceasta, împotriva mârșăviei spirituale din cercurile sus-puse. Îmbrăcați, așadar, platoșa Domnului, luați pavăza Credinței și-atunci veți putea stinge săgețile de foc ale ticăloșilor!

— Ce-i cu ei? întrebă Ezio.

— Sunt confuzi, răspunse încruntat Mario. Caută călăuzire. Haide! Trebuie să ieșim înainte să ne observe prezența gărzile Borgia.

Aruncă o privire în urmă, spre Vatican. În lumina soarelui, scânteiau armuri.

— Prea târziu, murmură el. Uite-i că vin! Grăbește-te!

Capitolul 3

Veșmintele umflate de vânt ale cardinalilor formau o mare roșie, care se despărți în două când patru soldați Borgia porniră în urmărirea lui Ezio și Mario. Panica puse stăpânire pe cardinali, care începură să strige de frică, iar Asasinii se treziră înconjuțați de o mare de oameni. Neștiind încotro s-o apuce, cardinalii formaseră fără să vrea o barieră; poate că, subconștient, curajul le fusese întărit de sosirea gărzilor în armuri, ale căror pieptare din oțel străluceau în soare. Cei patru soldați își trăseseră deja săbiile din teci și acum păseau în cerc, pentru a-i înfrunta pe Ezio și Mario, care-și scoaseră la rândul lor săbiile.

— Lăsați jos armele și predați-vă, Asasinilor! strigă soldatul aflat cel mai în față, făcând un pas înainte. Sunteți înconjuțați și în inferioritate numerică!

Înainte ca acesta să mai poată rosti vreun cuvânt, Ezio se avântă înainte, simțind cum membrele-i obosite își recăpătau energia. Soldatul nu avu timp să reacționeze, fiindcă nu se aștepta ca adversarul lui să fie atât de îndrăzneț în fața unor sorți atât de defavorabili. Sabia lui Ezio descrie un cerc și spintecă aerul cu iuteală, șuierând. Soldatul încercă în van să-și ridice arma pentru a para – mișcarea Asasinului fusese pur și simplu prea iute. Sabia lui Ezio își lovi ținta cu precizie perfectă și reteză gâtul expus al inamicului, făcând să țâșnească o jerbă de sânge. Ceilalți trei soldați încremeniră, uimiți de viteza Asasinului și uluiți de iscusința dovedită. Momentul acela de ezitare le fu fatal. Arma lui Ezio abia își încheiase primul arc ucigaș, când Asasinul ridică brațul stâng, iar mecanismul pumnalului ascuns se declanșă cu un clic și vârful îi țâșni din mânecă. Îl străpunse între ochi pe al doilea soldat, înainte ca acesta să poată măcar încerca să se apere.

Între timp, neobservat, Mario făcuse doi pași în lateral, micșorând unghiul de atac asupra celor doi soldați rămași, a căror atenție era în continuare îndreptată către demonstrația șocantă de violență care se derula în fața lor. Încă doi pași, apoi își înfipse brusc sabia pe sub pieptarul soldatului celui mai apropiat, străpungându-i trupul de jos în sus. Nedumerit, soldatul își schimonosi chipul agonizând. Cu groaza întipărită în ochi, acesta se-ntoarse să fugă... dar era prea târziu. Sabia lui Ezio îl lovi în partea dreaptă, iar a lui Mario îi spintecă coapsa. Soldatul căzu cu un icnet în genunchi și Mario îl lovi fulgerător cu piciorul.

Cei doi Asasini priviră în jur: sângele celor uciși se întindea pe lespezile curții interioare, îmbibând poalele stacojii ale mantiilor cardinalilor.

— Să plecăm înainte s-apară și alți oameni ai lui Borgia!

Își flutură săbiile spre cardinalii acum îngroziți, care se îndepărtară în grabă, eliberându-le calea ce-i ducea departe de Vatican. Pornind spre sud-est, auziră tropot de copite – fără doar și poate, alți soldați – și traversară piațeta alergând cât îi țineau picioarele, în direcția Tibrului. Caii pregătiți de Mario erau priponiți imediat în afara domeniului Sfântului Scaun, dar cei doi trebuiau mai întâi să înfrunte gărzile papale care-i urmăreau și se apropiau iute, călare. Copitele cailor se auzeau răsunând pe caldarâm. Folosindu-se de săbii, Ezio și Mario izbutiră să devieze halebardele pe care gărzile le azvârliră spre ei.

Mario doborî un soldat, care era pe punctul de a-l străpunge pe nepotul său pe la spate cu sulița.

— Nu-i rău pentru un bătrânel! strigă Ezio recunoscător.

— M-aștept să-mi întorci favoarea, replică Mario. Și mai ușor cu „bătrânelul”!

— N-am uitat tot ce m-ai învățat.

— Așa sper. Atenție!

Ezio se răsuci la timp pentru a reteza picioarele calului unui soldat care se năpustise asupra lor rotind amenințător un buzdugan.

— *Buona questa!* strigă unchiul său.

Asasinul sări într-o parte, evitând alți doi urmăritori, pe care izbuti să-i răstoarne din șei când trecură pe lângă el, bărbații fiind azvârliți în față de propriul lor avânt. Mai greoi și mai în vârstă, Mario preferă să stea pe loc și să răspundă atacurilor inamicilor până ce izbutiră să iasă din raza lor de acțiune. Odată ajunși la marginea pieței mari care se întindea în fața catedralei San Pietro, cei doi Asasini suiră cu iuteală pe acoperișurile unde nu-i pândea niciun pericol, cățărându-se cu agerimea unor șopârle pe zidurile coșcovite ale caselor, după care o luară la fugă sărind peste canioanele formate de străzi. Nu era întotdeauna ușor, și la un moment dat Mario fu cât pe-aici să cadă. După un salt prea scurt, bătând cu disperare ca să se prindă de jghebul pentru apa de ploaie. Gâfâind, Ezio se întoarse din drum și-l ridică peste margine, cu doar o clipă înainte ca săgețile trase de arbaletelile urmăritorilor să șuiere inofensive pe lângă ei.

Înaintau însă mult mai repede decât gărzile, care, având armuri mai grele și fiind lipsiți de abilitățile Asasinilor, încercară zadarnic să țină pasul, alergând pe ulițe până când, treptat, rămaseră în urmă.

Mario și Ezio se opriră pe un acoperiș care dădea spre o piațetă de la marginea lui Trastevere. Lângă un han cu aspect modest, pe a cărui firmă ponosită scria „Vulpoiul adormit”, doi roibi mari și robuști erau înșeuaiți, păziți de un bărbat cocoșat, sașiu și cu mustață stufoasă.

— Gianni! șuieră Mario.

Cocoșatul ridică ochii și desfăcu îndată dârlogii cu care erau legați caii de un inel mare din fier fixat în zidul hanului. Mario sări pe dată de pe acoperiș, ateriză cu genunchii ușor îndoți și sări în șaua bidiviului voinic aflat cel mai aproape de el. Animalul necheză și tropăi pe loc, cuprins de freamătul nerăbdării.

— Șșș, *Campione*, îl liniști Mario, după care, ridicând ochii spre Ezio, care rămăsese pe clădire, răcni: Haide! Ce mai aștepți?

— O clipă, *Zio*, răspunse bărbatul și se răsuci spre două gărzi Borgia care izbutiseră să se cațere pe acoperiș și care acum aținteau spre el – spre marea lui surprindere – niște pistoale al căror model îi era complet necunoscut.

De unde făcuseră rost de ele? Nu avea însă timp de întrebări, așa că se roti prin aer spre ei, slobozindu-și pumnalul secret și retezând jugularele celor doi înainte ca aceștia să aibă timp să apese pe trăgace.

— Impresionant, comentă unchiul lui strunindu-și armăsarul năvălaș. Acum, dă-i drumul! *Cosa diavolo aspetti?*

Ezio sări de pe acoperiș și ateriză lângă al doilea cal, care era ținut cu strășnicie de cocoșat, după care sări de acolo în șa. Bidiviul se cabră speriat sub greutatea neașteptată din spinare, dar bărbatul îl struni imediat și apoi își urmă unchiul, care pornise în galop către Tiberu. Gianni dispăru în han și chiar atunci un detașament de călăreți Borgia apăru în piațetă, de după colț. Înfigându-și călcăiele în coastele calului, Ezio goni după Mario cu o viteză amețitoare pe străzile desfundate ale Romei, către râul leneș și murdar. Înaintând prin labirintul de străzi vechi, Asasinii auzeau venind din spate răcnetele soldaților care-i suduiau.

Odată ajunși la insula Tiberina, traversară râul pe un pod șubred care trepidă sub copitele cailor și apoi se întoarseră și galopară spre mieznoapte pe drumul principal care ducea spre ieșirea din orașelul sărăcăcios ce fusese cândva capitala lumii civilizate. Nu se opriră până nu ajunseră în adâncul ținutului rural și se asigurară că nu mai puteau fi ajunși.

Lângă așezarea Settebagni, la umbra unui ulm masiv de lângă drumul prăfuit ce mergea paralel cu râul, descălecară, își priponiră caii și poposiră să-și tragă răsuflarea.

— Am scăpat cam la limită, unchiule.

Bătrânul ridică din umeri și zâmbi, parcă îndurerat, apoi scoase dintr-un cobur un burduf din piele cu vin roșu aspru și-l întinse nepotului său.

— Ia, rosti el găfâind încă. O să-ți facă bine.

Ezio bău și se strâmbă.

— De unde ai porcăria asta?

— E cel mai bun vin de la Vulpoiul adormit, rânji larg Mario. Nu te teme, după ce vom ajunge la Monteriggioni, o să ai parte de lucruri mai bune.

Bărbatul surâse și-i înapoie burduful, apoi chipul îi deveni îngândurat.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Mario cu blândețe.

Fără grabă, Ezio scoase Mărul din punga în care-l ascunsese.

— Ce-ar trebui să fac cu asta?

Unchiul îl privi cu gravitate.

— Este o responsabilitate mare, dar, în același timp, e o povară pe care va trebui s-o duci singur.

— Și cum pot face asta?

— Ce-ți spune inima?

— Inima îmi spune să scap de el. Însă rațiunea...

— Ți-a fost încredințat... de puterile necunoscute pe care le-ai întâlnit în criptă, rosti Mario solemn. Ele nu l-ar fi redat muritorilor dacă n-ar fi fost destinat unui scop anume.

— Este prea periculos. Dacă ar cădea din nou în mâinile cui nu trebuie...

Ezio se uită încruntat spre râul care curgea liniștit în apropiere. Mario îl privi, așteptând.

Bărbatul cântări Mărul în mâna sa dreaptă înmănușată. Continua să ezite. Știa că nu putea să arunce pur și simplu o comoară atât de mare, iar cuvintele unchiului îl pusese ră pe gânduri. Cu siguranță, Minerva nu i-ar fi îngăduit să ia înapoi Mărul dacă n-ar fi avut un motiv.

— Decizia trebuie să fie numai a ta, zise Mario. Dar dacă în clipa asta nu ești pregătit să ai grija lui, dă-mi-l să-l păstrez eu. Îl poți lua mai târziu, după ce îți pui ordine în gânduri.

Ezio încă mai șovăia, apoi amândoi auziră în depărtare zgomot de copite în galop și lătrături de copoi.

— Nemernicii ăia nu renunță ușor, zise Mario printre dinți. Haide, dă-mi-l!

Ezio oftă, însă după aceea puse Mărul în punga din piele și i-o aruncă unchiului, care o piti iute în coburul său.

— Iar acum, zise Mario, trebuie să trecem râul călare, prin apă. Blestemații de câini ne vor pierde urma și chiar dacă gărzile ar fi atât de istețe încât să traverseze Tibrul, vom putea scăpa de ele în pădurile de pe malul celălalt. Haide! Vreau ca până mâine la ora asta să fim în Monteriggioni.

— Cât de tare vrei să galopăm?

Mario își înfipse călcâiele în coastele calului său, care se cabră, făcând spume la bot.

— Foarte tare, pentru că de-acum încolo nu ne vom mai lupta doar cu Rodrigo, ci și cu fiul și fiica lui – Cesare și Lucrezia.

— Și ei sunt...?

— Cei mai periculoși oameni pe care-i vei întâlni probabil vreodată.

Capitolul 4

În după-amiaza zilei următoare, la orizont apăru micul orașel-cetate Monteriggioni, dominat de *rocca* lui Mario. Cei doi Asasini merseseră mai iute decât speraseră și acum încetiniră pasul, pentru a cruța caii.

— ... după care Minerva mi-a povestit despre soare, spuse Ezio. Mi-a spus despre o catastrofă care s-a petrecut cu mult timp în urmă și a prezis o alta, care va sosi...

— Dar abia într-un viitor îndepărtat, *vero*? rosti Mario. Așadar nu trebuie să ne facem griji în privința asta.

— *Si*, încuviință celălalt bărbat. Mă-ntreb câte alte aventuri ne mai așteaptă.

Tăcu o clipă, căzând pe gânduri.

— Poate că se va termina-n curând.

— Și asta ar fi ceva rău? întrebă Mario.

Ezio era pe punctul de a răspunde, când fu întrerupt de zgomotul unei explozii: o lovitură de tun provenită din direcția orașului. Trase sabia din teacă și se ridică în scări pentru a cerceta meterezele.

— Nu te speria! râse cu poftă Mario. Se face instrucție. Am modernizat tot arsenalul de aici și am instalat tunuri noi pe creneluri. În fiecare zi facem instrucție.

— Atâta timp cât nu țintesc spre noi...

— Nu te speria, repetă unchiul. I-adevărat că oamenii încă nu și-au format ochiul, dar au suficientă minte ca să nu tragă în șeful lor!

Peste puțin timp intrau prin poarta principală a orașului și suiau pe strada care ducea la citadelă. Lumea se strânsese de o parte și de cealaltă a drumului, privindu-l pe Ezio cu un amestec de respect, admirație și afecțiune.

— Bine-ai revenit! îi strigă o femeie.

— *Grazie, Madonna*, îi zâmbi el înclinând ușor din cap.

— De trei ori ura pentru Ezio! răsună un glas de copil.

— *Buongiorno, fratellino!* îi răspunse Ezio.

Se întoarse spre Mario și adăugă:

— E bine să fii din nou acasă.

— Cred că sunt mai încântați să te vadă pe tine decât pe mine, îi replică unchiul, dar zâmbi când i-o spuse.

De fapt, multe ovații, mai ales cele din partea orășenilor mai vârstnici, i se adresau lui.

— Abia aștept să revăd vechea reședință a familiei, zise Ezio. A trecut ceva vreme...

— Așa-i, și te așteaptă câteva persoane nerăbdătoare să te vadă.

— Cine?

— Chiar nu poți ghici? Nu cred că ești într-atât de preocupat de îndatoririle tale pentru Frăție.

— Bineînțeles că pot ghici. Te referi la mama și la sora mea, nu? Ele ce fac?

— Claudia a fost foarte nefericită după moartea soțului ei, însă timpul vindecă aproape totul și cred că acum se simte mult mai bine. De fapt, iat-o!

Intraseră călare în curtea interioară a reședinței fortificate a lui Mario și, pe când descălecau, sora lui Ezio, Claudia, apără în capul scării de marmură care ducea spre intrarea principală și coborî treptele în fugă, aruncându-se în brațele fratelui ei.

— Frăție! strigă ea îmbrățișându-l. Întoarcerea ta acasă este cel mai frumos cadou de aniversare pe care mi l-aș fi putut dori.

— Claudia, scumpa mea, zise Ezio fără să-i dea drumul din brațe. Cât mă bucur că m-am întors! Ce face mama?

— Este bine, slavă cerului! Murea de nerăbdare să te vadă și am stat ca pe ace de când am primit vestea că te întorci. Iar faima ți-a luat-o înainte.

— Haide să intrăm, spuse Mario.

— În oraș mai este cineva care va fi încântată să te vadă, continuă Claudia luându-și fratele de braț și urcând treptele împreună. Contesa de Forlì.

— Caterina este aici? întrebă el, străduindu-se să-și ascundă entuziasmul din voce.

— N-am știut cu exactitate când vei sosi. Ea și mama sunt cu maica stareță, dar vor veni înainte de apusul soarelui.

— Mai întâi să ne ocupăm de afaceri, interveni Mario. Am convocat pentru seara asta o întrunire a Consiliului Frăției. Știu că mai ales Machiavelli dorește foarte mult să discute cu tine.

— S-a terminat, așadar? întrebă Claudia încordată. Spaniolul a murit cu adevărat?

Ochii cenușii ai lui Ezio se înăspiră.

— Voi explica totul la întrunirea de diseară, răspuse el.

— Prea bine, încuviință femeia, însă îngrijorarea i se citea în ochi când plecă.

— Și, te rog, strigă Ezio după ea, transmite-i salutările mele contesei când se-ntoarce! Diseară mă voi întâlni cu ea și cu mama. Mai întâi însă am ceva de rezolvat cu Mario, lucruri care nu suferă amânare.

După ce rămaseră singuri, tonul unchiului deveni grav.

— Trebuie să te pregătești bine pentru diseară, Ezio. Machiavelli va sosi la apus și știu că are multe întrebări pentru tine. Vom discuta chestiunile acum, apoi te sfătuiesc să te odihnești... poate că n-ar fi rău să revizitezi orașulul.

•

După o discuție îndelungată și temeinică cu Mario în cabinetul lui, Ezio coborî în Monteriggioni. Întrebarea dacă Papa supraviețuise sau nu îl obseda și încercă să-și abată gândurile de la ea. Unchiul îi propusese să-l viziteze pe croitorul lui și să-și comande haine noi, pentru a le înlocui pe cele murdărite în călătorie, așa că într-acolo se-ndreptă mai întâi. Îl găsi pe croitor așezat turcește pe masa lui de lucru, unde cosea o mantie din brocart verde-smarald.

Ezio îl plăcu imediat, fiindcă era doar cu puțin mai în vârstă decât el și avea un suflet deschis. Croitorul îl întâmpină cu căldură.

— Cărui fapt datorez această cinste? întrebă el.

— Cred că am nevoie de niște straie noi, răspunse Ezio cu regret. Spune-mi, ce crezi? Fii sincer, te rog.

— *Signore*, chiar dacă meseria mea n-ar fi fost să vând haine, v-aș fi sfătuit că v-ar fi de mare folos un rând nou de veșminte.

— Așa gândisem și eu! Prea bine!

— Vă voi lua măsurile și apoi puteți alege culorile care vă plac.

Ezio se lăsă pe mâinile croitorului, după care ceru o vestă din catifea gri-închis și pantaloni strâmți din lână de aceeași culoare.

— Pot fi gata până diseară?

Croitorul zâmbi.

— Nu, dacă doriți să fac o treabă bună, *signore*. Dar putem încerca o probă mâine la amiază.

— Perfect, zise Ezio sperând că întrunirea la care urma să participe în cursul serii nu avea să atragă după sine necesitatea plecării imediate din Monteriggioni.

Pe când traversa piața principală a orașului, zări o femeie atrăgătoare care se lupta cu o lădiță cu flori galbene și roșii, pe care nu izbutea s-o ridice. La ora aceea din zi, în jur erau puțini trecători, iar lui Ezio îi fusese întotdeauna greu să ignore domnițele aflate la ananghie.

— Te pot ajuta? întrebă el apropiindu-se.

Ea îi surâse.

— Da, ești exact bărbatul de care am nevoie. Grădinarul meu ar fi trebuit să-mi aducă florile acestea, dar i s-a îmbolnăvit soția, așa că a fost nevoit să plece acasă. Aveam drum pe aici și m-am gândit să le iau eu, dar lada este mult prea grea pentru mine. Crezi că ai putea...?

— Bineînțeles.

Ezio se aplecă și ridică lădița pe un umăr.

— Ce de flori! Ești o femeie norocoasă.

— Ba chiar și mai norocoasă acum că te-am întâlnit pe tine.

Nu era nicio îndoială că femeia flirta cu el.

— I-ai fi putut cere soțului tău să ți le aducă, observă Ezio, sau vreunui servitor.

— Mai am un singur alt servitor, care este de fapt o femeie și n-are nici pe jumătate forța mea. Cât despre soț... nu am.

— Am înțeles.

— Am comandat florile acestea pentru aniversarea Claudiei Auditore, rosti femeia cu privirea ațintită asupra lui.

— Pare a fi un eveniment așteptat.

— Cu siguranță.

Ea făcu o pauză scurtă, apoi spuse:

— De fapt, dacă ai dori, m-ai putea ajuta și în altă privință: caut pe cineva impunător, care să mă însoțească la petrecere.

— Și crezi că eu aș fi destul de impunător?

Femeia deveni mai îndrăzneată.

— Da! Nimeni din oraș nu umblă mai mândru ca dumneata, domnule. Sunt sigură că până și fratele Claudiei, Ezio însuși, ar fi impresionat.

Bărbatul zâmbi.

— Mă măgulești. Dar fiindcă veni vorba, ce știi despre acest Ezio?

— Claudia – cu care sunt prietenă bună – îl consideră cel mai grozav om din lume, însă el o vizitează rar și, din câte am înțeles, este destul de distant.

Ezio hotărî că sosise momentul să dea cărțile pe față.

— Este adevărat, din păcate – am fost... distant.

— Ah, nu! gemu femeia. *Tu ești Ezio!* Nu pot să cred! Claudia a spus într-adevăr că aștepta să te întorci. Petrecerea ar fi trebuit să fie o surpriză pentru ea. Promite-mi că nu suflă o vorbă!

— Acum mai bine mi-ai spune cum te numești.

— Sigur că da. Sunt Angelina Ceresa. Promite-mi că vei păstra tăcerea.

— Ce-ai putea face ca să mă convingi?

Ea îl privi ștregărește.

— O, îmi trec prin cap câteva lucruri.

— Abia aștept să le aud.

Ajunseseră deja la ușa casei Angelinei. Menajera vârstnică le deschise și Ezio așeză lădița cu flori pe o bancă de piatră din curtea interioară. Se întoarse apoi spre femeie și zâmbi.

— Așadar... mi le spui?

— Mai târziu.

— De ce nu acum?

— *Signore*, te asigur că așteptarea va merita din plin.

Niciunul dintre ei nu știa însă că evenimentele viitoare aveau să-i copleșească și că nu se vor mai revedea niciodată.

Ezio își luă rămas-bun și, văzând că ziua era pe sfârșite, porni înapoi spre citadelă. Pe când se apropia de grajduri, observă o fetiță care mergea singură pe mijlocul drumului. Tocmai voia să-i vorbească, când deodată răsunară strigăte disperate și se auziră tropăiturile ca niște tunete ale unor copite de cai. Mai iute ca gândul, Ezio înșfăcă fetița și o duse la adăpostul unei firide din zidul unei case. O făcuse la timp, deoarece de după colț apărură în galop un armăsar de război puternic, complet echipat, dar fără călăreț. După el, fără să se grăbească, mergând pe jos, venea bătrânul Federico, grăjdarul-șef al lui Mario, pe care Ezio îl recunoscuse imediat.

— *Torna qui, maledetto cavallo!* răcni neputincios Federico după calul care deja nu se mai vedea.

Zărindu-l pe Ezio, îi zise:

— Domnule, mă poți ajuta, rogu-te? Este armăsarul favorit al unchiului dumitale. Tocmai mă pregăteam să-i scot hamurile și să-l țesăl, când s-a speriat de ceva – este foarte agitat.

— Nu-ți face griji, voi încerca să ți-l aduc înapoi.

— Mulțumesc tare mult, zise Federico ștergându-și sudoarea de pe frunte. Sunt prea bătrân pentru așa ceva.

— Nu-ți face griji. Rămâi aici și stai cu ochii pe copila asta – cred că s-a rătăcit.

— Sigur că da.

Ezio porni în fugă după armăsar, pe care-l găsi fără mare greutate. Se domolise și mânca fân dintr-o căruță de pe marginea străzii. Necheză ușor la apropierea bărbatului, dar îl recunoscuse și rămase locului. Ezio îi puse palma pe grumaz și-l mângâie liniștitor, apoi îl luă de căpăstru și-l duse încetișor înapoi.

Pe drum avu ocazia să facă altă faptă bună, când întâlni o tânără îngrijorată până peste poate, care se dovedea a fi mama fetiței pierdute. Ezio îi explică ce se întâmplase, având grijă să nu dezvăluie în ce pericol fusese copila. După ce-i spusese unde era fiica ei, tânăra mamă porni în fugă, strigându-și fetița – „Sophia! Sophia!” – și Ezio auzi un țipăt de răspuns „*Mamma!*” După câteva minute, se alătură micului grup și-i întinse căpăstrul lui Federico, care, mulțumindu-i din nou, îl imploră să nu-i spună nimic lui Mario. Ezio îi făgădui și Federico plecă spre grajduri cu armăsarul.

Tânăra mai zăbovi însă cu fiica ei, iar Ezio se întoarse către ele zâmbind.

— Fetița vrea să-ți mulțumească, rosti mama.

— Mulțumesc, spuse Sophia ascultătoare, ridicând ochii spre Ezio cu un amestec de admirație și tulburare.

— Pe viitor să stai lângă mama ta, îi spusese el cu blândețe. Să nu mai pleci așa, *capisco?*

Fetița încuviință în tăcere.

— Am fi pierduți dacă dumneata și familia dumitale n-ați avea grijă de noi, *signore*, zise mama copilului.

— Facem ce putem, replică Ezio, dar se-ntoarse tulburat în citadelă.

Deși era destul de sigur că se putea ține ferm pe poziții, nu aștepta deloc întâlnirea cu Machiavelli.

•

Până la întrunire mai era încă destul timp, așa că, pentru a evita să se mai gândească la direcția în care se puteau îndrepta discuțiile, precum și din pură curiozitate, Ezio sui pe metereze pentru a examina îndeaproape noile tunuri de care Mario era atât de mândru. Erau mai multe și toate arătau minunat. Fuseseră turnate din bronz și lângă fiecare se afla câte o movilă ordonată de ghiulele din fier. Cel mai mare tun avea țeava lungă de trei metri, iar unchiul îi spusese că ajungeau la o greutate de aproape nouă mii de kilograme, dar între ele fuseseră intercalate și culevrine mai ușoare și mai lesne manevrabile. În turnurile care se înălțau pe ziduri se aflau alte tunuri, mai mici decât culevrinele, pe afeturi din fier turnat, și falconete ușoare pe cărucioare din lemn.

Ezio se apropie de un grup de soldați care se strânseseră în jurul unuia dintre tunurile mari.

— Sunt frumoase afurisitele, rosti el trecându-și palma peste ornamentele complicate din jurul orificiului pentru aprindere.

— Așa este, *Messer Ezio*, încuviință conducătorul grupului, un plutonier mătăhălos, pe care Asasinul și-l amintea de la prima lui vizită în Monteriggioni, în tinerețe.

— Am auzit c-ați făcut instrucție mai devreme. Pot să-ncerc să trag și eu?

— Puteți, sigur că da, dar mai devreme am tras cu cele mici. Astea mari sunt nou-nouțe. Se pare că încă n-am deprins șmecheria încărcării lor, iar maestrul armurier care ar trebui să ne-nvețe a dispărut.

— Nu l-ați căutat?

— Ba da, domnule, dar până acum n-am avut noroc.

— O să încerc și eu să dau de el. La urma urmelor, tunurile nu sunt aici doar pentru paradă și nu se știe niciodată când ați putea avea nevoie de ele.

Ezio porni mai departe, continuându-și turul meterezilor. Nu parcursese mai mult de douăzeci-treizeci de metri, când auzi zgomote puternice dintr-o magazie din lemn ce fusese construită în vârful unuia dintre turnuri. În apropiere se afla o ladă de scule, iar pe măsură ce Ezio se apropia, zgomotele se dovedeau a fi sforăituri.

În magazie era întuneric și cald și duhnea îngrozitor a vin stătut. După ce ochii i se acomodară cu lumina slabă, Asasinul distinse silueta unui bărbat voinic, îmbrăcat într-o cămașă nu prea curată, care zăcea pe un maldăr de paie cu mâinile și picioarele rășchirate. Îl împinse ușor cu vârful piciorului, dar singurul

rezultat fu că bărbatul îngăimă ceva, se trezi doar pe jumătate, după care îi întoarse spatele, îndreptându-și fața spre perete.

— *Salve, Messere*, spuse Ezio împingându-l din nou, de data asta mai tare.

Bărbatul întoarse capul și deschise un ochi.

— Care-i treaba, prietene?

— Avem nevoie de tine să ne arăți cum funcționează noile tunuri de pe metereze.

— Nu azi, amice. Mâine la prima oră.

— Ești prea beat ca să-ți faci treaba? *Capitano* Mario nu cred că va fi prea încântat dacă o s-audă asta.

— S-a terminat cu munca pe ziua de azi.

— Nu-i chiar așa târziu. Știi cât e ceasul?

— Nu. Și nici nu-mi pasă. Eu fac tunuri, nu ceasuri.

Ezio se lăsase pe vine ca să vorbească cu bărbatul, care la rândul lui se ridicase în capul oaselor și-l regală acum cu un damf de usturoi și Montalcino ieftin, după care râgâi puternic. Ezio se ridică în picioare.

— Vrem ca tunurile acelea să fie pregătite pentru tragere și avem nevoie de ele acum, spuse Ezio. Vrei să găsec pe altcineva, mai capabil decât tine?

Armurierul se ridică de pe paie clătinându-se.

— Ușurel, prietene! zise el. Nimeni altul nu pune mâna pe tunurile mele!

Se sprijini de Ezio ca să-și regăsească echilibrul.

— Nu știi ce-nseamnă... unii soldați n-au nici cel mai mic respect pentru artilerie. Sigur că da, pentru mulți dintre ei, turnurile sunt chestii noi și complicate, nu zic ba. Se-așteaptă ca un tun să funcționeze ca o vrajă – așa cum ai pocni din degete! Degeaba-ncerci să scoți ceva bun din ei.

— Putem vorbi în timp ce mergem? întrebă Ezio. Timpul nu stă-n loc pentru noi.

— Cum spuneam, zise armurierul, ce-avem noi aici sunt chestii de prima mână. Numai lucrurile cele mai bune pentru *Capitano* Mario... dar să știi că sunt destul de simple. Am pus mâna pe-un model franțuzesc pentru o armă pe care s-o ții c-o singură mână. Ei o numesc „ucigașul din fier forjat”. Foarte isteț! Ia gândește-te: un tun pe care să-l ții într-o singură mână. Țta-i viitorul, prietene!

Ajunseseră aproape de grupul adunat în jurul tunului nou.

— Puteți pune capăt căutărilor, anunță Asasinul voios. Iată-l!

Plutonierul îl privi pe armurier cu ochii mișiți.

— E-n stare de ceva? întrebă el.

— Poate că acum sunt nițeluș amețit, replică armurierul, da-n adâncul inimii sunt un om pașnic. În vremurile astea, unicul chip prin care să rămân în viață este să-ncurajez războinicul adormit din adâncul meu. De-asta, e datoria mea să beau.

Îl împinse pe plutonier în lături.

— Ia să vedem ce-avem noi aici...

După ce examinează câteva clipe tunul, începu să-i mustre pe soldați:

— Ce-ați făcut aici? Ați umblat la ele, așa-i? Slavă Domnului că n-ați tras cu vreunul, fiindcă ne-ați fi putut omorî pe toți. Încă nu-s pregătite. Mai întâi trebuie bine curățate țevile.

— Cu tine aici, s-ar putea nici să nu mai avem nevoie de tunuri, comentă plutonierul. Ajunge să suflă spre inamic!

Armurierul era însă ocupat să curețe țeava cu o vergea și cu ghemotoace mari de bumbac îmbibat de ulei. După ce termină, se îndreptă de spate și gemu.

— Asta a fost, rosti el și se întoarse către Ezio. Pune-i pe băieți să-l încarce – atâta lucru pot face și ei, deși Domnul mi-e martor că-a durat mult până-au învățat și asta – și poți trage. Vezi dealul de colo? Am pus pe el niște ținte, la aceeași înălțime cu tunul. Începe prin a ținti ceva aflat la aceeași înălțime – în felul ăsta, dacă tunul o să explodeze, cel puțin n-o să-ți zboare și ție scăfârliă.

— Foarte încurajator, zise Ezio.

— Fă o încercare, *Messer*. Asta-i aprinzătorul.

Ezio puse fitilul în orificiul pentru aprindere. O vreme nu se întâmplă nimic, apoi bărbatul sări îndărăt când tunul se cutremură și mugii. Văzu apoi că ghiuleaua lui distrusese una dintre ținte.

— Bine lovit, spuse armurierul. *Perfetto!* Cel puțin mai există cineva aici, în afară de mine, care știe să tragă.

Ezio le ceru soldaților să reîncarce tunul și trase din nou, dar de data asta dădu greș.

— Nu le poți avea pe toate, chicoti armurierul. Vino mâine-n zori. Facem iar instrucție și-o să ai ocazia să te antrenezi.

— Voi veni, încuviință Ezio, neștiind că data următoare avea să tragă cu un tun în toiul unei bătălii adevărate.

Capitolul 5

Când Ezio intră în sala mare a citadelei unchiului său, umbrele serii se îndesau deja și slujitorii începuseră să aprindă făcle și lumânări ca să risipească întunericul. Posomorea amurgului era pe potriva stării tot mai mohorâte a bărbatului, odată cu apropierea întrunirii.

Era atât de pierdut în gânduri, încât la început nici nu remarcă persoana din fața căminului masiv. Silueta ei subțire, totuși puternică, părea micuță pe lângă cariatidele gigantice aflate de-o parte și de alta a șemineului. De aceea, tresări surprins când femeia se apropie de el și-i atinse brațul. Dar îndată ce o recunosc, chipul i se destinse într-o expresie de încântare pură.

— *Buonasera*, Ezio, rosti femeia... cam sfios pentru firea ei, gândi el.

— *Buonasera*, Caterina, îi răspunse și făcu o plecăciune înaintea contesei de Forli.

Apropierea dintre ei aparținea trecutului, totuși niciunul n-o dăduse uitării, iar când ea îi atinse brațul, amândoi – sau cel puțin așa i se păru lui Ezio – simțiră fiorul momentului.

— Claudia mi-a spus că ești aici și abia așteptam să te revăd, dar...

Bărbatul ezită.

— ... Monteriggioni este departe de Forli și...

— Nu trebuie să te măgulești singur, crezând că am bătut atâta drum numai pentru tine, răspunse Caterina cu aceeași ascuțime a limbii de altă dată.

Din surâsul ei Ezio putea vedea totuși că nu vorbise pe de-a întregul serios. În acea clipă înțelese că era încă atras de femeia aceea extrem de independentă și periculoasă.

— Sunt întotdeauna gata să te slujesc, *Madonna*, în orice fel aș putea, zise el și era purul adevăr.

— Unele feluri sunt mai grele decât altele, replică ea, iar de data asta avea ceva dur în tonul vocii.

— Despre ce-i vorba?

— Nu este tocmai simplu, urmă Caterina Sforza. Am venit în căutarea unei alianțe.

— Spune-mi mai multe.

— Ezio, mă tem că misiunea ta încă n-a luat sfârșit. Armatele papale se îndreaptă spre Forli. Domeniul meu este mic, dar, din fericire – sau din nefericire pentru mine – se află într-o regiune de mare importanță strategică.

— Și dorești ajutorul meu?

— Armatele mele sunt slabe... condotierii voștri ar însemna un sprijin important pentru cauza mea.

— Va trebui să discut despre asta cu Mario.

— El nu mă va refuza.

— Nici eu.

— Ajutându-mă pe mine, nu numai că vei face o faptă bună, dar vei lua poziție împotriva forțelor răului în fața cărora noi am fost mereu uniți.

În timp ce ei vorbeau, apăru Mario.

— Ezio, *Contessa*, ne-am adunat și așteptăm, vorbi el, iar chipul îi era neobișnuit de serios.

— Vom mai discuta despre asta, îi spuse Ezio Caterinei. Acum sunt așteptat la o întrunire convocată de unchiul meu, unde cred că va trebui să dau explicații pentru faptele mele. Haide să ne întâlnim după aceea, de acord?

— Întrunirea mă privește și pe mine, spuse Caterina. Vom merge împreună.

Capitolul 6

Încăperea îi era foarte familiară lui Ezio. Pe peretele interior, acum expus, erau aranjate în ordine paginile Marelui Codex. Masa, de obicei acoperită de hârti, era liberă, iar în jurul ei, pe jilțuri din lemn întunecat cu spătare drepte și rigide, stăteau membrii Frăției Asasinilor ce se adunaseră la Monteriggioni alături de cei din familia Auditore care-i cunoșteau cauza. Mario stătea la biroul lui, iar la un capăt se afla bărbatul sever cu veșminte închise la culoare, cu chip încă tânăr, dar cu riduri adânci de concentrare săpate pe frunte. Acesta devenise unul dintre asociații cei mai apropiați ai lui Ezio și în același timp unul dintre criticii lui cei mai nemiloși: Niccolò Machiavelli. Cei doi se salutară înclinând din cap, apoi Ezio se apropie de Claudia și de mama lui, Maria Auditore, conducătoarea familiei după moartea tatălui său. Maria îl îmbrățișă strâns pe unicul ei fiu rămas în viață, de parcă însăși viața ei ar fi depins de îmbrățișarea aceea, și-l privi cu ochi strălucitori când el i se desprinse din brațe și se așeză lângă Caterina, în fața lui Machiavelli, care acum se ridică și-l privi întrebător. În mod clar, de data asta nu avea să existe un prolog politic.

— Mai întâi de toate, poate că-ți datorez scuze, începu Machiavelli. Eu nu am fost în criptă și probleme urgente m-au chemat la Florența înainte să pot analiza cu adevărat cele întâmplate acolo. Mario ne-a oferit relatarea lui, însă numai versiunea ta poate fi completă.

Ezio se ridică și începu simplu și direct.

— Am intrat în Vatican, unde l-am întâlnit pe Rodrigo Borgia, papa Alexandru al VI-lea, și l-am înfruntat. El deținea una dintre Părțile Edenului, Cârja, și a folosit-o împotriva mea. Am izbutit să-l înving și, folosind puterile combinate ale Mărului și Cârjei, am pătruns în cripta secretă, iar pe el l-am lăsat afară. Era deznădăjduit și m-a implorat să-lucid, dar n-am făcut-o.

Se opri din povestit.

— Apoi? îl îndemnă Machiavelli, în vreme ce toți ceilalți așteptau în tăcere.

— În criptă am văzut multe lucruri ciudate... lucruri de neînchipuit în lumea noastră.

Vizibil tulburat, Ezio se strădui să continue pe ton egal.

— Mi-a apărut apoi o viziune a zeiței Minerva. Mi-a vorbit despre o tragedie teribilă ce se va abate asupra omenirii în viitor, dar a amintit, de asemenea, despre niște temple uitate care ar putea, dacă vor fi găsite, să ne ajute și să ne conducă spre un soi de mântuire. A părut să invoce un duh care avea o legătură strânsă cu mine, dar nu pot spune care este aceasta. După ce și-a încheiat avertizările și prezicerile, zeița a dispărut. Când am ieșit, l-am văzut pe Papă murind... sau așa am crezut; părea că înghițise otravă. Puțin mai târziu, ceva m-a îndemnat să revin acolo. Am luat Mărul, însă Cârja, care ar fi putut fi altă Parte a

Edenului, a fost înghițită de pământ. M-am bucurat, fiindcă Mărul în sine, pe care i l-am încredințat lui Mario să-l păstreze, este deja o responsabilitate destul de mare pentru mine.

— Uimitor! strigă Caterina.

— Nu-mi pot închipui asemenea minuni, adăugă Claudia.

— Prin urmare, rosti Machiavelli sec, în criptă nu se afla arma teribilă de care ne-am temut, sau cel puțin Templierii nu au pus mâna pe ea. Măcar asta este o veste bună.

— Dar cum era zeița... Minerva? întrebă Claudia. Arăta... ca noi?

— Înfațișarea ei, răspunse Ezio, era omenească și în același timp mai presus ca a oamenilor. Potrivit spuselor ei, aparține unei rase mai vechi și mai mărețe decât a oamenilor. Restul semenilor ei au murit cu veacuri în urmă și ea aștepta de mult timp clipa întâlnirii. Aș vrea să pot descrie în cuvinte lucrurile magice pe care le-a făcut.

— Ce sunt templele acelea despre care a vorbit? interveni Mario.

— Nu știu.

— Minerva a spus c-ar trebui să le căutăm? Cum putem ști ce anume să căutăm?

— Poate c-ar trebui... poate că tocmai căutarea ne va arăta calea.

— Trebuie să pornim în căutarea lor, spuse apăsător Machiavelli, însă mai întâi trebuie să ne croim cale liberă. Spune-ne despre Papă. Ziceai că n-a murit?

— Când m-am întors în criptă, mantia papală zăcea pe podeaua capelei. Papa dispăruse.

— A făcut vreo promisiune? A dovedit căință?

— Niciuna, nici alta. Dorea numai să obțină puterea. Când a văzut că nu va izbuti, s-a prăbușit.

— Iar tu l-ai lăsat să moară de propria-i mână.

— Nu doream să fiu eu cel care-l ucide.

— Ar fi trebuit s-o faci.

— Nu mă aflu aici ca să polemizez în privința trecutului, îmi susțin hotărârea pe care am luat-o. Să discutăm despre viitor acum. Despre ce trebuie să facem.

— Acțiunile noastre au devenit mult mai urgente din cauza eșecului tău de a-l omorî pe conducătorul Templierilor când ai avut ocazia.

Machiavelli inspiră adânc, apoi se relaxă puțin.

— În regulă. Ezio, știi bine stima pe care o avem toți față de tine. N-am fi ajuns niciodată atât de departe fără cei douăzeci de ani de devotament pe care i-ai arătat față de Frăția Asasinilor și de Crezul nostru. Iar o parte din mine te admiră că nu ai ucis atunci când ai apreciat că era inutil. Ai respectat codul onoarei noastre, însă ai judecat greșit, prietene, și asta înseamnă că ne așteaptă o misiune urgentă și periculoasă.

Făcu o pauză și-i privi cu atenție pe cei din încăperea cu ochii lui de șoim, după care adăugă:

— Iscoadele noastre din Roma au raportat că amenințarea prezentată de Rodrigo s-a redus într-adevăr. Cel puțin în spirit, el nu mai este același om. Se spune că este mai puțin periculos să te lupți cu puiul unui leu decât cu un leu bătrân, aflat pe moarte, dar în cazul lui Borgia zicala aceasta nu se confirmă. Cesare, fiul lui Rodrigo, este cel cu care va trebui să ne înfruntăm de acum. Având la dispoziție averea uriașă pe care familia lui a acumulat-o prin mijloace curate și necurate... dar mai cu seamă necurate – Machiavelli își îngădui un surâs ironic –, el conduce o armată mare de soldați bine instruiți cu care intenționează să cucerească toată Italia, întreaga peninsulă, și nu are de gând să se oprească la hotarele Regatului de Neapole.

— N-ar cuteza niciodată... și nici n-ar putea! tună Mario.

— Ba ar cuteza și ar putea, răspuse apăsător Machiavelli. Ticăloșia lui nu cunoaște limite și este un Templier tot atât de dedicat pe cât a fost și tatăl lui, însă în același timp este un soldat nemilos. A dorit dintotdeauna să îmbrățișeze cariera armelor, chiar și după ce tatăl lui l-a numit cardinal de Valencia, pe când avea doar șaptesprezece ani. Așa cum știm, a renunțat la poziția aceea – fiind primul cardinal din istoria Bisericii care a făcut asta. Familia Borgia ne tratează țara și Vaticanul ca pe propriul lor fief. Acum planul lui Cesare este să zdrobească mai întâi partea de miazănoapte, să cucerească Romagna și să izoleze Venetia. Intenționează, de asemenea, să-i distrugă pe toți Asasinii rămași, deoarece știe că, până la urmă, noi suntem singurii care-l putem opri. „Aut Cesar, Aut Nihil” este motoul lui, „Ori sunteți alături de mine, ori muriți”. Și să știți că sunt de părere că acest nebun chiar crede asta.

— Unchiul meu a amintit de o soră, spuse Ezio.

— Da, zise Machiavelli întorcându-se spre el, Lucrezia. Ea și Cesare sunt... cum să spun? Foarte apropiați. Întreaga lor familie este foarte apropiată; când nu-iucid pe ceilalți frați și surori, soți și neveste, pe toți cei despre care cred că le stau în cale, ei se... împerechează unii cu alții.

Maria Auditore nu-și putu înăbuși un strigăt de dezgust.

— Trebuie să ne apropiem de ei, continuă Machiavelli, cu toată grija cu care ne-am apropiat de un cuib de vipere. Și numai Dumnezeu știe unde și cât de curând vor lovi.

Se opri și bău jumătate dintr-o cupă cu vin.

— Iar acum, Mario, vă părăsesc. Ezio, sunt convins că noi ne vom reîntâlni în curând.

— Pleci chiar în seara asta?

— Timpul este cel mai prețios, bunule Mario. Plec imediat spre Roma. Rămas-bun!

După ieșirea lui Machiavelli, sala se cufundă în tăcere. După o pauză lungă, Ezio rosti amar:

— Machiavelli mă-nvinuiește că nu l-am ucis pe Rodrigo când mi s-a ivit ocazia. Toți mă-nvinuieți pentru asta, adăugă el aruncând o privire în jur.

— Oricare dintre noi ar fi putut lua decizia pe care ai luat-o tu, replică mama lui. Ai fost sigur că Papa era pe moarte.

Mario se ridică, se apropie de el și-l cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Machiavelli îți cunoaște valoarea, ca noi toți. Și chiar dacă Papa ar fi fost înlăturat din drum, noi tot am fi avut de-a face cu progeniturile lui.

— Dar dacă i-aș fi retezat capul, trupul i-ar mai fi putut supraviețui?

— Ezio, trebuie să luăm lucrurile așa cum sunt, nu cum ar fi putut să fie.

Mario îl bătu cu palma pe spate.

— Iar acum, fiindcă mâine ne așteaptă o zi grea, propun să cinăm și să ne retragem mai devreme la culcare.

Ochii Caterinei îi întâlnește pe ai lui Ezio. Oare își imaginase sau chiar zărise acolo un licăr de pasiune? În sinea lui, ridică din umeri. Poate că doar își imaginase.

Capitolul 7

Ezio mănăcă frugal – doar *pollo ripieno* cu legume la grătar – și bău un pahar de Chianti îndoit cu apă. În timpul cinei, mesenii nu conversară prea mult, iar el răspunse politicos, deși laconic, întrebărilor neconținute ale mamei. Se simțea foarte obosit după încordarea acumulată în așteptarea întrunirii, tensiune care acum se destrăma. De când părăsise Roma nu prea avusese ocazia să se odihnească și părea că avea să treacă încă și mai mult timp înainte de a-și putea realiza mult râvnitul vis de a petrece o vreme în vechea reședință din Florența, citind și plimbându-se pe dealurile line din jur.

De îndată ce se ivi ocazia de a se retrage politicos, bărbatul își ceru scuze și porni spre iatacul său, o odaie mare, tăcută și slab luminată de la etaj, cu vedere spre peisajul rural, nu spre oraș. După ce ajunsese acolo și-i făcu semn slujitorului să plece, se eliberă de toată tensiunea care-l susținuse pe durata zilei; corpul i se înmuie, umerii i se gârboviră și pasul îi încetini. Mișcărilor îi erau lente și greoaie. Traversă camera spre locul unde slujitorul îi pregătise deja baia. Își scoase cizmele, se dezbracă și, rămas în pielea goală, se opri pentru o clipă cu veșmintele în mână înaintea unei oglinzi înalte, aflate lângă cada din aramă. Își privi trupul cu ochi obosiți. Unde se duseseră ultimele patru decenii, atât de lungi? Își îndreptă spinarea. Era mai în vârstă, chiar mai puternic, cu siguranță mai înțelept, dar nu putea ignora oboseala profundă pe care o simțea.

Își azvârli hainele pe pat, sub care, într-un cufăr din lemn de ulm zăvorât, se aflau armele secrete din Codex pe care i le făurise Leonardo da Vinci. Avea să le cerceteze dimineața la prima oră, după consiliul de război pe care urma să-l aibă cu Mario. Pumnalul secret original nu-l părăsise niciodată, decât când se dezbrăca, și chiar și atunci îl ținea la îndemână. Îl purta întotdeauna cu el; devenise parte din trupul lui.

Răsuflând ușurat, Ezio se lăsă să alunece în cadă. Cufundat până la gât în apa fierbinte, inspiră aburii ușor înmiresmați, închise ochii și expiră prelung, lent, destins. În sfârșit se putea bucura de tihnă. Ar fi fost bine să profite din plin de cele câteva ore de odihnă.

Tocmai ațipise și începuse să viseze, când îl trezi un zgomot extrem de slab – ușa care se deschisese și se închisese îndărătul tapiseriilor grele ce atârnav pe ea. Deveni imediat vigilent, aidoma unui animal sălbatic. Fără zgomot, mâna lui căută pumnalul și, dintr-o singură mișcare îndelung practică, îl fixă de încheietură. După care se răsuci lin și se ridică în picioare în cadă, pregătit de acțiune, cu privirea spre ușă.

— Ia te uită, rosti Caterina surâzând larg pe măsură ce se apropia. Se pare că trecerea anilor nu ți-a micșorat nimic.

— Ai un avantaj față de mine, *Contessa*, zâmbi el. Ești complet îmbrăcată.

— Mă gândesc că putem face ceva pentru a schimba situația, dar aștept.

— Ce anume?

— Aștept să spui că, de fapt, nu trebuie să vezi cu ochii tăi. Să spui că ești sigur, chiar și fără să-mi vezi goliciunea trupului, că Natura a fost la fel de binevoitoare cu mine, dacă nu chiar mai mult, pe cât a fost cu tine.

Zâmbetul i se lărgi, văzând nedumerirea lui Ezio.

— Dar îmi amintesc că nu te-ai priceput niciodată să faci complimente la fel de bine pe cât te pricepi să scapi lumea de Templieri.

— Vino-ncoace!

Bărbatul o trase spre el, prinzând-o de cingătoarea rochiei, iar degetele ei se îndreptară mai întâi către pumnal, desprinzându-l, apoi către șireturile corsajului. Câteva secunde mai târziu, Ezio o ridică în cadă cu el, buzele li se lipiră, iar ei se îmbrățișară.

Nu zăboviră mult în cadă; ieșiră destul de repede și se șterseră unul pe altul cu prosoapele aspre de in lăsate de slujitor. Caterina adusese un șip cu ulei aromat de masaj și-l scoase acum dintr-un buzunăraș al rochiei.

— Întinde-te pe pat, zise ea. Vreau să fiu sigură că ești cu adevărat pregătit pentru mine.

— Cred că poți vedea că sunt deja.

— Fă-mi plăcerea asta. Îți va face și ție plăcere.

Ezio surâse. Tratamentul ăsta era mai bun decât somnul. Somnul putea să mai aștepte.

Ezio se văzu nevoit să aștepte trei ore înainte să se lase în voia somnului, după care Caterina i se ghemui în brațe. Adormi înaintea lui și Ezio o privi o vreme. Natura fusese într-adevăr binevoitoare cu ea. Trupul zvelt, cu linii curbe, șolduri înguste, umeri lați și sâni mici, dar perfecți, continua să fie al unei tinere de douăzeci de ani, iar părul ei roșcat și frumos, care-i gădila pieptul când își lăsa capul pe el, avea același parfum care-l înnebunise cu mulți ani în urmă. O dată sau de două ori în toiul nopții, se trezi și văzu că se îndepărtase de ea, iar când o luă din nou în brațe, Caterina se cuibări la pieptul lui fără să se trezească, suspinând încetișor, fericită și înțeleștându-și degetele în jurul brațului său. Mai târziu Ezio avea să se întrebe dacă nu cumva aceea fusese cea mai bună noapte de dragoste din viața lui.

Dormiră până târziu, desigur, însă Ezio nu voia să renunțe la încă o partidă de amor în favoarea instrucțiilor de artilerie, deși o parte a conștiinței îl mustra pentru asta. Auzea în depărtare, vag, zgomote de marș – zăngănitul echipamentelor unor bărbați care mășăluiau rapid – și răcnete de comenzi, urmate de bubuirile tunurilor.

— Se fac exerciții cu tunurile cele noi, explică el când Caterina se opri o clipă și-l privi întrebător. Manevre... Mario nu umblă cu jumătăți de măsură.

Draperiile de brocart gros de la ferestre împiedicau pătrunderea luminii și iatacul rămase învăluit într-o penumbră confortabilă; niciun slujitor nu veni să-i tulbure. În scurt timp, gemetele de plăcere ale Caterinei erau singurele sunete pe care Ezio le mai putea auzi. Palmele lui se înțeleștară în jurul feselor ei ferme, iar ea îl trăgea cu insistență mai aproape, când îi întrerupse altceva decât bubuirile tunurilor.

Pe neașteptate, tihna și atmosfera plăcută a iatacului fură spulberate. Cu o detunătură asurzitoare, ferestrele dispărură odată cu o parte a peretelui din piatră și o ghiulea uriașă pătrunse înăuntru, aterizând, fierbinte, la numai câțiva centimetri de pat. Podeaua se încovoie sub greutatea ei.

Instinctiv, Ezio se aruncase protector peste Caterina și în clipa aceea din iubiți se transformară în profesioniști și camarazi; dacă doreau să rămână amanți, mai întâi trebuiau să supraviețuiască.

Săriră din pat și se îmbrăcară iute. Ezio observă că, pe lângă șipul cu încântătorul ulei, Caterina avea și un foarte util pumnal cu lamă zimțată.

— Ce dracu'! răcni el.

— Du-te și caută-l pe Mario, zise Caterina pe un ton apăsător.

Altă ghiulea îi urmă primei, rupând grinzile din lemn de deasupra patului pe care abia îl părăsiseră și preschimbându-le în surcele.

— Trupele mele sunt în curtea principală, adăugă femeia. O să le caut și-o să ocolim citadela prin spate, ca să încercăm să-i luăm prin învăluire. Spune-i lui Mario că asta am hotărât.

— Mulțumesc, zise Ezio. Fii prudentă!

— Aș fi preferat să fi avut timp să-mi schimb hainele, râse ea. Data viitoare ar fi mai bine să tragem la un *albergo*, nu crezi?

— Mai bine să ne-asigurăm naibii că *va exista* o dată viitoare, zise bărbatul râzând neliniștit, în timp ce își prindea sabia la șold.

— Să fii sigur! *Arrivederci!* strigă Caterina și ieși în fugă din iatac, fără să uite să-i trimită o sărutare din vârful degetelor.

Ezio privi rămășițele patului. Armele din Codex – pumnalul dublu, pumnalul cu otravă și pistolul – erau îngropate sub ele, mai mult ca sigur distruse. Cel puțin îi mai rămăsese pumnalul secret. Nu avea cum să-l uite nici chiar *in extremis* – era moștenirea lăsată de tatăl lui asasinat.

Capitolul 8

Nu știa ce oră era, însă experiența îi spunea că atacurile erau lansate de obicei în zori, când victimele erau încă buimace și-și alungau somnul din ochii împăienjeniți. Avea noroc că datorită antrenamentelor se bucura, chiar și după ce împlinise vârsta de patruzeci de ani, de atenția și agilitatea unei pisici sălbatice.

Ieși din clădire și se sui pe metereze, cercetând împrejurimile. Multe cartiere din orașul aflat mai jos erau în flăcări. Văzu că ardea atât prăvălia croitorului, cât și casa Angelinei. Pentru biata Claudia n-avea să mai fie nicio petrecere în seara aceea.

Se feri instinctiv când o altă ghiulea izbi un crenel. Pentru numele Domnului, oare ce tunuri aduseseră atacatorii lor? Cum puteau reîncărca și trage atât de rapid? Și cine era în spatele acestui asalt?

Prin fum și praf, îl zări pe Mario, care ocolea zidurile prăbușite îndreptându-se către el. Ezio sări de pe meterez, ateriză ghemuit și alergă spre el.

— Unchiule! *Che diavolo...?*

Mario scuipă dezgustat.

— Familia Borgia! Ne-au luat prin surprindere.

— *Fottere!*

— L-am subestimat pe Cesare. Probabil că a sosit dinspre răsărit în timpul nopții.

— Ce facem acum?

— Principalul este să-i evacuăm pe orășeni – cei care mai sunt în viață. Iar până atunci trebuie să-i ținem în loc pe atacatori. Dacă vor cuceri orașul, îi vor ucide pe toți cei dinăuntru: în ochii lor, locuitorii din Monteriggioni sunt fie Asasini, fie complici ai Asasinilor.

— Știu drumul de ieșire. Lasă asta-n seama mea.

— Mulțumesc. Eu o să-i mobilizez pe apărători și-o să le pun la îndemână tot ce avem. Eu zic să pornim atacul fără întârziere, adăugă Mario după o pauză scurtă. Tu du-te pe metereze și folosește tunul.

— Și tu?

— O să conduc un atac frontal. Să le dăm ticăloșilor ce merită!

— Caterina va-ncerca să-i ia prin învăluire.

— Grozav! Atunci chiar avem o șansă. Haide, grăbește-te!

— Stai!

— Ce este?

— Unde-i Mărul? întrebă Ezio cu glas scăzut.

Nu-i spusese unchiului său că armele Codexului fuseseră distruse de una dintre ghiulele. În sinea lui se ruga ca, prin vreun miracol, drumul să i se încrucișeze din nou cu al lui Leonardo, fiindcă nu se îndoia că maestrul tuturor artelor și științelor l-ar fi ajutat să le reconstruiască la nevoie. Până atunci, mai avea pumnalul secret și era la rându-i cunoscător în luptele cu arme tradiționale.

— Mărul e-n siguranță, îl liniști Mario. Du-te acum! Și dacă vezi că oamenii lui Borgia au cea mai mică șansă de a străpunge zidurile, treci imediat la evacuarea orașului. Ai înțeles?

— *Si, zio mi-o.*

Mario își puse palmele pe umerii lui și-l privi cu gravitate câteva clipe.

— Soarta noastră, rosti el, se află doar parțial în mâinile noastre. Noi putem controla doar o parte din ea. Dar să nu uiți niciodată – *niciodată*, nepoate! – că indiferent ce se va întâmpla azi cu mine sau cu tine, nu există nici măcar un fulg pierdut de vreo vrabie care să nu fi căzut atins de degetul Domnului.

— Am înțeles, *Capitano*.

După un scurt moment de tăcere, Mario îi întinse mâna.

— *Insieme per la vittoria!*

Ezio prinse mâna unchiului său și o strânse cu putere.

— *Insieme!*

Când Mario se întoarse să plece, Ezio rosti:

— Ai grijă, *Capitano*.

Mario încuviință încruntat.

— O să mă străduiesc. Iar tu, ia calul meu cel mai bun și du-te iute la zidurile exterioare.

Își trase apoi sabia din teacă și, cu un răcnet asurzitor de încurajare către oamenii săi, se năpusti spre dușman.

Ezio privi în urma lui o clipă, după care o luă la fugă către grajd, unde aștepta grăjdarul bătrân căruia îi prinsese calul năvălaş cu o zi înainte. Roibul uriaș era înșeuat și pregătit.

— *Maestro* Mario a trimis deja ordinul, zise grăjdarul. Poate că nu mai am sprinteneala tinereții, dar nimeni nu m-ar putea acuza că nu-mi fac treaba. *Ma attenzione*, armăsarul ăsta-i tare năbădăios!

— Ieri l-am strunit. Azi mă va recunoaște.

— Asta-i adevărat. *Buona fortuna!* Toți depindem de dumneata.

Ezio sui în șa și dădu pinteni calului spre zidurile exterioare.

Trecu în galop prin orașul deja devastat. Croitorul zăcea mort și mutilat în fața prăvăliei lui – oare ce rău făcuse omul acesta cuiva vreodată? Iar Angelina plângea în hohote înaintea casei ei arse din temelii; ea cu ce se făcea vinovată?

Ăsta era războiul – brutal și crud, ticălos și prostesc. Bărbatul simțea cum îl năpădea furia.

Libertate, milă și iubire, acestea erau singurele lucruri pentru care merita să lupți și să ucizi, și tot ele erau elementele pe care se întemeia Crezul Asasinilor. Frăția.

Continuându-și drumul, Ezio văzu și alte scene teribile. Bidiviul îl purta prin orașul care ardea, iar în jur erau doar distrugere și haos.

— Copiii mei! Unde-s copiii mei?! țipa o tânără mamă, pe lângă care trecu fără s-o poată ajuta.

— Strânge tot ce poți și să fugim de aici! răsună glasul unui bărbat.

— Doamne Dumnezeule, piciorul meu! Ghiuleaua mi-a sfărtecat piciorul! urla altcineva.

— Cum scăpăm de-aici? țipau mai mulți oameni, fugind de colo-colo îngroziți.

— Unde-i mămica mea? *Mamma! Mamma!* se auzi glăsciorul unui copil.

Ezio era nevoit să-și împietrească inima. Nu putea să salveze câte un singur om – nu era timp pentru asta –, dar dacă ar fi putut organiza o apărare corespunzătoare, numărul celor salvați ar fi fost mai mare decât al victimelor.

— *Aiuto! Aiuto!* țipa o adolescentă prinsă de soldații Borgia care o trântiseră la pământ s-o batjocorească.

Ezio își continuă drumul cu chipul întunecat. Avea să-i ucidă. Avea să-i ucidă pe toți, dacă putea. Cine era acest Cesare Borgia fără inimă? Putea el să fie mai rău decât Papa? Putea oare să existe un Templier mai ticălos?

— Apă! Apă! Aduceți apă! răcnea disperat un bărbat. Arde totul!

— Unde ești, Doamne Dumnezeule, te implor! Unde ești, Marcello? plângea o femeie.

Ezio merse mai departe, strângând din dinți, însă țipetele după ajutor continuau să-i răsună în urechi.

— *Comè usciamo di qui?*

— Fugiți! Fugiți!

Vocile se înălțau și coborau pe fundalul canonadei. Auzea țipete și suspine, implorări disperate pentru ajutor, pentru o cale de a fugi din orașul năpăstuit asupra căruia nemiloșii soldați ai lui Borgia dezlănțuiseră infernul.

„Te rog, Doamne”, gândi Ezio, „fă să nu străpungă zidurile înainte să tragem și noi cu tunurile!” Deși distingea exploziile proiectilelor lansate de tunurile ușoare și falconetele apărătorilor, încă nu auzea bubuiturile tunului greu pe care-l văzuse în ziua anterioară, singurul care ar fi putut distruge uriașele turnuri de asalt din lemn pe care atacatorii le împingeau către zidurile orașului.

Își îndemnă roibul în sus pe rampa către ziduri și sări din șa când ajunse în locul unde-l văzuse pentru ultima oară pe maestrul armurier bețiv, lângă tunul lung de trei metri. Era perfect treaz acum și-i direcționa pe artileriști să îndrepte țeava spre un turn pe care atacatorii lor, excelent instruiți, îl împingeau lent, dar sigur, spre metereze. Ezio văzu că vârful turnului de asalt era la aceeași înălțime cu crenelurile zidurilor orașului.

— Nenorociții! murmură el în barbă.

Dar cum ar fi putut cineva să prevadă viteza și – până și Ezio trebuia să recunoască asta – perfecțiunea desăvârșită a atacului?

— Foc! răcni plutonierul veteran, care comanda primul tun mare.

Tunul bubui și reculă violent, dar ghiuleaua rată ținta, abia atingând în treacăt un colț al acoperișului turnului de asalt.

— Încercați să nimeriți blestematele de turnuri, idioților! urlă plutonierul.

— Mai avem nevoie de muniții, domnule!

— Atunci coboară iute la magazie! Priviți! Atacă poarta!

Alt tun mugii și scui pă foc, iar Ezio fu încântat să vadă un grup de atacatori striviți și transformați într-un terci de sânge și oase.

— Încărcați! răcni plutonierul. Trageți din nou, dar numai la comanda mea.

— Așteptați să se mai apropie turnul, ordonă Ezio, apoi ochiți la baza lui. Asta îl va răsturna cu totul. Arbaletrierii noștri îi pot ucide după aceea pe supraviețuitori.

— Da, domnule.

Armurierul se apropie de Ezio.

— Înveți iute tactica, îi zise el.

— Este o chestiune de instinct.

— Instinctul bun prețuiește cât o sută de oameni în luptă, încuviință armurierul. Dar n-ai venit la instrucțiile de tragere de azi-dimineață, iar pentru asta nu există scuze.

— Dar tu? replică Ezio.

— Haide, rânji armurierul, mai avem un tun mare, care acoperă flancul stâng, însă comandantul lui a fost lovit drept în frunte de o săgeată de arbaletă. A murit înainte să cadă la pământ. Preia dumneata comanda servanților. Treaba mea de acum este să mă asigur că niciuna dintre țevi nu se încinge prea tare sau crapă.

— Bine.

— Ai însă grijă cum ochești. Soldații prietenei dumitale sunt acolo și se luptă cu mercenarii Borgia. Nu cred că vrei să-i omori.

— Care prietenă?

Armurierul îi făcu cu ochiul.

— Te rog! Orașul ăsta-i tare mic.

Ezio se îndreptă grăbit spre al doilea tun mare. Un servanț turna apă pe țeavă, ca s-o răcească după ce trăsesese, iar altul încărcă tunul, turnând praf de pușcă bine îndesat, urmat de o ghiulea de oțel de douăzeci și cinci de kilograme. Al treilea servanț pregătea fitilul, aprinzându-l la ambele capete, astfel încât să nu existe nicio întârziere dacă un capăt se stingea accidental.

— Să-i dăm drumul, rosti Ezio când ajunse lângă el.

— *Signore!*

Asasinul cercetă câmpul care se întindea dincolo de zid. Iarba verde era împrășcată cu sânge, iar soldații căzuți zăceau risipiți printre snopii de grâu. Putea zări culorile galben, negru și albastru ale uniformelor oamenilor Caterinei, amestecate printre cele ciclamen cu galben ale tunicilor Borgia.

— Tunurile mai mici să-i ochească pe soldați! ordonă el. Să țintească uniformele mov cu galben. Iar acum să-ndreptăm tunul ăsta spre turnul de asalt de acolo. S-a apropiat pericolos de mult. Trebuie să-l doborâm!

Servanții răsuciră tunul și-i coborâră țeava, îndreptând-o spre baza turnului, care ajunsesse la mai puțin de cincizeci de metri de ziduri.

Ezio era concentrat asupra ochirii, când un tun ușor din apropiere fu lovit în plin și explodează, împrăștiind în toate direcțiile bucăți de bronz incandescente. Tunarului său principal, care se afla la niciun metru depărtare, îi fu retezat capul. Din trupul prăbușit al soldatului sângele se revărsa ca dintr-o fântână arteziană. Izul pătrunzător de carne arsă umplu nările lui Ezio, care luă imediat locul celui ucis.

— Țineți-vă cumpătul! strigă el spre restul servanților.

Privi prin cătare mijind ochii.

— Atenție... și... foc!

Tunul bubui, iar Ezio sări în lateral și privi ghiuleaua izbind drept în baza turnului. Oare acea singură lovitură fusese îndeajuns? Turnul se înclină pericolos de mult, păru să-și revină, apoi – Dumnezeule! – se izbi de pământ aproape cu încetinitorul, azvârlind hăt departe pe unii dintre soldații dinăuntru și strivindu-i pe alții. Zbieretele catârilor răniți care-l trăseseră se adăugară cacofoniei urletelor de panică și moarte ce însoțeau toate bătăliile. Ezio privea cum trupele Caterinei înaintau iute pentru a-i lichida pe supraviețuitorii Borgia răniți și buimăciți. Contesa însăși se afla în frunte cu platoșa argintie scânteind în razele reci ale soarelui. Ezio o zări înfigându-și sabia în ochiul drept al unui căpitan,

străpungându-i craniul. Corpul inamicului se zvârcoli câteva clipe în agonia morții, încercând zadarnic să prindă cu mâinile lama și s-o smulgă.

Nu avea totuși timp să se bucure de triumf sau să se culce pe laurii izbânzii. Privind peste metereze, văzu că soldații Borgia aduceau berbeci masivi la poarta principală și auzi în același timp strigătul de avertisment al Caterinei. „Vom trimite o mie de oameni la Forlì ca s-o ajute împotriva ticălosului de Cesare”, își promise el în gând.

— Dacă reușesc să intre, ne omoară pe toți, rosti un glas lângă el.

Se întoarse și-l văzu pe bătrânul plutonier. Își pierduse coiful și avea o rană urâtă la cap, care-i sângera.

— Trebuie să evacuăm locuitorii orașului. Imediat.

— Unii au reușit deja să fugă, dar cei care nu se pot descurca singuri sunt prinși în capcană.

— Mă ocup eu, rosti Ezio amintindu-și rugămintea lui Mario. Preia comanda aici, Ruggiero. Privește! Au adus un turn chiar lângă creneluri! Soldații lor suie pe ziduri! Trimite imediat niște oameni înainte să pierdem locul ăla!

— Da, domnule!

Răcnind ordine, plutonierul porni imediat în fruntea unui grup care se adunase iute la comanda lui și care, în câteva secunde, era încleștat în luptă corp la corp cu periculoșii mercenari Borgia.

Cu sabia în mână, lovind în dreapta și-n stânga, Ezio trecu pe lângă atacatori și coborî în oraș. Organiză iute un grup din soldații Caterinei, care fuseseră siliți să revină între ziduri când sorții bătăliei se întorseseră iarăși în favoarea lui Borgia, și se strădui pe cât putu mai bine să-i strângă pe locuitorii aflați în pericol și să-i îndrume spre citadelă, unde erau mai în siguranță. Între timp, i se alătură și Caterina.

— Ce vești ai? o întrebă el.

— Proaste. Au spart poarta principală și intră în oraș.

— Atunci nu mai avem nicio clipă de pierdut. Trebuie să ne retragem în citadelă.

— O să-mi adun restul trupelor.

— Veniți cât puteți de repede. L-ai văzut cumva pe Mario?

— Lupta în afara zidurilor.

— Și ceilalți?

— Mama și sora ta sunt deja în citadelă. Ele i-au condus pe oameni prin tunelul ce duce spre mieznoapte, dincolo de ziduri, unde vor fi în siguranță.

— Bun. Trebuie să mă duc la ele. Vino și tu cât poți de repede. Va trebui să ne retragem.

— Ucideți-i pe toți! urlă un sergent Borgia, care apăru de după un colț în fruntea unui grup mic de soldați.

Toți aveau în mâini săbii însângerate, iar unul ținea o lance în care înfipsese capul unei femei. Ezio simți cum i se usucă gâtlejul când recunosc chipul – era Angelina. Cu un urlet, se năpusti asupra mercenarilor.

Unul singur împotriva a șase nu însemna nimic pentru Asasin. Spintecând și împungând, în câteva clipe se afla, gâfâind, în mijlocul unui cerc de bărbați schilodiți și pe moarte.

Vălul sângeriu al furiei i se ridică de pe ochi. Caterina dispăruse. Ștergându-și fața de sudoare, sânge și murdărie, Ezio se-ntoarse în citadelă și le spuse străjerilor de la porți să le deschidă doar pentru Caterina și unchiul lui. Urcă apoi în turnul interior și privi orașul incendiat.

Cu excepția trosnetelor flăcărilor și a gemetelor izolate ale răniților și muribunzilor, se lăsase o tăcere rău prevestitoare.

Capitolul 9

Liniștea nu dură însă mult. În timp ce Ezio verifica dacă tunurile de pe metereze erau corect aliniat și încărcate, o explozie puternică aruncă în aer porțile masive din lemn ale citadelei, omorându-i pe mulți dintre apărători și împingându-i pe cei rămași înapoi, către curtea interioară de sub meterezele pe care se afla Asasinul.

Când fumul și praful se ridicară, Ezio zări un grup de oameni care stătea pe locul fostei porți. Păreau să fie conduși de unchiul lui, dar era limpede că ceva nu era în regulă. Chipul lui Mario era pământiu și sângele i se scursese din obraji. De asemenea, părea mult mai bătrân de șaiszeci și doi de ani câți avea. Ochii lui îi întâlneau pe ai lui Ezio, când acesta sări pe metereze pentru a înfrunta noul pericol. Mario căzu în genunchi, apoi se prăbuși cu fața în jos. Se strădui să se ridice, dar o sabie lungă și subțire ca o floretă – o sabie Bilbao – îl împunse între omoplați. Un tânăr aflat în spatele lui îl apăsă în pietriș cu vârful cizmei negre, iar în colțul gurii bătrânului apăru un firicel de sânge.

Tânărul era îmbrăcat în negru și o mască neagră îi acoperea parțial chipul sălbatic. Ezio îi recunosc pe piele pustulele „Boliilor Lumii Noi” și se înfioră. Nu exista nicio îndoială asupra identității aceluia individ.

Tânărul era flancat de alți doi bărbați, ambii abia trecuți de patruzeci de ani, și de o femeie blondă și frumoasă, cu buze nemiloase. Alt bărbat, îmbrăcat tot în negru, stătea mai într-o parte. Avea în mâna dreaptă o sabie cu lama însângerată, iar în stânga ținea un lanț prins de o zgardă grea trecută în jurul gâtului Caterinei Sforza, care era legată și avea un căluș în gură. Ochii ei fulgerau furie nestăvilită și sfidare. Ezio simți că i se oprește inima în loc; nu-i venea să creadă că puțin mai devreme, în aceeași dimineață, o ținuse în brațe, pentru ca acum să fie

capturată de ticălosul conducător al familiei Borgia. Cum se putuse întâmpla așa ceva? Ochii li se întâlneau pentru o clipă și Ezio se strădui să-i promită din priviri că nu va rămâne mult timp prizonieră.

Neavând timp să înțeleagă tot ce se întâmpla în jur, Asasinul se lăsă purtat de instinctul lui de soldat. Trebuia să acționeze imediat, altfel era în pericol să piardă totul. Făcu un pas înainte, închise ochii și sări de pe metereze, cu pelerina fluturând – un salt în gol spre curtea interioară. Ateriză în picioare cu iscusința căpătată în urma atâtor încercări grele și apoi se îndreptă de spate pentru a-și înfrunta dușmanii, cu hotărârea rece săpată în trăsăturile feței.

Maestrul armurier apăru târându-și piciorul rănit și se opri lângă umărul lui.

— Cine-s ăștia? șuieră el.

— Ah, rosti tânărul în negru, dar nu ne-am prezentat. Ce nepoliticos din partea noastră! Desigur însă că eu te cunosc pe tine, Ezio Auditore, chiar dacă numai după reputație. Ce plăcere! În sfârșit voi reuși să înlătur ghimpele care mă supără cel mai rău. După dragul tău unchi, bineînțeles.

— Îndepărtează-te de el, Cesare!

O sprânceană se arcui și ochii negri scânteiară pe fața chipeșă, însă ciuruită de vărsat.

— Cât de măgulit sunt că mi-ai ghicit numele. Dă-mi voi să ți-o prezint și pe sora mea, Lucrezia.

Se întoarse și își frecă nasul în mod deloc frățesc de nasul tinerei cu păr blond, care-l strânse de braț și-și lipi buzele periculos de aproape de gura lui.

— Iar aceștia sunt bunii mei asociați, Juan Borgia, văr, prieten și bancher, scumpul meu aliat francez generalul Octavien de Valois și, ultimul, dar nu cel din urmă, mâna mea dreaptă, Micheletto da Corella. Ce m-aș face fără prietenii mei?

— Și fără banii tatălui tău.

— Asta a fost o glumă proastă, prietene.

Pe când Cesare vorbea, soldații lui pătrundeau aidoma unor spectre în citadelă. Ezio nu avea nicio putere să-i oprească, iar oamenii lui – copleșiți numeric – fură iute imobilizați și dezarmați.

— Sunt însă un militar destoinic, continuă Cesare, și o parte din plăcerea războiului vine din alegerea unor ajutoare eficiente. Trebuie să recunosc că nu credeam că vei fi așa ușor de înfrânt. Pe de altă parte, sigur că da, nici tu nu mai ești prea tânăr, nu-i așa?

— O să te omor, rosti sec Ezio. O să te distrug pe tine și toată stirpea ta de pe fața pământului.

— Nu, rânji larg celălalt, azi n-o vei face. Și ia privește cu ce m-am ales grație amabilității unchiului tău!

Mâna lui înmănușată scotoci într-o pungă de la brâu, din care scoase, spre groaza lui Ezio, Mărul!

— Utilă drăcovenie, adăugă Cesare surâzând subțire. Leonardo da Vinci, noul meu sfătuitor militar, mi-a spus că știe deja destul de multe despre ea, așa că sper să mă lumineze și mai mult, ceea ce sunt sigur că va face dacă vrea să-și păstreze capul pe umeri. Artiștii ăștia! Cu un galben, poți cumpăra zece – sunt sigur că ești de acord.

Lucrezia chicoti neplăcut la auzul cuvintelor fratelui ei.

Ezio se uită către vechiul lui prieten, însă da Vinci refuză să-i întâlnească privirea. Căzut la pământ, Mario se mișcă și gemu. Cesare îi apăsă fața în țărână cu talpa cizmei și scoase un pistol; era un model nou, își dădu seama imediat Ezio și regretă din nou că armele lui Codex fuseseră distruse la începutul asaltului.

— Nu-i o armă cu fitil, rosti armurierul atent.

— Nu, zise Cesare, ci cu rotiță. Se vede că nu ești ageamiu. Este mult mai eficientă decât armele vechi. Leonardo a construit-o special pentru mine. În plus, se reîncarcă rapid. Vrei să-ți demonstrez?

— Cum să nu! exclamă armurierul, curiozitatea învingând orice alt instinct.

— Cu plăcere, spuse Cesare și, întinzând pistolul spre el, îl împușcă, ucigându-l. Reîncarcă-l, te rog, îi ceru el generalului Octavien, după care scoase o armă identică de la brâu. Am avut parte de atâta vărsare de sânge, încât este dureros să mă gândesc că mai este totuși necesară puțină curățenie. N-am ce-i face! Ezio, vreau să iei lucrurile în spiritul lor – din partea familiei mele pentru familia ta.

Se aplecă și, punând din nou talpa cizmei pe spatele lui Mario, își trase sabia afară, lăsând sângele să șiroiască din rană. Ochiul bătrânului se căscară de durere, și se căzni să se târască spre nepotul lui.

Cesare se aplecă din nou și trase cu pistolul aproape lipit de ceafa lui Mario, zburându-i creierii.

— Nu! urlă Ezio și amintirea uciderii brutale a tatălui și a fraților lui îi fulgeră prin minte. Nu!

Se repezi către Cesare, mânat de valul incontrollabil al suferinței pricinuite de pierderea unchiului.

Când sări, generalul Octavien, care reîncărcase pistolul lui Cesare, trase fără șovăială. Ezio se clătină îndărăt, icni și își pierdu cunoștința.

Capitolul 10

Când își reveni în simțire, soarta înfruntării se schimbase din nou, iar trupele Borgia fuseseră alungate în afara zidurilor citadelei. Soldații care recuceriseră *rocca* blocaseră cu o baricadă poarta spartă, îi adunaseră pe toți supraviețuitorii

din Monteriggioni în citadelă și începuseră să organizeze evacuarea. Nu se știa cât puteau rezista încăpățânării mercenarilor Borgia, ale căror forțe păreau să n-aibă limite.

Toate astea Ezio le află de la bătrânul plutonier, pe când își revenea.

— Stai nemișcat, *ignore*.

— Unde sunt?

— Pe o targă. Te ducem în sanctuarul interior. Acolo n-o să pătrundă nimeni.

— Lăsați-mă jos. Pot merge.

— Va trebui să-ți pansăm rana.

Ezio nu-l luă în seamă și răcni la cei care duceau targa. Dar când se ridică, îl cuprinse amețeala.

— Nu pot să lupt în starea asta.

— Dumnezeule, vin din nou! strigă plutonierul, când un turn de asalt se prăbuși peste crenelurile citadelei și din el se revărsă un alt val de soldați Borgia.

Ezio se răsuci către ei și mintea i se limpezi încet. Puternica lui stăpânire de sine îl făcu să nu mai simtă durerea mistuitoare a răni de glonț. Condotierii Asasini îl înconjură imediat și-i respinseră pe oamenii lui Cesare. Izbutiră să se retragă fără multe pierderi, dar pe când înaintau în castelul vast, Claudia strigă din pragul unei uși, nerăbdătoare să afle cum se simțea fratele ei. În clipa când păși în afara ușii, un căpitan Borgia se năpusti spre ea, cu o sabie însângerată în mână. Ezio privi îngrozit, dar își reveni iute și își strigă oamenii. Doi Asasini se repeziră către sora lui, reușind în ultima clipă să ajungă între ea și sabia sclipitoare a atacatorului. La impactul celor trei tăișuri ieșiră scânteii, căci cei doi Asasini își ridicaseră armele simultan pentru a para lovitura ucigașă. Claudia se împiedică și căzu, cu gura deschisă într-un țipăt mut. Cel mai puternic dintre Asasini, plutonierul, împinse în sus sabia inamicului, blocând-o, iar camaradul lui îl înjunghie în abdomen pe căpitanul Borgia. Claudia își recăpătă cumpătul și se ridică încet. Însoțită de Asasini, se apropie iute de Ezio și, rupându-și o fâșie din rochie, i-o apăsă pe umărul rănit; pânza albă înflori pe dată roșie de sângele din rană.

— La naiba! Nu te mai pune în situații riscante! îi zise Ezio, după ce-i mulțumi plutonierului, în vreme ce oamenii acestuia le țineau piept inamicilor, pe unii aruncându-i de pe metereze, iar pe alții punându-i pe fugă.

— Trebuie să te ducem în sanctuar! strigă Claudia. Haide, vino!

Ezio le îngădui să-l poarte din nou cu targa, fiindcă pierduse foarte mult sânge și nu se putea ține pe picioare. Între timp, supraviețuitorii care nu izbutiseră să părăsească orașul se strânseseră în jurul lor. Monteriggioni rămăsese pustiu și se afla complet sub controlul mercenarilor Borgia. Doar citadela mai rămăsese în mâinile Asasinilor.

Ajunseră în sfârșit la destinație, în sala uriașă și fortificată de sub zidul de miazănoapte al castelului, care era legată de clădirea principală printr-un pasaj

secret ce pornea din biblioteca lui Mario. Sosiră acolo aproape în ultima clipă. Unul dintre oamenii lor, un hoț venețian pe nume Paganino, care fusese cândva sub conducerea lui Antonio de Magiani, tocmai închidea ușa secretă spre scară în urma ultimului fugar.

— *Ser Ezio*, strigă el, credeam c-ați fost ucis!

— Încă n-au scăpat de mine, răspunse bărbatul cu asprime.

— Nu știu ce să fac. Unde duce pasajul ăsta?

— Spre miazănoapte, dincolo de ziduri.

— Deci este adevărat! Am crezut întotdeauna că nu era decât o legendă.

— Ei bine, acum știi adevărul, răspunse Ezio.

Se uită la Paganino și se întrebă dacă nu cumva, în vârtoarea evenimentelor, spusese prea multe unui om pe care-l cunoștea prea puțin. Îi porunci plutonierului să închidă ușa, dar, în ultima clipă, Paganino, se strecură afară, întorcându-se în clădirea principală.

— Unde te duci?

— Trebuie să-i ajut pe apărători. Nu vă-ngrijorați, îi voi conduce aici, ca să poată scăpa.

— Trebuie să zăvorăsc ușa în urma noastră. Dacă nu vii acum, va trebui să te descurci singur.

— O să mă descurc, *Ser*. M-am descurcat mereu.

— Atunci mergi cu Dumnezeu. Eu trebuie să asigur protecția acestor oameni.

Ezio îi privi pe cei strânși în sanctuar. În semiîntuneric, reuși s-o zărească nu numai pe Claudia, ci și pe mama lui. Se simți ușurat.

— N-avem vreme de pierdut, le spuse el, apoi blocă ușa din spatele lor cu o bară solidă de fier.

Capitolul 11

Mama și sora lui îi curățară iute rana și o bandajară, după care Ezio se ridică și-i spuse plutonierului să răsucescă maneta ascunsă în statuia Maestrului Asasin Leonius, aflată lângă șemineul gigantic din mijlocul peretelui de miazănoapte al sanctuarului. Ușa camuflată se deschise și dezvălui coridorul prin care puteau ajunge în siguranța ținutului rural, la aproape un kilometru depărtare de zidurile orașului.

Claudia și Maria stăteau lângă intrare, dirijându-i pe cei care se refugiaseră din oraș. Plutonierul o luase înainte cu un grup de soldați, purtând torțe, pentru a-i conduce și apăra pe fugari.

— *Repede!* îi îndemnă Ezio pe oameni când pătrunseră în gura întunecată a tunelului. Nu vă speriați. Grăbiți-vă, dar nu alergați. Nu vrem să vă călcați în picioare în tunel.

— Dar ce se va-ntâmpla cu noi? Și cu Mario? întrebă mama lui.

— Mario... cum să-ți spun asta oare?... Mario a fost ucis. Vreau ca tu și Claudia să vă-ntoarceți la Florența.

— Mario e mort? țipă Maria.

— Și ce ne-așteaptă în Florența? întrebă Claudia.

Ezio desfăcu larg brațele.

— Căminul nostru. Lorenzo de Medici și fiul lui au promis că ne vor reda reședința Auditore și s-au ținut de cuvânt. Orașul se află din nou sub controlul *Signoriei* și știu că guvernatorul Soderini veghează asupra lui. Duceți-vă acasă. Lăsați-vă în grija Paolei și a Annettei. Am să vin și eu cât pot de repede.

— Ești sigur? Veștile pe care le-am auzit despre locuința noastră sunt diferite. *Messer Soderini* a ajuns prea târziu ca s-o mai salveze. În tot cazul, vrem să stăm cu tine. Să te ajutăm.

Când ultimii orășeni intrau în tunelul întunecat, în urma lor izbucni un vacarm de bubuituri și izbituri dinspre ușa care despărțea sanctuarul de lumea exterioară.

— Ce-i asta?

— Soldații lui Borgia. Grăbiți-vă! Grăbiți-vă!

Ezio își îmboldi familia spre tunel, iar el rămase în ariergardă cu puținii Asasini care supraviețuiseră.

Străbăteau cu greu tunelul, iar când ajunseră la jumătate, Ezio auzi zgomotele ce anunțau că mercenarii Borgia spărseseră ușa și intraseră în sanctuar. În scurt timp aveau să pătrundă și în tunel. Îi îndemnă pe oameni să iuțească pasul, strigând la cei întârziați, dar în urma lor se auzeau deja limpede tropăiturile soldaților. Când grupul trecu dincolo de zona care marca terminarea unei secțiuni a pasajului, Ezio apucă o manetă de pe zid și, după ce ultimul Asasin trecu, o apăsă cu toată puterea, eliberând poarta-ghilotină. Aceasta se prăbuși din tavan și primul urmăritor care se apropia fu strivit de țepușele ei grele din fier. Urletele lui de agonie umplură pasajul. Ezio o luase deja la goană, știind că le oferise oamenilor să-i timp prețios ca să se retragă în siguranță.

După un drum ce li se păru că dura ore întregi, deși nu putea să fi trecut mai mult de câteva minute, panta podelei păru să se schimbe, devenind orizontală, după care începu să urce lin. Aerul era mai puțin stătut acum, anunțând că se apropiau de ieșire. Atunci auziră și vuietul surd al unei canonade susținute – probabil că soldații Borgia dezlănțuiseră focul asupra citadelei, ca un act final de pângărire. Pasajul se cutremură și praful se învolbură din plafon; sunetul pietrelor ce crăpau se auzi încet la început, apoi deveni amenințător de puternic.

— *Dio, ti prego, salvaci* – cade tavanul! suspină o femeie.

Teama că vor fi îngropați de vii se răspândi prin mulțime și oamenii începură să țipe.

Plafonul tunelului se crăpă brusc și peste ei căzu o avalanșă de sfărâmături. Fugarii iuțiră disperați pasul, încercând să scape de pietrele care se prăbușeau, însă Claudia reacționează prea lent și dispăru într-un nor de praf. Ezio se-ntoarse alarmat când auzi țipătul surorii lui, dar nu izbuti s-o zărească.

— Claudia! strigă el îngrijorat.

— Ezio! auzi răspunsul și, când praful se așează, apăru Claudia, pășind cu grijă peste pietre.

— Slavă cerului că ești teafără. Te-ai lovit?

— Nu, n-am pățit nimic. Mama ce face?

— Sunt bine, anunță Maria.

Se scuturară de praf, mulțumind proniciei cerești că scăpaseră cu bine și continuară să străbată ultima porțiune a pasajului. În cele din urmă ieșiră sub cerul liber. Niciodată iarba și pământul nu avuseseră un miros mai dulce.

Gura tunelului era despărțită de câmpul din jur de câteva ravene ce puteau fi trecute cu ajutorul unor poduri din frânghii. Ideea îi aparținuse lui Mario, ca parte dintr-un plan general de evadare. Monteriggioni avea să supraviețuiască vandalismului familiei Borgia. Odată ce aceștia îl distrugeau, nu avea să mai prezinte niciun interes pentru ei, dar Ezio urma să revină și să-l reconstruiască – o fortăreață mândră pentru Asasini. Era sigur de asta. Ba chiar avea să fie mai mult decât atât, își promise el; avea să fie un monument în cinstea nobilului său unchi, care fusese ucis cu atâta cruzime.

Se săturase de urgiile ticăloșiei lipsite de sens abătute asupra familiei sale.

Ezio intenționa să taie podurile în urma lor după ce treceau, însă înaintau lent, fiind nevoiți să-i ajute pe bătrâni și pe răniții rămași în urmă. Auzea din spate răcnetele și tropăiturile urmăritorilor care se apropiau cu repeziciune. Cu greu ar fi putut căra pe cineva în spate, totuși reuși să sprijine pe umărul lui teafăr o femeie care se accidentase la un picior și se împletici înainte pe primul pod de frânghii ce se legăna periculos sub greutatea lor.

— Haideți! strigă el, încurajând ariergarda, care se angajase deja în luptă cu soldații Borgia.

Așteptă pe celălalt mal al râpei până ce ultimul dintre oamenii lui ajunse în siguranță. Doi mercenari Borgia reușiră și ei să treacă podul. Ezio le ieși în cale și-i atacă mânuind sabia cu brațul teafăr. Deși umărul rănit îl durea, Asasinul se lupta mai bine decât inamicii săi; sabia lui le pară atacurile într-o zvâcnire de oțel.

Păși într-o parte și respinse lovitura sălbatică a unuia dintre atacatori și din aceeași mișcare îi spintecă articulația genunchiului prin armură. Soldatul se prăbuși, fără să-și mai poată folosi piciorul. Camaradul lui fandă, crezând că Ezio se dezechilibrase, dar Asasinul se rostogoli în lateral și sabia i se izbi de

pietre făcând să sară așchii în ravenă. Soldatul se cutremură când șocul loviturii îi făcu arma și oasele brațului să vibreze. Ezio întrezări ocazia și, ridicându-se iute, lovi fulgerător cu sabia pe deasupra brațului coborât al oponentului, izbindu-l în față. Mercenarul se prăbuși și, dintr-o mișcare, Asasinul reteză funiile ce susțineau podul, care șfichiuiră violent aerul, deasupra ravenei. Podul se năruí, iar mercenarii Borgia care începuseră să-l traverseze se prăbușiră în abis urlând.

Ezio privi peste râpă și-l zări pe malul opus pe Cesare. Lângă el se afla Caterina, tot în lanțuri, ținute acum de Lucrezia, care avea întipărit pe chip un rânjel malefic. Lângă ei se aflau Juan Borgia, Micheletto cel palid la față ca un spectru și generalul Octavien, francezul asudat.

Cesare ținea ceva în mână și flutura brațul spre Ezio.

— Al tău va fi următorul! urlă el furios.

Ezio văzu că era capul unchiului său.

Capitolul 12

Acum, Ezio nu se mai putea duce decât într-un singur loc. Trupele lui Cesare nu mai aveau pe unde să înainteze și-ar fi avut nevoie de câteva zile ca să ocolească râpa și să-i ajungă din urmă pe Asasinii supraviețuitori. Îi îndrumă pe refugiați spre orașele necontrolate de familia Borgia – Siena, San Gimignano, Pisa, Lucea, Pistoia și Florența –, unde puteau găsi adăpost. Încercă de asemenea să le convingă pe mama și pe sora lui că ar fi fost înțelept să revină în Florența, unde erau în siguranță indiferent de ce se întâmplase cu *Villa Auditore* și în ciuda amintirilor triste evocate de oraș și a faptului că ambele erau copleșite de dorința nestăvilită de a răzbuna moartea lui Mario.

Ezio însuși intenționa să se întoarcă la Roma, unde, o știa prea bine, Cesare avea să-și regrepeze forțele. Era chiar posibil ca, în aroganța sa, fiul lui Rodrigo să creadă că Ezio fusese învins sau poate chiar murise pe drum. Acest lucru ar fi fost desigur în avantajul Asasinului, care era însă chinuit de alt gând. După moartea unchiului său, Frăția rămăsese fără conducător. Machiavelli era un personaj puternic în cadrul organizației și deocamdată nu părea să-i fie prieten lui Ezio. Era o problemă ce trebuia soluționată.

Din Monteriggioni reușiseră să scape nu numai oameni, ci și mai multe animale, printre care și roibul mare pe care Mario îl iubise atât de mult. Ezio încălecă armăsarul, ținut de frâu de bătrânul grăjdar, care izbutise să fugă de asemenea din oraș. Cei mai mulți dintre caii pe care bărbatul îi avea în grijă căzuseră în mâinile soldaților Borgia.

Ezio își luă rămas-bun de la mama și sora lui.

— Chiar trebuie să te duci la Roma? întrebă Maria.

— Mamă, singura cale prin care putem câștiga războiul acesta este să-i atacăm noi primii pe dușmani.

— Dar cum ai putea tu singur să izbândești împotriva forțelor familiei Borgia?

— Nu sunt unicul lor inamic. În plus, Machiavelli este deja acolo. Trebuie să cad la pace cu el, ca să ne putem alia.

— Cesare are Mărul, îi reaminti Claudia abătută.

— Trebuie să ne rugăm Domnului ca aceasta să nu se poată folosi de puterile artefactului, spuse Ezio, deși se simțea cuprins de îndoieli.

Leonardo era plătit de Cesare acum, iar Ezio cunoștea prea bine inteligența fostului său prieten. Dacă Leonardo îl iniția pe Cesare în tainele Mărului, ba, mai rău încă, dacă Mărul ajungea iarăși în mâinile lui Rodrigo...

Scutură din cap pentru a-și alunga gândurile acelea. Avea timp destul la dispoziție pentru a înfrunța amenințarea Mărului, atunci când avea să fie cazul.

— N-ar trebui să călărești acum. Roma se află la mulți kilometri depărtare spre miazăzi. N-ai putea să mai amâni măcar o zi-două? întrebă Claudia.

— Oamenii lui Borgia nu se vor odihni și duhurile rele ale Templierilor sălășluiesc în ei, replică sec fratele său. Nimeni nu va mai avea liniște până când puterea lor nu va fi înfrântă.

— Și dacă nu va fi înfrântă niciodată?

— Nu trebuie să abandonăm nicicând lupta. În clipa în care o vom face, am pierdut.

— *È vero.*

Umerii Claudiei se gârboviră, apoi se îndreptă iarăși.

— Lupta nu trebuie abandonată *niciodată*, adăugă ea hotărâtă.

— Până la moarte! rosti Ezio.

— Până la moarte!

— Ai grijă pe drum.

— Și voi.

Ezio se aplecă din șauă să-și sărute mama și sora înainte de a-și întoarce calul pe drumul spre miazăzi. Capul îi zvâcnea de durere, iar lupta îl epuizase. Mai mult însă îl dureau inima și sufletul din cauza pierderii lui Mario și a capturării Caterinei. Se cutremură la gândul că femeia se afla în ghearele ticăloșilor Borgia, întrucât știa prea bine ce soartă ar fi putut avea în mâinile lor. Trebuia să ocolească trupele Borgia, totuși instinctul îi spunea că acum, după ce își atinsese principalul obiectiv – distrugerea fortăreței Asasinilor –, Cesare avea să revină acasă. Mai exista și problema salvării Caterinei, dar Ezio știa că femeia doar moartă s-ar fi lăsat îngenuncheată.

Cel mai important era să spargă buboiul care infecta Italia, și s-o facă repede, înainte de a infecta toată țara.

Ezio dădu pinteni calului și porni la galop spre sud, pe drumul plin de praf.

Se simțea amețit de epuizare, dar se sili să rămână treaz. Își jură să nu se odihnească până n-avea să ajungă în fosta capitală, acum ruinată, a țării sale asediate. Mai avea mulți kilometri de străbătut până să poată dormi.

Capitolul 13

Făcuse o prostie călărind atât de mult spre miazăzi, rănit și oprindu-se doar pentru a-i îngădui calului să se odihnească! Ar fi fost mai bine dacă ar fi folosit niște cai de poștă, însă armășarul roib, Agnella, era ultima lui legătură cu Mario.

Unde se afla oare acum? Își amintea o mahala sărăcăcioasă și dărăpănată, din care se ridica un arc maiestuos de piatră galbenă, o fostă poartă ce se deschisese cândva în zidurile unei cetăți cu adevărat mărețe.

Intenția lui Ezio fusese de a i se alătura lui Machiavelli pentru a îndrepta răul pe care-l făcuse neasigurându-se că Rodrigo Borgia era mort.

Dar, Dumnezeu, se simțea atât de obosit!

Se trezise și stătea pe spate pe o saltea. Simțea mirosul de paie uscate dinăuntru ei, împreună cu un iz vag de bălegar.

Unde se afla?

Îi apăru pe neașteptate în minte imaginea Caterinei. Trebuia s-o elibereze. Ei doi trebuiau să rămână împreună în cele din urmă.

Dar poate că și el ar trebui să se elibereze *de ea*, cu toate că o parte a inimii îi spunea că nu-și dorea asta cu adevărat. Cum putea să aibă încredere în ea? Cum ar putea un bărbat simplu să înțeleagă vreodată labirinturile subtile ale minții unei femei? Din păcate, chinurile dragostei nu se domoleau odată cu vârsta.

Oare ea se folosea de el?

Ezio își păstrase mereu în adâncul inimii o odăiță, un *sanctum sanctorum* pe care îl ținea zăvorât chiar și pentru prietenii cei mai apropiați, pentru mama lui – care știa de existența acelei odăițe și o respecta –, pentru tatăl și frații lui răposați.

Oare Caterina izbutise să se strecoare acolo? El nu reușise să oprească asasinarea tatălui și fraților, dar – Cristos și Sfânta Cruce îi erau martori – făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a le proteja pe Maria și Claudia.

Caterina putea avea și singură grijă de ea; era aidoma unei cărți ce-ți păstra copertele închise, totuși... el tânjea s-o citească.

„Te iubesc!” îi striga inima fără vrerea lui. Femeia visurilor sale, atât de târziu sosită în viața lui. Ezio își reaminti însă că pe locul întâi rămânea datoria, iar Caterina... ea nu-și dezvăluia niciodată cu adevărat toți așii din mânecă. Ochii ei căprui și enigmatici, surâsul, felul în care-l putea juca pe degetele lungi și

pricepute... Apropierea dintre ei... Apropierea aceea... Și în același timp tăcerea intensă a părului ei, care mirosea mereu a vanilie și trandafiri...

Cum ar fi putut să aibă vreodată încredere în ea, chiar și când își lăsase capul pe pieptul ei, după ce făcuseră dragoste pasional și dorise atât de mult să se simtă în siguranță?

Nu! Frăția. Frăția. Frăția! Misiunea și destinul lui.

„Sunt mort”, își spuse Ezio. „Sunt deja mort pe dinăuntru, dar voi termina ce am de făcut”.

Visul se destrămă și pleoapele îi tresăriră și se deschiseră. I se dezvălui imaginea unui piept feminin generos, dar trecut de floarea vârstei, care se apropia de el în cămașa ce se desfăcea ca apele Mării Roșii.

Ezio se ridică iute în capul oaselor. Rana îi era bandajată acum cu pricepere, iar durerea era atât de surdă, încât aproape că putea să n-o ia în seamă. Când vedea i se limpezi, observă pereții din piatră grosolană a unei odăițe. Draperiile din stambă erau trase peste ferestrele mici, iar într-un colț ardea o sobiță din fier; tăciunii care se întrezăreau prin ușița ei deschisă aruncau singura lumină din încăpere. Ușa odăiței era închisă, dar cea care se afla aici, alături de el, aprinse un muc de lumânare.

O femeie de vârstă mijlocie, ce părea a fi o țarancă, îngenunche lângă el. Îi îngrijea rana, aranjând cataplasma și bandajul, cu o expresie de bunătate pe chip.

Îl durea și Ezio făcu o grimasă.

— *Calmatevi!* zise femeia. În curând n-o să te mai doară.

— Unde-i calul meu? Unde-i Campione?

— În siguranță. Se odihnește. Domnul mi-e martor că merită. Sângera din cauza zăbalei. Așa un cal bun... Ce i-ai făcut?

Femeia lăsă jos vasul cu apă pe care-l ținea și se ridică în picioare

— Unde mă aflu?

— În Roma, dragul meu. *Messer Machiavelli* te-a găsit leșinat în șa, cu calul înspumat, și v-a adus pe amândoi aici. Nu-ți face griji, ne-a plătit îndeajuns pe mine și pe soțul meu să avem grijă de voi. Ne-a dat și ceva în plus ca să păstrăm taina. Îl cunoști pe *Messer Machiavelli* – îl înșeli cu prețul vieții. Oricum, noi ne-am mai aflat și altă dată în slujba organizației voastre.

— Mi-a lăsat vreun mesaj?

— Da, bineînțeles. De cum te înzdrăvenești, să te duci la Mausoleul lui Augustus. Știi unde este?

— Este una dintre ruine, nu?

— Așa e! Nu c-ar fi mai în paragină decât restul orașului ăstuia îngrozitor. Și când te gândești că a fost cândva centrul lumii. Ia privește-l acum – mai mic decât Florența și pe jumătatea Veneției. Avem totuși ceva cu care să ne lăudăm.

Femeia chicoti.

— Cu ce anume?

— Doar cincizeci de mii de suflete amărâte trăiesc în orașul ăsta sărăcăcios care se mândrea cândva să-și spună Roma... iar șapte mii dintre ele sunt prostituate. E nemaivăzut! chicoti iar femeia. Nu-i de mirare că toți poartă urmele „Bolii Lumii Noi”. Să nu te culci cu niciuna de-aici dacă nu vrei să te acoperi de cicatricele vărsatului. Până și cardinalii au boala... ba se spune că Papa însuși și fiul lui suferă de ea.

Ezio își amintea Roma ca prin vis. Era un loc bizar, ale cărui ziduri străvechi și coșcovite fuseseră ridicate inițial pentru a adăposti o populație de un milion de oameni. Acum terenurile erau acoperite în majoritate de loturile cu legume ale țăranilor.

Își reaminti de asemenea pustiul plin de ruine al fostului Forum Roman, unde acum pășteau oi și capre. Oamenii furau bucăți antice de marmură sculptată și dalele de porfir, care zăceau de-a valma în iarbă, pentru a construi cocini pentru porci, sau pentru a le măcina și obține praf de var. Printre cocioabele părăginite, pe ulițele murdare și strâmbe, clădirile noi și mărețe ale papilor Sixt al IV-lea și Alexandru al VI-lea se înălțau obscene, ca niște torturi de nuntă pe o masă pe care nu exista nimic de mâncare, doar firimituri de pâine mucegăită.

Puterea Bisericii era confirmată după ce Papa revenise din exil, de la Avignon. Papa – figura conducătoare a întregii lumi, depășindu-i nu doar pe regi, ci și pe însuși Maximilian, Sfântul Împărat Roman – își avea din nou scaunul la Vatican.

Nu Papa Alexandru al VI-lea împărțise în faimoasa lui judecată continentul de miazăzi al Noilor Americi între țările colonizatoare Portugalia și Spania în Tratatul de la Tordesillas în 1494? Fusesse același an în care „Boala Lumii Noi” izbucnise în Neapole, în Italia. O numiseră „boala franceză” – *morbus gallicus* –, dar toți știau că sosise din Lumea Nouă odată cu corăbierii genovezi ai lui Columb. Era o boală respingătoare. Fețele și trupurile oamenilor se acopereau de pustule și buboai, iar chipurile li se deformau într-atât, încât în ultimele faze ale bolii abia dacă mai puteau fi recunoscute.

În Roma, sărmanii trăiau cu orz și uneori, dacă o găseau, cu slănină, iar pe ulițele murdare domneau tifosul, holera și Ciuma Neagră. Cetățenii se împărțeau în cei ostentativ de bogați și restul, majoritatea, care arătau ca niște ciurdari și trăiau la fel de prost.

Ce contrast cu opulența aurită a Vaticanului! Marea cetate a Romei devenise un morman de ruine al istoriei. Ezio își amintea că pe ulițele împutite ce treceau drept străzi, pe care bântuiau acum câini sălbăticiți și lupi, cândva erau biserici, acum în ruină și palate abandonate în paragină, ce-l duceau cu gândul la posibila surprare a fostei reședințe a familiei sale din Florența.

— Trebuie să mă duc și să-l caut pe *Messer Machiavelli*, zise el alungându-și viziunile acelea din minte.

— Toate la timpul lor, răspuse femeia. Ți-a lăsat veșminte noi. Când te simți în putere, îmbracă-te.

Ezio se ridică în picioare și-și simți capul învârtindu-se. Se scutură ca să-l limpezească, după care îmbracă straietele lăsate de Machiavelli. Erau noi, din olandă, cu o glugă de lână moale, având un soi de cozoroc precum ciocul unui vultur, la care se adăugau mănuși moi, dar rezistente, și cizme din piele spaniolă. Se îmbracă, luptându-se cu durerile iscate de efort, iar după ce termină, femeia îl conduse pe un balcon. În clipa aceea, Ezio își dădu seama că nu se afla într-o bojdeucă dărăpănată, ci în rămășițele unui palat cândva măreț. Probabil că fuseseră la *piano nobile*. Privi ruinele dezolante ale orașului ce se întindea mai jos și suspină adânc. Un șobolan trecu îndrăzneț peste cizmele lui și bărbatul îl lovi cu piciorul.

— Ah, frumoasa Roma, comentă el ironic.

— Ce-a mai rămas din ea, chicoti iarăși femeia.

— Mulțumesc, *Madonna*. Cui îi datorez...?

— Sunt *Contessa* Margherita deghli Campi, răspuse ea și, în lumina slabă, Ezio îi putu distinge în sfârșit trăsăturile fine ale chipului cândva frumos. Sau ce-a mai rămas din ea...

— *Contessa*, zise Ezio străduindu-se să-și alunge tristețea din glas când schiță o plecăciune.

— *Mausoleo* este acolo, zâmbi femeia și arătă cu mâna. Acolo va trebui să te întâlnești cu Machiavelli.

— Nu-l văd.

— Este în direcția aceea. Din păcate nu se vede din *palazzo*-ul meu.

Ezio miji ochii.

— L-aș putea vedea însă din turla acelei biserici?

Contesa se întoarse către el.

— Din Santo Stefano? Da, însă este o ruină. Treptele clopotniței s-au surpat.

Asasinul își adună forțele. Trebuia să ajungă la locul de întâlnire cât mai repede cu putință, dar și în siguranță. Nu voia să fie întârziat de cerșetorii, târfele și tâlharii care bântuiau pe ulițe zi și noapte.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, răspuse el. *Vi ringrazio di tutto quello che avete fatto per me, buona Contessa. Addio.*

— Ești mai mult decât binevenit, surăse ea trist. Ești sigur totuși că poți să pleci deja la drum? Cred că ar trebui să vezi un doctor. Ți-aș recomanda unul, dar de acum nu ne mai putem permite serviciile lor. Eu ți-am curățat și pansat rana, însă nu mă pricep prea bine.

— Templierii nu vor aștepta și nici eu nu pot s-aștept. Mulțumesc din nou și la revedere.

— Du-te cu Domnul!

Bărbatul sări de pe balcon direct pe stradă, se crispă în momentul impactului, apoi traversează în fugă piața dominată de palatul în ruină, în direcția bisericii. De două ori pierdu clopotnița din vedere și fu nevoit să se întoarcă. În trei rânduri fu acostat de cerșetori leproși, iar o dată se întâlnește cu un lup apărut de pe o uliță laterală, care avea în gură ceva ce părea a fi un copil mort. În cele din urmă ajunsese în spațiul deschis din fața bisericii. Ușa ei era bătută în scânduri, iar statuile din travertin ale sfinților care-i împodobeau portalul erau deformate de timp. Nu știa dacă se putea încrede în pietrăria roasă de vreme, dar n-avea de ales – trebuia să se cațere.

Reuși să-o facă, deși picioarele îi lunecară în mai multe rânduri, iar o dată îi scăpară în golul unei ambrazuri care i se prăbuși sub tălpi, lăsându-l atârnat de vârfurile degetelor. În ciuda rănilor, era totuși un bărbat puternic și izbuti să se ridice și să depășească pericolul, până ce, în sfârșit, ajunsese în vârful turlei de pe acoperișul din plumb al bisericii. Cupola mausoleului strălucea stins sub razele lunii, la câteva cvartale depărtare. Avea să se ducă acolo și să aștepte sosirea lui Machiavelli.

Își aranjă pumnul secret, sabia și jungherul, și se pregătea să sară în gol, țintind o căruță cu fân din piața de dedesubt, când rana îl făcu să se încovoie de durere.

„*Contessa* mi-a oblojit umărul cât a putut de bine”, își spuse, „dar a avut dreptate – trebuie să mă duc la un doctor”.

Străbătut de fiori de durere, coborî cu grijă din clopotniță. Nu știa unde putea găsi un *medico*, așa că se îndreptă către un han, unde căpătă îndrumări în schimbul a doi ducăți, care-i asigurară de asemenea și o butelcă de vin Sanguineus tulbure, care-i mai alină întrucâtva suferința.

Se făcuse târziu când ajunsese la cabinetul doctorului. Fu nevoit să ciocănească de câteva ori, cu putere, înainte să audă zgomote înăbușite dinăuntru, după care ușa se întredeschise și dezvăluie un bărbat gras și bărbos de vreo șaizeci de ani, care purta ochelari cu lentile groase. Arăta beat – Ezio simți iz de vin în răsuflarea lui –, și părea să aibă un ochi mai mare decât celălalt.

— Ce vrei? întrebă bărbatul.

— Ești *Dottore Antonio*?

— Și dacă aș fi...?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Este târziu, replică doctorul, însă ochii i se îndreptară către rana de la umărul Asasinului și privirea îi deveni mai blândă, dar tot precaută. Te va costa mai mult.

— Nu sunt în postura să mă târguiesc.

— Bine. Intră.

Doctorul trase lanțul de la ușă și se dădu într-o parte. Ezio se împletici recunoscător în holul ale cărui grinzi erau acoperite de recipiente din aramă și flacoane de sticlă, liliaci și șopârle uscate, șoareci și șerpi.

Antonio îl conduse într-o încăpere în care se afla un birou uriaș, acoperit cu hârtii răvășite, un pat îngust într-un colț, un dulap, ale cărui uși deschise dezvăluiau alte flacoane, și un cufăraș din piele, de asemenea deschis, ce conținea o mulțime de bisturie și ferăstraie mici.

Urmărind privirea lui Ezio, doctorul râse scurt, ca un lătrat.

— Noi, medicii, nu suntem decât niște reparatori de oameni, zise el. Întinde-te pe pat, să mă uit la rană. Să știi însă că te va costa trei ducați – în avans.

Ezio îi întinse banii fără un cuvânt.

Medicul desfăcu pansamentul, după care apăsă și curăță rana, până ce Asasinul aproape că-și pierdu cunoștința din cauza durerii.

— Nu te mai agita atât! mârâi Antonio.

Mai examinează o vreme rana, turnă peste ea un lichid usturător dintr-o sticlă, o tamponă cu o bucată de vată, aduse pansamente curate și o legă din nou strâns.

— La vârsta ta nu-ți poți reveni fără medicamente de pe urma unei asemenea răni.

Doctorul căută în dulapul deschis și reveni cu un flaconaș care conținea un lichid gros ca melasa.

— Țta îți va amorți durerile. Să nu-l bei pe tot odată. Și să știi că te mai costă trei ducați. Dar să nu-ți faci griji, în timp te vei vindeca.

— *Grazie, dottore.*

— Patru din cinci doctori ar fi recomandat lipitori, însă ele nu s-au dovedit eficiente la asemenea răni. Ce-a cauzat-o? Dacă armele de foc n-ar fi atât de rare, aș zice că-i o împușcătură. Dacă mai ai nevoie, întoarce-te, sau îți pot recomanda niște colegi buni din oraș.

— Și ei costă la fel de mult?

Doctorul Antonio pufni.

— Bunule domn, ai scăpat ieftin.

Ezio ieși pe stradă. Se pornise o ploaie ușoară și străzile deja se umpluseră de noroi.

— „La vârsta ta...” mormăi el. *Che sobbalzo!*

Se întoarse spre han, unde văzuse că erau camere libere. Avea să tragă acolo, să mănânce ceva și dimineață să pornească spre mausoleu. După care n-avea nimic de făcut decât să aștepte sosirea camaradului Asasin. Machiavelli ar fi putut totuși să-l informeze prin contesă la ce oră să se întâlnească. În același timp însă Ezio îi cunoștea prea bine grija pentru securitate. Fără doar și poate Machiavelli avea să apară la locul stabilit zilnic, la intervale regulate. N-avea să fie nevoit să aștepte prea mult.

Porni pe străzile și ulițele mizerabile, ascunzându-se iute în bezna din fridele intrărilor de câte ori zărea vreo patruleă Borgia – lesne de recunoscut după uniforme galben-roșii.

Până ajunse la han se făcuse miezul nopții. Trase o dușcă din flaconul cu lichid negru – era într-adevăr bun – și ciocăni în ușă cu mânerul sabiei.

Capitolul 14

A doua zi, Ezio părăsi hanul devreme. Rana îl ținea, totuși durerea se mai atenuase, iar el își putea folosi mai bine brațul. Înainte de a pleca, exersă câteva mișcări cu pumnalul secret și constată că-l putea folosi fără dificultate și putea de asemenea executa câteva lovituri de bază cu sabia și jungherul. Avusese noroc că nu fusese împușcat în umărul mâinii cu care manevra sabia.

Fiindcă nu era sigur dacă familia Borgia și complicii ei Templieri știau că el scăpase cu viață din bătălia de la Monteriggioni și, observând numărul mare de soldați înarmați cu muschete și îmbrăcați în uniforme roșu-închis cu galben, preferă să meargă pe un drum ocolitor spre mausoleul lui Augustus, iar când ajunse acolo, soarele era deja sus pe cer.

Nu se zăreau mulți oameni și, după ce cercetă grijuliu împrejurimile și se asigură că nimeni nu ținea locul sub observație, Ezio se apropie precaut de clădire și se strecură în interiorul întunecos printr-o ușă pe jumătate dărâmată.

După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul dinăuntru, desluși o siluetă înveșmântată în negru, nemișcată ca o statuie, rezemată de o coloană. Ezio privi iute într-o parte și într-alta pentru a vedea dacă exista vreun loc unde să se ascundă înainte de a fi zărit la rândul său, dar, cu excepția smocurilor de iarbă dintre blocurile de piatră prăbușite din străvechea ruină romană, nu zări nimic. Așa că hotărî să înainteze cu pas iute, dar în liniște, către bezna adâncă dintre zidurile mausoleului.

Era prea târziu. Necunoscutul îl văzuse de asemenea, probabil imediat ce intrase, conturat pe fundalul razelor de lumină ce pătrundeau pe ușă, și venea către el. Pe măsură ce se apropia, Ezio îl recunoscu pe Machiavelli, care ridică un deget spre buze. Îi făcu apoi un semn discret să-l urmeze și se-ndreptă către o zonă încă și mai întunecată din mormântul fostului împărat roman, construit cu aproape un mileniu și jumătate înainte.

În cele din urmă se opri și se întoarse.

— Șșș, murmură el și așteptă, ascultând cu atenție.

— Ce...?

— Mai încet! îl admonestă Machiavelli continuând să asculte concentrat. Vorbește în șoaptă!

În cele din urmă păru că se destinde și continuă:

— E bine. Nu te-a urmărit nimeni.

— Ce vrei să spui?

— Cesare Borgia are ochi peste tot. Mă bucur să văd c-ai venit la Roma.

— Păi... nu mi-ai lăsat straie la *Contessa*...

— Ea avea instrucțiuni să aștepte sosirea ta la Roma, surâse Machiavelli.

Știm că vei veni aici după ce te vei asigura că mama și sora ta sunt în siguranță.

La urma urmelor, ele sunt ultimele supraviețuitoare ale familiei Auditore.

— Nu-mi place tonul tău, se încruntă Ezio.

Machiavelli își îngădui un zâmbet subțire.

— Nu este tocmai momentul potrivit pentru finețuri, dragul meu camarad.

Știi cât de vinovat te simți pentru pierderea familiei tale, deși nu poți să fii învinuit nici pe departe pentru marea trădare.

Făcu o pauză după care continuă:

— Vestea atacului asupra lui Monteriggioni s-a întins în toată Roma. Unii dintre noi au fost siguri că ai pierit acolo. Am lăsat hainele în grija credincioasei noastre prietene, fiindcă, după cum te cunosc, nu ne-ai fi lăsat în voia sorții murind acolo... oricum, pentru orice eventualitate.

— Așadar mai crezi în mine?

Machiavelli ridică din umeri.

— Ai greșit. O dată. Și asta pentru că, în esență, instinctul ți-a cerut să dovedești milă și încredere. Da, este un instinct bun, însă acum noi trebuie să lovim și să lovim puternic. Să sperăm că Templierii nu vor afla că ești în viață.

— Cred că o știi deja.

— Nu neapărat. Iscoadele mele mi-au spus că evenimentele au fost foarte confuze.

Ezio căzu pe gânduri.

— În scurt timp, dușmanii noștri vor ști că trăiesc... pe pielea lor. Cu câți avem de-a face?

— Vestea bună este că am ucis mulți Templieri din Italia, ca și din multe teritorii din afara țării. Vestea rea este însă că Templierii și familia Borgia sunt acum unul și același lucru și vor lupta ca niște lei încolțiți.

— Spune-mi mai multe.

— Suntem prea izolați aici. Va trebui să ne pierdem în mulțimile din centrul orașului. Vom merge la luptele cu tauri.

— „Luptele cu tauri”?

— Cesare este un toreador excelent. La urma urmelor, este spaniol. Mai exact, nu-i spaniol, ci catalan, ceea ce, într-o bună zi, s-ar putea dovedi în avantajul nostru.

— În ce fel?

— Regele și regina Spaniei doresc să-și unifice țara. Ei sunt din Aragon și Castilia, iar catalanii le sunt ca un ghimpe în coastă, deși sunt o națiune puternică. Să mergem și fii precaut! Trebuie să ne folosim amândoi abilitățile de a te pierde în mulțime pe care le-ai învățat de la Paola cu mult timp în urmă în Veneția. Sper că nu le-ai uitat.

— Pune-mă la-ncercare.

Porniră împreună prin fostul oraș imperial, acum pe jumătate în ruine, furișându-se în umbre, intrând și ieșind din mulțimi, aidoma peștilor care se ascund printre plantele de pe fundul apelor. Ajunseră în cele din urmă la arenă, unde se așezară pe latura cea mai scumpă, mai aglomerată, dar mai ascunsă vederii, și priviră timp de o oră cum Cesare și numeroasele lui ajutoare uciseră trei tauri feroși. Ezio urmări cu atenție tehnica de luptă a tânărului Borgia: folosea banderilele și picadorii pentru a-l obosi pe animal, înainte de a-i aplica lovitura de grație după o mulțime de fente spectaculoase. Nu i se putea însă contesta curajul și abilitatea în timpul ritualului sângeros al morții, chiar dacă avea patru matadori tineri care-l ajutau. Ezio privi în spatele lui către loja celui care juca rolul de *Prezidente* al luptei și recunoscă acolo chipul dur, însă fascinant de frumos al Lucreziei, sora lui Cesare. Oare fusese doar imaginația lui, ori o văzuse într-adevăr mușcându-și buza până la sânge?

Oricum, aflase câte ceva despre cum avea să se comporte Cesare pe un câmp de bătălie și cât de mult puteai avea încredere în el în orice fel de înfruntare.

Peste tot, soldații Borgia stăteau cu ochii pe spectatori, la fel ca pe străzi, toți înarmați cu armele noi, letale.

— Leonardo..., rosti Ezio fără să vrea, gândindu-se la vechiul lui prieten.

Machiavelli îi aruncă o privire.

— Leonardo a fost silit să lucreze pentru Cesare sub amenințarea cu moartea... și ar fi fost o moarte foarte chinuitoare. Este un detaliu, sigur că da, un amănunt teribil, dar nimic mai mult. Ideea este că inima lui nu se află alături de noul său stăpân, care nu va avea niciodată inteligența sau capacitatea de a controla pe de-a întregul Mărul. Sau cel puțin așa sper eu... Trebuie să avem răbdare. Îl vom recăpăta și odată cu el îl vom recăpăta și pe Leonardo.

— Aș vrea să fiu și eu la fel de sigur ca tine.

Machiavelli oftă.

— Poate că ești înțelept că ai îndoieli, comentă el în cele din urmă.

— Spania a cucerit Italia, adăugă Ezio.

— Și Valencia a cucerit Vaticanul, replică Machiavelli, dar noi putem schimba asta. Avem aliați în Colegiul cardinalilor, dintre care unii sunt puternici. Nu toți sunt marionete. Iar Cesare, în ciuda fuduliei, depinde de tatăl lui pentru fonduri. De aceea ar fi trebuit să te asiguri de moartea acestui Papă ticălos, adăugă el privindu-l pătrunzător pe Ezio.

— N-am știut.

— Și eu pot fi învinuit în aceeași măsură ca tine, pentru că ar fi trebuit să-ți spun. Dar, așa cum ai zis chiar tu, acum trebuie să ne preocupe prezentul, nu trecutul.

— Amin!

— Așa să fie.

— Totuși cum își pot ei permite toate astea? întrebă Ezio, când alt taur se împletici și căzu sub sabia precisă și nemiloasă a lui Cesare.

— *Papa* Alexandru este o combinație stranie, explică Machiavelli. Este un administrator excelent, ba chiar a făcut niște lucruri foarte bune pentru Biserică, dar latura lui rea o învinge întotdeauna pe cea bună. Ani întregi a fost trezorerul Vaticanului și a găsit căi de a strânge bani – experiența l-a făcut util. Vinde pălării de cardinal și a creat zeci de cardinali, despre care poate garanta că-i vor ține partea. Ba chiar a iertat ucigași, dacă aceștia aveau suficienți bani ca să-și răscumpere viața.

— Și cum a justificat așa ceva?

— Foarte simplu. În predicile lui susține că-i mai bine ca un păcătos să trăiască și să se căiască, decât să moară și să scape astfel de suferință.

Ezio nu se putu abține să chicotească, deși râsul îi era amar. Gândul îi zbură la recentele serbări pentru marcarea anului 1500, „Marele an al jumătății de mileniu”. Desigur, prin țară fuseseră destui flagelatori ce așteptau Judecata de Apoi, iar călugărul nebun Savonarola – care pentru scurtă vreme avusese Mărul în stăpânire, dar pe care Ezio însuși îl învinsese în Florența – fusese de asemenea păcălit de superstiția aceea.

Anul 1500 fusese cu adevărat măreț. Ezio își aminti că mii de pelerini veniseră la Sfântul Scaun din toate colțurile lumii. Evenimentul fusese sărbătorit până și în avanposturile micuțe de peste mările îndepărtate din Apus, în Lumile Noi descoperite de Columb și, după câțiva ani, de Amerigo Vespucci, care le confirmase existența. Banii curseseră în Roma când credincioșii cumpăraseră indulgențe pentru a se mântui de păcate înaintea sosirii lui Cristos pe pământ ca să-i judece pe vii și pe morți deopotrivă. Tot pe atunci începuse Cesare cucerirea orașelor-state din Romagna, iar regele Franței ocupase Milano, justificându-și acțiunea prin afirmația că era moștenitorul de drept – strănepotul lui Gian Galeazzo Visconti.

După aceea, Papa își numise fiul, pe Cesare, căpitan-general al forțelor papale și *Gonfaloniere* al Sfintei Biserici Romane într-o ceremonie măreață în dimineața celei de-a patra duminici din Postul Paștelui. Cesare fusese întâmpinat de băiețași în straie de mătase și de patru mii de soldați îmbrăcați în uniforma specifică lui. Triumful său păruse complet: în luna mai a anului anterior, se căsătorise cu Charlotte d’Albret, sora regelui Ioan al III-lea de Navarra, iar regele Ludovic al Franței, cu care familia Borgia era aliată, îi dăruise ducatul Valentinois.

Deoarece fusese deja cardinal de Valencia, nu era de mirare că oamenii îl porecliseră Valentino.

Iar acum vipera asta ajunsese la apogeul puterii.

Cum l-ar fi putut învinge Ezio vreodată?

Își mărturisi gândurile lui Machiavelli.

— În cele din urmă, zise Niccolò, îi va doborî propria lor trufie. Au un călcâi al lui Ahile. Toți avem câte o slăbiciune ascunsă. O cunosc și pe a ta, de altfel.

— Și care ar fi aceea? se răsti Ezio, simțindu-se împuns.

— Nu trebuie să-ți spun cum o cheamă. Ferește-te de ea, spuse Machiavelli după care schimbă subiectul. Ții minte orgiile?

— Mai continuă?

— Bineînțeles. Ce-i mai plac lui Rodrigo – refuz să-i mai spun Papă. Și, trebuie să-i recunoști și potența, fiindcă are șaptezeci de ani.

Machiavelli râse sec, după care deveni brusc mai serios.

— Cei din familia Borgia se vor sufoca sub greutatea propriilor lor excese.

Ezio își amintea perfect orgiile. Asistase la una. Fusese un dineu oferit de Papă în apartamentul său aurit și bogat împodobit, demn de Nero, la care participaseră cincizeci de femei dintre cele mai bune din armata de târfe a Romei. Lor le plăcea să-și spună „curtezane”, dar tot târfe rămâneau. După ce terminaseră de mâncat – sau mai bine zis „îndopat” –, dansaseră cu servitorii. La început fuseseră îmbrăcate, dar mai târziu își lepădaseră straiile. Sfeșnicile de pe mese fuseseră așezate pe podelele de marmură și nobilii oaspeți aruncaseră castane coapte pe jos. Târfelor li se ceruse să meargă în patru labe pe pardoseală, ca animalele, cu fesele mult ridicate în aer, și să culeagă castanele. După care aproape toți li se alăturaseră. Ezio își amintea cu dezgust imaginea lui Rodrigo, alături de Cesare și Lucrezia. În cele din urmă fuseseră acordate premii – cizme de piele fină, din Spania, desigur, mantii de catifea roșii-galbene încrustate cu diamante, inele, brățări, pungii din brocart, conținând fiecare câte o sută de ducați, pumnale, falusuri de argint... orice se putea imagina – bărbaților care făcuseră sex de cele mai multe ori cu prostituatele care se târau pe jos. Iar membrii familiei Borgia, care se pipăiau între ei, fuseseră principalii judecători.

Cei doi Asasini părăsiră arena luptelor cu tauri și se pierdură imediat prin gloatele ce ticseau străzile la lăsarea serii.

— Urmează-mă, rosti Machiavelli cu glas încordat. Ai avut ocazia să-ți vezi principalul dușman acționând, așa că ar fi bine să-ți cumperi echipamentele care-ți lipsesc. Și ai grijă să nu atragi atenție nedorită asupra ta.

— Fac eu asta vreodată?

O dată în plus, Ezio se pomeni iritat de remarcile bărbatului mai tânăr. Machiavelli nu era conducătorul Frăției – de fapt, după moartea lui Mario,

nimeni nu preluase poziția aceea – și interregnul lui urma să se termine în curând.

— Oricum, continuă el, am pumnalul secret.

— Iar gărzile au arme de foc. Instrumentele acelea pe care Leonardo le-a creat pentru ele – știi bine că nu-și poate stăpâni geniul – se reîncarcă rapid, după cum ai văzut, și au în plus țevile crestate în mod ingenios pe dinăuntru pentru ca împușcăturile să fie mai precise.

— Îl voi căuta pe Leonardo și voi sta de vorbă cu el.

— S-ar putea să fie nevoie să-l ucizi.

— Pentru noi, el este mai important viu decât mort. Ai spus tu însuși că inima lui nu-i alături de Borgia.

— Am spus că așa sper.

Machiavelli se opri.

— Ia banii ăștia.

— *Grazie*, rosti Ezio luând punga care-i fusese întinsă.

— Cât timp îmi ești îndatorat, ascultă glasul rațiunii.

— Așa voi face, de îndată ce voi auzi din nou vocea rațiunii tale.

Ezio își părăsi prietenul și se îndreptă către cartierul armurierilor, de unde își cumpără un pieptar nou de zale, apărătoare pentru antebrațe și o sabie și un jungher de calitate mai bună și mai echilibrate decât cele pe care le avea deja. Mai mult ca orice ducea dorul vechii sale apărătoari Codex, construită dintr-un metal secret, care parase atât de multe lovituri care altfel ar fi fost fatale. Era însă prea târziu acum pentru regrete. Trebuia să se bizuie pur și simplu pe mintea și pe experiența lui. Pe acelea nu i le putea lua nimeni și niciun fel de accident.

Se-ntoarse la Machiavelli, care-l aștepta într-un han, așa cum stabiliseră din timp, și-l găsi nervos.

— *Bene*, zise Machiavelli, acum poți să supraviețuiești călătoriei de întoarcere în *Firenze*.

— Poate că da, însă n-am de gând să revin în Florența.

— Nu?

— Poate că tu ar trebui s-o faci. Este locul căruia îi aparții. Eu nu mai am acolo niciun cămin.

Machiavelli deschise larg brațele.

— Este adevărat că vechea voastră reședință a fost distrusă. N-am vrut să-ți spun. În tot cazul, mama și sora ta trebuie să fie acum în siguranță. Este un oraș în afara influenței Borgia, și stăpânul meu, Piero Soderini, îl păzește bine. Acolo îți poți reveni.

Ezio se înfioră auzindu-și confirmate temerile cele mai crunte. Se stăpâni însă și zise:

— Rămân aici. Ai spus-o chiar tu – nu va exista pace până nu ne vom ridica împotriva întregii familii Borgia și a Templierilor care o slujesc.

— Ce cuvinte curajoase! mai ales după Monteriggioni.

— E o josnicie din partea ta să spui asta, Niccolò. Cum aș fi putut ști că mă vor găsi așa repede? Sau că-l vor ucide pe Mario?

Machiavelli își prinse însoțitorul de umeri și-i vorbi cu sinceritate:

— Ezio, indiferent ce se va întâmpla, trebuie să ne pregătim cu atenție. Nu trebuie să atacăm orbiți de mânie. Ne luptăm cu scorpioni – ba chiar mai rău, cu șerpi! Ți se pot încolăci în jurul gâtului și te pot mușca de testicule dintr-o singură mișcare. Ei nu știu ce-nseamnă binele și răul, își cunosc doar interesul. Rodrigo s-a înconjurat de șerpi și ucigași. Până și fiica lui, Lucrezia, a fost transformată într-una dintre armele lui cele mai ascuțite: este maestră în arta otrăvirii. Cu toate acestea, până și ea pălește în comparație cu Cesare, adăugă el după o pauză.

— Din nou, el!

— Este ambițios, nemilos și crud mai presus de imaginația ta. Legile oamenilor nu-nseamnă nimic pentru el. Și-a omorât propriul frate, pe ducele de Gandia, ca să înainteze spre putere. Nimic nu-l va opri.

— O să-l distrug!

— Da, o vei face, însă nu acționa nesăbuit! Nu uita că el are Mărul. Să ne ajute Dumnezeu dacă ajunge să-i afle puterile.

Gândurile lui Ezio reveniră tulburate la Leonardo, care înțelegea prea bine Mărul...

— El nu știe ce-nseamnă nici pericolul, nici oboseala, continuă Machiavelli. Cei care nu cad răpuși de sabia lui se străduiesc să se înroleze sub comanda sa. Puternicele familii Orsini și Colonna au fost deja silite să-ngenuncheze la picioarele lui, iar regele Ludovic al Franței îi stă alături.

Tăcu din nou, reflectând.

— Cel puțin regele Ludovic îi va rămâne aliat, însă doar atâta timp cât îi este util...

— Mi se pare că-l supraestimezi.

Machiavelli nu părea să-l fi auzit, pierdut în propriile-i gânduri.

— Ce vrea să facă oare cu atâta putere și cu atâția bani? Ce-l animă? Nu știu încă, dar, zise Machiavelli și își fixă prietenul cu privirea, Cesare dorește *întreaga* Italie, iar în ritmul acesta o va avea.

Ezio șovăi, fără să-i vină a crede.

— Aud cumva... aud cumva *admirație* în glasul tău?

Chipul celui alt era inexpresiv.

— Știe cum să-și exercite voința, ceea ce este o virtute rară în lumea de azi, și este genul de individ care poate face lumea să se supună voinței aceleia.

— Ce vrei să spui?

— Doar atât: oamenii au nevoie de modele pe care să le urmeze... ba chiar să le aduleze. Poate fi vorba despre Dumnezeu ori despre Cristos, dar încă și mai

bine, despre cineva pe care-l poți vedea cu propriii tăi ochi, nu doar o imagine. Rodrigo, Cesare, ba chiar și un actor sau un cântăreț bun, atâta timp cât sunt bine îmbrăcați și au încredere în ei înșiși. Iar restul urmează de la sine.

Machiavelli sorbi puțin vin.

— Asta face parte din noi, înțelegi tu? Tu, eu sau Leonardo nu suntem interesați, dar în lume există oameni care doresc cu lăcomie să fie urmați, iar ei sunt cei periculoși.

Termină tot vinul din pahar.

— Din fericire, ei pot fi de asemenea manipulați de unii ca mine.

— Sau uciși de unii ca mine.

Tăcură mult timp.

— Cine-i va conduce pe Asasini acum, după moartea lui Mario? întrebă Ezio.

— Ce mai întrebare! Suntem dezorganizați, iar candidații sunt puțini. Este important, desigur, însă alegerea se va face în timp. Până atunci, haide! Avem multe de rezolvat.

•

— N-ar trebui să luăm cai? Chiar dacă jumătate din Roma este în ruine, rămâne un oraș mare.

— Ușor de zis, dar mai greu de făcut. Pe măsură ce cuceririle lui Cesare din Romagna se înmulțesc – iar acum el controlează majoritatea regiunii –, și puterea familiei Borgia crește. Ei ocupă cartierele cele mai bune din oraș. În momentul ăsta ne aflăm într-un *rione* al lor. Nu vom putea face rost de cai din grajdurile de aici.

— Așadar, voința lui Borgia este singura lege aici?

— Ce vrei să sugerezi? Că eu aș aproba-o?

— Nu face pe prostul cu mine, Niccolò.

— Nu fac pe prostul cu nimeni. Ai un plan?

— O să improvizăm.

•

Porniră către locul unde se aflau grajdurile cu cai de tocmă, mergând pe străzi unde, observă Ezio, multe dintre prăvăliile care ar fi trebuit să fie deschise la ora aceea aveau obloanele lăsate. Ce se întâmpla? Cu cât avansau mai mult, cu atât gărzile în uniforme roșu cu galben deveneau mai numeroase și mai amenințătoare. De asemenea, Machiavelli era tot mai neliniștit.

Nu trecu mult până ce un sergent mătăhălos aflat în fruntea unui grup de doisprezece mardeiași îmbrăcați în uniforme îi opri.

— Ce cauți pe-aici, prietene? îl întrebă el pe Ezio.

— E timpul să improvizăm? murmură Machiavelli.

— Vrem să tocmim niște cai, răspunse Ezio sec.

Râsul sergentului se auzea ca un lătrat.

— Aici nu poți face asta, prietene. Dați-i drumul, zise el arătând cu brațul în direcția din care veniseră cei doi Asasini.

— Nu-i voie?

— Nu.

— De ce?

Sergentul își trase sabia din teacă și oamenii lui îi urmară exemplul. Lipi vârful sabiei de gâtul lui Ezio și apăsă foarte ușor, până apărură o singură picătură de sânge.

— Știi ce-a pățit pisica dac-a fost curioasă, nu? Haide, șterge-o!

Cu o mișcare aproape imperceptibilă, Ezio extinse pumnalul secret și reteză tendoanele încheieturii care ținea sabia, iar arma căzu zăngănind inutilă pe pământ. Sergentul scoase un urlet și se îndoi de mijloc, protejându-și mâna rănită. În clipa aceea, Machiavelli sări înainte și descrie un arc mare cu sabia spre trei soldați aflați în apropierea lui; se retraseră împleticindu-se, uluiți de neașteptata îndrăzneală a celor doi.

Ezio retrase iute pumnalul secret și, dintr-o singură mișcare, își scoase sabia din teacă și jungherul. Își aținti armele la timp pentru a-i ucide pe primii doi atacatori, care-și reveniseră din șoc și înaintau pentru a-și răzbuna sergentul. Niciunul dintre soldați nu avea abilitățile de luptător necesare pentru a-i face față lui Ezio sau lui Machiavelli, deoarece Asasinii aparțineau unei cu totul alte clase. Șansele erau totuși împotriva celor doi prieteni, care erau depășiți numeric, însă ferocitatea imprevizibilă a atacului lor fusese îndeajuns pentru a le oferi un atu indiscutabil.

Luată aproape complet prin surprindere și neobișnuiți să aibă necazuri în încăierări, cei doisprezece mercenari fură omorâți rapid, dar zgomotele luptei dăduseră alarma și alți soldați Borgia apărură iute – erau aproape treizeci. Machiavelli și Ezio se simțeau copleșiți de numărul mare al soldaților și de efortul de a lupta simultan cu atât de mulți. Renunțând la mișcările elegante, adaptară un mod rapid și eficient de luptă – uciderea în trei secunde, printr-o singură fandare și străpungere. Cei doi bărbați le ținură piept soldaților cu încrâncenare, până când, în cele din urmă, toți inamicii lor fie fugiseră, fie zăceau răniți sau morți la picioarele lor.

— Ar fi bine să ne grăbim acum, găfâi Machiavelli. Doar pentru c-am trimis câțiva călăi Borgia la Creatorul lor din ceruri nu-nseamnă că vom reuși să pătrundem în grajdurile alea. Oamenilor de rând continuă să le fie frică și de aceea mulți nici măcar nu-și deschid prăvăliile.

— Ai dreptate, încuviință Ezio. Trebuie să le trimitem un semnal. Așteaptă aici!

Într-un vas din apropiere ardea un foc. Ezio luă o surcea în flăcări, după care sări pe zidul grajdului pe care, în briza slabă, flutura stindardul Casei Borgia

înfățișând un taur negru pe un câmp auriu. Îi dădu foc și, pe când ardea, câteva uși de prăvălii se deschiseră prudent, la fel ca și porțile grajdului.

— Așa-i mai bine! strigă Ezio, apoi se întoarse și se adresă mulțimii mici și neîncrezătoare ce se adunase. Nu vă temeți de Borgia! Nu vă lăsați înrobiți de ei! Zilele le sunt numărate și ora judecății se apropie.

Sosiră și mai mulți oameni, care începură să-l aclame.

— Se vor întoarce! îi atrase atenția Machiavelli.

— Așa-i, dar noi le-am arătat oamenilor că tiranii aștia nu sunt atotputernici.

Ezio sări de pe zid în curtea interioară a grajdului, unde i se alătură Machiavelli. Își aleseră iute doi cai robuști și-i înșeură.

— Ne vom întoarce! îi promise Ezio grăjdarului-șef. Ar fi bine să faci puțină curățenie aici... acum că locul îți aparține din nou, așa cum este firesc.

— Așa vom face, *signore*, încuviință grăjdarul, dar continua să pară temător.

— Nu vă fie frică. Nu vă vor face niciun rău acum, după ce i-ați văzut înfrânți.

— De ce crezi asta, *signore*?

— Pentru că au nevoie de voi. Nu pot face nimic fără voi. Arătați-le doar că nu vă lăsați intimidati și manipulați, și vor fi nevoiți să vă roage să-i ajutați.

— Ne vor spânzura... sau și mai rău.

— Chiar vreți să vă petreceți restul vieții în jugul lor? Împotriviți-vă! Vor fi nevoiți să dea ascultare unor solicitări rezonabile. Nici măcar tiranii nu pot exista dacă un număr suficient de oameni refuză să-i asculte.

Deja călare, Machiavelli scoase un carnețel negru și scrise ceva, zâmbind absent în barbă. Ezio sări în șa.

— Parcă ziceai că ne grăbim, comentă el.

— Așa-i. Mi-am notat ce-ai spus.

— Ar trebui să fiu măgulit de asta?

— Să știi că da. Haide!

Porniră, iar Machiavelli spuse după o vreme:

— Excelezi în deschiderea rănilor, Ezio, dar poți să le și închizi?

— Eu vreau să lecuiesc boala din sânul societății noastre, nu doar să mă lupt cu simptomele.

— Îndrăznețe cuvinte, însă nu trebuie să te cerți cu mine; nu uita că suntem de aceeași parte. N-am făcut decât să-ți expun un punct de vedere.

— Ce-i ăsta, un test? întrebă Ezio suspicios. Dacă așa este, haide atunci să vorbim deschis. Eu cred că moartea lui Rodrigo Borgia n-ar fi soluționat problema noastră.

— Serios?

— Ajunge să privești orașul ăsta! Roma este centrul zonei stăpânite de familia Borgia și de Templieri. Cuvintele pe care i le-am spus grăjdarului sunt perfect

adevărate. Uciderea lui Rodrigo n-ar fi schimbat lucrurile – taie-i capul unui om și el va muri, sigur că da, însă aici noi avem de-a face cu o Hidră.

— Înțeleg ce vrei să spui – aidoma monstrului cu șapte capete pe care a trebuit să-l omoare Hercule... și chiar dacă le reteza, capetele continuau să crească, asta până când Hercule a înțeles vicleșugul pe care trebuia să-l folosească.

— Exact!

— Așadar... sugerezi să apelăm la popor?

— Poate că da. Cum altfel?

— Iartă-mă, Ezio, dar oamenii sunt nestatornici. A te bizui pe ei este ca și cum ai încerca să construiești castele pe nisip.

— Nu sunt de acord, Niccolò. Cu siguranță, credința noastră în oameni se află în centrul Crezului Asasinilor.

— Și asta vrei tu să testezi?

Ezio era pe punctul de a-i răspunde, dar chiar în clipa aceea un hoț tânăr trecu în fugă pe lângă ei și, cu vârful cuțitului, retează iute și precis curelușele de piele cu care punga de bani a lui Ezio îi era legată la brâu.

— La naiba! exclamă bărbatul.

Machiavelli izbucni în râs.

— Probabil că este cineva din cercul tău de cunoștințe. Ia te uită ce mai fuge! Parcă ar fi fost antrenat chiar de tine. Haide, du-te și ia înapoi ce ți-a furat. Avem nevoie de banii ăia. Ne întâlnim la Campidoglio, pe Capitoliu.

Ezio își întoarse calul și porni la galop în urmărirea hoțului. Acesta intrase pe ulicioare prea strâmte pentru a putea fi traversată călare și Asasinul fu nevoit să ocolească, temându-se că l-ar putea pierde pe tâlhar, dar știind în același timp, spre propria lui deznădejde, că tânărul se descurca în mod sigur mai bine decât el la fugă. Parcă fusese antrenat de Asasini! Dar cum era posibil așa ceva?

Îl încolți în cele din urmă într-o fundătură și se folosi de armăsar pentru a-l țintui de un zid.

— Dă-o înapoi! îi ordonă sec și trase sabia din teacă.

Hoțul părea hotărât să scape, dar când văzu cât de lipsită de speranțe îi era situația, cedă și, în tăcere, ridică mâna care ținea punga. Ezio i-o smulse și o puse la loc sigur. Făcând asta, îngădui calului să se retragă foarte puțin și, într-o clipită, hoțul escaladă zidul cu o viteză extraordinară și dispăru dincolo de el.

— Hei! Stai așa! N-am terminat cu tine! strigă Ezio, dar nu auzi drept răspuns decât zgomotele tot mai slabe ale picioarelor ce alergau.

Oftă și, fără să ia în seamă cei câțiva gură-cască care se adunaseră, își îndemnă calul spre colina Capitoliului.

Se lăsa amurgul când îl reîntâlni pe Machiavelli.

— Ți-ai recuperat banii de la amicul nostru?

— Da.

— O victorie micuță.

— Se acumulează, replică Ezio. Și cu timpul, străduindu-ne, vom mai avea câteva.

— Să sperăm că vom reuși înainte ca privirea lui Cesare să cadă asupra noastră și să ne învingă din nou. La Monteriggioni, aproape c-a reușit. Și acum, la treabă!

Machiavelli dădu pinteni calului.

— Unde mergem?

— La Colosseum. Avem o întâlnire cu un om de-al meu, Vinicio.

— Și...

— Mă aștept să-mi aducă ceva. Vino!

Pe când străbăteau orașul spre Colosseum, Machiavelli comentă sarcastic despre clădirile noi ce fuseseră ridicate de papa Alexandru al VI-lea.

— Uită-te la toate fațadele astea, care chipurile sunt clădiri oficiale. Rodrigo este foarte isteț în felul cum își menține afacerile în Roma. Îi păcăleşte destul de ușor pe prietenii tăi... cetățenii.

— De când ai devenit așa cinic?

Machiavelli zâmbi.

— Nu sunt defel cinic, ci descriu Roma, așa cum este în prezent. Dar ai dreptate, Ezio, poate că sunt nițel prea plin de amărăciune, puțin prea negativist câteodată. Poate că nu-i chiar pierdut totul. Vestea bună este că avem totuși aliați în oraș. O să-i cunoști. Iar Colegiul cardinalilor nu este complet la dispoziția lui Rodrigo, așa cum ar vrea el să fie. Totuși e foarte nesigur...

— Ce este foarte nesigur?

— Succesul nostru final.

— Nu putem decât să-ncercăm. Abandonul este o cale sigură spre eșec.

— Cine a pomenit ceva despre abandon?

Își continuă drumul în tăcere, până ajunseră la zidurile sumbre ale Colosseumului, o clădire deasupra căreia continuau să planeze, cel puțin pentru Ezio, ororile jocurilor ce avuseseră loc acolo cu o mie de ani în urmă. Îi atrase imediat atenția un grup de gărzi Borgia care escorta un sol papal. Cu săbiile trase din teacă, cu halebardele împungând amenințător și purtând făclii care pâlpâiau roșiat, hărțuiau un omuleț cu chip speriat.

— *Merda!* șuieră Machiavelli. Ala-i Vinicio. Au ajuns primii la el.

Cei doi își încetăniară caii și se apropiară de grup în tăcere și foarte precauți, pentru a-i lua prin surprindere. Reușeau deja să audă frânturi de conversație.

— Ce-ai acolo? întrebă un soldat.

— Nimic.

— Ai încercat să furi corespondența oficială a Vaticanului, așa-i?

— *Perdonatemi, signore.* Cred că vă-nșelați.

— Nu ne-nșelăm deloc, hoț mizerabil, rosti alt soldat împungându-l cu halebarda.

— Pentru cine lucrezi tu, *ladro*?

— Pentru nimeni.

— Bun, atunci nimănui nu-i va păsa ce-o să se-ntâmpale cu tine.

— Am auzit destul, zise Machiavelli. Trebuie să-l salvăm și să recuperăm scrisoarea pe care o are la el.

— Scrisoarea...?

— Haide!

Machiavelli își îndemnă calul cu călcâiele. Animalul țâșni înainte și în aceeași clipă călărețul smuci puternic de hățuri. Armăsarul se cabră, lovind sălbatic cu picioarele din față, și izbi în tâmplă soldatul cel mai apropiat, căruia îi sfărâmă coiful și-i fractură craniul. Omul căzu ca un sac de cartofi. Între timp, Machiavelli se rotise spre dreapta, aplecându-se mult în șa, și spintecă brutal umărul halebardierului care-l amenința pe Vinicio. Bărbatul scăpă imediat arma și se prăbuși, durerea arzându-i umărul. Ezio dădu pinteni bidiviului său, trecu pe lângă alți doi soldați și-și folosi mânerul sabiei pentru a-l lovi ucigător pe unul în țeastă, iar pe celălalt îl izbi cu latul lamei peste ochi. Mai rămăsese un singur soldat. Distras de atacul neașteptat, acesta nu-și dădu seama că Vinicio îi prinsese halebarda și se simți smucit brusc înainte. Pumnalul lui Vinicio aștepta și străpunse gâtul bărbatului, care se prăbuși cu un gălgâit sinistru produs de sângele ce-i inunda plămâni. Odată în plus, faptul că își luase adversarii prin surprindere le oferise Asasinilor un avantaj; în mod clar, gărzile Borgia nu erau obișnuite cu astfel de forme de atac. Vinicio le făcu iute semn celor doi spre artera principală care pornea din *plaza* centrală. Un cal se îndepărta galopând; curierul care stătea drept în șa îl îndemna să gonească și mai repede.

— Dă-mi scrisoarea! porunci Machiavelli. Iute!

— N-o am, e la el! strigă Vinicio arătând spre calul care se îndepărta. Mi-au luat-o!

— După el! răcni Machiavelli către Ezio. Pune mâna pe scrisoare cu orice preț și adu-mi-o la *Terme di Diocleziano* la miezul nopții. Te voi aștepta.

Ezio dădu pinteni calului și porni în galop.

Îl prinse mai ușor decât pe hoțul de mai devreme. Armăsarul Asasinului era mai bun decât al curierului, care nu era nici pe departe un luptător, iar Ezio îl doborî cu ușurință din șa. N-ar fi vrut să-l omoare, însă nu-și putea îngădui să-l lase să plece pentru ca apoi să dea alarma.

— *Requiescat in pace*, murmură el și-i reteză gâtul.

Puse scrisoarea, nedeschisă, în punga de la brâu și prinse calul curierului de căpăstru pentru a-l lua cu el. După aceea se întoarse și porni spre ruinele Termelor lui Dioclețian.

De acum era aproape beznă, exceptând torțele care pâlpâiau din loc în loc în suporturi montate în ziduri. Pentru a ajunge la terme, trebuia să traverseze o porțiune destul de întinsă de teren abandonat, iar când ajunsese la jumătatea ei, calul i se cabră și necheză cu teamă parcă. Celălalt cal făcu la fel și Ezio se strădui din greu să-i liniștească. Dintr-odată auzi un sunet care-i îngheța sângele în vine, aidoma urlletului lupilor, și totuși nu chiar la fel. Posibil chiar mai rău. Păreau mai degrabă niște glasuri omenești care imitau animale. Își întoarse calul în întuneric și dădu drumul căpăstrului celuiilalt. Eliberat, bidiviul curierului dispăru, galopând în noapte. Ezio spera că avea să ajungă teafăr în grajdul lui.

Nu avu prea mult timp să se gândească la asta, deoarece ajunsese la termele abandonate. Machiavelli încă nu sosise – fără îndoială se afla într-una dintre misterioasele lui misiuni personale prin oraș – dar apoi...

Dintre tufișurile și smocurile de iarbă ce crescuseră pe rămășițele străvechii capitale romane, apărură siluete care-l înconjurară. Inși cu chipuri sălbaticе, a căror înfățișare nu era nici pe departe umană. Stăteau în picioare ca oamenii, însă aveau urechi lungi, rături, gheare și cozi și erau acoperiți cu fire groase și aspre de păr sur. Ochii păreau să le sclipească roșietici. Ezio inspiră adânc – ce Dumnezeu erau creaturile astea demonice? Privi iute ruinele; era înconjurat de cel puțin doisprezece oameni-lupi. Își trase iarăși sabia din teacă. Ziua asta nu era nici pe departe una dintre cele mai bune pe care le avusese.

Cu mârâituri și urlate de lupi, creaturile se năpustiră asupra lui. Când se apropiară, Ezio văzu că erau într-adevăr oameni ca el, doar că păreau nebuni, ca aflați în transă. Armele lor erau niște gheare lungi și ascuțite din oțel, cusute zdravăn în vârfurile mânușilor grele, cu care încercau să-i spintece picioarele lui Ezio și coastele calului, pentru a-l doborî din șa.

Izbuti să-i țină la depărtare cu ajutorul sabiei și, întrucât nu păreau să aibă cămăși din zale sau alte protecții pe sub pieile de lup, reuși să-i rănească. Spintecă brațul unuia și insul se retrase, urlând îngrozitor în beznă. Creaturile erau mai degrabă agresive decât abile, iar armele lor nu erau pe potriva sabiei sclipitoare a lui Ezio, care înaintă iute, desplicând țeasta unuia și străpungându-i altuia ochiul stâng. Ambii căzură pe loc, răniți mortal. Ceilalți oameni-lupi părură să se răzgândească în privința continuării atacului și se pierdură în întuneric sau în grotle și adăposturile formate de ruinele năpădite cu buruieni ce înconjurau termele. Asasinul porni în urmărirea lor și tăie coapsa unuia, în vreme ce altul căzu sub copitele calului și muri cu șira spinării zdrobită. Depășindu-l pe al șaselea, Ezio se aplecă și, răsucindu-se înapoi, își împlântă sabia în stomacul lui, revărsându-i măruntaiele; individul se împletici, căzu și muri.

În cele din urmă, se lăsă tăcerea.

Ezio își domoli calul și se ridică în scări, străduindu-se să pătrundă cu privirea prin beznă și să audă semnale pe care ochii lui nu le puteau percepe. Bruscu, i se

păru că aude șuieratul unei răsuflări anevoioase nu departe, însă nu vedea absolut nimic. Își îndemnă calul și înaintă fără grabă în direcția aceea.

Zgomotul părea că răzbate din întunericul unei grote puțin adânci, formate de resturile unei arcade prăbușite și acoperite de iederă și buruieni. Bărbatul descălecă, legă căpăstrul calului de ciotul unui copac, frecă lama sabiei cu noroi, astfel încât să nu sclipească și să-l trădeze, apoi înaintă cu multă luare aminte. Pentru o clipită i se păru că întrezărește pâlпăitul unei flăcării în adâncul grotei.

Pe când înainta, pe deasupra capului său țâșniră lilieci și se pierdură în noapte. Locul duhnea de la excrementele lor. Insecte nevăzute, dar și alte creaturi fojgăiră și zgrepțanară, îndepărtându-se de el. Asasinul le blestemă pentru zgomotele pe care le făceau și care i se păreau ca bubuiturile de tunete, totuși ambuscada – dacă exista cu adevărat – nu se declanșă.

Apoi văzu din nou flăcări și auzi un scâncet slab. Grota era mai adâncă decât ar fi crezut, judecând după arcada prăbușită, iar coridorul i se curba lin și în același timp se îngusta, pătrunzând în bezna ce se adâncea. Pe măsură ce Ezio înainta, licăririle de flăcări pe care le întrezărise mai devreme se contopeau într-un foc micuț, în lumina căruia desluși o siluetă gârbovită.

Aici aerul era ceva mai proaspăt. Probabil că în acoperiș exista o gaură de aerisire pe care n-o putea zări și care permitea aerului să întrețină arderea. Ezio rămase perfect nemișcat și privi.

Scâncind, silueta întinse mâna stângă slăbănoagă, osoasă și noduroasă și prinse capătul unei bare de fier vârâte în foc. Celălalt capăt al barei era incandescent și, tremurând, creatura scoase bara din foc, apoi, încordându-se, apropie capătul încins de ciotul însângerat al celuilalt braț, înăbușindu-și un urlet, în încercarea de a-și cauteriza rana.

Era omul-lup pe care-l schilodise Asasinul.

Ezio se năpusti în clipa în care atenția omului-lup era acaparată de durere și de operația pe care o făcea. Fu cât pe-aici să rateze, întrucât făptura era iute și aproape că reuși să scape, dar degetele bărbatului se încleștară strâns în jurul brațului teafăr al acesteia. Nu era ușor să-l țină imobilizat, căci mâna creaturii era lunecoasă din cauza grăsimii cu care se unse, iar duhoarea pe care o degaja era pur și simplu sufocantă, însă Ezio nu-i dădu drumul. Își ținu răsuflarea, lovi cu piciorul bara de fier, îndepărtând-o, și întrebă:

— Ce dracu' ești?

— Urgh, fu singurul răspuns pe care-l primi.

Ezio îl lovi brutal peste cap cu cealaltă mână, acoperită de o mânășă de zale. Sângele țâșni de lângă ochiul stâng al creaturii, care gemu de durere.

— Ce ești tu? Vorbește!

— Ergh.

Bărbatul îi vedea dinții spartți și cenușii, iar duhoarea unei târfe bete ar fi părut un parfum de primăvară pe lângă cea care-i ieșea creaturii din gură.

— Vorbește!

Ezio îi înfipse vârful sabiei în brațul rănit și-l răsuci. Nu avea timp de pierdut cu această făptură mizerabilă. Îl îngrijora soarta calului său.

— Aargh!

Alt urlat de durere, după care un glas aspru, aproape de neînțeles, vorbi în italiană printre mârâiturile nearticulate.

— Sunt discipol al *Sectei Luporum*.

— Secta Lupilor? Ce dracului mai e și asta?

— O să afli. Ce-ai făcut în noaptea asta...

— Tacă-ți gura!

Strângându-l cu și mai multă forță de braț, Ezio ațâță focul pentru a spori lumina și privi în jur. Se afla într-un soi de odaie cu tavan boltit, care fusese probabil cioplit astfel în mod deliberat. Înăuntru nu se găseau decât două scaune și o masă rudimentară, pe care se aflau câteva hârtii fixate locului cu o piatră.

— Frații mei vor reveni-n curând și-atunci...

Ezio îl târi până la masă și arătă cu sabia spre hârtii.

— Și astea? Ce-s astea?

Celălalt îl privi, apoi scuipă. Ezio apropie din nou vârful sabiei de ciotul însângerat.

— Nu! se tângui omul. Nu mai vreau!

— Atunci, spune-mi!

Ezio se uită la hârtii. Avea să vină o clipă când trebuia să lase sabia din mână, chiar dacă numai pentru câteva secunde, ca să ia hârtiile de pe masă. Scrierea era în italiană, dar și în latină, însă existau și alte simboluri pe care nu le putea descifra, cu toate că păreau un soi de litere.

Auzi apoi un foșnet din direcția din care venise. Ochii omului-lup scânteiară.

— Secretele noastre, zise el.

În aceeași clipă, în încăpere năvăliră alte două creaturi, urlând și agitându-și ghearele din oțel. Captivul Asasinului se smuci și se eliberă, și li s-ar fi alăturat dacă Ezio nu i-ar fi retezat capul, pe care-l trimise rostogolindu-se către prietenii lui. Sări apoi de cealaltă parte a mesei, înhăță hârtiile de pe ea și aruncă masa către inamici.

Lumina flăcărilor pâlise. Focul trebuia ațâțat din nou. Ezio se strădui să-i distingă în semiîntuneric pe ultimii doi oameni-lupi, care se întrezăreau aidoma unor umbre cenușii. Se retrase în întuneric, vârî hârtiile sub tunică și așteptă.

Poate că oamenii-lup aveau forța unor nebuni, dar nu puteau fi foarte iscusiți, decât, poate, în arta de a-i speria pe trecători. În tot cazul nu erau în stare nici să păstreze liniștea, nici să se miște în tăcere. Folosindu-se mai degrabă de urechi decât de ochi, Ezio izbuti să-i ocolească, rămânând lipit de perete, până știu că ajunsese în spatele lor. În tot acest timp, oamenii-lup credeau că bărbatul continua să fie undeva în întunericul din fața lor.

Nu avea timp de pierdut. Băgă sabia în teacă, acționă pumnalul secret, se apropie de unul dintre ei silențios ca un lup adevărat, și-i reteză beregata, în timp ce-l ținea strâns cu celălalt braț. Individul muri pe loc, fără să scoată un sunet, iar Ezio îi lăasă ușor trupul jos. Se gândi să-l ia prizonier pe celălalt, dar n-avea timp de interogatorii. Poate că erau și mai mulți și nu era sigur că avea destulă putere să mai lupte. Putea simți groaza omului-lup care supraviețuise. Acesta abandonă rolul pe care-l jucase și strigă neliniștit în beznă:

— Sandro?

După aceea fu extrem de simplu să-l localizeze și, o dată în plus, gâtul fu ținta vizată de Asasin. De data asta însă victima se răsuci lovind orbește cu ghearele din oțel. Îl vedea pe Ezio, dar el știa că aceste creaturi nu purtau cămăși de zale pe sub costumele lor extravagante. Retruse pumnalul secret și, folosind jungherul mai mare și mai puțin subtil, care avea avantajul lamei dințate, îi spintecă pieptul. Inima și plămâni expuși luciră în lumina focului care murea, iar ultimul om-lup căzu cu fața în tăciuni. Duhoarea de păr și carne arsă amenință să-l răpună pe Ezio, care sări îndărăt și fugi de acolo cât putu de repede, înfrânându-și groaza, îndreptându-se spre aerul proaspăt al nopții.

Afară, văzu că oamenii-lup nu-i atinseseră calul. Poate că fuseseră prea siguri că aveau să-l prindă înăuntru ca să se mai sinchisească să-l omoare, ori să-l alunge. Îl dezlegă și-și dădu seama că tremura din toate încheieturile și nu era în stare să-l încalece. Așa că-l luă de căpăstru și se îndreptă spre Termele lui Dioclețian. Ar fi fost bine ca Machiavelli să fie acolo și să fie bine înarmat. Ar fi fost minunat dacă ar fi avut pistolul Codex sau una dintre armele pe care Leonardo le construiseră pentru noul lui stăpân. Cel puțin Ezio avea satisfacția de a ști că încă putea ieși învingător în lupte, folosindu-și mintea și priceperea dobândită datorită antrenamentelor – două lucruri de care nimeni nu-l putea lipsi până în ziua în care-l prindeau și-l torturau până la moarte.

Rămase cu atenția trează pe durata scurtului drum până la terme și se pomeni tresărind din când în când înaintea umbrelor – ceva ce nu i s-ar fi întâmplat în tinerețe. Gândul sosirii la terme nu-l liniștea câtuși de puțin. Dacă acolo îl aștepta altă ambuscadă? Sau dacă oamenii-lup îl surprinseseră pe Machiavelli. Oare acesta știa de existența Sectei lupilor?

Și, la urma urmelor, cui îi era Machiavelli loial?

Ajunse fără să întâmpine vreo problemă la ruina uriașă, vag întrezărită în noapte, o amintire a vremurilor demult apuse, când Italia condusesese lumea. Nicăieri nu se zărea niciun semn de viață, când, pe neașteptate, Machiavelli apărură de după un măslin și-l întâmpină cu gravitate.

— De ce-ai întârziat atât?

— Am fost aici înaintea ta, însă am avut... vizitatori.

Ezio îl privi drept în ochi pe celălalt bărbat.

— Ce vrei să spui?

— Niște păcălici în costume de carnaval. Îți sună familiar?

Machiavelli se încruntă.

— Îmbrăcați ca niște lupi?

— Deci îi știi!

— Da.

— Atunci de ce-ai propus să ne-ntâlnim tocmai aici?

— Sugerezi că eu aș fi...?

— Ce altceva aș putea crede?

— Dragul meu Ezio, rosti Machiavelli și făcu un pas spre el, te asigur, prin sanctitatea Crezului nostru, că n-am avut habar că vor fi aici.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Ai însă dreptate. Am căutat un loc de întâlnire cât mai departe de oameni, fără să-mi dau seama că și ei ar putea alege un asemenea loc.

— Sau poate au primit o informație.

— Dacă-mi conțești cumva onoarea...

Ezio flutură din braț, cu un gest de indiferență.

— Haide să ne oprim aici, spuse el. Avem destule de făcut, nu trebuie să mai pierdem timpul certându-ne.

De fapt, știa prea bine că, cel puțin pentru moment, trebuia să aibă încredere în Machiavelli. Iar deocamdată nu avea niciun motiv să n-o facă. Cu toate acestea, pe viitor urma să fie mai prudent în a-și dezvălui atuurile.

— Cine sunt ei? Ce sunt ei?

— Sunt Secta Lupilor. Uneori își mai spun Discipolii lui Romulus.

— N-ar trebui să plecăm de-aici? Am izbutit să pun mâna pe niște hârtii de ale lor și s-ar putea întoarce să le recupereze.

— Mai întâi, spune-mi dacă ai reușit să pui mâna pe scrisoare, apoi povestește-mi, pe scurt, tot ce ți s-a mai întâmplat, zise Machiavelli. După cum arăți, parcă te-ai fi luptat în război.

După ce Ezio își termină relatarea, îi zâmbi.

— Mă îndoiesc că oamenii-lup se vor întoarce în noaptea asta. Suntem doi bărbați bine antrenați și bine înarmați și se pare că, oricum, i-ai învins. Pe de altă parte, acest lucru e posibil să-l fi iritat pe Cesare. Vezi tu, deși deocamdată există puține dovezi, noi credem că oamenii aștia sunt în solda familiei Borgia. Sunt o bandă de așa-zisi păgâni, care terorizează Roma de luni de zile.

— În ce scop?

Machiavelli deschise larg brațele.

— Politică... Propagandă... Ideea este că, speriați, oamenii vor fi încurajați să se repeadă sub protecția papalității, în schimbul căreia li se va cere să-și arate loialitatea.

— Foarte convenabil, într-adevăr. N-ar trebui totuși să plecăm de-aici?

Deloc surprinzător, Ezio se simți deodată foarte obosit. Îl dorea până și sufletul.

— Nu se vor întoarce în noaptea asta. Ezio, nu intenționez câtuși de puțin să-ți subapreciez capacitățile, însă oamenii-lup nu sunt ucigași, ba nici chiar luptători. Borgia îi folosesc ca intermediari de încredere, totuși misiunea lor principală este de a înspăimânta. Sunt suflete sărmăne și amăgite, îndoctrinate să lucreze pentru ei. Ei cred că noii lor stăpâni îi vor ajuta să reclădească Roma antică: întemeietorii Romei au fost Romulus și Remus, care au fost alăptați de o lupoaică în pruncie.

— Îmi amintesc legenda.

— Pentru sărmanii oameni-lupi, nu este defel o legendă, totuși ei sunt o uneltă destul de periculoasă în mâinile familiei Borgia.

Machiavelli făcu o scurtă pauză.

— Acum – scrisoarea! adăugă el. Și hârtiile acelea pe care zici că le-ai înhățat din vizuina lor. Și, că veni vorba, felicitări pentru asta!

— Dacă sunt de vreun ajutor...

— Vom vedea. Dă-mi scrisoarea.

— Poftim.

Machiavelli rupse grăbit pecetea pergamentului.

— Rahat! murmură el. Este cifrată.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi trebuit să fie o scrisoare obișnuită. Vinicio este – a fost – una dintre iscoadele mele infiltrate în sânul familiei Borgia și mi-a spus că o avea dintr-o sursă sigură. Naivul! Ei transmit informațiile cifrat. Dacă nu știm cifrul pe care-l folosesc, scrisoarea este inutilă.

— Poate că vor fi de ajutor celelalte hârtii pe care le-am șterpelit.

— Slavă cerurilor, Ezio, zise Machiavelli surâzând, uneori îi mulțumesc bunului Dumnezeu că luptăm în aceeași tabără. Ia să vedem!

Examină iute paginile luate de Ezio de la oamenii-lup și chipul încruntat i se destinse.

— Folosesc la ceva?

— Cred că... poate...

Continuă să citească și fruntea i se încreți iarăși.

— Da! în numele Domnului, da! Cred c-am reușit!

Îl bătu pe Ezio pe umăr și râse.

Ezio râse și el.

— Vezi? Uneori logica nu-i unicul mod prin care poți câștiga un război. Și norocul poate juca rolul său. *Andiamo!* Ai spus că avem aliați în oraș. Haide, du-mă la ei!

— Urmează-mă!

Capitolul 15

— Și calul? întrebă Ezio.

— Dă-i drumul. Își va găsi drumul înapoi spre grajd.

— Nu-l pot abandona.

— Trebuie s-o faci. Ne întoarcem în Roma. Dacă îi dăm drumul acolo, vor ști că te-ai întors. Dacă-l vor găsi aici, vor crede – cu puțin noroc – că încă rătăcești prin zona asta și-și vor concentra atenția asupra ei.

Fără tragere de inimă, Ezio făcu așa cum i se sugerase, iar Machiavelli îl conduse la o scară din piatră ascunsă, care cobora sub pământ. La baza ei ardea o făclie, pe care o luă.

— Unde ne aflăm? întrebă Ezio.

— Într-un sistem de tuneluri antice subterane de sub Roma. Tatăl tău l-a descoperit și de atunci a rămas secretul Asasinilor. Îl vom folosi pentru a evita gărzile care ne caută, fiindcă poți să fii sigur că oamenii-lup vor da alarma. Tunelurile astea sunt mari, deoarece erau utilizate pentru transport și trupe în timpurile de demult, și au fost, de asemenea, bine construite, ca toate din vremea aceea. Multe dintre ieșirile în oraș s-au năruit și sunt acum blocate, așa că trebuie să ne alegem drumul cu grijă. Stai aproape de mine – ți-ar fi fatal să te rătăcești aici.

Vreme de două ore, merseră printr-un labirint care părea fără sfârșit. Pe drum, Ezio întrezări tuneluri laterale, intrări surpate, sculpturi bizare de zei uitați deasupra unor arcade și ocazional scări, unele suind, altele dispărând în beznă, iar câteva dezvăluind licăre de lumină în capete. Într-un final, Machiavelli, care mersese tot timpul iute, într-un ritm susținut, se opri în dreptul unei astfel de scări.

— Am ajuns, anunță el. Eu o voi lua înainte. Aproape c-au sosit zorii. Trebuie să fim prudenți.

Dispăru în sus pe trepte.

Parcă după o eternitate, timp în care Ezio se întrebase dacă nu cumva fusese abandonat, îl auzi pe Machiavelli șoptind:

— E-n regulă, poți să vii.

În ciuda oboselii, bărbatul porni în fugă pe trepte, bucuros să revină la aer curat. Se săturase pe veci de tuneluri și grote.

Ieși printr-un chepeng larg în interiorul unei încăperi destul de mari pentru a fi fost cândva un depozit.

— Unde suntem?

— Pe o insulă a Tibrului. Cu ani în urmă, locul era utilizat ca depozit. Acum nu mai calcă nimeni pe aici, în afară de noi.

— „Noi”?

— Mă refer la Frăție. Dacă vrei, este similar ascunzătorii noastre din Roma.

Un tânăr voinic, sigur de sine, se ridică de pe un taburet de lângă masa pe care se aflau hârtii și resturi de mâncare și veni spre ei. Tonul vocii îi era sincer și prietenos.

— Niccolò! *Ben trovato!* Iar tu trebuie să fii faimosul Ezio! zise el întorcându-se spre Ezio. Bine ai venit!

Îi prinse mâna și i-o strânse cu căldură.

— Fabio Orsini, la dispoziția ta. Am auzit multe despre tine de la vărul meu – un vechi prieten de-al tău – Bartolomeo d'Alviano.

Ezio zâmbi la auzul numelui.

— Un luptător excelent, încuviință el.

— Fabio a descoperit locul ăsta, preciză Machiavelli.

— Aici avem toate dotările necesare, zise Fabio, iar afară se întinde o vegetație atât de sălbatică, încât nici nu ți-ai putea da seama ce se află dincolo de ea.

— Mă bucur să te avem de partea noastră.

— Familia mea a primit câteva lovituri grele din partea familiei Borgia și unicul meu țel este să le vin de hac și să ne redobândim patrimoniul.

Privi în jur șovăitor.

— Desigur, toate astea ți se pot părea cam sărăcăcioase după Toscana.

— Este perfect.

— *Bene*, surâse Fabio. Ei bine, acum dacă ați sosit, trebuie să mă scuzați, dar sunt nevoit să plec – imediat.

— Ce planuri ai? întrebă Machiavelli.

Chipul lui Fabio deveni serios.

— Vreau să-ncep pregătirile pentru Romagna. Azi, Cesare deține controlul asupra domeniului și a oamenilor mei, dar în curând, sper, vom fi iarăși liberi.

— *Buona fortuna!*

— *Grazie.*

— *Arrivederci!*

— *Arrivederci!*

Făcându-le prietenos cu mâna, tânărul plecă.

Machiavelli eliberă o porțiune de masă și întinse scrisoarea cifrată, alături de pagina care conținea cifrul luată de la oamenii-lup.

— Trebuie să mă apuc de treabă, zise el. Cred că ești flămând și obosit – acolo ai mâncare și vin, precum și apă romană, bună și curată. Refă-ți puterile cât timp lucrez eu, fiindcă mai sunt multe de făcut.

— Fabio este unul dintre aliații despre care vorbeai?

— Da. Mai sunt însă și alții. Ba chiar unul cu o poziție foarte importantă.

— Și este „unul”, sau „una”? întrebă Ezio gândindu-se fără să vrea la Caterina Sforza.

Nu și-o putea alunga din minte. Caterina era în continuare prizoniera familiei Borgia, iar prioritatea lui era să o elibereze. Dar oare femeia se jucase cu el? Ghimpele acela de îndoială continua să-i stăruie în gând. Caterina era totuși un spirit liber și Ezio nu avea nicio putere asupra ei. Atât doar că nu-i plăcea să creadă că era luat drept naiv. Și nici nu voia să fie manipulat.

Machiavelli ezită, de parcă ar fi spus deja prea multe, după care răspunse:

— Este vorba despre cardinalul Giuliano della Rovere. El a concurat cu Rodrigo pentru desemnarea ca Papă și a pierdut, dar este încă un om puternic, cu prieteni influenți. Deține legături potențial puternice cu francezii, dar așteaptă momentul potrivit – știe că regele Ludovic se folosește de Borgia doar atâta timp cât îi convine. Mai presus de orice, îi urăște pe Borgia cu patimă. Știi câți spanioli a numit Borgia în posturi cheie? Ne aflăm în pericolul real ca ei să obțină controlul asupra întregii Italii.

— Asta-nseamnă că-i omul potrivit pentru noi. Când îl pot întâlni?

— N-a sosit încă timpul. Mănâncă, eu mă apuc de lucru.

Ezio fu recunoscător pentru ora aceea de tihnă, însă descoperi că foamea, ba chiar și setea – cel puțin de vin – îi trecuseră. Bău cu plăcere apă și mănă un copan de pui, privindu-l pe Machiavelli, care studia hârtiile întinse pe mână.

— Merge? îl întrebă el după un timp.

— Șșt!

Soarele ajunsese la clopotnițele Romei când Machiavelli lăsă pana din mână și împinse către el foaia de hârtie pe care scrisese.

— Gata!

Ezio așteptă în tăcere.

— Este un ordin adresat oamenilor-lup, adăugă Machiavelli, potrivit căruia familia Borgia le va furniza acestora plata obișnuită și instrucțiunile de atac în vederea creării de diversivni menite să stârnească panică în diverse părți ale Romei, care deocamdată nu se află sub controlul familiei papale. Atacurile trebuie sincronizate cu „întâmplătoarea” apariție a unui preot Borgia, care va folosi puterile Bisericii pentru a-i „alunga” pe atacatori.

— Și tu ce propui?

— Dacă ești de acord, aș zice să începem să plănuiim propriul nostru atac asupra familiei Borgia. Să continuăm treaba bună începută de tine la grajduri.

Ezio șovăi.

— Crezi că suntem pregătiți pentru un astfel de atac?

— *Si*.

— Mai întâi, aș vrea să știu unde-i ținută prizonieră Caterina Sforza. Ar fi un aliat puternic.

Machiavelli îl privi derutat.

— Dacă este prizoniera familiei Borgia, atunci este ținută în castelul Sant'Angelo, pe care l-au transformat într-o fortăreață puternică. Păcat că Mărul

este la ei... adăugă el după o scurtă pauză. Oh, Ezio, cum ai îngăduit să se întâmple așa ceva?

— Tu n-ai fost la Monteriggioni.

Fu rândul lui Ezio să facă o pauză după un moment de tăcere furioasă.

— Știm *într-adevăr* ce fac dușmanii noștri? Avem măcar o rețea clandestină aici, care să ne ajute?

— Nu prea. Majoritatea mercenarilor noștri, ca Fabio, sunt prinși în încleștări cu forțele lui Cesare. Iar francezii continuă să-l susțină.

Ezio și-l aminti pe Octavien, generalul francez de la Monteriggioni.

— Bun, zise el, totuși ce avem?

— O singură sursă, dar solidă: fetele care lucrează într-un bordel, un stabiliment de lux, frecventat de cardinali și alți cetățeni romani importanți. Există însă un neajuns. Matroana bordelului este leneșă și se pare că merge la petreceri ca să se distreze, nu ca să ne susțină cauza culegând informații.

— Dar hoții din oraș? Întrebă Ezio amintindu-și de individul îndrăzneț care fusese cât pe ce să dispară cu punga lui cu bani.

— *Si*, însă refuză să stea de vorbă cu noi.

— De ce?

— Habar n-am, zise Machiavelli ridicând din umeri.

Ezio se ridică.

— Cred c-ar fi mai bine să-mi spui cum să ies de-aici.

— Unde te duci?

— Să-mi fac niște prieteni.

— Te-aș putea întreba ce fel de prieteni?

— Pentru moment, ar fi mai bine să lași asta-n seama mea.

Capitolul 16

Se înnoptase deja când Ezio găsi sediul Ghildei Hoților din Roma. Petrecuse toată ziua punând întrebări discrete prin taverne, unde fusese săgetat de priviri suspicioase și primise răspunsuri menite să-l ducă în eroare, până când, în cele din urmă, probabil că venise ordinul că Asasinul putea să afle locul secret. Moment în care un puști zdrențaros îl conduse într-un cartier jalnic, printr-un labirint de ulicioare, și-l lăsa în fața unei uși, apoi se făcu nevăzut.

Nu era o casă căreia să vrei să-i arunci mai mult de două priviri: un han mare și dărăpănat, a cărui firmă, pe care era zugrăvit un vulpoi, fie adormit, fie mort, atârna într-o parte. Ferestrele erau acoperite cu draperii destrămate și lemnăria ar fi trebuit reparată în totalitate.

În mod neobișnuit pentru un han, ușa era zăvorâtă și Ezio lovi zadarnic cu pumnul în ea.

Fu surprins să audă în spatele lui un glas șoptind ceva. Se răsuci pe călcâie. De obicei nu se întâmpla să-i îngăduie cuiva să se apropie neauzit de el. Trebuia să se asigure că așa ceva n-avea să se mai întâmple vreodată.

Din fericire, glasul acela precaut suna prietenos.

— Ezio!

Bărbatul păși înainte ieșind de după un copac și Asasinul îl recunoscuse îndată. Era vechiul lui aliat Gilberto *La Volpe* – „Vulpea” –, care cu ceva timp în urmă fusese conducătorul hoților din Florența, aliați ai Asasinilor.

— Ce face aici, Vulpe?

Gilberto rânji larg și-l îmbrățișă.

— Mă-ntrebi adică de ce nu-s în Florența? Răspunsu-i cât se poate de simplu. Starostele șefilor din Roma a murit și m-au ales pe mine-n locul lui. Am simțit că mi-ar prii să schimb aerul, iar vechiul meu locotenent și mână dreaptă Corradin era pregătit să preia conducerea acasă. În plus – zise el coborând vocea conspirativ chiar în clipa asta Roma înseamnă pentru mine o... provocare mai interesantă, să zicem.

— Da, pare un motiv suficient. Nu intrăm?

— Ba da.

Vulpea ciocăni în ușă – folosind în mod evident un cod –, iar aceasta se deschise aproape pe dată, dezvăluind o curte interioară spațioasă, cu mese și bănci înșirate ca într-un han, dar toate coșcovite și foarte murdare. Câțiva bărbați și femei se agitau intrând și ieșind prin ușile ce duceau din curte spre clădirea hanului.

— Nu-i prea grozav, nu? zise Vulpea îndemnându-l să ia loc și strigând să li se aducă vin.

— Să fiu sincer...

— Se potrivește scopurilor noastre. Iar eu am planuri. Însă ce te-aduce pe tine aici?

Vulpea ridică o mână.

— Așteaptă! Nu-mi spune! Cred că știu răspunsul.

— De obicei, îl știi, da.

— Vrei să-i pui pe hoții mei să lucreze ca iscoade pentru tine.

— Exact, încuviință Asasinul și se aplecă înainte atent. Vrei să mi te-alături?

Vulpea își înălță cupa într-un toast tăcut și bău puțin din vinul care-i fusese adus, după care răspunse sec:

— Nu.

— Poftim? De ce? întrebă Ezio surprins.

— Pentru că asta ar însemna să joc după cum îmi cântă Niccolò Machiavelli. Nu, mulțumesc. Omul ăla-i un trădător al Frăției noastre.

Afirmația nu-l luă prin surprindere, deși Ezio nu era nici pe departe convins de adevărul ei.

— E o acuzație gravă, zise el. Mai ales când vine din partea unui hoț. Ce dovezi ai?

Vulpea îl privi încruntat.

— A fost ambasador al Curții Papale și a călătorit ca oaspete personal al lui Cesare însuși.

— A făcut toate astea cu știința noastră.

— Chiar așa? În plus, am aflat că te-a abandonat chiar înaintea atacului de la Monteriggioni.

Ezio făcu un gest de dezgust.

— O simplă coincidență. Gilberto, este foarte posibil ca Machiavelli să nu fie chiar pe placul tuturor, dar el *este* un Asasin, *nu* un trădător.

Vulpea îl privi cu atenție, însă la fel de încruntat.

— Eu unul nu sunt convins.

În clipa aceea, un bărbat, pe care Ezio îl recunoscuse ca fiind hoțul care încercase să-i fure punga, se apropie de Vulpea și-i șopti ceva la ureche. Gilberto se ridică imediat, iar hoțul se îndepărtă. Simțind necazuri, Ezio se sculă și el.

— Îmi cer iertare pentru comportamentul lui Benito de ieri, zise Vulpea. Nu știa cine ești și te văzuse alături de Machiavelli.

— Mai dă-l naibii pe Benito! Ce se-ntâmplă?

— Ah, da, Benito mi-a adus vești. Machiavelli se va-ntâlni în scurt timp cu cineva în Trastevere. Merg și eu acolo să văd ce se petrece. Vrei să mă-nsoțești?

— Ia-o-nainte!

— Vom folosi una dintre rutele vechi – pe acoperișuri. Aici este ceva mai greu ca-n Florența. Crezi că te descurci?

— Dă-i drumul!

•

Era într-adevăr dificil. Acoperișurile din Roma erau mai departe unul de altul decât cele din Florența și multe se năruiau sub pașii bărbaților, căroro nu le era deloc ușor să-și mențină echilibrul. Nu doar o dată, Ezio făcu să se dărâme câteva olane șubrede care se lovira de pământ făcându-se țândări. Pe străzi erau puțini trecători, iar cei doi Asasini se deplasau atât de iute, încât se făceau nevăzuți înainte ca gărzile Borgia să poată reacționa. Ajunseră în cele din urmă într-o piață, ale cărei tarabe erau închise, mai puțin două taverne puternic iluminate în jurul cărora se adunaseră mulți mușterii. Ezio și Vulpea se opriră pe un acoperiș din fața pieței, se ascuseră după hornuri și priviră cu atenție.

La scurtă vreme, Machiavelli apărură în piață și aruncă o privire în jur. Ezio văzu cum un alt bărbat, purtând pe mantie însemnele familiei Borgia, se apropie de el și-i strecură discret o hârtie, fără să se oprească din mers. Machiavelli părăsi și el piața.

— Ce părere ai? îl întrebă Vulpea.

— Eu o iau pe urmele lui Machiavelli, tu urmărește-l pe celălalt, răspunse nervos Ezio.

Chiar atunci, într-una dintre taverne izbucni o încăierare. Auziră strigăte furioase și zăriră scânteieri de arme.

— *Merda!* zise Vulpea încruntându-se. *Ăia-s oamenii mei. S-au luat la harță cu gărzile Borgia.*

Ezio îl zări pe Machiavelli din spate pe o stradă ce ducea către Tibru, după care dispăru din vedere. Era prea târziu să-i mai ia urma acum, așa că-și îndreptă atenția către lupta din piață. Soldații Borgia zăceau întinși pe caldarâm. Majoritatea hoților se împrăștiaseră cățărându-se pe ziduri, pe acoperișuri, unde erau în siguranță, dar unul dintre ei, un adolescent, gemea întins pe jos, iar rana din braț îi sângera.

— Ajutor! se auzi un glas tulburat. Ajutor! Fiul meu a fost rănit!

— Știi vocea asta, rosti Vulpea încruntat. Este Trimalchio. Iar el este Claudio, fiul lui cel mai mic, adăugă el uitându-se la tânărul rănit.

Pe parapetele a doua acoperișuri de pe laturile paralele ale pieței apărură două grupuri de câte trei gărzi Borgia înarmate cu flinte, pe care le ațintiră spre Claudio.

— O să-l împuște, zise Ezio alarmat.

— Să ne grăbim! Eu mă ocup de cei din stânga, iar tu de cei din dreapta.

Mișcându-se ca niște umbre, însă cu iuțeala panterelor, Ezio și Vulpea trecură peste acoperișurile care-i duceau la obiectivele lor. Ezio îi văzu clar pe soldați ridicând armele și ochindu-l pe tânărul căzut. Sprintă pe coama ultimului acoperiș, cu tălpile abia atingând țiglele, apoi, cu un avânt puternic, sări în direcția celor trei. Săritura fusese suficient de înaltă pentru ca Ezio să-l doboare cu călcâiul pe soldatul din mijloc, pe care-l izbi drept în ceafă. Asasinul ateriză ghemuit, pentru a amortiza impactul, își îndreptă genunchii și își deschise ambele brațe. Ceialți doi soldați căzură pe dată: un pumnal străpunse ochiul celui din dreapta și-i pătrunse adânc în craniu, iar celălalt fu răpus de vârful ca un ac al pumnalului secret, care-i intră în ureche, de unde începu să-i șiroiască pe gât în jos un lichid întunecat, vâscos. Ezio ridică ochii și văzu că Vulpea își ucisese adversarii cu eficiență similară. Într-un minut de măcel executat în tăcere, toți soldații cu arme de foc fuseseră omorâți. Apăru însă alt pericol: un pluton de halebardieri cu armele în poziție de luptă năvăli în piață, repezindu-se către nefericitul Claudio. Clienții tavernei se retraseră speriați.

— Claudio! strigă Vulpea. Fugi!

— Nu pot! Mă doare... prea rău...

— Rezistă! răcni Ezio, care se afla ceva mai aproape de locul unde zăcea băiatul. Sosesc!

Sări de pe acoperiș, pe tenda unei tarabe și ajunsese imediat lângă rănit. Examină rapid rana, care nu era chiar atât de gravă pe cât părea.

— Ridică-te! îi spuse el.

— Nu pot.

Claudio era stăpânit de panică.

— Mă vor ucide.

— Fii atent. Poți să mergi, așa-i?

Băiatul încuviință din cap.

— Atunci poți și să alergi. Țin-te după mine și fă exact ce fac eu. Trebuie să ne ascundem de soldați.

Îl ridică în picioare și porni spre cea mai apropiată tavernă. Ajuns acolo, se pierdu în mulțimea de mușterii neliniștiți și fu surprins să vadă ușurința cu care Claudio îl urma. Trecură printre băutori și se îndreptară către zid, în vreme ce, în spate, halebardierii abia începuseră să-și croiască drum printre oameni. Ajunseră la timp la o străduță îngustă care-i scoase în siguranță din piață. Vulpea și Trimalchio îi așteptau.

— Am bănuț că veți veni pe-aici, zise Vulpea în timp ce tatăl își îmbrățișa fiul. Dați-i drumul, le spuse el după aceea. N-avem vreme de pierdut. Întoarceți-vă repede la sediu și puneți-o pe Teresina să curețe rana și s-o bandajeze. Plecați!

— Iar tu, băiete, îi spuse Ezio lui Claudio, stai ascuns o vreme, *intesi*?

— *Molte grazie, Messere*, îi zise Trimalchio, după care își trecu brațul pe după umerii băiatului sprijinindu-l în timp ce-l admonesta: *Corri!*

— Ești în pericol acum, rosti Vulpea după ce ajunseră la adăpost într-o piațetă tăcută. Mai ales în urma celor întâmplute. Am văzut deja afișe cu chipul tău după cele petrecute la grajduri.

— Nu și cu chipul lui Machiavelli?

— Nu, zise Vulpea clătinând din cap, dar este posibil ca pe el să nu-l fi văzut nimeni prea bine. Puțini știu cât este de iscusit cu sabia în mână.

— Și totuși tu nu crezi asta...

Vulpea dădu iarăși din cap.

— Ce putem face cu afișele alea cu chipul meu?

— Nu te-ngrijora. Oamenii mei le rup deja.

— Mă bucur că unii dintre ei sunt mai disciplinați decât cei care s-au luat la bătaie fără motiv cu soldații Borgia.

— Ezio, trebuie să-nțelegi că-n Roma există o tensiune pe care tu n-ai simțit-o încă.

— Serios?

Ezio încă nu-i povestise prietenului său despre aventura cu oamenii-lup.

— Cât despre vestitori, continuă Vulpea, câțiva ducați pentru fiecare vor fi suficienți pentru a-și ține gura.

— Sau... i-aș putea elimina eu pe martori.

— N-ar trebui să se ajungă la așa ceva. Tu te pricepi să „dispari”. Fii totuși atent. Familia Borgia are mulți alți dușmani, nu doar pe tine, însă niciunul atât de supărător. Nu se va opri până nu te va vedea atârnat în cârligele din castelul Sant’Angelo.

— Mai întâi ar trebui să mă prindă.

— Fii cu ochii-n patru!

Folosind un traseu întortocheat, reveniră la Ghilda Hoților, unde Claudio și tatăl lui sosiseră deja în siguranță. Teresina curăța rana băiatului și, după ce sângerarea fu oprită, se dovedi că nu fusese decât o tăietură în mușchiul brațului – îl durea foarte tare, totuși urmările nu aveau să fie grave –, iar Claudio era mult mai vesel.

— Ce mai noapte! oftă Vulpea obosit când se așezară în fața unui pahar de Trebbiano și a unei farfurii cu *salami*.

— Mie-mi spui? M-aș putea lipsi de așa ceva.

— Asta nu cred că se va-ntâmpla cât mai continuă lupta.

— Gilberto, rosti Ezio, știu ce am văzut amândoi, dar sunt convins că n-ai de ce să te temi în privința lui Machiavelli. Îi știi și tu metodele.

Căpetenia hoților îl privi cu luare aminte.

— Da, este foarte viclean. Trebuie să-ți mulțumesc că i-ai salvat viața lui Claudio. Dacă tu crezi că Machiavelli a rămas loial Frăției, atunci sunt dispus să dau crezare judecății tale.

— Spune-mi cum stau lucrurile cu hoții tăi? O să m-ajuti?

— Ți-am zis că am planuri cu Roma, replică Vulpea gânditor. Acum că noi doi lucrăm din nou împreună, aș vrea să știu ce gândești și tu.

— Lucrăm împreună?

Vulpea surâse.

— Așa se pare. Eu voi rămâne totuși cu ochii-n patru la prietenul nostru în veșminte negre.

— De-acord, nu-i nimic rău în asta, totuși aș vrea să nu faci nimic pripit.

Vulpea îi ignoră sfatul.

— Spune-mi atunci ce crezi c-ar trebui să facem cu locul ăsta?

Ezio căzu pe gânduri.

— În primul rând, să ne asigurăm că membrii familiei Borgia n-au acces aici. Poate l-am putea transforma de-adevăratelea într-un han.

— Îmi place ideea asta.

— Va fi nevoie de multă muncă: zugrăvire, înlocuirea țiglelor, o firmă nouă...

— Am destui oameni. Sub conducerea ta...

— Atunci mă voi ocupa direct.

Pentru Ezio urmă o lună de relaxare sau cel puțin de semirelaxare, în care se ocupă de renovarea sediului Ghildei Hoților, ajutat de o mulțime de brațe dornice să facă asta. Hoții aveau o sumedenie de abilități, întrucât mulți fuseseră meșteșugari care-și pierduseră locurile de muncă după ce refuzaseră să-și plece frunțile înaintea familiei Borgia. Când terminară, locul arăta cu totul altfel. Zugrăveala strălucea vesel, iar ferestrele erau spălate și aveau draperii noi. Acoperișul nu mai era șubred și pe firmă era zugrăvit un vulpoi tânăr, care dormea. Arăta ca și cum, în clipa în care s-ar fi trezit, ar fi fost în stare să șterpelească cincizeci de găini o dată. Ușile duble luceau în țâțâni noi și dădeau către o curte interioară imaculată.

Ezio, care plecase în misiune la Siena în ultima săptămână de muncă la han, fu încântat când reveni. Stabilimentul funcționa deja și era plin de mușterii.

— I-am păstrat numele fiindcă-mi plăcea, zise Vulpea. „*La Volpe Addormentata*”. Nu știu de ce.

— Să sperăm că adoarme bănuielile dușmanilor și le oferă un sentiment fals de siguranță, rânji Ezio.

— Cel puțin activitatea asta n-a atras atenție nedorită asupra noastră. Și-l conducem ca pe un han obișnuit. Avem până și o sală de jocuri. Asta a fost ideea mea. S-a dovedit o sursă excelentă de venituri, fiindcă ne-am asigurat ca gărzile Borgia care-l frecventează să piardă de fiecare dată!

— Și unde...? întrebă Ezio coborându-și glasul.

— Pe-aici.

Vulpea îl conduse către aripa stângă a hanului, printr-o ușă pe care scria „*Uffizi – Privato*”, pe care o păzeau doi hoți fără să bată prea mult la ochi.

Înaintară pe un coridor care ducea la niște încăperi cu uși masive. Pereții lor erau acoperiți cu hărți ale Romei, iar birourile și mesele erau încărcate cu teancuri ordonate de hârtii, la care lucrau bărbați și femei, deși abia răsăriseră zorii.

— Aici se face treaba adevărată, explică Vulpea.

— Pare foarte eficient.

— Un lucru bun la hoți – cel puțin la cei destoinici – este că gândesc cu capul lor și le place un anumit grad de concurență, chiar în rândurile lor.

— N-am uitat asta.

— Dacă te-ai implica, probabil că i-ai putea învăța și tu câte ceva.

— Da, cred c-o voi face.

— În același timp însă, zise Vulpea, nu cred c-ar fi bine să stai aici. Nici pentru tine, nici pentru noi. Poți totuși să mă vizitezi oricând dorești – cât mai des.

— Așa voi face.

Ezio se gândi la camera în care locuia acum: singuratică, dar confortabilă și foarte discretă. Nicăieri altundeva n-ar fi fost fericit. Reveni la problema actuală.

— După ce ne-am organizat, lucrul cel mai important este localizarea Mărului. Trebuie neapărat să-l recuperăm.

— *Va bene.*

— Știm că-i în mâinile familiei Borgia, dar, în ciuda tuturor eforturilor, tot n-am izbutit să-i dăm de urmă. Deocamdată, cel puțin, se pare că nu l-au folosit. Nu pot decât să cred că-l studiază, dar că n-au succes.

— Au cerut sfaturile unui... expert?

— Sunt sigur în privința asta, dar el poate pretinde că-i mai puțin inteligent decât este în realitate. Să sperăm că așa va fi. Și să mai sperăm că familia Borgia nu-și pierde răbdarea cu el.

Vulpea zâmbi.

— N-am să te mai întreb atunci, dar să fii sigur că oamenii noștri scotocesc toată Roma în căutarea Mărului.

— Cei din familia Borgia l-au ascuns bine. Foarte bine. Poate chiar unii de alții. În tânărul Cesare există o pornire tot mai accentuată spre rebeliune, care nu-i place tatălui său.

— Care-i scopul hoților dacă nu să descopere lucrurile prețioase bine ascunse?

— *Molto bene.* Acum trebuie să plec.

— Un ultim pahar înainte de plecare?

— Nu, am multe de făcut. Ne vom revedea totuși în curând.

— Unde să-mi trimit rapoartele?

Ezio căzu pe gânduri, apoi răspunse:

— La punctul de întâlnire al Frăției de pe insula Tiberina.

Capitolul 17

Sosise de acum timpul, decise Ezio, să-l caute pe vechiul lui prieten Bartolomeo d'Alviano, vărul lui Fabio Orsini. În 1496, el luptase umăr la umăr cu verii Orsini împotriva trupelor papale, iar Bartolomeo revenise recent în Italia după o perioadă de mercenariat în Spania.

Bartolomeo era unul dintre cei mai faimoși condotieri și un vechi tovarăș de arme al lui Ezio. În plus, în ciuda purtării uneori grosolane și a crizelor îngrijorătoare de mânie și de depresie, era un bărbat loial și integru. Calitățile acestea îl făceau să fie unul dintre atuurile Frăției, la care se alătura ura lui nesecată împotriva sectei Templierilor.

Dar cum putea Ezio să dea de urma lui? Avea s-o afle în curând. Bartolomeo tocmai revenise din luptă și se găsea în cazarma armatei lui de mercenari, care poposise la periferia Romei, la distanță destul de mare de oraș, în ținutul rural din

nord-est, nu departe de unul dintre turnurile fortificate pe care familia Borgia le ridicase în puncte-cheie din oraș și din împrejurimi. Membrii familiei papale știau că nu era bine să se pună cu Bartolomeo, cel puțin până nu se simțeau îndeajuns de puternici pentru a-l strivi ca pe un gândac, așa cum îl considerau, iar puterea lor, Ezio o știa de asemenea, creștea de la o zi la alta.

Sosi la destinație la scurt timp după ora de *pranzo*. Soarele trecuse de zenit, iar ziua era foarte fierbinte și briza dinspre apus abia dacă mai alunga zăpușeala. Odată ajuns la poarta uriașă din palisada înaltă care înconjură cazarma, Asasinul bătu cu pumnul.

Se deschise o vizetă și Ezio simți că cineva îl studia cu atenție. Apoi vizeta se închise și auzi o conversație scurtă, înăbușită. Ferestruica se deschise din nou, dar acum se auzi un glas baritonal care strigă voios, iar după ce fură trase multe zăvoare, poarta se deschise larg. În prag stătea un bărbat voinic, puțin mai tânăr decât Ezio, cu brațele larg deschise și straietele militare mai puțin mototolite ca de obicei.

— Ezio Auditore, coțcar bătrân! Intră, intră! Te omor dacă n-o faci.

— Salut, Bartolomeo.

Cei doi prieteni se îmbrățișară cu căldură, după care traversară platoul de apel dintre barăci, îndreptându-se către locuința condotierului.

— Haide, haide! spuse Bartolomeo cu obișnuitul lui entuziasm. Vreau să cunoști pe cineva.

Intrară într-o odaie lungă și joasă, bine luminată datorită ferestrelor mari. Încăperea slujea atât ca living, cât și ca sală de mese, și era spațioasă și aerisită. Ceva din interiorul acesteia nu se potrivea totuși deloc lui Bartolomeo. La ferestre erau draperii curate. Pe tăblia mesei era întinsă o față de masă brodată, de pe care fuseseră deja strânse resturile prânzului. Pe pereți atârnav tablouri. Exista până și o etajeră pentru cărți. Nu se zărea nicăieri Bianca, iubita spadă uriașă a condotierului. Mai presus de orice, locul era incredibil de ordonat.

— Ia loc, rosti Bartolomeo după care pocni din degete spre un scutier și-i ceru vin; era într-o evidentă stare de surescitare. Ia ghici pe cine vreau să cunoști!

Ezio mai aruncă o privire în jur.

— Păi, pe Bianca o cunosc deja...

Bartolomeo făcu un gest de iritare.

— Nu, nu! Ea e-n camera hărțitorilor – acolo locuiește acum. Ia ghici!

— Păi, zise Ezio șiret, ar putea oare să fie... soția ta?

Bartolomeo părea atât de dezamăgit, încât Asasinului aproape că-i păru rău că făcuse o deducție atât de exactă, deși nu fusese tocmai greu. Totuși bărbatul voinic se înveseli iute și continuă:

— Este o adevărată comoară. N-ai putea să-ți crezi ochilor.

Se răsuci și răcni în direcția odăii vecine:

— Pantasilea! Pantasilea!

Scutierul apăru din nou cu o tavă pe care erau dulciuri, o carafă și pahare.

— Unde-i? întrebă Bartolomeo.

— Te-ai uitat și sub masă? zise Ezio ironic.

În clipa aceea își făcu apariția Pantasilea, coborând o scară aflată pe partea vestică a încăperii.

— Uite-o!

Ezio se ridică pentru a o saluta pe femeie.

— Ezio Auditore, spuse el făcând o plecăciune.

— Pantasilea Baglioni – acum Baglioni-d'Alviano.

Femeia era încă tânără; Ezio aprecie că avea între douăzeci și cinci și treizeci de ani. După nume, provenea dintr-o familie nobilă, iar rochia, deși modestă, îi era frumoasă și croită cu bun-gust. Fața, încadrată de păr blond și fin, era ovală, avea nasul cârn, buzele generoase și vesele asemenea ochilor inteligenți – căprui-închis –, care priveau primitori, însă păreau să ascundă ceva. Era înaltă, ajungându-i lui Bartolomeo până la umăr, și zveltă, cu umeri largi și șolduri înguste, brațe lungi și subțiri și picioare frumos conturate. În mod clar, Bartolomeo găsisse o comoară. Ezio spera că va fi în stare să o păstreze.

— *Lieta di conoscervi*, rosti Pantasilea.

— *Altrettanto a lei*.

Pantasilea se uită de la un bărbat la celălalt.

— Vom avea timp să facem cunoștință așa cum se cuvine cu altă ocazie, i se adresă ea lui Ezio cu aerul unei femei care nu-i părăsea pe bărbați pentru a-i lăsa să-și vadă de treburile lor, ci pentru că avea ea însăși treabă.

— Mai stai puțin, *tesora*.

— Nu, Barto, știi bine că trebuie să discut cu *contabile*. Nu știi cum izbutește să încurce socotelile de fiecare dată. În plus, ceva nu-i în regulă cu aprovizionarea cu apă. Trebuie să văd și ce-i acolo. *Ora, mi scusi, ma...* se adresă ea lui Ezio.

— *Con piacere*.

Zâmbindu-le amândurora, Pantasilea sui scara și dispăru.

— Ce crezi? întrebă Bartolomeo.

— Într-adevăr fermecătoare.

Răspunsul lui Ezio era sincer. De asemenea, observase că prietenul lui se înfrânase în compania Pantasileei. Presupuse că în prezența femeii se auzeau puține sudalme specifice cazărmilor. Se întrebă ce găsisse ea oare la condotier, dar, la urma urmelor, n-o cunoștea absolut deloc.

— Cred c-ar face orice pentru mine.

— Unde-ai cunoscut-o?

— O să vorbim altă dată despre asta.

Bartolomeo luă carafa și două pahare și-și trecu celălalt braț după umerii lui Ezio.

— Sunt foarte bucurosi c-ai venit. Așa cum știi, tocmai am revenit din campanie și de cum am aflat că ești în Roma am vrut să-mi trimit oamenii să te caute. Știu că vrei să-ți ții secretă adresa la care locuiești și nu te-nvinuiesc, mai ales în cuibul ăsta de vipere, dar din fericire mi-ai luat-o înainte. Și asta-i bine, fiindcă vreau să discut cu tine despre război. Haide în camera hărților!

— Știi că Cesare a făcut o alianță cu francezii, spuse Ezio. Cum merg luptele împotriva lor?

— *Bene*. Companiile pe care le-am lăsat acolo, și care vor lupta sub conducerea lui Fabio, sunt bune. Iar eu voi instrui mai mulți oameni aici.

Ezio căzu pe gânduri.

— Machiavelli părea să creadă că lucrurile erau... mai complicate.

Bartolomeo ridică din umeri.

— Îl știi și tu pe Machiavelli. Este...

Îi întrerupse un sergent de-al lui Bartolomeo, însoțit de Pantasilea. Bărbatul părea neliniștit, însă ea era calmă.

— *Capitano*, rosti agitat sergentul, avem nevoie de ajutorul tău imediat. Soldații Borgia au lansat un atac.

— Ce?! Nu m-așteptam la asta atât de repede. Scuză-mă, Ezio. Dă-mi-o pe Bianca! strigă Bartolomeo spre Pantasilea.

Femeia îi azvârli pe dată spada cea mare și, încingându-și-o în grabă, Bartolomeo ieși în fugă din odaie urmat de sergent. Ezio dădu să-l urmeze, dar Pantasilea îl opri, prinzându-l ferm de braț.

— Stai! zise ea.

— Ce este?

Pantasilea părea profund tulburată.

— Ezio, voi trece direct la subiect. Luptele nu merg bine – nici aici, nici în Romagna – fiindcă am fost atacați din ambele părți. Soldații Borgia sunt pe un flanc, iar pe celălalt se află francezii conduși de generalul Octavien. Trebuie totuși să știi că poziția familiei Borgia este slabă. Dacă-i înfrângem, atunci ne-am putea concentra forțele pe frontul francez. Cucerirea acestui turn ar fi de mare ajutor. Dacă cineva s-ar putea duce prin spate...

Ezio înclină din cap.

— Atunci cred că știi o cale prin care pot fi de folos. Informația ta este de neprețuit. *Mille grazie, Madonna d'Alviano!*

Pantasilea zâmbi.

— Este lucrul cel mai simplu pe care o soție îl poate face pentru a-și ajuta bărbatul.

Capitolul 18

Mercenarii lui Borgia lansaseră un atac prin surprindere asupra cazărmii, alegând ora siestei. Oamenii lui Bartolomeo îi respinseseră folosind arme tradiționale, dar pe când îi împingeau spre turn, Ezio îi văzu pe mușchetarii lui Cesare adunându-se pe creneluri; toți aveau noile arme cu aprindere prin rotiță, pe care le așteptau spre condotierii ce roiau dedesubt.

Ocoli în goană busculada, izbutind să evite orice ciocnire cu soldații Borgia, și descrie un cerc larg, îndreptându-se către partea din spate a turnului. Așa cum se așteptase, atenția tuturor era concentrată asupra bătăliei care se ducea la poarta turnului. Se cățără pe zidul exterior, găsind cu ușurință prize pentru picioare în bolovani tăiați grosolan din care fusese construit. Soldații lui Bartolomeo erau înarmați cu arbalete și unii aveau flinte pentru a trage la distanță, însă le-ar fi fost imposibil să reziste focului letal al noilor și sofisticatelor puști cu rotiță.

În mai puțin de trei minute, Ezio ajunsese în vârf, la aproape treisprezece metri deasupra solului. Se săltă peste parapetul din spate și coborî silențios pe acoperișul turnului. Se furișă îndărătul mușchetarilor, avansând în tăcere, pas cu pas, tot mai aproape de inamic. Își scoase încet jungherul și extinse pumnalul secret. Ajunse în spatele mușchetarilor și, într-o explozie de violență, ucise patru soldați cu cele două arme ale lui. Abia atunci țintașii Borgia își dădură seama că inamicul era printre ei. Ezio văzu un soldat îndreptându-și muscheta spre el; era totuși la patru-cinci metri depărtare, așa că-și azvârli pur și simplu jungherul prin aer. Acesta se roti de trei ori, după care se înfipse cu un bufnet între ochii dușmanului. Bărbatul căzu, dar izbuti să apese pe trăgaciul armei; din fericire pentru Ezio, țeava se îndepărtase de la țintă și glonțul îi șuieră prin dreapta, lovi alt soldat, străpungându-i gâtul, și se înfipse apoi în umărul celui din spatele lui. Ambii soldați se prăbușiră, astfel că pe acoperișul turnului mai rămaseră doar trei mușchetari. Fără să se oprească, Asasinul sări în lateral și-l lovi cu dosul palmei peste față pe cel mai apropiat. Îl izbise cu atâta forță, încât îl trimise pe spate peste creneluri. Îi smulse arma din mâini înainte ca bărbatul să cadă și-l izbi cu patul ei în față pe al doilea mușchetar, care-și urmă camaradul peste creneluri cu un urlet îngrozit. Ultimul inamic ridică brațele în semn că era gata să se predea, dar era prea târziu – pumnalul secret îi pătrunsese deja între coaste.

Ezio mai înșfăcă o muschetă și coborî în goană scara spre următorul nivel al turnului. Acolo se aflau patru soldați care trăgeau prin ambrazurile înguste din zidurile groase de piatră. Ținând muscheta la înălțimea șoldului, Asasinul apăsă trăgaciul și soldatul aflat cel mai departe de el se prăbuși sub impactul glonțului, cu sângele țâsnindu-i din piept. Înaintând doi pași, Ezio roti arma ca pe o bătă, de data asta cu țeava înainte, și lovi genunchiul altuia, care se prăbuși. Unul dintre soldații supraviețuitori apucase să se întoarcă într-atât cât să tragă o dată. Ezio se

aruncă înainte instinctiv și simți fierbințelea curentului de aer produs de glonțul care-i rată obrazul cu câțiva centimetri și se înfipse în zidul din spatele lui. Forța cu care Asasinul se rotise îl izbi de soldat, care se lovi puternic cu ceafa de meterezul gros din piatră. Ultimul inamic se răsucise de asemenea de la ambrazură pentru a ține piept amenințării neașteptate. Își coborî privirea spre Ezio, care țâșnise deja de pe pardoseală, dar în secunda următoare pumnalul secret îi străpunse falca soldatului și-i pătrunse apoi în creier.

Bărbatul cu genunchiul zdrobit încercă să-și ducă mâna la pumnal, dar Ezio îl lovi brutal cu piciorul în tâmplă, după care se-ntoarse să privească bătălia se derula dedesubt. Părea că atacatorii se retrăgeau. Nemaifiind susținuți de puterea de foc copleșitoare de pe metereze, soldații Borgia renunțară treptat la luptă, după care pur și simplu dădură bir cu fugiții, abandonând tumul în mâinile condotierilor.

Ezio coborî scara spre poarta principală a turnului, întâlnind o mână de soldați care opuseră o rezistență îndârjită înainte de a se prăbuși sub sabia lui. După ce se asigură că în turn nu mai rămăsese niciun inamic, Asasinul deschise poarta și ieși pentru a se alătura lui Bartolomeo. Bătălia se încheiase și Pantasilea se afla deja lângă soțul ei.

— Bravo, Ezio! Bine lucrat! Împreună, i-am pus pe fugă pe *luridi codardi!*

— Da, așa-i.

Ezio schimbă un zâmbet furiș, conspirativ, cu Pantasilea. Sfatul ei inteligent contribuise în bună măsură la câștigarea luptei.

— Armele astea noi sunt tare afurisite, zise Bartolomeo. Am reușit să capturăm câteva, dar încă n-am izbutit să învățăm să le manevrăm.

Rânji apoi larg.

— Totuși, acum că potăile Papei au fugit, voi putea atrage mai mulți bărbați să lupte de partea noastră, adăugă el. Dar mai întâi, și mai cu seamă după atacul de azi, vreau să consolidez cazarma.

— Nu-i o idee rea, dar cine o va face?

Bartolomeo clătină din cap.

— Eu nu mă prea pricep la chestii din astea. Tu ești cel care ai învățat carte... n-ai vrea să aprobi planurile?

— Sunt deja desenate?

— Da, am tocmit serviciile unui tânăr sclipitor. E florentin ca tine și îl cheamă Michelangelo Buonarotti.

— N-am auzit niciodată de el, dar *va bene*. O voi face, dar în schimb vreau să știu toate mișcărilor lui Cesare și Rodrigo. N-ai putea pune niște oameni să-i urmărească pentru mine?

— În curând nu voi duce deloc lipsă de oameni. Am destui ca să-ți pun la dispoziție o forță de muncă suficientă pentru lucrările de reconstruire și câțiva cercetași iscusiți care să se ocupe de Borgia.

— Excelent!

Ezio știa că Machiavelli avea iscoade peste tot, însă, spre deosebire de Bartolomeo, avea obiceiul de a nu-și destăinui toate informațiile aflate. Machiavelli era aidoma unei odăi încuiate, pe când condotierul era cerul deschis. Și chiar dacă Ezio nu împărtășea suspiciunile Vulpii – pe care spera că acum le mai diminuase –, nu era nimic rău să aibă o armă de rezervă.

Petrecu luna următoare supraveghind consolidarea cazărmii, reparând stricăciunile suferite în urma atacului, ridicând turnuri mai înalte și mai puternice și înlocuind palisadele cu ziduri din piatră. După ce termină munca, făcu un tur de inspectare cu Bartolomeo.

— Nu-i așa că-i o frumusețe? întrebă condotierul radiind de bucurie.

— Da, e chiar impresionantă.

— Iar vestea și mai bună este că tot mai mulți oameni ni se alătură de la o zi la alta. Bineînțeles, am încurajat concurența dintre ei – e bună pentru moral și-n același timp un antrenament util pentru când vor ieși de-aici și vor lupta cu-adevărat.

Îi arătă lui Ezio o planșă mare din lemn cu stema lui în vârful, montată pe un stativ.

— Aici sunt rangurile luptătorilor noștri. Cu cât devin mai buni, cu atât suie mai sus pe planșă.

— Eu unde figurez?

Bartolomeo îi aruncă o privire scurtă, după care flutură mâna undeva în aerul de deasupra planșei.

— Aș zice că pe-aici pe undeva.

Un condotier apărură și-l anunță că unul dintre oamenii lui cei mai buni, Gian, începuse să se lupte pe terenul de paradă.

— Dacă vrei să faci o demonstrație, să știi că avem și partide de antrenament. Acum, iartă-mă, dar am pariat niște bani pe băiatul ăla.

Bartolomeo chicoti și se îndepărtă.

Ezio pomi către noua și îmbunătățită odaie a hărților. Lumina naturală era mai bună și încăperea fusese lărgită pentru a face loc meselor și stivelor pentru hărți mai mari. Tocmai examina o hartă a Romagnei, când i se alătură Pantasilea.

— Unde-i Bartolomeo? întrebă ea.

— La lupta de pe terenul de paradă.

Pantasilea oftă.

— Are o viziune foarte agresivă asupra lumii. Eu sunt de părere că strategia este la fel de importantă. Nu ești de acord?

— Ba da.

— Aș vrea să-ți arăt ceva.

Femeia îl conduse afară din odaie, pe un balcon spațios cu vedere asupra unei curți interioare a cazărmii. Pe o latură a acesteia se afla o hulubărie nouă și destul de mare.

— Aceia sunt porumbei călători, explică Pantasilea. Fiecare dintre ei, trimis de Niccolò Machiavelli din oraș, îmi aduce numele unui agent al familiei Borgia din Roma. Borgia s-au îmbogățit cu ocazia Jubileului din 1500, pe seama banilor de la pelerinii dornici să-și cumpere iertarea păcatelor. Iar cei care n-au vrut să cumpere indulgențe au fost pur și simplu prădați.

Ezio se încruntă.

— Însă raidurile tale i-au neliniștit profund pe membrii familiei Borgia, continuă Pantasilea. Iscoadele lor răscolesc orașul în căutarea oamenilor noștri și îi demască atunci când pot. La rândul lui, Machiavelli a aflat numele unora dintre ei și mi le trimite prin intermediul porumbeilor. Rodrigo a adăugat însă alți noi membri Curiei, în tentativa de a-și păstra balanța puterii printre cardinali. După cum știi, are o experiență de decenii în politica Vaticanului.

— Așa este.

— Când te-ntorci în oraș, ar trebui să iei lista cu numele astea cu tine. Îți vor fi utile.

— *Madonna*, sunt pierdut în admirație.

— Caută-i pe indivizii ăștia, elimină-i dacă poți și toți vom răsufla mult mai ușurați.

— Trebuie să mă-ntorc fără întârziere la Roma. Și-ți voi spune ceva care mă face *pe mine* să răsuflu mult mai ușurat.

— Ce anume?

— Ceea ce tocmai mi-ai dezvăluit dovedește că Machiavelli este fără doar și poate unul de-al nostru.

Apoi Ezio șovăi.

— Cu toate că...

— Da?

— Am stabilit o înțelegere similară cu Bartolomeo. Lasă să treacă o săptămână, apoi spune-i să vină pe insula de pe Tibru – el știe locul și îndrăznesc să cred că-l știi și tu – și să-mi aducă ce a aflat despre Rodrigo și Cesare.

— Tot te mai îndoiești în privința lui Machiavelli?

— Nu, dar sunt sigur că vei fi de acord că-i bine să verificăm de două ori *toate* informațiile pe care le căpătăm, mai ales în vremurile astea.

O umbră păru să treacă peste chipul Pantasileei, dar apoi femeia surâse și rosti:

— Bartolomeo va fi acolo.

Capitolul 19

După ce reveni în Roma, Ezio făcu primul popas în bordelul pe care Machiavelli îl amintise ca fiind altă sursă de informații; poate că unele dintre numele pe care acesta i le trimisese Pantasileei cu porumbeii călători proveneau de aici. Trebuia să verifice cum își obțineau fetele informațiile, însă hotărî să meargă acolo incognito. Dacă i se afla identitatea, era posibil ca fetele să-i dea informațiile pe care el credea că și le dorea.

Ajunse la adresă și citi ce scria pe firmă: *Rosa in Fiore*. Nu exista nicio îndoială în privința adresei, totuși nu părea genul de loc pe care l-ar fi frecventat cei aflați la conducerea clanului Borgia... decât dacă și-ar fi coborât mult standardele. În tot cazul, nu era pe măsura stabilimentului Paolei din Florența, cel puțin pe dinafară. Pe de altă parte, bordelul Paolei era mult mai discret la exterior. Ciocâni la ușă nu prea convins.

Îi deschise imediat o față atrăgătoare și plinuță, de vreo optsprezece ani, îmbrăcată într-o rochie de mătase destul de ponosită.

Fata îi aruncă un zâmbet profesionist.

— Bun venit, străine! Bine ai venit *la Rosa in Fiore*!

— *Salve*, răspunse Ezio și ea se trase într-o parte pentru a-l lăsa să treacă.

Vestibulul era cu certitudine o treaptă mai sus pe scara eleganței, totuși peste tot locul domnea un aer general de neglijență.

— La ce te-ai gândit pentru seara asta? Întrebă fata.

— Ești atât de amabilă s-o chemi pe stăpâna ta?

— *Madonna Solari* nu-i aici, răspunse ea mijind ochii.

— Am înțeles.

Ezio șovăi, neștiind cum să continue.

— Ai idee unde este?

— Pe afară.

În mod vădit, fata era mult mai puțin prietenoasă acum.

Ezio îi oferi zâmbetul lui cel mai fermecător, dar își dădu seama că, nemaifiind tânăr, nu produsese nicio impresie asupra fetei, care îl credea un soi de persoană oficială. Fir-ar să fie! Ei bine, dacă dorea să ajungă la vreun rezultat, trebuia să pretindă că era un simplu client. Iar dacă pretinzând asta, chiar devenea un client – atunci așa să fie!

Tocmai hotărâse să treacă la treabă, când ușa dinspre stradă se deschise brusc și dădu năvală altă față. Avea părul vâlvoi și veșmintele răvășite. Părea speriată.

— *Aiuto! Aiuto!* strigă ea. *Madonna Solari*...

Începu să plângă cu sughituri și nu mai putu continua.

— Ce s-a-n întâmplat, Lucia? Liniștește-te! De ce te-ai întors așa repede? Credeam c-ai plecat cu *Madonna* și cu niște clienți.

— Oamenii aceia nu erau clienți, Agnella. Au... au... spus că ne duc într-un loc pe care-l știau pe malul Tibrului, dar acolo aștepta o barcă și-au început să ne lovească și-au scos cuțitele. Au suit-o pe *Madonna* Solari la bord și au legat-o-n lanțuri.

— Lucia! *Dio mio!* Tu cum ai scăpat?

Agnella își trecu brațul în jurul prietenei ei și o conduse până la sofaua de lângă un perete. Scoase apoi o batistă și începu să tamponeze ușor urma roșie de lovitură care începea să se umfle pe obrazul Luciei.

— M-au lăsat să plec... m-au trimis înapoi cu un mesaj... sunt traficanți de carne vie, Agnella. Au spus că-i vor da drumul numai dac-o răscumpărăm. Dacă nu, o omoară.

— Cât bani vor? întrebă Ezio.

— O mie de ducăți.

— Cât timp avem la dispoziție?

— Vor aștepta o oră.

— Atunci avem timp. Așteptați aici. O s-o aduc eu înapoi.

„La dracu’!” gândi Ezio. „Nu e bine deloc. Trebuie neapărat să vorbesc cu femeia aia”.

— Unde sunt răpitorii?

— Lângă *Isola Tiberina*. E un ponton acolo, *Messere*. Cunoști locul?

— Da, îl știu foarte bine.

Ezio porni în grabă. Nu mai avea timp să treacă pe la banca lui Chigi și niciuna dintre cele trei sucursale ale ei nu-i erau în drum, așa că recurse la un cămătar, care-i ceru o dobândă uriașă, dar completă până la o mie de ducăți suma pe care Ezio o deținea deja. Având banii, dar fiind hotărât să nu se despartă de niciun ducat pe cât posibil și jurându-și să recupereze dobânda împrumutului de la ticăloșii ce răpiseră tocmai persoana cu care trebuia să discute, Asasinul închirie un cal. Porni apoi în galop sălbatic spre Tibru, făcând să se ferească din calea lui oamenii, găinile și câinii de pe stradă.

Slavă Domnului, găsi fără greutate barca – mai degrabă o corăbioară – și, descălecând, alergă până la capătul pontonului de care era amarată, strigând numele *Madonnei* Solari.

Răpitorii erau pregătiți. Pe puntea ambarcațiunii se aflau deja doi bărbați, care-și ațintiră pistoalele asupra lui. Ezio miji ochii. Pistoale? În mâinile unor asemenea escroci mărunți?

— Nu te-apropia!

Ezio se retrase, dar nu-și luă degetul de pe declanșatorul pumnalului secret.

— Ai adus banii?

Asasinul scoase încetișor cu cealaltă mână punga cu mia de ducăți.

— Bun. Acum să vedem dacă și căpitanu’ e-ndejuns de bine dispus *să nu-i* rețeze beregata târfei.

— Căpitanul?! Da cine dracu' vă credeți? Aduceți-o pe punte! Imediat!

Furia din vocea lui Ezio îl convinsese pe negustorul de sclavi care vorbise. Se întoarse puțin și strigă spre cineva de sub punte, care auzise probabil deja schimbul de cuvinte, deoarece alți doi bărbați suiau deja, îmbrâncind o femeie care părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani. I se întinsese machiajul și fața îi era mânjită, atât de lacrimi, cât și din cauza tratamentului brutal la care fusese supusă. Pe umeri și pe sâni se vedeau vânătăi urâte, în locurile unde rochia îi fusese sfâșiată lăsând la vedere corsajul. Fusese legată cu lanțuri de mâini și de picioare și avea tivul rochiei pătat cu sânge.

— Uite-ți comoara căutată, mârâi primul negustor de sclavi.

Ezio răsuflă apăsător. Zona de cotitură a râului de aici era izolată, dar zărea insula Tiberina la nici cincizeci de metri depărtare. Dacă le-ar fi putut trimite un mesaj prietenilor lui... Însă dacă aceștia auzeau ceva acum bănuiau probabil că erau niște matrozi beți – pe care-i întâlneai în număr mare pe malurile râului –, iar dacă Ezio ar fi ridicat glasul sau ar fi strigat după ajutor, La Solari ar fi fost ucisă pe loc, la fel și el – cu excepția cazului în care răpitorii erau niște țintași foarte nepricepuți –, pentru că se aflau foarte aproape.

Când ochii sperați ai femeii îi întâlniră pe ai Asasinului, pe scară apăru al treilea bărbat, îmbrăcat în tristele zdrențe murdare ale unei uniforme de căpitan de marină. Omul se uită la Ezio, apoi la puntea cu bani.

— Arunc-o-ncoace! Îi ceru apoi cu glas răgușit.

— Mai întâi trimite femeia aici! Și scoate-i lanțurile!

— Ești surd? Aruncă... punge... încoace!

Involuntar, Ezio înaintă un pas. Imediat, pistoalele se ridicară amenințător, căpitanul trase de la brâu o sabie, iar ceilalți doi o strânseseră încă și mai puternic pe femeie, făcând-o să geamă și să se crispeze de durere.

— Nu te-apropia! Îi luăm gâtul dacă mai faci un singur pas.

Ezio se opri, dar nu se retrase. Măsură din ochi distanța până la punte. Degetul îi tremura deasupra butonului ce acționa pumnalul secret.

— Am toți ducații aici, flutură el pungea și înaintă încă un pas în timp ce ochii celor de la bord erau ațintiți asupra banilor.

— Stai pe loc! Nu mă pune la-ncercare. Dacă mai faci un singur pas, femeia moare.

— Și-atunci n-o să mai căpătați niciun ban.

— Așa crezi? Noi suntem cinci și tu ești singur, și nu cred c-o să pui picioru' pe barca asta înainte ca amicii mei să te umple de gloanțe.

— Mai întâi trimite-o pe femeie aici!

— Ești greu de cap sau care-i treaba? Nimeni nu se-apropie de barca mea decât numai dacă vrei ca *puttana* să moară!

— *Messere!* Aiutateme! se tângui nefericita femeie.

— Taci dracului, târfă! mârâi unul dintre cei care o țineau și o lovi peste față cu mânerul pumnalului.

— Bine! strigă Ezio când zări sângele podidind chipul femeii. Ajunge. Dați-i drumul imediat!

Aruncă punga cu bani spre căpitan, astfel încât să-i aterizeze la picioare.

— Așa mai stăm de vorbă, rânji negustorul de sclavi. Și-acum să terminăm trebușoara asta.

Înainte ca Asasinul să poată reacționa, își lipi tăișul sabiei de beregata femeii și i-o reteză dintr-o singură mișcare, despărțindu-i pe jumătate capul de corp.

— Dacă ai ceva de obiectat, adresează-te lui *Messer Cesare*, hohoti el când trupul se prăbuși pe punte sub o fântână arteziană de sânge.

Apoi, aproape imperceptibil, făcu semn din cap spre cei doi bărbați înarmați cu pistoale.

Ezio știa ce avea să urmeze și era pregătit. Se feri de ambele gloanțe cu iuțeala fulgerului și în clipa în care sări, declanșă pumnalul secret. Îl înjunghie adânc în ochiul stâng pe primul bărbat care o ținuse pe *Madonna Solari*. Înainte ca victima să cadă, Asasinul evită sabia căpitanului și, atacând de jos în sus, îi înfipse lama adânc în abdomen, spintecându-l când se ridică. Lama nu era concepută pentru tăiat și se îndoi puțin, mai degrabă rupând decât retezând, dar nu mai conta.

Iar acum, pistolarii. Așa cum se așteptase, aceștia încercau de zor să-și reîncarce armele, dar panica îi făcea neîndemânatici. Ezio își retrase pumnalul și scoase din teacă jungherul masiv. Adversarii se aflau prea aproape ca să poată folosi sabia și avea nevoie de tăișul zimțat al jungherului și de lama lui grea. Îi reteză unui bărbat mâna cu care ținea pistolul, după care îi înfipse vârful adânc între coaste. Nu avu totuși timp să-i dea lovitura finală, fiindcă, venind din spate, celălalt pistolar îl lovi cu patul armei. Din fericire, lovitura nu-și atinse ținta și Ezio, scuturând din cap pentru a-l limpezi după șoc, se roti și străpunse cu jungherul pieptul atacatorului, care-și ridicase brațul pentru a încerca să-l lovească iarăși.

Privi în jur. Unde dispăruse căpitanul?

Îl zări împleticindu-se pe malul râului, strângând la piept punga din care curgeau monede. „Idiotul”, gândi Asasinul, „trebuia să ia calul”. O luă la goană după el și-l ajunse cu ușurință. Îl înșfăcă de păr și, cu o lovitură de picior, îl sili să îngenuncheze cu capul dat pe spate.

— Ce ție nu-ți place altuia nu-i face, rosti el și reteză capul căpitanului exact cum făcuse acesta cu *Madonna Solari*.

Dădu drumul trupului să se zbată pe pământ, după care ridică punga și sentoarse la ambarcațiune, adunând pe drum ducații împrăștiați. Pe punte se zvârcolea rănit negustorul de sclavi. Ezio nu-i dădu atenție și coborî în cabina

sărăcăcioasă, în care scotoci până găsi un sipet mic, a cărui încuietorie o forță cu lama însângerată a jungherului. Era plin cu diamante.

— Așa mai merge, își șopti el în barbă, puse caseta sub braț și se urcă pe punte.

Puse în coburii calului punga cu bani și sipetul cu diamante, alături de pistoale, după care reveni la bărbatul rănit, alunecând pe sângele lui. Aplecându-se, îi reteză tendoanele gleznelor, acoperindu-i gura cu palma ca să-i acopere urletele. Asta ar fi trebuit să-l încetinească. Pentru totdeauna.

Își apropie buzele de urechea bărbatului.

— Dacă supraviețuiești, spuse Ezio, și ajungi la netrebnicul cu fața distrusă de vărsat căruia îi spui „stăpân”, povestește-i ce s-a-ntâmplat și transmite-i complimentele lui Ezio Auditore. Dacă nu, *Requiescat in pace*.

Capitolul 20

Ezio nu se întoarse imediat la bordel. Era târziu. Înapoie calul, cumpără de la grăjdar un sac în schimbul câtorva bănuți și puse înăuntru prada și ducații. Aruncă sacul pe umăr și merse la cămătar, care păru surprins și dezamăgit să-l vadă așa curând, și-și achită suma împrumutată și dobânda. Se-ntoarse apoi la locuința lui, având grijă să se piardă în mulțimile serii ori de câte ori vedea gărzi Borgia.

Odată ajuns în odaia lui, ceru să i se aducă apă pentru baie, se dezbracă și se spală obosit, dorindu-și ca, o dată în plus, Caterina să apară în ușă și să-l ia prin surprindere. De data asta însă nu avu parte de nicio întrerupere așa plăcută. Îmbracă straie curate și le îndesă în sac pe cele purtate, aproape distruse după peripețiile din cursul zilei aceleia. Avea să scape mai târziu de ele. Își curăță pistoalele și le puse într-o tolba. Se gândise să le păstreze, însă erau greoaie, așa că hotărî să i le dăruiască lui Bartolomeo. Majoritatea diamantelor aveau să ajungă tot la condotieri, dar, după ce le examinează, alese cinci mai mari și le puse în propria-i pungă. Grație lor, nu avea să mai irosească vremea alergând după bani, cel puțin un timp.

Pe celelalte avea să le trimită la cazarmă prin intermediul Vulpii. În cine altcineva să aibă încredere, dacă nu într-un hoț care-i era prieten?

În scurt timp era iarăși gata de plecare. Tolba îi atârna pe umăr și, copleșit de osteneală, își rezema brațul pe ea. Îl oboseau luptele; îl oboseau lăcomia și dorința de putere și-l mai obosea nefericirea la care duceau toate astea.

Aproape că era prea obosit să mai continue.

Luă mâna de pe clanță, își dădu jos tolba de pe umăr și o puse pe pat. Încuie ușa și se dezbracă din nou, apoi stinse lumânarea și aproape căzu pe saltea. Abia

avu timp să-și amintească să treacă un braț protector în jurul pungii înainte să adoarmă.

Știa că momentul de tihnă n-avea să dureze prea mult.

La Vulpoiul adormit, Ezio lăsă tolba, dând instrucțiuni precise. Nu-i plăcea că era nevoit s-o încredințeze în mâinile altcuiva, însă prezența lui era necesară în altă parte. Rapoartele aduse de iscoadele Vulpiei erau puține, dar rezultatele coincideau cu cele trimise de Machiavelli lui Pantasilea prin intermediul porumbeilor călători, ceea ce potoli majoritatea neliniștilor lui Ezio în privința prietenului său. Totuși Vulpea tot mai avea rețineri. Asasinul îl putea înțelege. Machiavelli lăsa impresia unui individ distant, ba chiar rece. Deși erau concetățeni florentini, iar Florența nu iubea câtuși de puțin Roma, și mai ales familia Borgia, se părea că Vulpea, în ciuda dovezilor contrarii, continua să nutrească îndoieli.

— Spune-i instinct, mormăise el posac atunci când Ezio insistase.

Nu se aflase nimic despre Măr, în afară de faptul că era în mâinile familiei Borgia, și nimeni nu putea spune dacă era în posesia lui Rodrigo sau a lui Cesare. Rodrigo îi cunoștea bine potențialul, totuși lui Ezio i se părea improbabil că avea să-i destăinuie fiului său multe dintre cunoștințele lui, ținând seama de tensiunea dintre ei. Iar Cesare fusese ultimul văzut în posesia obiectului, însă nu apăruse niciun semn că l-ar fi utilizat. Ezio se rugă cerului ca indiferent cui îl dăduse să-l studieze – dacă procedase *într-adevăr* astfel –, acela ori să fie năucit de misterele Mărului, ori să le tăinuiască de stăpânul lui.

Machiavelli nu putea fi găsit nicăieri; nu lăsase nicio veste, nici măcar la sediul secret al Asasinilor de pe insula Tiberina. Ezio nu reuși să afle decât că „era plecat”, dar nu fusese văzut nici în Florența. Cei doi tineri care se aflau temporar în Roma la momentul acela – Baldassare Castiglione și Pietro Bembo – și conduceau ascunzătoarea erau demni de toată încrederea și deja membri asociați ai Frăției, nu în ultimul rând fiindcă unul dintre ei avea legături cu Cesare, iar celălalt cu Lucrezia. Ezio regreta că Baldassare trebuia să se-ntoarcă în curând la Mantova, iar Pietro la Veneția. Se consolă cu gândul că tinerii aveau să-i fie totuși de ajutor din așezările lor natale.

Mulțumit că făcuse tot ce se putea pe fronturile acelea, Ezio reveni cu gândul *la Rosa in Fiore*.

Când vizită din nou bordelul, ușa era deschisă, iar locul părea mai aerisit și mai luminos. Își aminti numele fetelor pe care le cunoscuse în ziua răpirii *Madonnei* Solari și le spuse femeii mai vârstnice și elegante din vestibul, care, observă el, era păzită de doi tineri bine îmbrăcați și politicoși, dar cu aspect amenințător. Femeia încuviință din cap și-i făcu semn să intre în curtea interioară, unde avea să le găsească.

Dincolo de ușă se afla o grădină de trandafiri înconjurată de ziduri din cărămidă roșie. De-a lungul unui zid se întindea o pergolă aproape ascunsă sub trandafirii roz cățărători, iar în centru era o fântână micuță înconjurată de bănci din marmură albă. Fetele pe care le căuta stăteau de vorbă cu două femei în vârstă, așezate cu spatele la Ezio. La apropierea lui, ele se întoarseră.

Asasinul tocmai se pregătea să se prezinte – hotărâse să încerce altă abordare de data asta – și rămase cu gura căscată.

— Mamă? Claudia? Ce faceți aici?

— Te așteptam. Înainte să plece, *ser* Machiavelli ne-a spus că te-am putea găsi aici.

— El unde-i? L-ați văzut în Florența?

— Nu.

— Totuși, ce căutați voi în Roma? repetă Ezio prostește.

Era șocat și neliniștit.

— Florența a fost atacată?

— Nu, nici vorbă, răspunse Maria, însă zvonurile erau adevărate: *palazzo*-ul nostru a fost distrus. Nu mai avem ce face acolo.

— Și chiar dacă n-ar fi fost distrus, interveni Claudia, eu n-aș mai fi putut reveni niciodată la *rocca* lui Mario din Monteriggioni.

Ezio o privi și dădu aprobator din cap. Înțelegea ce îngrozitor era locul acela pentru o femeie ca ea, totuși își simțea inima tulburată.

— Așa că am venit aici, continuă Maria, și am închiriat o casă în Roma. Locul nostru este alături de tine.

O mulțime de gânduri goniră prin mintea bărbatului. În străfundul inimii, deși nu voia s-o recunoască, Ezio continua să simtă că ar fi putut împiedica moartea tatălui și a fraților lui. Nu reușise s-o facă. Maria și Claudia erau tot ce mai rămăsese din familia lui. Nu era oare posibil să nu le poată apăra nici pe ele? N-ar fi vrut ca femeile să depindă numai de el.

Ezio atrăgea pericolul. Dacă ele se aflau în preajma lui, n-ar fi fost expuse aceluiași pericol? Nu dorea ca povara morții lor să-i apese pe umeri. Ar fi fost mai bine ca ele să fi rămas în Florența, unde aveau prieteni, unde le-ar fi fost asigurată securitatea, într-un oraș redevenit stabil sub conducerea înțeleaptă a lui Piero Soderini.

— Ezio, zise Claudia întrerupându-i gândurile, vrem să te ajutăm.

— V-am trimis la Florența pentru că am vrut să vă știu în siguranță...

Bărbatul se străduise să-și înfrâneze iritarea din glas, dar își dădu seama că vorbea pe ton răstit. Maria și Claudia păreau uimite și, cu toate că Maria își reveni iute, Ezio văzu că sora lui era rănită și ofensată. Oare îi citise cumva gândurile?

Din fericire îi întrerupseră Agnella și Lucia.

— *Messer*, iartă-ne, dar suntem îngrijorate. Tot nu avem nicio veste despre *Madonna Solari*. Știi ce s-a-ntâmpnat cu ea?

Gândurile lui Ezio continuau să fie concentrate asupra Claudiei și a expresiei din ochii ei, dar atenția i se întoarse către întrebare. Probabil că Cesare ștersese bine urmele. Pe de altă parte, zilnic erau pescuite cadavre din Tibru și unele dintre ele stătuseră în apă mult timp.

— A murit, răspunse el sec.

— Ce?! strigă Lucia.

— *Merda!* murmură Agnella.

Vestea se răspândi iute printre celelalte fete.

— Ce facem acum? întrebă una.

— Va trebui să închidem? întrebă alta.

Ezio înțelese de ce erau tulburate. Sub conducerea *Madonnei Solari*, indiferent cât de ineficientă fusese, după spusele lui Machiavelli, fetele culeseră informații pentru Asasini. Lipsite de protecție și dat fiind că, așa cum sugera moartea lui Solari, Cesare avea suspiciuni față de *Rosa in Fiore*, care avea să le fie soarta? Pe de altă parte, dacă Cesare ar fi crezut că Solari nu era *singura* iscoadă din stabiliment, n-ar fi acționat până acum?

Asta era. Întotdeauna mai exista speranță.

— Nu puteți închide, răspunse el. Am nevoie de ajutorul vostru.

— *Messere*, suntem pierdute fără cineva care să conducă totul!

De lângă Ezio se auzi un glas ferm:

— O voi face eu.

Vorbise Claudia.

Ezio se răsuci fulgerător spre sora lui.

— Tu nu *aparții* acestui loc!

— Știu să conduc o afacere, replică ea. Am condus ani de zile moșiile agricole ale unchiului Mario.

— Asta-i cu totul altceva.

— Ce alternativă ai, Ezio? interveni glasul liniștitor al mamei lor. Este evident că ai nevoie de cineva, cât mai repede, și știi că poți avea încredere în sora ta.

Era perfect logic, într-adevăr, dar asta ar fi însemnat s-o aducă pe Claudia în prima linie a frontului – adică exact unde n-ar fi dorit s-o vadă. O fulgeră din ochi, însă ea îi înfruntă sfidătoarea privirea.

— Claudia, zise el, dacă faci asta, rămâi pe cont propriu. Eu nu-ți pot oferi niciun fel de protecție.

— Douăzeci de ani m-am descurcat perfect fără protecția ta.

— Bine, încuviință Ezio glacial. Atunci ar fi bine să-ncepi treaba numaidecât. În primul rând, vreau locul perfect curățat, redecorat și îmbunătățit în toate privințele. Până și grădina trebuie reamenajată serios. Vreau să devină cel mai bun stabiliment din oraș și Dumnezeu mi-e martor că aveți destulă concurență.

Vreau de asemenea ca toate fetele să fie curate – boala asta nouă despre care nimeni nu pare să știe prea multe s-a răspândit în toate porturile și orașele mari, așa că toți înțelegem ce-nseamnă.

— Vom avea grijă, răspunse Claudia tăios.

— Ar fi bine. Încă ceva! Pune-ți curtezanele tale să afle unde-i ținută Caterina Sforza, zise el, păstrându-și chipul împietrit.

— Poți să te bizui pe noi.

— Dă-i drumul atunci! Orice greșeală și te vei pomeni cu soldații pe cap.

— Pot avea grijă de mine însămi, frățioare.

— Sper, mormăi bărbatul și plecă.

Capitolul 21

În următoarele săptămâni, Ezio fu ocupat să consolideze forțele Frăției adunate în Roma și să hotărască cum să folosească informațiile aflate de la Vulpă și rapoartele primite de la Bartolomeo. Nu cuteza să spere că soarta se întorcea împotriva familiei Borgia, dar era posibil să asiste la începutul sfârșitului. Își amintea totuși vechea zicală potrivit căreia era mai ușor să înfrunți un leu tânăr decât unul bătrân și cu experiență. Optimismul lui precaut era temperat de faptul că strânsoarea lui Cesare se întetea în jurul Romagnei, în timp ce francezii dețineau controlul asupra orașului Milano. De asemenea, francezii nu-și retrăseseră sprijinul acordat comandantului papal. Cu ani în urmă, marele dușman al Papei, Giuliano della Rovere, cardinal de San Pietro în Vincoli, încercase să-i întoarcă pe francezi împotriva familiei Borgia și să-l îndepărteze pe Alexandru de la putere, dar Rodrigo fusese mai abil. Cum ar fi putut Ezio reuși acolo unde della Rovere dăduse greș? Cel puțin, nimeni nu-l otrăvise pe cardinal – era prea puternic ca să i se întâmple asta – și el rămăsese atuu lui Ezio.

Asasinul decisese de asemenea, deși n-o spusese nimănui, să încurajeze Frăția să-și mute sediul permanent la Roma. Orașul era centrul afacerilor mondiale... și centrul corupției mondiale. Ce alt loc ar fi fost mai potrivit, mai ales acum, când Monteriggioni nu mai era o opțiune viabilă? Avea, de asemenea, planuri pentru un sistem de distribuire a finanțelor Frăției în funcție de succesul misiunilor individuale ale Asasinilor. Diamantele pe care le luase de la negustorii de sclavi se dovediseră foarte utile și reprezentaseră o suplimentare bine-venită a fondurilor de campanie.

Într-o bună zi...

Totuși ziua aceea era încă foarte departe. Frăția tot nu avea un conducător ales, deși, prin consens general și prin virtutea acțiunilor lor, el și Machiavelli

deveniseră șefii ei temporari. Era însă ceva provizoriu și nimic nu fusese ratificat în Consiliul oficial.

Caterina continua să-i bântuie gândurile.

Ezio o lăsase pe Claudia să se ocupe de restaurarea lupanarului *Rosa in Fiore* fără nicio intervenție sau supraveghere. N-avea decât să se scufunde ori să înoate în propria ei încredere arogantă în sine. Dacă se scufunda, nu era vina lui. Bordelul reprezenta totuși o legătură importantă în rețeaua lui și Ezio recunoștea în sinea lui că dacă n-ar fi avut deloc încredere în Claudia, i-ar fi urmărit mai îndeaproape munca. Acum era momentul să-i pună la încercare abilitățile.

Când reveni *la Rosa in Fiore*, fu în același timp surprins și încântat. Era la fel de bine renovată precum cazarma lui Bartolomeo, de care se ocupase chiar el, deși era îndeajuns de modest și de realist ca să nu-și asume toate meritele. Își ascunse mulțumirea când văzu camerele somptuoase, decorate cu tapiserii scumpe, sofalele largi, pernele îmbrăcate în mătase moale și vinurile albe răcite cu gheață – un lux costisitor.

Fetele arătau ca niște doamne, nu ca niște târfe, iar manierele lor dovedeau că fuseseră învățate să se poarte mai rafinat. În ceea ce-i privea pe clienți, afacerea era înfloritoare și, cu toate că anterior avusese rețineri privind statutul bărbaților care frecventau acel loc, acum nu mai avea îndoieli. Aruncând o privire în salonul central, Ezio zări cel puțin doisprezece cardinali și senatori, membri ai Camerei Apostolice și alți membri ai Curiei.

Toți se distrau de minune, erau relaxați și – spera el – nu suspectau nimic. Însă dovada finală a investiției avea să fie valoarea informațiilor pe care curtezanele Claudiei le puteau extrage de la nemernicii aceștia lipsiți de scrupule.

Își zări sora – și fu încântat să-i remarce veșmintele modeste – vorbind destul de apropiat (după părerea lui) cu Ascanio Sforza, fostul vice-cancelar al Curiei, care, revenit la Roma după ce căzuse în dizgrație pentru o scurtă perioadă, încerca să recâștige favorurile Papei. Când îl văzu pe Ezio, expresia Claudiei se schimbă brusc. Se scuză față de cardinal și veni spre fratele ei cu un zâmbet larg.

— Bun venit *la Rosa in Fiore*, frate! spuse ea.

— Într-adevăr, răspunse Ezio sobru.

— După cum vezi, este cel mai popular bordel din Roma.

— Corupția rămâne corupție, oricum ar fi îmbrăcată.

Femeia își mușcă ușor buza inferioară.

— Ne-am descurcat bine. Și nu uita motivul pentru care locul acesta există *de fapt*.

— Da. Banii Frăției par să fi fost bine investiți.

— Asta nu-i tot. Vino în birouri.

Spre surprinderea lui, Ezio o găsi acolo pe Maria, care lucra cu un contabil. Mama și fiul se salută destul de reținut.

— Vreau să-ți arăt asta, zise Claudia și scoase un registru. Aici păstrez o listă a tuturor abilităților pe care le-au deprins fetele mele.

— Fetele *tale*?

Ezio nu putu să-și ascundă sarcasmul din glas. Sora lui părea să se simtă în largul ei în acest mediu.

— De ce nu? Privește! zise Claudia devenind mai reținută.

Fratele ei răsfoi registrul.

— Nu le-nveți prea multe.

— Crezi că te-ai descurca mai bine? replică ea ironic.

— *Nessun problema*, răspunse el dezagreabil.

Simțind încordarea, Maria își părăsi lucrul și veni la ei.

— Ezio, rosti ea, Borgia îngreunează situația pentru fetele Claudiei. Ele se țin departe de necazuri, totuși bănuielile sunt greu de evitat. Există câteva lucruri pe care le-ai putea face ca să le ajuți...

— O să țin minte asta. Trebuie să mă lași să le notez.

Ezio își întoarse atenția asupra Claudiei.

— Altceva?

— Nimic.

Sora lui făcu o pauză, apoi rosti încetișor:

— Ezio?

— Ce-i?

— Nimic.

Bărbatul se întoarse, pregătindu-se parcă să plece, apoi se răsuci și întrebă:

— Ai găsit-o pe Caterina?

— Lucrăm la asta, răspunse ea sec.

— Mă bucur s-aud. *Bene*. Caută-mă pe *Isola Tiberina* când afli *exact* locul unde o țin închisă.

Înclină din cap în direcția exclamațiilor de veselie ce răzbăteau din salonul central.

— Cu atâția indivizi de la care să mulgi informații, n-ar trebui să fie *atât* de greu.

Spunând asta, ieși.

Când ajunse în stradă, se simți vinovat de felul cum se comportase. Păreau să se descurce excelent, totuși Claudia avea să-și poată păstra cumpătul?

Ridică din umeri. Recunoștea o dată în plus că adevărata sursă a mâniei lui era neliniștea legată de incapacitatea de a-i proteja pe cei la care ținea cel mai mult. Știa că avea nevoie de ei și în același timp era conștient că teama lui pentru siguranța lor îl făcea vulnerabil.

Capitolul 22

Mult așteptata întâlnire cu Machiavelli avu loc pe insula Tiberina, la scurt timp după vizita la bordel. La început, Ezio fu rezervat – nu-i plăcea când cineva din Frăție dispărea fără să-l anunțe unde se ducea dar în adâncul inimii recunoștea că trebuia să facă o excepție pentru Machiavelli. Frăția era o organizație formată din inși cu minți și spirite libere, care acționau împreună nu din constrângere sau obediență, ci din griji și interese comune. El nu era stăpânul nimănui și nu avea niciun alt drept asupra lor.

Grav și ferm, strânse mâna vechiului său coleg; Machiavelli evita căldura îmbrățișărilor.

— Trebuie să discutăm, zise Ezio.

— Cu siguranță! răspunse Machiavelli privindu-l atent. Am înțeles că ai aflat despre mica mea înțelegere cu Pantasilea.

— Da.

— Bun. Femeia asta are mai multă inteligență tactică în degetul mic decât are șoful ei în tot trupul... ceea ce nu înseamnă că Bartolomeo nu e cel mai bun în meseria lui.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Am izbutit să obțin ceva foarte important de la unul dintre contactele mele: numele a nouă agenți Templieri pe care Cesare i-a recrutat ca să terorizeze Roma.

— Spune-mi doar cum îi pot găsi.

Machiavelli căzu pe gânduri.

— Îți sugerez să începi prin a căuta semne de tulburări prin cartierele orașului. Vizitează-i pe cetățenii de acolo. Poate vei găsi pe unii care te pot îndruma în direcția bună.

— Ai obținut informația asta de la un oficial Borgia?

— Da, zise Machiavelli precaut, după o pauză scurtă. De unde știi?

Gândindu-se la întâlnirea din piață la care fusese martor împreună cu Vulpea, Ezio se întrebă dacă nu cumva aceea fusese legătura inițială. Probabil că de atunci Machiavelli mai avusese și alte întâlniri.

— Am presupus pur și simplu, răspunse el. *Grazie*.

— Claudia, Bartolomeo și Vulpea te așteaptă în sanctuarul de aici, zise Machiavelli. Să știi că ai ghicit bine.

— *Virtù*, dragul meu Niccolò, asta-i tot, replică Ezio și porni înainte.

— *Virtute*? murmură Machiavelli pentru sine și-l urmă.

Îi găsi pe camarazii din Frăție în picioare când intră în sanctuarul ascunzătorii. Chipurile le erau sumbre.

— *Buona sera*, zise Ezio și trecu direct la subiect. Ce ați aflat?

Bartolomeo vorbi primul:

— Am constatat că *bastardo* Cesare se află în castelul Sant'Angelo... cu Papa.

— Iar iscoadele mele, adăugă Vulpea, au confirmat că Mărul a fost dat într-adevăr cuiva pentru a fi studiat în amănunt. Mă străduiesc să-i aflu identitatea.

— N-o putem ghici?

— Nu-i bine să ghicim, trebuie să știm în mod *sigur*.

— Am informații despre Caterina Sforza, interveni Claudia. Săptămâna viitoare, joi spre amurg, va fi mutată în temnița din castel.

Ezio simți că i se oprește inima pentru o clipă atunci când auzi asta, totuși era o veste bună.

— *Bene*, zise Machiavelli. Prin urmare, castelul va fi ținta. Roma se va tămădui repede după ce Rodrigo și Cesare nu vor mai fi.

Ezio ridică o mână.

— Îi voi ucide numai dacă va apărea împrejurarea potrivită.

Machiavelli păru iritat.

— Nu repeta greșeala pe care-ai comis-o în criptă. Trebuie să-i ucizi acum.

— Sunt de partea lui Niccolò, spuse Bartolomeo. N-ar trebui să mai așteptăm.

— Bartolomeo are dreptate, întări Vulpea.

— Trebuie să plătească pentru moartea lui Mario, adăugă Claudia.

Ezio îi liniști.

— Nu vă temeți, prieteni. Vor muri – aveți cuvântul meu.

Capitolul 23

În ziua stabilită pentru mutarea Caterinei în castelul Sant'Angelo, Ezio și Machiavelli se alăturară mulțimii care se adunase în fața unei calești frumoase, cu ferestrele acoperite de draperii, pe ale cărei portiere se afla blazonul Borgia. Gărzile ce înconjurau caleașca țineau spectatorii la distanță, și nu era de mirare, fiindcă nu toți erau cuprinși de entuziasm. Un vizitiu sări de pe capră și se grăbi să deschidă portiera caleștii, deplie scărița și întinse mâna pentru a le ajuta pe ocupante să coboare.

După o clipă, apăru prima dintre ele, într-o rochie albastru-închis cu corsaj alb. Ezio o recunoscuse imediat pe blonda frumoasă cu buze nemiloase. O văzuse ultima dată când fusese cucerit Monteriggioni, însă nu era un chip pe care să-l poată uita vreodată: Lucrezia Borgia. Femeia coborî cu demnitate, dar măreția îi dispăru complet când se întoarse către caleașcă, băgă brațul înăuntru, apucă ceva – sau pe cineva – și trase cu toată puterea.

O smuci pe Caterina Sforza afară, ținând-o de păr, făcând-o să cadă pe jos în fața ei. Deși prizonieră, cu părul vâlvoi și în lanțuri, purtând un veșmânt maro grosolan, Caterina continua să aibă o ținută și o forță vitală mai remarcabile decât ale celei care o ținea captivă. Machiavelli fu nevoit să-l prindă pe Ezio de braț, reținându-l, când acesta tresări și dădu să se repeadă înainte. Ezio văzuse cum fuseseră maltratați destui dintre cei dragi lui, însă acum era momentul pentru a da dovadă de rațiune. Tentativa lui de eliberare ar fi fost sortită eșecului.

Punând un picior pe victima ei întinsă la pământ, Lucrezia începu să vorbească:

— *Salve, cittadini de Roma!* Aveți în fața voastră o imagine înălțătoare. Caterina Sforza, târfa din Forlì! Prea multă vreme ne-a sfidat! Acum, în cele din urmă, a fost îngenuncheată.

Mulțimea nu reacționează cu prea mult entuziasm auzind asta și, în tăcerea din jur, Caterina ridică fruntea și strigă:

— Nimeni nu se coboară mai jos ca Lucrezia Borgia! Cine te-a pus să faci asta? Fratele tău? Sau tatăl tău? Poate că te-au lucrat nițel amândoi? Cine știe, poate chiar în același timp, nu? La urma urmelor, voi toți vă-mperecheați în aceeași cocină.

— *Chiudi la bocca!* țipă Lucrezia și o lovi cu piciorul. Nimeni nu hulește familia Borgia!

Se aplecă, o ridică pe Caterina în picioare și o palmui cu atâta violență, că o trimise din nou în noroi. După aceea înălță capul cu mândrie.

— La fel se va-ntâmpla cu oricine – *oricine* – cutează să ne sfideze!

Le făcu semn gârziilor, care o înșfăcă pe nefericita Caterina, o ridicară în picioare și o îmbrânciră în direcția porților castelului. Cu toate acestea, contesa izbuti să strige:

— Oameni buni ai Romei, nu vă pierdeți speranța! Va sosi și vremea voastră. Veți fi eliberați de jugul acesta, v-o jur!

După ce Caterina dispăru, iar Lucrezia sui în caleașcă pentru a o urma, Machiavelli se întoarse către Ezio.

— Este limpede că *Contessa* nu și-a pierdut deloc din înflăcărare.

Ezio se simțea vlăguit.

— O vor tortura, murmură el.

— Este păcat că Forlì a căzut, dar îl vom recuceri. O vom elibera și pe Caterina, însă va trebui să ne concentrăm. Tu te afli acum aici pentru Cesare și Rodrigo.

— Caterina este un aliat puternic... este una de-a noastră. Dacă o vom ajuta acum, când este în necaz, ne va ajuta și ea pe noi.

— Poate că da. Tu ucide-i mai întâi pe Cesare și Rodrigo.

Mulțimea începuse să se împrăștie și, cu excepția santinelelor de la poartă, gărzile Borgia se retraseră în castel. În scurtă vreme, în apropierea castelului mai rămăseră doar Ezio și Machiavelli, ascunși într-un loc întunecat.

— Lasă-mă, Niccolò, rosti Ezio pe măsură ce umbrele începură să se alungească. Am treabă de făcut.

Ridică ochii spre zidurile perfect verticale ale străvechii structuri circulare; mausoleul împăratului Hadrian fusese clădit cu o mie de ani în urmă, iar acum era o fortăreață inexpugnabilă. Puținele sale ferestre se aflau foarte sus, iar zidurile erau netede. Legat de Bazilica San Pietro printr-un coridor fortificat săpat în stâncă, era de aproape două sute de ani, un centru papal de necucerit.

Ezio cercetă zidurile. Nimic nu era complet de necucerit. În lumina torțelor ce palpăiau în suporturile lor odată cu lăsarea nopții, ochii lui începură să urmărească ridicăturile, fisurile și imperfecțiunile care, oricât de mici, i-ar fi îngăduit să se cațere. După ce-și trasă ruta în minte, sări ca o pisică spre primele prize pentru mâini și picioare, își înfipse degetele în ele, își calmă răsuflarea, apoi, fără grabă, hotărât, începu să escaladeze zidul, ținându-se pe cât posibil departe de lumina aruncată de torțe.

La jumătatea suișului, ajunse la o deschidere: o fereastră fără geam, cu cadru din piatră, sub care, pe partea interioară a zidului, se afla o pasarelă pentru santinele. Privi într-o parte și-ntr-alta, însă nu văzu pe nimeni. Pătrunse neuzit pe fereastră și privi în jos, de cealaltă parte a pasarelei, peste o balustradă, în curtea grajdului. Erau patru bărbați acolo și-i recunoscu pe toți. Cesare discuta cu trei dintre principalii lui locotenenți: generalul francez Octavien de Valois, Juan de Borgia Lansol de Romani, bancherul personal al lui Cesare și asociat intim al lui, și un ins slab, înveșmântat în negru, cu chip neîndurător și brăzdat de cicatrice – Micheletto da Corella, mâna dreaptă a lui Cesare și ucigașul lui cel mai loial.

— Uitați de Papă, spunea Cesare, pentru că voi răspundeți doar înaintea mea. Roma este stâlpul care susține întreaga noastră acțiune. Ea nu poate pregeta și asta înseamnă că nici voi nu puteți pregeta.

— Dar Vaticanul? întrebă Octavien.

— Pofțim? replică Cesare disprețuitor. Adunătura aia de boșorogi oboșiți? Acum le cântăm în strună cardinalilor, dar în curând nu vom mai avea nevoie de ei.

Ieși apoi din curtea grajdului pe-o poartă, părăsindu-i pe ceilalți trei.

— Ei bine, zise Juan după o pauză, se pare că ne-a lăsat Roma s-o administrăm.

— Atunci va fi pe mâini bune, zise sec Micheletto.

Ezio mai ascultă o vreme, dar nu mai auzi nimic nou, așa că escaladă mai departe zidul exterior, străduindu-se să descopere încăperea în care era întemnițată Caterina. Zări lumină dinspre altă fereastră, care avea geam, însă

acesta era deschis pentru a intra aerul noapții, și un pervaz exterior pe care se putu sprijini parțial. Privi cu grijă prin fereastră spre un coridor iluminat de lumânări, ai cărui pereți erau din lemn simplu. Lucrezia se afla acolo, așezată pe o băncuță capitonată, și scria într-un carnet, iar la răstimpuri ridica ochii, de parcă ar fi așteptat pe cineva.

După câteva minute, Cesare apăru printr-o ușă din capătul opus al coridorului și se îndreptă grăbit spre sora lui.

— Lucrezia, rosti el și o sărută într-un chip nici pe departe frățesc.

După aceea, îi desprinse mâinile din jurul gâtului său și, fără a le da drumul, o privi în ochi și spuse:

— Sper c-ai tratat-o cu amabilitate pe musafira noastră.

— Gura aia a ei..., zise Lucrezia strâmbându-se. Ce mi-ar mai plăcea să i-o cos pentru totdeauna!

Cesare zâmbi.

— Mie unuia mi-ar plăcea s-o deschid.

— Serious?

Ignorându-i răutatea tonului, bărbatul continuă:

— Ai vorbit cu tata despre fondurile cerute de bancherul meu?

— Papa este la Vatican acum, dar s-ar putea să necesite ceva muncă de lămurire când va reveni. Ca și bancherul lui. Știi cât de prudent este Agostino Chigi.

Cesare râse scurt.

— În mod clar nu s-a-mbogățit în urma pripelii. Făcu o pauză. Dar asta n-ar trebui să fie o problemă, nu? adăugă el după o scurtă pauză.

Lucrezia își trecu din nou brațul pe după gâtul fratelui ei și-și frecă buzele de gâtul lui.

— Nu, dar... câteodată mă simt tare singură – fără tine aici. Am petrecut puțin timp împreună în ultimele zile, fiindcă ești atât de ocupat cu *celelalte* cuceriri ale tale.

Cesare o lipi de trupul lui.

— Nu-ți face griji, pisicuțo. În curând, după ce voi pune mâna pe tronul Italiei, vei fi regina mea și singurătatea ta va fi de domeniul trecutului.

Femeia se retrase puțin și-l privi drept în ochi.

— Nu mai pot aștepta.

El își trecu mâna prin părul ei blond și fin.

— Să fii cuminte cât o să lipsesc.

Apoi, după altă sărutare prelungă, își părăsi sora și ieși prin aceeași ușă prin care sosise, în timp ce Lucrezia, părând dezamăgită, plecă în direcția opusă.

Oare unde plecase Cesare? Avea să părăsească imediat castelul? După felul cum se despărțise de sora lui, așa părea. Ezio se deplasă iute pe circumferința

zidului exterior, până ajunse într-o poziție din care vedea poarta principală a castelului.

O făcuse la timp. Pe când se uita, poarta se deschise în strigătele gărzilor:

— Atenție! Căpitanul-general pleacă spre Urbino!

La scurt timp după aceea, călare pe un cal negru, Cesare ieși pe poartă, însoțit de o escortă mică.

— *Buona fortuna, Padrone Cesare!* răcni unul dintre ofițerii de strajă.

Ezio își privi dușmanul de moarte dispărând în noapte. „A fost o vizită foarte scurtă”, își spuse el. „Și nu s-a ivit nicio oportunitate să-lucid. Niccolò va fi tare dezamăgit”.

Capitolul 24

Ezio își îndreptă din nou atenția la sarcina pe care o avea în acel moment: găsirea Caterinei. Zări sus de tot pe latura de apus a castelului o ferestruică afundată mult în zid, dinspre care răzbătea o lumină slabă, și porni într-acolo. Când ajunse la ea, văzu că nu exista un pervaz pe care să se sprijine, ci doar o impostă îngustă, ieșită în relief deasupra ferestruicii, de care s-ar fi putut agăța în siguranță cu o mână.

Privi înăuntru și zări o odăiță pustie. Pe un perete ardea o torță. Părea a fi un post de gardă, așa că Ezio spera că era pe calea cea bună.

Mai departe pe același nivel exista altă ferestruică asemănătoare. Ezio se apropie de ea și privi printre gratiile al căror rost nu-l înțelegea. Nimeni îndeajuns de subțire ca să poată scăpa pe ferestruică n-ar fi reușit să coboare patruzeci și cinci de metri până la sol și apoi să traverseze terenul deschis până la râu, unde ar fi fost mai în siguranță. Lumina era mai slabă aici, dar își dădu seama imediat că era o carceră.

Apoi trase cu putere aer în piept. Înăuntru, tot în lanțuri, se afla Caterina! Stătea pe o bancă tare, rezemată de perete, însă Ezio nu vedea dacă era legată sau nu de zid. Ținea capul plecat și putea, la fel de bine, să fie trează sau adormită.

Femeia ridică fruntea la auzul unor bubuituri asurzitoare în ușă.

— Deschideți! se auzi Lucrezia răcnind.

Una dintre cele două sentinele care moțâiau lângă ușă se grăbi să-i dea ascultare.

— Da, *Altezza*. Imediat, *Altezza*.

După ce intră în carceră, urmată de o santinelă, Lucrezia nu pierdu mult timp. Din conversația pe care o auzise puțin mai devreme, Ezio ghicea deja motivul furiei ei: gelozia. Lucrezia credea că Cesare și Caterina deveniseră amanți.

Asasinul nu putea crede una ca asta. Minteia lui refuza să accepte pângărirea Caterinei de un asemenea monstru al depravării.

Lucrezia traversă iute încăperea, o ridică pe contesă în picioare, trăgând-o de păr, și-și apropie fața de a ei.

— Câtea ce ești! Cum a fost călătoria de la Forlì la Roma? Ai mers cu trăsura lui Cesare? Ce-ai făcut acolo?

Caterina o privi drept în ochi.

— Ești jalnică, rosti ea. Chiar josnică, dacă ai impresia că eu trăiesc după aceleași principii ca tine.

Înfuriată, Lucrezia o îmbrânci, făcând-o să cadă.

— Despre ce ți-a vorbit? Despre planurile lui pentru Neapole?

Făcu o pauză.

— Și... ți-a plăcut?

Ștergându-și sângele de pe față, Caterina replică:

— Chiar nu-mi mai amintesc.

Insolența ei liniștită o umplu de furie pe Lucrezia. Îmbrâncind garda într-o parte, înhăță un drug de fier folosit pentru asigurarea ușii și o lovi pe contesă peste spate.

— Poate c-atunci o să-ți aduci aminte *asta*!

Caterina țipă de durere și Lucrezia se retrase mulțumită.

— Așa! Cel puțin asta o să te-nvețe minte.

Azvârli drugul de fier pe podea și ieși. Garda o urmă și ușa se închise cu o bufnitură. Ezio observă că ușa avea o fereastră prevăzută cu gratii.

— Încuie-o și dă-mi cheia, o auzi pe Lucrezia poruncind de afară.

Se auzi un zornăit, apoi un scârțâit ruginit, când cheia se răsuci în broască, urmat de un zăngănit de lanț.

— Pofțiți, *Altezza*.

Glasul bărbatului tremura.

— Bun. Dacă mă-ntorc și te mai găsesc dormind în post, voi pune să fii biciuit. O sută de bice. Ai înțeles?

— Da, *Altezza*.

Ezio ascultă cum pașii Lucreziei se îndepărtau și căzu pe gânduri. Modul cel mai simplu de a ajunge la încăperea în care era Caterina ar fi fost de sus.

Sui pe zid până ajunsese la altă deschidere de pe care se putea coborî pe o pasarelă pentru santinele. De data asta, existau și santinele care făceau de planton, dar se părea că nu erau decât două, care mergeau de altfel împreună. Aprecie că parcurgerea unui circuit întreg trebuia să le ia cinci minute, așa că așteptă până trecură, apoi sări neauzit înăuntru.

Ezio urmări gârziile de la distanță, mergând aplecat, până ajunsese la o ușă în zid, de unde cobora o scară de piatră. Știa că urcase două niveluri deasupra carcerii Caterinei, așa că, după ce coborî două paliere, ieși de pe scară și se

pomeni într-un coridor asemănător celui în care se întâlniseră Cesare și Lucrezia, dar acesta nu era lambrizat cu lemn, ci construit din piatră. Se întoarse în direcția carcerii Caterinei, fără să întâlnească pe nimeni, însă trecu pe lângă mai multe uși masive, toate cu ferestruici zăbreлите care sugerau că erau carcere. Când peretele începu să se curbeze, urmând linia castelului, auzi glasuri în față și recunoscu accentul piemontez al gardianului care vorbise cu Lucrezia.

— Nu e locul meu aici, mormăia el. Ai auzit cum mi-a vorbit? Îmi pare rău că n-am rămas în Torino, deși-i un oraș de rahat.

Ezio înaintă tiptil. Cele două santinele stăteau cu fețele către ușă când Caterina apărură la ferestruica zăbreलită. Femeia îl zări pe Ezio în spatele lor, înainte ca Asasinul să se retragă în întuneric.

— Ah, spatele meu, se plânse ea. Nu-mi puteți da niște apă, vă rog?

Pe masa de lângă ușă, la care stătuseră așezate santinelele, se afla o carafă cu apă. Unul dintre bărbați o luă și se apropie de ferestruică.

— Mai vrei ceva, prințesă? întrebă el sarcastic.

Torinezul chicoti.

— Vă rog, aveți un pic de suflet, zise Caterina. Dacă deschideți ușa, v-aș putea arăta ceva care să merite cu-adevărat.

Santinelele deveniră brusc mai formale.

— Nu-i nevoie de așa ceva, *Contessa*. Am primit ordine. Poftim!

Cel cu carafa deschise ferestruica, întinse carafa Caterinei, apoi închise ferestruica la loc.

— Ar cam fi vremea să fim schimbați, nu? spuse piemontezul.

— Da. Luigi și Stefano ar fi trebuit să sosească deja.

Santinelele își aruncară o privire.

— Crezi c-afurisita aia de Lucrezia o să se-ntoarcă-n curând?

— N-aș zice.

— Ce-ar fi s-aruncăm atunci o privire în corpul de gardă, să vedem de ce întârzie?

— Bine. N-ar trebui să ne ia mai mult de câteva minute.

Ezio îi privi dispărând după curba zidului, apoi se apropie de ferestruică.

— Ezio, șopti Caterina, ce dracu' faci aici?

— Îmi vizitez croitorul – tu ce crezi?

— Pentru numele Domnului, crezi că avem timp de glume?

— O să te scot de aici. În noaptea asta.

— Dac-o faci, Cesare te va urmări ca un câine turbat.

— Deja încearcă s-o facă, dar, după cum se comportă santinelele astea, oamenii lui nu par niște fanatici. Știi cumva dacă paznicii mai au o cheie?

— Nu cred. I-au dat-o Lucreziei. A venit pe-aici.

— Știu, am văzut.

— Atunci de ce n-ai făcut nimic ca s-o oprești?

— Eram de cealaltă parte a ferestrei.

— *Afară?! Ești nebun?*

— Doar athletic. Dacă Lucrezia are singura cheie, ar fi bine să mă duc s-o iau.

Știi cumva unde e?

Caterina căzu pe gânduri.

— Am auzit-o spunând că are apartamentele chiar în vârful castelului.

— Excelent. Cheia este ca și a mea. Acum stai cuminte aici până mă-ntorc.

Femeia îl privi sfredelitor, apoi se uită la lanțurile ei și la ușă.

— Și unde crezi că m-aș putea *duce*? zâmbi ea ironic.

Capitolul 25

De acum, Ezio începuse să se obișnuiască cu zidurile exterioare ale castelului Sant'Angelo și constată că, cu cât urca, cu atât îi venea mai lesne să găsească prize pentru mâini și pentru picioare. Cățărându-se cu dibăcie, cu mantia înfioată ușor de briză, se trezi în scurt timp la nivelul parapetului celui mai de sus și trecu silențios peste el.

De cealaltă parte, parapetul nu era foarte înalt – niciun metru și jumătate până la o pasarelă îngustă din cărămidă, de pe care porneau scări, la intervale regulate, până la grădina de pe terasă, în centrul căreia se afla o clădire din piatră fără etaj, cu acoperiș plat. Clădirea avea ferestre largi și lumina multor lumânări se revărsa dinăuntru, dezvăluind încăperi opulente și decorate cu mult bun-gust.

Pasarela era pustie, dar nu și grădina. Pe banca de sub ramurile arcuite ale unui platan, Lucrezia stătea sfioasă, ținându-se de mâini cu un tânăr chipeș pe care Ezio îl recunoscuse ca fiind unul dintre cei mai de seamă cetățeni ai Romei, Pietro Benintendi. Cesare n-ar fi fost tocmai încântat dac-ar fi aflat asta! Asasinul se furișă pe pasarelă și se apropie cât putea de mult. Era recunoscător lunii care răsărise și oferea nu numai lumină, ci și petice de umbre derutante, în care se putea ascunde. Ascultă.

— Te iubesc într-atât, încât aș vrea să-mi cânt iubirea cerurilor, spunea Pietro înflăcărat.

Lucrezia îi puse un deget pe buze.

— Te rog, șoptește vorbele acestea doar pentru tine. Cine știe ce-ar face Cesare, dacă ar afla!

— Dar tu nu ești măritată, nu? Am auzit desigur despre răposatul tău soț și-mi pare foarte rău, totuși...

— Taci, prostule!

Ochii căprui ai Lucreziei scânteiară.

— Nu știi că Cesare a ordonat asasinarea ducelui de Bisceglie? Soțul meu a fost strangulat.

— Poftim?

— Exact cum ai auzit.

— Dar ce s-a-ntâmpat?

— Îmi iubeam soțul și Cesare a devenit gelos. Alfonso era un bărbat arătos, iar Cesare știa prea bine schimbările pe care „Boala Lumii Noi” le pricinuiseră chipului său, deși Dumnezeu mi-e martor că sunt neînsemnate. Și-a pus oamenii să-i întindă o cursă lui Alfonso și să-l bată. A crezut că avertismentul va fi limpede, însă Alfonso nu era o marionetă. A contraatacat și, pe când se afla în convalescență după atentat, oamenii lui au întreprins represalii. Cesare a avut noroc că n-a împărțit soarta Sfântului Sebastian! Apoi însă, în cruzimea lui, l-a trimis pe Micheletto da Corella în iatacul lui Alfonso, unde-și tămăduia rănilor, să-l sugrume acolo.

— Nu se poate așa ceva!

Pietro devenise neliniștit.

— Eu mi-am iubit soțul. Acum mă prefac față de Cesare, ca să-i liniștesc bănuielile, dar este ca un șarpe – mereu alert, mereu veninos.

Lucrezia îl privi pe Pietro.

— Îi mulțumesc Domnului că te am pe tine, care să mă consolezi. Cesare a fost mereu gelos pe cei asupra cărora îmi îndrept atenția, totuși asta n-ar trebui să ne împiedice. În plus, el a plecat la Urbino să-și continue campania. Nimic nu ne poate pune piedici.

— Ești sigură?

— Voi păstra secretul nostru... dacă dorești, rosti Lucrezia apăsător.

Își desprinsese o mână dintre palmele bărbatului și o așeză pe coapsa lui.

— Ah, Lucrezia, suspină el. Cum mă cheamă buzele tale!

Se sărutară, la început delicat, apoi tot mai pasional. Ezio își schimbă puțin poziția și atinse fără să vrea o bucată de cărămidă, care se desprinsese și căzu în grădină. Încremeni locului, ținându-și respirația.

Lucrezia și Pietro se despărțiră îndată.

— Ce-a fost asta? rosti femeia. Nimeni n-are voie să intre în grădina și apartamentele mele fără știrea mea, nimeni!

Pietro se ridicase deja și privea în jur temător.

— Ar fi mai bine să plec, vorbi el iute. Trebuie să mă pregătesc pentru repetiții... să-mi citesc replicile pentru mâine. Trebuie să plec.

Se apropie și o sărută pe Lucrezia pentru ultima oară.

— Adio, iubirea mea!

— Stai, sunt sigură că n-a fost nimic!

— Nu, este târziu. Trebuie să plec.

Cu o expresie melancolică, Pietro traversă grădina și dispăru prin ușa aflată în zidul opus.

Lucrezia așteptă o clipă, apoi se ridică de pe bancă și pocni din degete. De la adăpostul unor tufișuri înalte din apropiere, apărură una dintre gărziile ei personale, care făcu o plecăciune.

— Am auzit totul, *mia signora*, spuse el, și pot depune mărturie.

Lucrezia țuguie buzele.

— Perfect. Spune-i lui Cesare. Vom vedea ce simte el când se-ntoarce roata.

— Da, *signora*.

Cu o altă plecăciune, garda se retrase.

Rămasă singură, Lucrezia rupse o margaretă dintr-un strat de flori din apropiere și începu să-i smulgă pe rând petalele.

— Mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește...

Ezio coborî silențios pe scara cea mai apropiată și se îndreptă către ea. Între timp, femeia se așezase iarăși pe bancă și ridică privirea la apropierea lui, fără a dovedi însă teamă, ci doar ușoară surprindere. Ei bine, dacă mai avea și alte gărzi ascunse prin grădină, Ezio avea să scape iute de ele.

— Te rog, continuă, nu vreau să te întrerup, rosti el și făcu o plecăciune deși cu ironie vădită.

— Ca să vezi, Ezio Auditore da Firenze!

Lucrezia îi întinse mâna s-o sărute.

— Sunt încântată să te întâlnesc în sfârșit așa cum se cuvine. Am auzit foarte multe despre tine, mai ales recent. Asta fiindcă îmi imaginez că nimeni altul nu poate fi cauza micilor probleme cu care ne-am confruntat în ultima vreme în Roma. Păcat că Cesare nu mai este aici, adăugă ea după o scurtă pauză. I-ar fi făcut mare plăcere.

— Lucrezia, nu am nimic cu tine personal. Eliberează-o pe Caterina și mă retrag.

Glasul femeii se înăspru ușor.

— Mă tem că asta-i imposibil.

Ezio desfăcu larg brațele.

— Atunci nu-mi lași de ales.

Se apropie de ea, însă cu prudență. Lucrezia avea unghii lungi.

— Gărzi! țipă femeia, transformându-se într-o clipă din nobilă în harpie, și se repezi cu unghiile spre ochii lui.

Bărbatul o prinse de încheieturi în ultima clipă. Scoase apoi o bucată de frânghie din punga lui de piele, îi răsuci mâinile la spate și i le legă iute, după care o trânti pe pământ și-și așeză talpa ferm pe rochia femeii, pentru a o împiedica să se ridice. Apoi își trase sabia și jungherul și se întoarse către cele trei gărzi care soseau în goană din direcția apartamentelor. Din fericire pentru el, soldații aveau arme ușoare, erau mătăhăloși și nu purtau cămăși de zale. Deși nu-

și putea schimba poziția – fiindcă, mai presus de orice, nu-i putea îngădui Lucreziei să evadeze, cu toate că ea încerca să-l muște de gleznă prin cizmă –, eschivă lovitură de sabie a primului atacator și-l înjunghie scurt și decisiv în partea expusă a trupului. Unul mai puțin. Al doilea era mai precaut, dar, văzându-o la pământ pe Lucrezia, care mârâia, înaintă. Făcu o fandare către pieptul lui Ezio, dar Asasinul o pară și-i ridică arma în sus, iar cu mâna stângă îi înfipse jungherul în cap. Doi scoși din luptă. Sperând să profite de faptul că ambele arme ale lui Ezio erau blocate, al treilea soldat se năpusti. Asasinul îl izbi puternic cu brațul drept și sabia celui de-al doilea zbură către noul atacator. Acesta fu nevoit să ridice arma pentru a se apăra, însă o făcu târziu pentru că sabia zbură spre el, creștându-i bicepsul. Se crispă de durere, totuși continuă asaltul, rotindu-și sabia către Asasin. Ezio își recăpătase poziția și devie atacul cu jungherul, iar cu brațul cu care mânua de obicei sabia, eliberat acum, îi sfâșie necruțător torsul. Se terminase. Gărzile zăceau moarte în jurul lui... iar Lucrezia tăcea pentru prima dată. Gâfâind, o ridică în picioare.

— Haide, îi spuse, și să n-aud un sunet. Dacă țipi, jur că-ți retez limba.

O târî spre ușa pe unde ieșise Pietro, ajunseră într-un coridor și pe jumătate o împinse, pe jumătate o purtă pe sus în direcția camerelor de detenție din turn.

— Salvezi prințese din temnițe, acum? Ce romantic! zise Lucrezia și scuipă.

— Gura!

— Crezi probabil că ești grozav dacă dai ordine și creezi haos, și ucizi după bunul tău plac, așa-i?

— Am zis să-ți ții gura!

— Dar planul tău are vreo finalitate? Ce crezi că vei câștiga? Nu știi cât de puternici suntem?

Ezio ezită înaintea unei scări ce cobora la nivelul inferior.

— Care e drumul? întrebă el.

Femeia izbucni în râs și nu-i răspunse.

— Care e *drumul*? repetă Ezio zgâlțâind-o violent.

— La stânga, răspunse Lucrezia posacă.

Tăcu o vreme, apoi începu din nou să vorbească. De data asta Ezio o lăsă în pace. Acum era sigur că știa unde se afla. Lucrezia se zbătea întruna în strânsoarea lui, însă el se concentra asupra a două lucruri: să n-o scape din mâini și să fie atent la orice posibil atac al gărzilor din castel.

— Știi ce s-a-ntâmplat cu supraviețuitorii familiei Pazzi în Florența, după ce ai îngenuncheat-o? Scumpul tău prieten Lorenzo, așa-zisul *Magnifico*, le-a confiscat toate bunurile și i-a aruncat în temniță. Pe toți! Chiar și pe cei care n-au jucat vreun rol în complotul împotriva lui.

Fără să vrea, gândurile lui Ezio se întoarseră la represaliile împotriva unei rebeliuni din Forlî care o vizase pe ea. Măsurile aplicate de contesă le depășiseră

mult pe ale lui Lorenzo... ba chiar și cele ale Magnificului păruseră blânde. Își alungă asta din minte.

— Femeilor li s-a interzis să se mărite, iar de pe pietrele de mormânt ale familiei s-au șters toate înscrisurile, continuă Lucrezia. Au fost scoși din cărțile de istorie. Pac! Uite-așa!

Nu fuseseră totuși torturați, gândi el. Era însă posibil ca la momentul respectiv Caterina să fi considerat că acțiunile îi erau perfect justificate. Cu toate acestea, cruzimea ei o costase o parte din loialitatea pe care se putuse bizui mereu până atunci și poate că de aceea Cesare reușise până la urmă să cucerească Forli.

Continua totuși să fie o aliată importantă, iar Ezio nu trebuia să uite asta. Și, în același timp, să-și suprime orice sentimente – reale sau imagine – nutrea față de ea.

— Tu și prietenii tăi Asasini nu vă gândiți la consecințele acțiunilor voastre. Vă mulțumiți să puneți lucrurile în mișcare, dar nu le duceți niciodată până la capăt.

Lucrezia se opri să-și tragă răsuflarea și bărbatul o îmbrânci violent înainte, dar asta n-o împiedică să vorbească.

— Spre deosebire de voi, Cesare va termina ce a început și va aduce pacea în Italia. El ucide pentru un țel mai mareț... din nou, spre deosebire de voi.

— Oamenii neștiutori și nepăsători sunt ținte facile, replică Ezio.

— Poți spune ce dorești, zise Lucrezia simțind că atinsese un punct sensibil. În tot cazul, îmi irosesc cuvintele cu un *ipocrit* ca tine.

Aproape că ajunseseră la carcere.

— Nu uita, șuieră Ezio scoțându-și jungherul, dacă-ncerci să-i avertizezi pe paznici, îți tai limba...

Femeia respira întretăiat, dar tăcu. Asasinul înaintă încetișor. Cei doi paznici noi jucau cărți la masă. Trântind-o pe Lucrezia pe pardoseală în fața lui, Ezio sări asupra lor și-i ucise, înainte ca cei doi să aibă timp să reacționeze. După aceea se-ntoarse și porni în goană după femeie, care se ridicase și fugea în direcția din care veniseră, țipând după ajutor. O ajunse din două salturi, îi acoperi gura cu palma și o trase cu celălalt braț spre el, rotind-o și împingând-o spre carcera Caterinei. Lucrezia îl mușcă și trase de mâna înmănușată care-i acoperea gura, după care, înțelegând că era neputincioasă, păru să renunțe și se înmuie din tot corpul.

Caterina era deja la ferestraica pe care bărbatul o descuie.

— *Salute*, Lucrezia, rânji ea răutăcios. Mi-ai lipsit.

— *Vai a farti fottere, troia!*

— Fermecătoare ca întotdeauna, zise Caterina. Ezio, adu-o mai aproape. O să iau eu cheia.

Întinse brațul și Ezio îi ascultă ordinul. Nu putu să nu observe cum Caterina mângâie sânii Lucreziei, când își strecură degetele între ei și scoase cheia, atârnată pe un șnur de mătase neagră.

Caterina îi dădu cheia lui Ezio, care descuie iute ușa. Aceași cheie deschidea și lacătul lanțurilor contesei, care nu fusese, totuși, legată de perete. Pe când ea se descotorosea de fiare, bărbatul o îmbrânci pe Lucrezia în încăpere.

— Gărzi! Gărzi! începu ea să țipe.

— Tacă-ți fleanca! șuieră Caterina, apoi luă o cârpă murdară de pe masa temnicerilor și-i puse căluș.

Ezio luă o bucată de frânghie și legă picioarele Lucreziei, după care închise ușa carcerei și o încuie.

Ezio și Caterina se priviră.

— Eroul meu, zise ea sec.

Asasinul îi ignoră cuvintele.

— Poți să mergi?

Caterina încercă, dar se împletici.

— Nu cred... probabil că de vină sunt cătușele cu care mi-au imobilizat picioarele.

Bărbatul oftă și o ridică în brațe. Avea să fie nevoit s-o arunce ca pe un sac dacă ar fi fost cumva atacați și să-și scoată iute armele.

— Încotro? întrebă ea.

— Mai întâi la grajduri, apoi pe drumul cel mai rapid afară de-aici.

— De ce m-ai salvat, Ezio? Te întreb serios acum, să știi. Acum că Forlì a fost cucerit, nu îți mai sunt de niciun folos.

— Ai totuși o familie.

— Nu-i familia ta.

Ezio continuă să meargă. Ținea minte unde se aflau grajdurile, în raport cu poziția lor actuală. Din fericire, Caterina părea să fi fost singura prizonieră din partea aceea a turnului, așa că nu întâlniră alte gărzi. Merse totuși cât mai silențios, dar cu pas iute, deși nu într-atât încât să poată cădea într-o capcană. La răstimpuri, se oprea și asculta. Femeia era ușoară în brațele lui și, după perioada petrecută în temniță, părul continua să-i miroasă a vanilie și a trandafiri, reamintindu-i bărbatului de vremurile fericite când fuseseră împreună.

— Știi, Ezio, în noaptea aceea în Monteriggioni, când am făcut... baie împreună... trebuia să mă asigur de loialitatea ta. Pentru a proteja Forlì. Era atât în interesul Frăției Asasinilor, cât și în propriul meu interes, dar...

Se întrerupse.

— Înțelegi?

— Dacă-mi doreai loialitatea, ar fi fost suficient să mi-o ceri.

— Aveam nevoie să fii de partea mea.

— Loialitatea și brațul meu înarmat de partea ta nu erau îndeajuns. Doreai să te asiguri că și inima mea era alături de tine.

Ezio continuă să meargă, trecând greutatea femeii de pe un braț pe celălalt.

— Dar, *è la politica*. Bineînțeles c-am știut totul. Nu trebuie să-mi explici.

Își simțea inima de parcă i s-ar fi prăbușit într-un puț fără fund. Cum *era posibil* ca părul ei să fie încă înmiresmat?

— Caterina, întrebă el cu gâtlejul uscat, au...? Cesare...?

Femeia își dădu seama, chiar dacă doar vag, ce simțea el, și surâse – însă doar cu buzele, observă Ezio, nu cu ochii.

— Nu s-a-ntâmpnat nimic, zise ea. Probabil că numele meu continuă să mai însemne ceva. Am rămas... nepângărită.

Ajunseseră la ușa principală a grajdurilor. Nu era păzită, dar era încuiată. Ezio o lăsă pe Caterina din brațe.

— Încearcă să umbli puțin pe-aici, îi spuse el. Trebuie să recapeți forță în glezne.

Privi apoi în jur, căutând o modalitate să deschidă ușa, care nu avea nici ivăr, nici clanță. Trebuia să existe o cale...

— Încearcă acolo, spuse Caterina. Pare a fi un soi de pârghie.

— Așteaptă aici, zise el.

— De parcă aș avea de ales...

Bărbatul porni către pârghie și zări o deschidere pătrată în podea, cu trapa deschisă. După mirosul care răzbătea dinăuntru, părea să fie un depozit de grâne. Privind cu atenție înăuntru, zări o mulțime de saci și lăzi... care aduceau mult cu cele folosite pentru depozitarea prafului de pușcă.

— Grăbește-te! Îl îndemnă Caterina.

Ezio prinse pârghia în mâini și trase de ea. La început abia dacă se clinti, dar sub forța mușchilor să-i cedă câte puțin, pentru ca apoi să se deplaseze cu ușurință. Ușa se deschise larg.

În grajd se aflau doi soldați, care se întoarseră auzind scârțâiturile țâțânilor și se repeziră spre ei, trăgând în același timp săbiile din teaci.

— Ezio! *Aiuto!*

Asasinul se repezi la Caterina, o ridică în brațe și o purtă către trapă.

— Ce faci?

O ținea chiar deasupra trapei.

— Să nu-ndrăznești!

Ezio îi dădu drumul să cadă, neputând să-și abțină un chicot scurt ca răspuns la țipătul ei de spaimă. Beciul nu era adânc și avu timp s-o vadă aterizând în siguranță pe sacii moi, după care se întoarse spre soldați. Lupta fu scurtă și nemiloasă, deoarece adversarii se mișcau greoi și fuseseră luați prin surprindere. Abilitatea lui Ezio în dueluri îi depășea cu mult. Unul dintre ei izbuti să-l atingă

cu tăișul sabiei, însă doar cât să-i cresteze pieptarul, fără să-i atingă pielea. Asasinul începuse să resimtă oboseala.

După ce lupta se termină, se aplecă și o ridică pe Caterina din beci.

— *Figlio di puttana!* sudui ea scuturându-se de praf. Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva!

Observă că femeia părea deja să meargă mai bine.

Alese iute doi cai, îi înșeuă și-i pregăti. O ajută pe Caterina să suie, după care sări pe șaua celuiilalt. Pe o latură a grajdurilor se deschidea o arcadă prin care văzu poarta principală a castelului. Era păzită, dar deschisă. Se apropiau zorii și fără doar și poate erau așteptați negustorii din oraș, care să aducă fel de fel de bunuri.

— Gonește cât poți de tare, îi spuse Ezio femeii, înainte ca gărzile să-și dea seama ce se-ntâmplă, treci podul și-ndreaptă-te către insula Tiberina. Acolo vei fi în siguranță. Caută-l pe Machiavelli. Mă așteaptă.

— Dar *amândoi* trebuie să scăpăm de-aici.

— Te voi urma, însă deocamdată trebuie să rămân aici ca să mă ocup de gărzi, să creez o diversiune, ceva care să-i întârzie.

Caterina smuci de hăturile calului ei, care se cabră.

— Să te-ntorci întreg, îi spuse ea bărbatului, altfel nu te voi ierta niciodată!

Ezio spera că vorbise serios și o urmări cu privirea dând pintoni calului și trecând ca o vijelie pe lângă gărzile de la poartă, care se risipiră în toate părțile. De îndată ce văzu că trecuse dincolo în siguranță, Asasinul se-ntoarse călare prin grajduri, până la depozitul de grâne și praf de pușcă. În drum, luă o făclie dintr-un suport din zid. O aruncă prin trapa deschisă, apoi întoarse calul și galopă înapoi pe unde venise, trăgând sabia din teacă.

Gărzile formaseră un cordon și-l așteptau, cu halebardele ridicate. Ezio nu cunoștea calul, dar știa ce avea de făcut: galopă direct spre gărzi, iar în ultima clipă smuci violent hăturile și, aplecându-se în față în șaua, înfipse călcâiele în burta animalului. În același moment în care calul se năpusti înainte, din apropierea grajdurilor răsună o explozie teribilă. Ezio avusese dreptate: fusese praf de pușcă. Pământul se cutremură de forța detonării și, instinctiv, gărzile se feriră. Speriat și el de intensitatea bubuiturii, calul încerca să scape cât mai repede de acolo. Galopând, sări peste șirul de soldați cu aceeași ușurință cu care ar fi trecut peste un gard viu.

Lăsând în urmă panică și nedumerire Ezio călări în direcția soarelui care răsărea. Inima îi crescuse de mulțumire. O salvase pe Caterina!

Capitolul 26

După ce se asigură că scăpase de orice posibili urmăritori, renunță la cal. Îi părea rău după un animal atât de bun, dar îl duse la grajdurile din care el și Machiavelli închiriaseră cai parcă cu o veșnicie în urmă și-l dăruie grăjdarului-șef. Grajdurile erau curate și ordonate, și era limpede că reprezentau o afacere prosperă într-un cartier care părea să fi scăpat de sub controlul familiei Borgia, iar pentru moment, cel puțin, își păstra independența. După aceea porni pe jos spre insula Tiberina. Bacul secret al Asasinilor aștepta la mal și, odată ajuns pe insulă, Ezio se grăbi către ascunzătoare.

Caterina sosise cu bine și acum stătea întinsă pe un pat improvizat, lângă ușa, unde o îngrijea un doctor. Zâmbi când îl văzu și încercă să se ridice în capul oaselor, însă medicul o împiedică blând.

— Ce ușurată sunt să văd c-ai scăpat cu bine!

Ezio îi prinse mâna și o strânse ușor.

— Unde-i Machiavelli?

Caterina nu-i răspunse la strângerea de mână, dar poate că era încă prea slăbită.

— Nu știu.

Din celălalt capăt al încăperii, învăluit în întuneric, apărură Vulpea.

— Ezio! Mă bucur să te revăd, zise el îmbrățișându-l. Ți-am adus-o pe *Contessa* aici. Cât despre Machiavelli...

Chiar în aceeași clipă se deschise ușa principală și apărură Machiavelli. Părea tras la față.

— Unde-ai fost? întrebă Vulpea.

— L-am căutat pe Ezio... dar asta nu înseamnă c-ar trebui să-ți dau ție socoteală, replică Machiavelli.

Ezio fu întristat să observe tensiunea care continua să existe între cei doi prieteni ai lui. Machiavelli se întoarse apoi către el și întrebă direct:

— Ce știți despre Cesare și Rodrigo?

— Cesare a părăsit aproape imediat castelul, îndreptându-se spre Urbino. Cât despre Rodrigo, era la Vatican.

— Ciudat..., se încrunță Machiavelli. Rodrigo ar fi trebuit să fie în castel.

— Foarte ciudat într-adevăr, comentă Vulpea sec.

Dacă sesizase sarcasmul, Machiavelli alege să-l ignore.

— O ocazie irosită! reflectă el.

După care se reculese și se adresă Caterinei:

— Fără supărare, *Contessa*. Ne bucurăm să te vedem în siguranță.

— Nicio supărare, răspunse ea. Acum că Cesare a plecat la Urbino, trebuie să ne concentrăm pe dezvoltarea forțelor noastre aici.

Machiavelli ridică din sprâncene.

— Credeam că tocmai acum ar trebui să lovim! Să-i luăm urma și să-l ucidem acolo unde se află.

— Așa ceva ar fi imposibil, răspunse Caterina. I-am văzut armata și este numeroasă. N-ați putea răzbate până la el.

— Și eu zic să lucrăm aici, în Roma, interveni Ezio. Am început bine. Ar trebui să continuăm să șubrezim influența familiei Borgia și s-o restabilim pe a noastră. Ba chiar aș vrea să-ncepem imediat.

— Vorbești ca și cum ai fi deja conducătorul nostru, observă Machiavelli, dar poziția aceasta n-a fost discutată, cu atât mai puțin ratificată, de consiliul nostru.

— Iar eu spun c-avem nevoie de un conducător și cât mai repede, rosti Vulpea. N-avem timp de consilii și ratificări. Trebuie să consolidăm din nou Frăția și cred că Ezio e omul cel mai potrivit să ne conducă. Machiavelli, mă adresez ție – noi doi suntem cei mai vechi Asasini supraviețuitori, iar Bartolomeo o poate confirma. Haide să luăm decizia asta acum – dacă vrei, poate fi secretă –, iar ulterior o putem supune unui vot formal.

Machiavelli păru pe punctul de a replica, dar tăcu și ridică din umeri.

— Nu vă voi înșela așteptările, spuse Ezio. Gilberto, vreau să-i aduci pe Bartolomeo și pe Claudia. Avem multe de discutat. Niccolò, te rog, urmează-mă! În drum spre ieșire, trecu pe lângă patul Caterinei.

— Ai grijă de ea, se adresează el doctorului.

— Unde mergem? întrebă Machiavelli după ce ajunseră în centrul orașului.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Îl conduse în cea mai apropiată piață comercială. Jumătate din ea era deschisă: o brutărie, o măcelărie al cărei proprietar alunga muștele de pe produse și o tarabă cu legume și zarzavaturi destul de ofilite. Deși era încă devreme, tavernele aveau vânzările cele mai mari. Și, așa cum se așteptase Ezio, câțiva soldați Borgia îl scărmanau pe nefericitul proprietar al unei tarabe cu produse de pielărie.

— Privește, zise el după ce se contopiră cu mulțimea nu foarte numeroasă de cumpărători din piață.

— Știi ce se întâmplă, zise Machiavelli.

— Și eu știu că știi, Niccolò. Iartă-mă că ți-o spun, dar tu vezi tabloul de ansamblu. Înțelegi ce trebuie întreprins din punct de vedere politic pentru a distruge familia Borgia, iar eu nu mă-ndoiesc câtuși de puțin de sinceritatea ta în privința asta. Trebuie să-ncepem însă de la un nivel mai elementar, adăugă Ezio după o scurtă pauză. Membrii familiei Borgia iau ce vor de la oameni pentru a-și menține puterea, fără să pățească nimic.

Se uitară cum soldații îl trântiră pe pielar la pământ și cum, râzând în hohote, își aleseră ce vrură de pe taraba lui și plecară. Bărbatul se ridică, îi urmări cu

privirea îndepărtându-se, cuprins de furie neputincioasă, după care, gata să izbucnească în lacrimi, începu să-și rearanjeze marfa. O femeie se apropie să-l aline, dar el o îndepărtă. Ea rămase totuși în preajma lui, dragostea și îngrijorarea citindu-i-se în ochi.

— De ce nu l-ai ajutat? întrebă Machiavelli. De ce nu i-ai pus pe fugă?

— Uite cum stă treaba, zise Ezio, este bine și frumos s-ajuti un om, dar așa nu rezolvi problema. Se vor întoarce când noi nu suntem aici și vor proceda în același fel. Uită-te la calitatea produselor care se vând aici. Legumele sunt vechi, pe carne roiesc muștele și pâinea, fără doar și poate, este tare. Produsele cele mai bune merg la Borgia. Și de ce crezi tu că beau atât de mulți oameni?

— Nu știu.

— Fiindcă suferă, răspunse Ezio. Sunt asupriți și fără speranțe. Vor să uite de toate. Dar noi putem *schimba* asta.

— Cum?

— Recrutându-i pentru cauza noastră, zise el desfăcând larg brațele. Oameniiăștia vor forma temelia rezistenței noastre față de Borgia.

— Am mai discutat subiectul, replică Machiavelli tăios. Doar nu vorbești serios.

— Voi începe cu pielarul acela. Pentru a câștiga războiul, avem nevoie de soldați loiali, indiferent cum vor lupta pentru noi. Trebuie să sădim în mințile lor semințele răzvrătirii.

Făcu o pauză, după care continuă cu hotărâre:

— Recrutându-i pe cei pe care statul tiranic i-a transformat în inamici, noi înarmăm poporul care a fost dezarmat de Borgia.

Machiavelli își privi pătrunzător prietenul, apoi zise:

— Du-te atunci! Du-te și convinge primii noștri recruți!

— Asta am de gând și-ai să vezi că din oamenii hotărâți pe care-i voi aduna în jurul nostru, voi făuri o sabie capabilă să reteze capetele Hidrei de pe trunchiul Borgia... și de pe Templieri.

Capitolul 27

Ezio reveni singur la sediul Asasinilor de pe insula Tiberina. Avusese o zi bună, în care convertise discret la cauza lor mai mulți cetățeni nemulțumiți ai Romei.

Cu excepția personalului credincios care îngrijea și păzea locul, sediul era pustiu și Ezio se bucură, fiindcă își dorea liniște pentru a se gândi și a plănuși, dar când se apropie, constată că avea un musafir. Unul care dorea să se asigure că

prezența nu-i va fi observată și care, de aceea, așteptase până ce personalul începuse să-și vadă de treburi altundeva prin clădire înainte de a se face văzut.

— Pst! Ezio! Aici!

— Cine-i acolo?

Simțurile lui Ezio intrară în alertă, deși glasul acela i se părea cunoscut bărbatului. Tufișuri înalte creșteau de ambele părți ale potecii care ducea la sediul lor, pe care nu-l mai știa nimeni din afara organizației. Dacă printr-o întâmplare secretul fusese aflat...

— Vino aici!

— Cine-i acolo?

— Eu sunt!

Elegant ca întotdeauna, Leonardo da Vinci ieși din ascunzătoare pe potecă.

— Leo! Dumnezeu!

Amintindu-și cine era noul stăpân al lui Leonardo, Asasinul își stăvili impulsul inițial de a-și îmbrățișa vechiul prieten.

Reacția lui nu-i scăpă lui Leonardo, care părea mai bătrân, desigur, dar care nu-și pierduse deloc din elan sau din entuziasmul viguros. Înaintă un pas, însă își ținu capul plecat.

— Nu mă surprinde că nu arăți prea mult entuziasm la vederea mea.

— Trebuie să recunosc că m-ai dezamăgit.

Leonardo deschise larg brațele.

— Am știut că tu ai fost cel care a pătruns în castel. Numai tu o puteai face. Așa mi-am dat seama că ești în viață.

— Eram sigur că noii tăi stăpâni îți spusese deja.

— Nu-mi spun nimic. Pentru ei nu sunt cu nimic mai presus de un sclav.

În ochii lui Leonardo se citea însă o sclipire jucăușă.

— Totuși sunt nevoiți să aibă încredere în mine.

— Atâta timp cât ai ce să le oferi.

— Cred că sunt destul de isteț ca să stau mereu cu un pas înaintea lor.

Leonardo înaintă spre Ezio, cu brațele pe jumătate întinse.

— Mă bucur să te revăd, prietene.

— Ai construit arme pentru ei – arme de foc noi, împotriva cărora ne va fi foarte greu să luptăm.

— Știu, dar dacă m-ai lăsa să-ți explic...

— Și cum ai găsit locul ăsta?

— Pot să-ți explic...

Leonardo părea atât de nefericit și plin de remușcări, dar în același timp atât de sincer, încât inima lui Ezio se deschise fără să vrea. Se gândi că, la urma urmelor, Leonardo venise să-l vadă, expunându-se fără îndoială unor riscuri însemnate; iar dacă făcea asta căutând împăcarea, atunci ar fi fost un conducător cu adevărat stupid dacă ar fi refuzat prietenia și ajutorul unei asemenea persoane.

— Haide, vino! exclamă el și desfăcu brațele larg.

— Ah, Ezio!

Leonardo se repezi către el și cei doi se îmbrățișară cu căldură.

Ezio își conduse prietenul în sediul Asasinilor, unde se așezară față în față. Caterina fusese mutată într-o încăpere mai retrasă unde se putea reface în liniște, iar medicul dăduse dispoziții să nu fie tulburată. Ezio era ispitit să încalce dispozițiile acelea, însă avea să aibă timp destul și ulterior pentru a sta de vorbă cu ea. În plus, apariția lui Leonardo dictase schimbarea priorităților.

Porunci să le fie aduse vin și prăjituri.

— Povestește-mi totul, ceru el după aceea.

— În primul rând, trebuie să mă ierți. Mi-am oferit serviciile familiei Borgia doar pentru că m-au constrâns. Dacă aș fi refuzat să-i slujesc, aș fi avut parte de o moarte înceată și chinuitoare. Mi-au descris ce intenționau să-mi facă dacă refuzam să-i ajut. Și acum mă apucă tremuratul când îmi amintesc.

— Aici ești în perfectă siguranță.

— Nu! zise Leonardo clătînând din cap. Trebuie să mă-ntorc la ei. Ți voi fi de mai mare folos dacă vor crede că lucrez tot pentru ei: m-am străduit din răspuțeri să creez numărul minim de invenții care să-i mulțumească.

Ezio deschise gura pentru a spune ceva, dar prietenul lui ridică mâna, oprindu-l.

— Te rog, este un soi de confesiune și aș dori s-o termin. După aceea mă poți judeca așa cum crezi de cuviință.

— Să știi că nu te judecă nimeni.

Atitudinea lui Leonardo deveni mai gravă. Se aplecă înainte, ignorând tava care le fusese adusă.

— Lucrez pentru Borgia pentru că am fost constrâns, rosti el, dar nu-i numai atât. Știi bine că mă țin departe de politică – nu-mi place să am probleme –, dar oamenii care vânează puterea mă caută, fiindcă știu ce pot face pentru ei.

— Da, știu foarte bine asta.

— Eu le cânt în strună ca să rămân în viață. Și de ce doresc să rămân în viață? Pentru că mai am încă multe de făcut!

Trase aer adânc în piept.

— Nu-ți pot explica, Ezio, cum îmi clocotește mintea!

Făcu un gest larg care părea deopotrivă optimist și deznădăjduit.

— Sunt atât de multe de descoperit!

Ezio tăcu. Știa și el asta prea bine.

— Acum știi totul, încheie Leonardo.

— De ce ai venit aici?

— Ca să îndrept lucrurile. Trebuia să te asigur că inima mea nu-i alături de ei.

— Și ce vor de la tine?

— Orice. Pe locul întâi se află mașinile de război. Îmi cunosc capacitățile.

Leonardo scoase un vraf de hârtii, pe care i le întinse lui Ezio.

— Uite câteva dintre cele pe care le-am conceput pentru ei. Acesta este un vehicul acoperit de armură, care, dacă este corect construit, se poate deplasa pe orice teren, iar oamenii aflați înăuntru lui pot trage cu tunuri – da, cu tunuri mari! –, fiind în același timp complet protejați de orice atacuri dinafară. I-am spus „tanc”.

Ezio păli, privind planurile.

— Și... a început construcția lui?

Leonardo surâse viclean.

— Am spus „dacă este corect construit”. Din păcate, dacă planul acesta rămâne valabil, vehiculul nu poate decât să se rotească pe propria-i axă.

— Înțeleg, zâmbi Ezio.

— Sau privește aici!

Asasinul examinează desenul unui călăreț care conducea doi cai înhămați unul lângă altul. Prin intermediul unor tije orizontale lungi, de hamurile lor erau legate în față și în spate niște dispozitive aidoma unor seceri pe roți, care ar fi putut reteza orice inamic spre care ar fi galopat călărețul.

— Cu adevărat letal, comentă el.

— Da, însă, din păcate, călărețul este... total expus, arată Leonardo cu aceeași licărire amuzată în ochi.

Zâmbetul lui Ezio se lărgi, după care păli din nou.

— Și ce-mi poți spune despre pistoalele cu care i-ai înzestrat?

Leonardo ridică din umeri.

— Trebuie să-i mai arunci și câte un os lui Cerber, zise el. A trebuit să le ofer ceva funcțional, altfel ar fi devenit suspicioși.

— Sunt niște arme foarte eficiente...

— Așa-i, totuși nici pe jumătate la fel de eficiente ca pistolul pe care l-am construit pentru tine cu ani în urmă, bazat pe planul din Codex. Păcat... în privința lui a trebuit cu adevărat să mă-nfrânez.

Asasinul se gândi cu tristețe la armele sale Codex pe care le pierduse, dar avea să pomenească și despre ele.

— Ce mai este pe hârtiile astea?

Deși erau singuri, Leonardo își coborî glasul.

— Am copiat planurile nu numai pentru mașinile cele mai mari, ci și pentru destinațiile lor în bătălii.

Își deschise brațele cu un gest ironic.

— Astfel nu cred că vor mai avea aceeași eficiență.

Ezio își privi cu admirație vechiul prieten. Acesta era bărbatul care proiectase un submarin pe care venețienii să-l folosească împotriva galerelor turcești. Dacă n-ar fi ales să strecoare defecte în planurile astea, n-ar mai fi existat absolut nicio

șansă împotriva familiei Borgia. Se simțea extrem de fericit că-l reprimise pe Leonardo în brațele sale. Omul acesta valora mai mult decât două armate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leo, bea măcar un pahar cu vin. Știi că nu te-aș putea răsplăti niciodată îndeajuns pentru toate astea.

Leonardo refuză însă cupa ce i se oferise.

— Am și alte vești, din păcate mult mai grave. Știi că ei au Mărul, nu?

— Bineînțeles.

— Mi l-au dat să-l studiez. Noi doi cunoaștem deja câte ceva despre puterile lui. Rodrigo știe mult mai puține, dar este mai inteligent decât Cesare, însă Cesare este cel la care trebuie să fii atent.

— Ce informații le-ai dat despre Măr?

— Cât mai puține cu putință, dar a trebuit să le dau ceva. Din fericire, Cesare pare mulțumit deocamdată cu informațiile pe care i le-am furnizat. Rodrigo însă știe că Mărul poate face mult mai multe și devine nerăbdător.

Leonardo făcu o pauză.

— M-am gândit la diverse moduri de a fura Mărul, însă este păzit, iar accesul meu la el este îngăduit doar sub paza cea mai strictă. Am izbutit totuși să-i folosesc puterile pentru a te localiza. Știi că are această capacitate de-a dreptul fascinantă.

— Și le-ai arătat-o și lor?

— Bineînțeles că nu! Nu vreau decât să-l restitui proprietarului său de drept.

— Nu te teme. Îl vom recupera. Între timp, târăgănează lucrurile cât poți și, dacă este posibil, ține-mă la curent cu informațiile pe care le divulgi familiei Borgia.

— Așa voi face.

— Încă ceva, adăugă Ezio după o scurtă pauză.

— Spune-mi.

— Am pierdut toate armele Codex pe care le-ai construit cândva pentru mine.

— Înțeleg...

— În afară de pumnalul secret original. Pistoletul, pumnalul cu otravă, pumnalul dublu și apărătoarea miraculoasă pentru braț... toate s-au dus.

— Hmm, zise Leonardo și apoi zâmbi. Ei bine, poate să nu fie o problemă să le reconstruiesc pentru tine.

— Serios?

Lui Ezio nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Planurile lor, pe care mi le-ai dat, se găsesc încă bine tănuite în Florența, unde se află și ajutoarele mele Agniolo și Innocento. Cei din familia Borgia nu vor pune niciodată mâna pe ele. Dacă vor cuceri vreodată Florența – ferească Domnul! – sau chiar dacă ar face-o francezii, Agniolo a primit ordinul strict să le distrugă, și nici chiar el și Innocento – nu că nu m-aș încrede absolut în ei – nu

vor putea vreodată să le reconstruiască singuri, fără ajutorul meu. Dar eu... nu uit niciodată un plan. Cu toate acestea...

Șovăi aproape stânjenit.

— Trebuie să mă plătești pentru materialele de care voi avea nevoie. În avans.

— Serios? *Il Vaticano* nu te plătește? întrebă Ezio uluit.

Leonardo începu să tușească.

— Foarte... puțin. Consideră probabil că rămânerea mea în viață reprezintă o plată suficientă. Iar eu nu sunt atât de naiv încât să nu înțeleg că în clipa în care serviciile mele devin... de prisos, mă vor omorî cu aceeași nepăsare cu care ar putea ucide un câine.

— Nu chiar, replică Asasinul. Mai degrabă te-ar omorî ca să nu lucrezi pentru altcineva.

— Da, de fapt cam așa gândisem și eu. Însă n-am realmente unde să fug. Nu crede totuși că aș dori s-o fac. Vreau să-i văd nimiciți pe cei din familia Borgia – mă voi implica în politică tocmai ca să ajung să văd acest lucru împlinit. Dar iubitul meu Milano se află în mâinile francezilor, gândi el cu glas tare. Poate... mai târziu, când totul se va termina... poate că aș putea atunci să-mi încerc norocul chiar în Franța. Se spune că este o țară foarte civilizată...

Era timpul să-l readucă la realitate. Ezio se duse la un cufăr ferecat în fier, din care scoase o pungă din piele burdușită cu ducați. I-o întinse.

— Plata în contul armelor Codex, rosti el. Când vor fi gata?

Leonardo căzu pe gânduri.

— Nu va fi la fel de ușor ca data trecută, zise el. Va trebui să lucrez în secret și de unul singur, căci nu mă pot încrede pe deplin în toate ajutoarele care lucrează aici pentru mine. Îngăduie-mi să te contactez eu și-ți promit c-o voi face cât mai repede cu putință.

Cântări în palmă punga grea.

— Și cine știe, poate că pentru atâția bani aș putea chiar adăuga vreo două arme noi – propriile mele invenții, desigur, dar pe care cred că le vei găsi eficiente.

— Indiferent ce vei face pentru noi îți va aduce recunoștința mea veșnică, alături de protecție, oriunde te-ai afla, spuse Ezio.

În același timp își propuse să nu uite să pună câțiva noi recruți să fie cu ochii pe Leonardo, imediat ce-și încheiau instruirea, și să-i raporteze cu regularitate toate mișcărilor acestuia.

— Cum vom păstra legătura? întrebă el apoi.

— M-am gândit deja, răspunse Leonardo.

Luă o bucată de cretă și, pe masa dintre ei, desenă mâna dreaptă a unui om, cu degetul arătător întins.

— Foarte frumos, comentă Ezio.

— Mulțumesc. Este o schiță dintr-o parte a unui portret al sfântului Ioan Botezătorul pe care mă tot gândesc să-l pictez. Asta dacă voi reuși vreodată să mă apuc de el... Du-te acolo unde indică degetul.

Ezio îl ascultă.

— Asta e, zise Leonardo. Spune-le oamenilor tăi să fie cu ochii în patru. Dacă văd vreun desen ca ăsta – pentru oricare alții, va părea o mângălitură oarecare de pe stradă –, să te anunțe, iar tu să urmezi direcția în care arată degetul. Așa ne vom întâlni.

— Minunat, încuviință Asasinul.

— Nu-ți face griji, mă voi asigura să te anunț din vreme. Asta în caz că te pregătești să pleci în vreo misiune sau altundeva.

— Mulțumesc!

Leonardo se ridică în picioare.

— Acum trebuie să plec, altfel mi se va observa lipsa. Dar mai întâi...

— Mai întâi... ce?

Prietenul său rânji larg și scutură punga cu ducați.

— Mai întâi mă duc la cumpărături.

Capitolul 28

Ezio părăsi ascunzătoarea la scurt timp după Leonardo, pentru a-și continua activitățile de recrutare, dar și pentru a-și face de lucru. Abia aștepta să simtă din nou în mâini armele Codex.

Mai târziu în cursul zilei, când reveni pentru o întâlnire stabilită din timp, constată că Machiavelli i-o luase înainte. Caterina era împreună cu el, așezată pe un scaun, cu genunchii acoperiți de un pled mișos. Ca de obicei, Machiavelli nu se ridică în picioare pentru a-l saluta când intră în încăpere.

— Unde-ai fost? întrebă el.

Lui Ezio nu-i plăcu tonul bărbatului.

— Toți avem secretele noastre, răspuse el inexpressiv. Și pot să-ntreb tu cu ce te-ai ocupat?

Machiavelli surâse.

— Am perfecționat sistemul porumbeilor călători. Acum îi putem folosi pentru a trimite ordine noilor recruți oriunde s-ar afla în oraș.

— Excelent. Mulțumesc, Niccolò!

Se priviră în ochi. Machiavelli era cu aproape zece ani mai tânăr decât Ezio, dar independența și ambiția i se citeau clar în ochii enigmatici. Oare îi displăcea faptul că Ezio se afla la conducere? Oare sperase să fie el în fruntea Frăției? Ezio își alungă gândul acela – cu siguranță, Machiavelli era mai degrabă un

teoretician, un diplomat, un animal politic. Și utilitatea lui nu putea fi contestată, la fel ca loialitatea față de Frăție. Ezio regreta că nu-l putea convinge pe Vulpe în privința asta.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Vulpea intră în ascunzătoare, însoțit de Claudia.

— Ce noutăți ai? întrebă Ezio după ce se salutară.

— Bartolomeo își cere scuze pentru absență, dar se pare că generalul Octavien a atacat din nou cazarma.

— Am înțeles.

— Inamicii și-au intensificat asaltul, dar i-am respins de fiecare dată.

— Excelent.

Ezio se întoarse cu răceală spre sora lui.

— Claudia, rosti el și înclină capul.

— Frate, răspunse ea la fel de glacial.

— Vă rog să luați loc, spuse Ezio.

După ce se conformară cu toții, continuă:

— Am pregătit un plan pentru familia Borgia.

— Eu sugerez, interveni prompt Machiavelli, să atacăm fie liniile lor de aprovizionare, fie pe susținătorii lui Cesare.

— Mulțumesc, Niccolò, zise Ezio sec. Planul *meu* este să le atacăm pe ambele. Dacă-i putem tăia fondurile, Cesare își va pierde armata și se va întoarce fără trupe. De unde face el rost de bani?

— Știm că pentru mare parte din bani depinde de Rodrigo, răspunse Vulpea, iar bancherul lui Rodrigo este Agostino Chigi. Dar are și Cesare propriul lui bancher, a cărui identitate n-a fost deocamdată confirmată, deși avem unele suspiciuni.

Ezio decise ca pentru moment să nu-și dezvăluie gândurile în privința respectivă. Ar fi fost mai bine dacă i-ar fi fost confirmate, pe cât posibil, de oamenii Vulpiei.

— Cunosc pe cineva – un client de-al nostru de la *Rosa in Fiore* – care-i datorează bani acestui bancher. Senatorul Egidio Troche se plânge întruna de rata dobânzilor.

— *Bene*, încuviință Ezio. Este o pistă ce trebuie urmată.

— Mai este ceva, zise Machiavelli. Avem informații că au de gând să amplaseze trupe franceze pe drumul spre castelul Sant'Angelo. Probabil că incursiunea ta i-a neliniștit serios. De asemenea, se pare că Cesare plănuiește să revină la Roma de urgență. Nu cunosc motivele grabei sale, însă le vom afla. În tot cazul, când sosește, va fi atât de bine păzit, încât nu te vei putea apropia de el. Iscoadele noastre ne-au spus că intenționează să-și țină întoarcerea secretă, cel puțin pentru moment.

— Are vreo carte în mână, spuse Vulpea.

— O concluzie sclipitoare, spuse Machiavelli și cei doi schimbărilor priviri deloc prietenoase.

Ezio căzu pe gânduri.

— S-ar părea că cel mai bun lucru pe care-l putem face este să-l încolțim pe generalul francez Octavien și să-l omorâm. După dispariția lui, Bartolomeo îi va putea ataca pe francezi, care-și vor abandona posturile de strajă de la castel.

Caterina interveni pentru prima dată în discuție:

— Chiar dacă trupele franceze vor pleca, garda papală va continua să păzească podul și poarta principală.

— Da, zise Vulpea, dar există și o intrare secundară. Amantul cel mai recent al Lucreziei, actorul Pietro Benintendi, are cheia.

— Chiar așa? zise Ezio. I-am văzut pe cei doi împreună în castel.

— Îmi voi pune oamenii să-l găsească, promise Vulpea. N-ar trebui să fie prea greu.

— Pare o idee bună, zise Caterina zâmbind. Mi-ar plăcea să dau o mână de ajutor. Ar trebui să-l putem speria și să obținem cheia aceea de la Pietro... iar el va înceta s-o mai viziteze pe Lucrezia. Aș face orice s-o lipsesc pe căteaua aia de orice plăcere!

— *Momentino, Contessa*, interveni Machiavelli. Va trebui să ne descurcăm fără ajutorul tău.

Caterina îl privi surprinsă.

— De ce?

— Pentru că te vom scoate din Roma – te vom trimite poate la Florența până îți vom putea recăștiga Forlì. Copiii tăi se află deja în siguranță acolo.

Machiavelli aruncă o privire în jur.

— Eliberarea ta de către Ezio n-a rămas fără consecințe. Orașul e împânzit de vestitori care anunță o recompensă princiară pentru capturarea *Contessei* – vie sau moartă. Și niciun fel de mită nu le poate închide gurile.

În odaie se așternu liniștea. După aceea Caterina se ridică, lăsând pledul să cadă pe podea.

— În acest caz se pare că mi-am prelungit șederea mai mult decât ar fi fost de dorit, rosti ea. Vă rog să mă iertați.

— Ce tot spui? întrebă Ezio alarmat.

— Spun doar că aici sunt în pericol...

— Te vom proteja!

— Și – încă mai important – sunt o povară pentru voi.

Uitându-se direct la Machiavelli, Caterina întrebă:

— Nu-i așa, Niccolò?

Bărbatul tăcu.

— Mi-am primit răspunsul, continuă Caterina. Voi începe imediat pregătirile de plecare.

Capitolul 29

— Ești sigură că vei putea călări? o întrebă Ezio.

— Am călărit de la castel când m-ai eliberat, nu?

— Da, însă atunci n-aveai de ales.

— Și acum am?

Ezio tăcu. Erau în dimineața de după întrunire și urmărea cum Caterina și cele două slujnice ale ei strângeau puținele straie și provizii pe care Claudia i le pregătise pentru călătorie. Avea să plece în ziua următoare, înainte de răsăritul soarelui. O escortă mică formată din oamenii lui Ezio urmau s-o însoțească o parte din drum, pentru a o scoate în siguranță din Roma. Ezio se oferise să se alăture, dar Caterina refuzase.

— Nu-mi plac despărțirile, spusese ea. Și cu cât sunt mai prelungite, cu atât sunt mai neplăcute.

Acum bărbatul o privea cum se agita de colo-colo. Își aminti clipele pe care le petrecuseră împreună, cu mult timp în urmă, în Forlì, apoi în Monteriggioni, când el crezuse cu încântare că era o regăsire ce avea să dureze. Frăția Asasinilor părea să fi preluat controlul asupra vieții lui... lăsându-l singur.

— Mi-ar plăcea să rămâi, îi spuse el.

— Nu pot, Ezio. O știi prea bine.

— Trimite-ți slujnicele de-aici.

— Trebuie să mă grăbesc.

— Trimite-le! Nu va dura mult.

Ea îl ascultă, dar Ezio observă că o făcuse fără tragere de inimă, ba chiar le spuse:

— Aveți grijă să vă întoarceți după cinci minute pe ceasul cu apă.

După ce rămaseră singuri, Ezio nu știu de unde să înceapă.

— Ei bine? rosti Caterina cu mai multă blândețe, iar el văzu că ochii îi erau tulburați, deși nu-și dădea seama de ce.

— Eu... te-am salvat, zise stins bărbatul.

— Așa este și-ți sunt recunoscătoare pentru asta. Dar nu le-ai spus celorlalți că ai făcut-o doar pentru că sunt o aliată utilă – chiar dacă Forlì nu mai există?

— Vom recâștiga Forlì.

— Și atunci eu mă voi întoarce acolo.

Ezio amuți. Își simțea inima pustie.

Caterina se apropie și-și puse mâinile pe umerii lui.

— Ascultă-mă, Ezio. Fără Forlì, eu nu mai sunt de folos nimănui. Acum plec pentru a fi în siguranță și pentru a fi alături de copiii mei. Nu vrei asta pentru mine?

— Ba da.

— Ei bine, atunci...

— Nu te-am eliberat fiindcă ești de folos cauzei.

Veni rândul ei să tacă.

— Ci pentru că...

— N-o spune, Ezio.

— De ce?

— Fiindcă eu nu-ți pot spune același lucru.

Nicio armă nu l-ar fi putut tăia mai adânc decât cuvintele acelea.

— Așadar, te-ai folosit de mine?

— Sunt vorbe prea aspre.

— Ce alte cuvinte ai vrea să folosesc?

— Am încercat să-ți explic mai devreme.

— Ești o femeie nemiloasă.

— Sunt o femeie care are o misiune... și o datorie.

— Așadar, te folosești de orice servește cauzei tale.

Caterina tăcu din nou, apoi spuse:

— Am încercat să-ți explic deja. Trebuie să accepți situația.

Își luase mâinile de pe umerii lui și bărbatul simți că gândurile ei reveniseră la călătorie și că se uita după obiectele ce trebuiau împachetate.

Într-un moment de nesăbuintă, își spuse: „La dracu’ cu Frăția! Știu ce-mi doresc! De ce n-ar trebui să trăiesc și pentru mine?”

— Vin cu tine, rosti el cu glas tare.

Caterina se întoarse și-l privi cu seriozitate.

— Ascultă-mă, Ezio. Poate că vrei să faci o alegere, dar o faci prea târziu. Poate că și eu am procedat la fel. Însă acum tu ești conducătorul Asasinilor. Nu renunța la munca pe care ai început-o, la munca măreață a reconstruirii după dezastrul de la Monteriggioni. Fără tine, totul se va destrăma din nou, și cine ne va mai salva după aceea?

— Însă tu nu m-ai dorit niciodată cu adevărat.

O privi. Femeia era acolo, în odaie, dar spiritul ei pierise demult. Nu știa cu cât timp în urmă îl părăsise și pe el... poate că nici nu existase vreodată cu adevărat. Poate că numai sperase să existe ori își imaginase. În clipa aceea, Ezio simțea că se uita la leșul iubirii, totuși refuza să creadă în moartea ei. Dar, ca în cazul atâtor alte morți, vedea că nu avea alternativă, trebuia să se obișnuiască cu realitatea.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră! zise Caterina și slujnicele ei pășiră înăuntru.

Ezio le lăsă să împacheteze.

•

Hotărâse să nu-și ia rămas-bun de la Caterina în dimineața următoare, dar n-o putu face. Era frig, iar când ajunsese în piața stabilită, într-un cartier sigur al

Romei, ei erau deja călări și caii tropăiau nerăbdători. Poate că, acum, în ultima clipă, Caterina avea să cedeze. Însă ochii femeii, deși blânzi, erau distanți. Ezio se gândi că ar fi putut accepta situația mai ușor dacă ea nu l-ar fi privit cu bunătațe. Bunătatea era aproape umilitoare.

— *Buona fortuna, Contessa*, reuși să-i spună, și... adio.

— Să sperăm că nu va fi „adio”.

— Ah, eu așa cred că va fi.

Ea îl privi cu atenție.

— Ei bine atunci, *buona fortuna anche*, prințul meu, și... *Vittoria agli Assassini!*

Își întoarse calul și, fără alt cuvânt, ba chiar fără să privească măcar o dată în urmă, galopă spre miazănoapte în fruntea escortei ei, ieșind din oraș și din inima lui. Ezio îi urmări cu privirea până deveniră doar niște puncte îndepărtate. Un bărbat singur, de vârstă mijlocie, căruia i se oferise o ultimă șansă la dragoste, șansă pe care o ratase.

— *Vittoria agli Assassini*, murmură el inexpressiv în barbă, apoi se răsuci și se-ntoarse în orașul încă adormit.

Capitolul 30

Întrucât întoarcerea lui Cesare era iminentă, Ezio trebui să-și ignore suferința interioară și să continue munca pe care i-o atribuisese soarta. În încercarea de a-i tăia fondurile lui Cesare, primul pas fusese de a-l găsi și anihila pe bancherul acestuia, iar pista inițială către identitatea lui avea să provină de la *Rosa in Fiore*.

— Ce vrei?

Claudia n-ar fi putut fi mai puțin prietenoasă nici dacă ar fi încercat.

— La întâlnirea noastră, ai amintit de un senator.

— Da, așa este. De ce?

— Ai spus că îi datora bani bancherului lui Cesare. Este aici acum?

Sora lui ridică din umeri.

— O să-l găsești probabil pe Campidoglio. În niciun caz n-ai nevoie de ajutorul meu în privința asta.

— Cum arată?

— Păi, ia să vedem... ca un bărbat obișnuit?

— Nu mă lua peste picior, surioară.

Claudia mai cedă puțin.

— Are vreo șaiszeci de ani și este slab, pare mereu împovărat de griji, întotdeauna bărbierit, părul grizonant, înalt cam cât tine sau puțin mai scund. Îl

cheamă Egidio Troche. Un ins încăpățânat, pesimist, înrădăcinat în tipicurile lui. O să-ți fie greu să-l convingi!

— Mulțumesc, zise Ezio și-și privi cu asprime sora. Vreau să dau de urma bancherului și să-lucid. Cred că mi-am făcut o idee despre cine este, dar mai întâi trebuie să aflu unde locuiește. Senatorul ăsta m-ar putea conduce la el.

— Din câte știu, bancherul e foarte atent în ceea ce privește siguranța personală. La fel ai proceda și tu dacă ai fi în locul lui.

— Crezi că eu n-am grijă de mine?

— Cred că nu-mi prea pasă de asta.

— Uite ce-i, Claudia, dacă mă port mai dur cu tine este din cauză că-mi fac griji în privința ta.

— Scutește-mă, te rog!

— Te descurci bine...

— Vă mulțumesc, amabile domn...

— Dar am nevoie de tine să organizezi ceva important. După ce-l voi ucide pe bancher, vreau ca fetele tale să-i ducă banii într-un loc sigur.

— Ajunge să mă anunți când – sau ar trebui, poate, să spun „dacă” – reușești.

— Bine. Să fii pregătită.

Destul de posomorât, Ezio porni spre Colina Capitoliului, centrul administrativ al Romei, un loc foarte animat. Câțiva senatori își desfășurau activitatea în piața largă în jurul căreia erau dispuse clădirile guvernamentale, însoțiți de secretari și asistenți, ce purtau hârtii în învelitori din piele și alergau după stăpânii lor, care treceau de la o clădire la alta, toți încercând să pară cât mai ocupați și importanți. Pe cât posibil, Ezio rămase în mijlocul mulțimii, privind cu atenție în jur după un bărbat care să semene cu descrierea oferită de Claudia. Înaintând, stătea cu urechile ciulite ca să prindă orice indiciu despre prada lui. Cu siguranță că, în clipa de față, Egidio nu se afla printre senatori, dar părea să le ofere colegilor lui un subiect animat de conversație.

— Egidio iar cere bani, zise un senator.

— Păi când n-o face? Acum pentru ce-i mai vrea?

— O propunere de reducere a numărului de execuții publice.

— Ridicol!

Ezio se apropie de un alt grup de senatori, unde află mai multe informații. Din câte auzise, nu-și dădea seama exact dacă Egidio era un reformator liberal militant (așadar naiv) sau mai degrabă un manipulator nu prea iscusit.

— Egidio propune o petiție pentru încetarea torturării martorilor în tribunalele penale, spunea cel care părea a fi conducătorul grupului următor lângă care ajunsese Asasinul.

— Nicio șansă! replică bărbatul cu chip îngrijorat cu care stătea de vorbă. Oricum, el nu-i decât un paravan. De fapt nu vrea banii decât pentru a-și plăti datoriile.

— Și mai vrea să scape de licențele de scutire.

— Te rog! Așa ceva nu se va întâmpla niciodată. Toți cetățenii care se simt nedreptățiți de legile noastre trebuie să aibă dreptul de a plăti pentru o scutire de la legile respective. Este datoria noastră. La urma urmelor, tocmai Sfântul Părinte a introdus licențele de scutire și el urmează exemplul Domnului Iisus Cristos – „Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui”!

„Altă escrocherie Borgia pentru a mulge bani”, gândi Ezio, pe când celălalt senator replică:

— De ce-ar trebui să-i dăm noi bani lui Egidio? Toată lumea știe ce va face cu ei.

Cei doi izbucniră în râs și-și văzură de treburile lor.

Lui Ezio îi atrase atenția după aceea un mic grup de soldați Borgia, care aveau cusut pe pieptare blazonul personal al lui Cesare: doi tauri roșii, cu crini în colțuri. Deoarece asta însemna întotdeauna bucluc, se îndreptă către ei și zări, pe când se apropia, că înconjuraseră un senator. Oamenii din jur se purtau de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit, însă Ezio observă că lăsaseră o distanță respectuoasă față de soldați.

Nefericitul senator corespundea perfect descrierii Claudiei.

— Gata cu discuțiile, spunea sergentul care-i conducea pe soldați.

— Ți-a expirat termenul de plată, adăugă caporalul care-i era adjunct, iar datoria-i datorie.

Egidio renunțase la orice pretenții de demnitate și implora.

— Faceți o excepție pentru un bătrân, se tânguie el. Vă implor!

— Nu, mârâi sergentul și făcu un semn din cap spre cei doi soldați, care-l prinseră pe Egidio și-l trântiră la pământ. Bancherul ne-a trimis să luăm banii și știi ce-nseamnă asta.

— Lăsați-mă până mâine... până-n seara asta! O să fac rost de bani până atunci.

— Nu-i suficient, răspunse sergentul și-l lovi tare cu piciorul în stomac.

După aceea se retrase un pas, iar caporalul și cei doi soldați începură să-l bată zdravăn pe bătrânul prăbușit.

— N-o să vă recuperați banii în felul ăsta, rosti Ezio înaintând.

— Tu cine ești? Vreun amic de-al lui?

— Un cetățean îngrijorat.

— Atunci plimbă-ți grijile și vezi-ți dracului de treburile tale!

Așa cum sperase Ezio, sergentul se apropie de el destul de mult și, cu ușurință îndelung exersată, Asasinul acționează pumnalul secret; ridicând brațul drept, îl deplasă fulgerător de-a curmezișul gâtului expus, imediat deasupra pieptarului de zale. Soldații privesc încremeniți de uimire cum conducătorul lor căzu în genunchi, ducând zadarnic mâinile la rană pentru a opri fântâna de sânge. Înainte ca ei să poată reacționa, Ezio se năpusti asupra lor și în câteva secunde cei trei se

alăturară sergentului pe lumea cealaltă, toți cu beregatele retezate. Misiunea lui nu-i lăsa timp pentru dueluri cu sabia, ci doar pentru ucideri rapide și eficiente.

În timpul confruntării, *piazza* se golise ca prin farmec. Ezio îl ajută pe senator să se ridice. Straiele acestuia erau pătate de sânge și omul părea – și de fapt chiar era – în stare de șoc amestecată cu ușurare.

— Ar fi bine să plecăm imediat de-aici, îi spuse Ezio.

— Știu eu un loc, încuviință Egidio. Urmează-mă!

Porni apoi cu viteză remarcabilă către o străduță care se deschidea printre două clădiri guvernamentale mari. Pătrunseră pe ea, cotiră la stânga, apoi coborâra câteva trepte și ajunseră într-o subterană unde se afla o ușă. Senatorul o deschise iute și-l împinse pe Asasin într-un apartament mic și întunecat, dar cu aspect confortabil.

— Asta-i vizuina mea, zise Egidio. Foarte utilă când ai atâția creditori câți am eu.

— Însă unul dintre ei pare cu adevărat important.

— Greșeala mea a fost să-mi unific datoriile pe care le am la bancher. Pe atunci nu eram pe deplin conștient de legăturile lui. Ar fi trebuit să rămân la Chigi. Măcar el este onest... în măsura în care poate fi un bancher! Dar tu? Întrebă Edigio după o pauză. Un bun samaritean la Roma? Credeam că e o specie pe cale de dispariție.

Ezio nu-i luă în seamă comentariul.

— Ești *Senatore* Egidio Troche?

Celălalt păru uluit.

— Să nu-mi spui că-ți datorez și ție bani!

— Nu, dar mă poți ajuta. Îl caut pe bancherul lui Cesare.

Senatorul surâse subțire.

— Pe bancherul lui Cesare *Borgia*? Ha! Dar cine ești?

— Să zicem doar că sunt un prieten de familie.

— În ziua de azi, Cesare are o sumedenie de prieteni. Din păcate, eu nu mă număr printre ei. Așa că, te rog să mă scuzi, acum trebuie să-mi fac bagajele.

— Pot plăti.

Egidio se liniști.

— Ah! Poți plăti? *Ma che meraviglia!* Se luptă cu soldații pentru tine și îți oferă bani! Spune-mi, te rog, unde ai fost până acum de n-ai apărut în viața mea?

— În tot cazul, n-am coborât din cer. Ajută-mă și te voi ajuta. Nimic mai simplu.

Egidio căzu pe gânduri.

— Vom merge la fratele meu. Nimeni n-are nimic de împărțit cu el și oricum nu putem rămâne aici – este prea deprimant și mult prea aproape de dușmanii mei... să cutez, oare, să spun ai noștri?

— Să mergem, atunci.

— Va trebui să mă protejezi însă. Mai sunt și alți soldați ai lui Cesare pe urmele mele și ei nu vor fi tocmai prietenoși, dacă înțelegi ce vreau să spun, mai ales după spectacolul pe care l-ai oferit în *piazza*.

— Hai!

Egidio ieși cu precauție, se asigură că împrejurimile erau sigure și apoi porniră pe un traseu labirintic, pe străduțe mărginașe și ulițe murdare, traversând *piazze* mici și ocolind piețele comerciale. De două ori întâlnește patrulă de câte doi soldați și în ambele rânduri Ezio fu nevoit să se lupte cu ei, utilizându-și însă acum sabia din plin. Se părea că tot orașul îi căuta și că slujitorilor familiei Borgia li se oferise o recompensă excelentă pentru ei. Timpul nu era de partea lui Ezio, așa că, atunci când următoarea pereche de gărzi apărură pe latura opusă a unei *piazza* mici, o luară pur și simplu la fugă, iar Asasinul, care nu putea escalada acoperișurile împreună cu senatorul, fu nevoit să se bizuie pe cunoștințele vaste ale acestuia despre străzile lăturalnice ale Romei. În cele din urmă, ajunseră în spatele unei reședințe splendide, noi și tăcute, înconjurate de ziduri și aflate la câteva cvartale spre răsărit de San Pietro. Egidio intră primul în curte printr-o porțiță din fier pe care o descuie cu cheia.

Odată ajunși la adăpost, răsuflară amândoi mai ușurați.

— Cineva îți vrea cu orice preț capul, comentă Ezio.

— Nu încă... vor mai întâi să-i plătesc.

— De ce te-ar omorî totuși, după ce și-au recuperat banii? După cum se pare, ești un fel de vacă bună de mulș pentru ei.

— Nu-i așa simplu. Adevărul este că am fost un prost. Nu sunt un prieten al familiei Borgia, chiar dacă am împrumutat bani de la ei și recent am aflat o mică informație care mi-a oferit ocazia să le mai retez din importanță... chiar dacă numai puțin.

— Despre ce e vorba?

— Acum câteva luni, fratele meu Francesco, care este șambelanul lui Cesare – știu, știu, nu vreau să mă enervez vorbind despre asta –, mi-a spus multe despre planurile lui Borgia pentru Romagna. Plănuiește să întemeieze acolo un mini-regat, de unde să extindă cuceririle spre restul țării, până o aduce sub cizma lui. Și fiindcă Romagna se află la granița teritoriilor venețiene, Veneția este deja nemulțumită de incursiunile lui Cesare acolo.

— Și ce-ai făcut?

Egidio desfăcu larg brațele.

— I-am scris ambasadorului venețian și i-am transmis toate informațiile pe care le căpătasem de la Francesco. L-am avertizat. Dar probabil că una dintre scrisorile mele a fost interceptată.

— Asta nu l-ar incrimina pe fratele tău?

— Până acum a izbutit să stea la adăpost de orice suspiciuni.

— Ce te-a împins să faci asta?

— Trebuia să acționez cumva. În prezent, Senatul nu poate face efectiv nimic, decât să semneze decretul emise de Borgia. Dacă n-ar face-o, ar înceta pur și simplu să mai existe. Așa cum merg lucrurile, nu există independență. Știi cum este să n-ai *un caggo* de făcut?

Egidio clătină din cap.

— Te schimbă... Recunosc că până și eu am început să recurg la băutura și jocuri de noroc...

— Și prostituate.

Senatorul îl privi atent.

— Oho, dar ești priceput. Tare priceput. Ce m-a trădat? Mirosul de parfum de pe mânecă?

— Cam așa ceva, surâse Ezio.

— Hmm. În sfârșit, după cum ziceam, înainte senatorii aveau ce să facă: susțineau petiții pentru probleme reale, ca – nici nu știu de unde să încep – cruzimea, copiii abandonati, crimele de pe străzi, ratele împrumuturilor, ținerea sub control a lui Chigi și a celorlalți bancheri... În prezent, singurele legi pe care avem dreptul să le formulăm independent se referă la chestiuni cum ar fi lățimea convenită a mânelor de la veșmintele femeilor.

— Dar nu și tu. Tu încerci să strângi bani pentru cauze false, ca să-ți plătești datoriile la jocurile de noroc.

— Băiete, cauzele acelea nu sunt false. De-ndată ce vom avea un guvern adevărat și de-ndată ce mă voi redresa financiar, am de gând să mă dedic lor cu toată vigoarea.

— Și când crezi că se va-ntâmpla asta?

— Trebuie să avem răbdare. Tirania este insuportabilă, dar nu durează niciodată. Este prea friabilă.

— Aș vrea să te cred.

— Bineînțeles însă, trebuie să te ridici împotriva ei, indiferent ce s-ar întâmpla. Este evident.

Senatorul făcu o pauză.

— Eu sunt probabil cu – cât oare? – zece-cincisprezece ani mai în vârstă decât tine. Trebuie să profit din plin de anii care mi-au mai rămas de trăit. Sau poate n-ai privit niciodată un mormânt și ți-ai spus: „Oare ăsta-i lucrul cel mai important pe care-l voi face vreodată – să mor?”

Ezio nu răspunse.

— Da, continuă Egidio, cred că ți-ai pus și tu întrebarea asta. *Maledette* scrisori! exclamă el revenind la ce-l preocupa. Nu trebuia să le trimit ambasadorului. Acum Cesare o să mă omoare cu prima ocazie, indiferent dacă-i sunt sau nu dator, doar dacă nu cumva, prin cine știe ce miracol, hotărăște să-și verse furia asupra altcuiva. Dumnezeu știe că-i îndeajuns de capricios.

— Asupra „altcuiva”? De pildă, asupra fratelui tău?

— Nu mi-aș ierta asta niciodată.
— De ce nu? Ești politician.
— Nu toți suntem răi.
— Unde-i fratele tău?
— Habar n-am. Nu-i aici, slavă cerului! N-am mai vorbit cu el de când a aflat despre scrisori. Reprezintă un pericol destul de mare pentru el. Dacă te-a văzut...
— Putem trece la afacerile noastre? întrebă Ezio.
— Bineînțeles. O faptă bună se cere răsplătită... și așa mai departe. Ia mai spune o dată – ce voiai?
— Vreau să știu unde-i bancherul lui Cesare. Unde lucrează. Unde locuiește. Egidio se animă brusc.
— Așa-i, trebuie să mă duc cu banii. Problema este că n-am niciun ducat, zise el deschizând larg brațele.
— Ți-am spus că-ți voi face rost de bani. Spune-mi doar suma și unde te întâlnești cu bancherul.
— Nu știu niciodată până nu ajung acolo. De obicei, trec prin trei locuri pe care le-am stabilit din timp. Asociații lui mă iau de acolo și mă duc la el. Îi datorez zece mii de ducați.
— Nicio problemă.
— *Su serio?*
Egidio aproape că radia de fericire.
— Trebuie să încetezi imediat. Ai putea chiar să-mi dai speranțe.
— Rămâi aici. Vin cu banii la apusul soarelui.

•

La lăsarea serii, Ezio se-ntoarse la Egidio, care era la fel de neîncrezător, și-i puse în mâini două pungi grele din piele.

— Te-ai întors! Chiar te-ai întors!
— Ai așteptat.
— Sunt un om disperat. Nu-mi vine să cred c-ai făcut... asta.
— Există o condiție.
— Știam eu...
— Ascultă, zise Ezio. Dacă supraviețuiești, așa cum sper, vreau să fii cu ochii pe tot ce se-ntâmplă în politică în orașul ăsta. Și vreau să raportezi tot ce afli...
Șovăi, apoi adăugă:
— *Madonnei* Claudia de la bordelul *Rosa in Fiore*. Mai ales orice poți afla despre familia Borgia. Cunoști locul?

Egidio tuși.

— Am... am un prieten care-l frecventează uneori.

— Bun.

— Ce-o să faci cu informațiile? Vei distruge familia Borgia?
Asasinul surâse larg.

— Deocamdată doar te... recrutez.

Senatorul privi pungile cu bani.

— Detest să-i dau lor, rosti el, apoi căzu pe gânduri.

În cele din urmă zise:

— Fratele meu a avut grijă de mine, fiindcă suntem o familie. Îl urăsc pe *pezzo di merda* ăsta, totuși rămâne fratele meu.

— Lucrează pentru Cesare.

Egidio își adună gândurile și spuse:

— *Va bene*. Cât timp ai lipsit, mi-au trimis vorbă despre locul de întâlnire de azi. Momentul este perfect. Sunt nerăbdători să-și ia banii, așa că întâlnirea va fi diseară. Să știi că aproape că am făcut pe mine de frică atunci când i-am spus mesagerului lor că le voi da toată suma. În curând ar trebui să-i dăm drumul. Cum vei proceda? O să mă urmărești?

— N-ar fi bine să te duci însoțit la întâlnire.

Egidio aprobă din cap.

— Perfect. Atunci mai am timp pentru un pahar de vin înainte de plecare. Mi te alături?

— Nu.

— În tot cazul, eu am nevoie de un întăritor.

Capitolul 31

Ezio îl urmă pe senator prin alt labirint de străduțe, dar, întrucât acestea duceau spre Tibru, îi erau mai familiare. Trecură pe lângă monumente, piețe și fântâni ce-i erau cunoscute, ca și pe lângă șantiere de construcții; căutând să-și consolideze imaginea, Borgia cheltuiau generos pentru ridicarea de *palazzi*, teatre și galerii. În cele din urmă, Egidio se opri într-o piațetă atrăgătoare mărginită de reședințe mari pe două laturi și un șir de prăvălii luxoase pe a treia latură. Pe a patra latură se afla un părculeț bine întreținut, care cobora lin spre râu. Acolo era destinația senatorului, care se așeză pe o bancă din piatră, privind aparent nepăsător în stânga și-n dreapta în lumina amurgului. Ezio îi admiră siguranța de sine, care era de asemenea utilă. Orice semn de agitație i-ar fi putut pune în gardă pe oamenii bancherului.

Asasinul se ascunse după un cedru și așteptă. Nu fu nevoit s-o facă mult timp. La câteva minute după sosirea lui Egidio, apăru un bărbat înalt, îmbrăcat într-o livrea ale cărei însemne Ezio nu le recunosc. Blazonul brodat pe un umăr prezenta pe jumătate un taur roșu pe un câmp auriu, iar cealaltă jumătate era acoperită de dungii orizontale late, negre și aurii. Ezio nu mai văzuse niciodată stema aceea.

— Bună seara, Egidio, rosti nou-venitul. Se pare că ești pregătit să mori ca un adevărat *signore*.

— Nu-i tocmai prietenos din partea ta să spui asta, *Capitano*, replică senatorul, deoarece am banii datorai.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

— Cu adevărat? Ei bine, atunci situația se schimbă complet. Bancherul va fi extrem de încântat. Sper că ai venit singur, da?

— Mai vezi pe cineva pe-aici?

— Urmează-mă atunci, *furbacchione*.

Porniră spre răsărit și trecură Tibrul. Ezio îi urmă de la o depărtare discretă, totuși îndeajuns de aproape ca să le audă conversația.

— Ceva vești despre fratele meu, *Capitano*? întrebă Egidio, pe când mergeau.

— Pot să-ți spun doar că ducele Cesare dorește foarte mult să stea de vorbă cu el. Bineînțeles, asta de-ndată ce va reveni din Romagna.

— Sper că n-a pățit nimic.

— N-are de ce se teme, dacă n-are nimic de ascuns.

Continuă drumul în tăcere, iar când ajunseră la biserica Santa Maria sopra Minerva cotiră spre miazănoapte, în direcția Panteonului.

— Ce se va întâmpla cu banii mei? întrebă Egidio.

Ezio înțelese că-l descosea pe căpitan în avantajul lui.

Senatorul era un ins inteligent.

— Banii *tăi*? pufni căpitanul. Sper că ai aici și dobânda.

— Bineînțeles.

— N-ar fi bine să lipsească.

— Deci?

— Bancherului îi place să fie generos cu prietenii lui. Îi tratează bine. Își permite.

— Tu ești tratat bine?

— Așa-mi place să cred.

— Câtă generozitate din partea lui, comentă Egidio cu un sarcasm atât de evident, încât îl simți până și căpitanul.

— Ce-ai spus? întrebă el amenințător, oprindu-se.

— Ah... nimic.

— Haide atunci, am ajuns.

Structura masivă a Panteonului se înălța din neguri în *piazza* sa micuță. Înaltul portic corintian al clădirii vechi de 1500 de ani, construită ca templu pentru zeii romani, dar care, între timp, fusese sfințită ca biserică, se ridica mult deasupra lor. În umbra sa așteptau trei bărbați. Doi erau înveșmântați precum căpitanul, iar al treilea purta haine civile: un ins înalt și uscățiv, cu aspect stafidit, pe care straiete scumpe atârnav largi. Îl salutară pe căpitan, iar civilul îl salută pe Egidio cu o aplecare scurtă a capului.

— Luigi! Luigi Torcelli! exclamă tare Egidio, din nou pentru urechile lui Ezio. Mă bucur să te revăd. Văd că ești tot agentul bancherului. Credeam că ai avansat între timp. Că lucrezi doar de la birou.

— Gura, zise bărbatul uscățiv.

— Are banii, spuse căpitanul.

Ochii lui Torcelli sclipiră.

— I-auzi! Asta-l va încânta *cu adevărat* pe stăpân. În seara asta dă o petrecere specială și-i voi duce personal banii, la *palazzo*. Trebuie să mă grăbesc. Timpul înseamnă bani... dă-i încoace.

În mod clar, Egidio detesta să se supună, dar cei doi însoțitori ai lui Torcelli își coborâră halebardele spre el, așa că le întinse pungile.

— Of! exclamă după aceea. Sunt grele. Mă bucur c-am scăpat de ele.

— Gura! se răsti din nou celălalt, după care se adresă gărzilor: Țineți-l aici până mă-ntorc.

Dispăru apoi în biserica pustie și întunecată, închizând ferm în urma lui ușile masive.

Ezio trebuia să-l urmărească, dar era imposibil să intre pe ușile acelea și, oricum, ar fi trebuit mai întâi să treacă neobservat de gărzi. Probabil că Egidio își dăduse și el seama de asta, fiindcă începu să le vorbească bărbaților în uniformă, enervându-i, dar în același timp distrăgându-le atenția.

— De ce nu-mi dați drumul? exclamă el indignat. Doar v-am plătit datoria!

— Și dacă nu-i toată suma? răspunse căpitanul. Mai întâi trebuie numărați banii. Cred că până și tu-nțelegi asta.

— Pofțim? Zece mii de ducați? O să dureze toată noaptea!

— Trebuie făcut.

— Dacă Luigi întârzie, o să se-nfurie. Îmi imaginez ce fel de om trebuie să fie bancherul!

— *Gura!*

— E clar că aveți un vocabular tare limitat. Da ia gândiți-vă la bietul Torcelli – dacă n-apare cât mai repede cu banii, probabil că bancherul nu-i va îngădui să se alăture distracției. Chiar așa, el *iși lasă* slujitorii să participe la distracțiile astea?

Căpitanul îl altoi nervos peste ceafă și Egidio amuți, deși continua să rânjească. Îl zărise pe Ezio strecurându-se pe lângă ei și începând să escaladeze clădirea prin spate.

După ce ajunse pe acoperișul edificiului circular, pe care frontonul clasic îl camufla parțial, Ezio se îndreptă către deschiderea rotundă – *oculus* – despre care știa că se afla în centru. Avea să-i pună la încercare toate abilitățile de cățărat, dar, odată ce ajungea înăuntru, avea să-l găsească pe agentul bancherului și să-și pună în aplicare următoarea etapă a planului, care i se contura rapid în minte.

Torcelli era cam de statura lui și, deși mult mai puțin musculos, mantia lui largă avea să ascundă fizicul Asasinului dacă totul mergea bine.

Partea cea mai dificilă avea să fie trecerea prin deschiderea din apexul cupolei și apoi coborârea de acolo până pe podea. Ezio mai fusese în biserică și știa că de tavan erau suspendate cădelnițe ce atârnau până jos. Dacă ar fi putut ajunge la una dintre ele... Și dacă lanțul i-ar fi putut susține greutatea...

Ei bine, nu exista alternativă. Ezio știa bine că nici chiar el nu s-ar fi putut deplasa ca o muscă pe curbura interioară a cupolei, deși era casetată, aflată la peste patruzeci de metri de pardoseala din lespezi reci de piatră.

Se lăsă să atârne peste marginea oculusului și privi cu atenție în bezna de dedesubt. Un punctuleț de lumină hăt dedesubt arăta unde era Torcelli, așezat pe o banchetă ce ocolea întreaga circumferință. Avea banii lângă el și probabil că-i număra la lumina lumânării. Ezio privi în jur, căutând lanțurile ce susțineau cădelnițele. Nu are niciunul în imediata apropiere, dar dacă ar fi izbutit...

Își schimbă poziția și-și trecu picioarele peste marginea deschiderii circulare, de care se prinse cu ambele mâini. Era un risc uriaș, totuși lanțurile păreau solide, deși vechi, și mult mai masive decât se așteptase. Privi cu atenție locurile unde se prindeau în tavan și, din câte putea zări, erau fixate zdravăn în piatră.

Nu avea de ales. Împingându-se puternic în mâini, Asasinul se aruncă înainte și spre lateral în gol.

Pentru o clipă i se păru că atârnă suspendat în văzduh, ca susținut de aer, așa cum apa îi ține pe înotători, apoi începu să cadă.

Dădu din brațe înainte și încercă să-și împingă cu puterea voinței corpul către lanțul cel mai apropiat... pe care-l prinse. Verigile îi lunecară pe sub mânuși și se duse în jos aproape un metru înainte de a izbuti să-și oprească alunecarea, după care se trezi legănându-se lin în beznă. Ascultă atent. Nu se auzise niciun sunet și era prea întuneric pentru ca Torcelli să vadă lanțul legănându-se mult deasupra capului său.

Ezio privi luminița. Continua să ardă constant și nu răsună niciun strigăt de panică.

Se lăsă să coboare încet pe lanț, până ajunsese la șase metri de podea. Era destul de aproape de Torcelli și-i putea zări silueta gârbovită deasupra pungilor cu bani, precum și scânteierile monedelor de aur la lumina lumânării. Îl auzea de asemenea pe bărbat murmurând și percepu clicurile slabe și ritmice ale unui abac.

Deodată, de deasupra se auzi un trosnet îngrozitor. Sistemul de fixare al lanțului de plafon nu mai putuse susține greutatea Asasinului și se desprinsese. Ezio dădu drumul lanțului, care slăbise acum în palmele lui, și se aruncă spre locul luminat de lumânare. În timp ce zbură prin aer, îl auzi pe Torcelli întrebând surprins:

— Cine-i acolo?

Urmă apoi un zornăit parcă interminabil, când patruzeci de metri de lanț se prăvăliră. Din fericire, ușile bisericii erau închise și atât de masive, încât nu îngăduiau ca zgomotul să fie auzit de afară.

Ezio se prăbuși cu toată greutatea peste Torcelli, lăsându-l fără aer, și amândoi căzură cât erau de lungi pe pardoseală.

Agentul bancherului încercă să se elibereze de sub Asasin, dar acesta îl ținu strâns.

— Cine ești? întrebă Torcelli speriat. Cristoase, ține-mă-n paza ta!

— Îmi pare rău, prietene, rosti Ezio și declanșă pumnalul secret.

— Ce? Nu! Nu! se bâlbâi celălalt. Uite, ia banii! Sunt ai tăi! Sunt *ai tăi*!

Ezio îl strânse mai tare de braț și-l trase mai aproape.

— Dă-mi drumul!

— *Requiescat in pace*, murmură Asasinul.

Ezio îl dezbracă rapid de mantie pe agentul bancherului și o îmbracă peste hainele lui, acoperindu-și jumătatea de jos a feței cu o eșarfă și coborându-și mult pe ochi pălăria lui Torcelli. Mantia îi era puțin cam strâmtă, dar asta nu se observa imediat. După aceea termină de mutat banii în caseta metalică, unde agentul începuse deja să-i pună în fișicuri. Așeză alături registrul contabil și, abandonând abacul și pungile de piele, luă caseta masivă sub braț și se îndreptă spre ieșire. Îl auzise pe Torcelli vorbind și spera că-i putea imita acceptabil accentul. În orice caz, trebuia să riște.

Se apropia de ușă, când căpitanul strigă de afară:

— S-a-ntâmplat ceva?

— Am terminat.

— Atunci grăbește-te, Luigi, altfel întârziem.

Ezio apărui pe portic.

— Sunt toți banii?

Asasinul încuviință tăcut.

— *Va bene*, zise căpitanul, după care, întorcându-se către bărbații care-l țineau pe Egidio, rosti: Omorâți-l!

— Stai! zise Ezio.

— Ce-i?

— Nu-l ucideți!

Celălalt păru surprins.

— Dar, Luigi, nu așa... procedăm de obicei? Și-n plus, știi ce-a *făcut* ăsta?

— Am primit ordin direct de la bancher să-l cruțăm.

— Pot să-ntreb de ce?

— Comentezi ordinele bancherului?

Căpitanul ridică din umeri, apoi dădu din cap spre gârzi, care-i dădură drumul senatorului.

— Norocosule, i se adresă el după aceea lui Egidio, care avu inteligența de a nu se uita spre Asasin înainte de a dispărea fără un cuvânt în noapte.

Căpitanul se-ntoarse către Ezio.

— În regulă, Luigi, dă-i drumul – ia-o-nainte.

Ezio șovăi. Era descumpănit, fiindcă nu știa încotro să meargă. Cântări caseta în mâini.

— E cam grea. Dă-le-o oamenilor tăi s-o ducă.

— Sigur că da.

Le înmână caseta, însă rămase locului.

Gărzile așteptau.

— *Ser* Luigi, vorbi căpitanul după câteva clipe, cu tot respectul, dar trebuie să ducem banii bancherului la timp. Nu-ți contest autoritatea, totuși... n-ar trebui să ne grăbim?

Ce rost avea să mai tragă de timp pentru a se gândi? Ezio știa că trebuia să se bazeze pe instinct. Probabil că bancherul locuia fie în apropierea castelului Sant'Angelo, fie a Vaticanului. Dar pe care dintre cele două posibile destinații s-o aleagă? Se hotărî pentru castelul Sant'Angelo și porni spre apus. Gărzile avură un schimb de priviri, totuși îl urmară. Asasinul le simți însă nedumerirea și într-adevăr, după ce merseseră câteva zeci de metri, le auzi șușotind:

— Ce-i asta, un fel de test?

— Habar n-am.

— Poate că-i prea devreme?

— Poate are motivele lui s-o luăm pe ocolite.

În cele din urmă căpitanul îl bătu pe umăr și-l întrebă:

— Luigi, te simți bine?

— Sigur că da.

— Atunci, din nou cu tot respectul, de ce ne duci spre Tibru?

— Din motive de securitate.

— Aaa... chiar mă-ntrebam... De obicei mergeam direct acolo.

— Asta este o misiune de-o importanță aparte, replică Ezio sperând că avea dreptate.

Căpitanul nu comentă nimic. Când se opriră să vorbească, unul dintre soldați îi șopti celuilalt:

— O tâmpenie, după părerea mea. Prostiile astea mă fac să-mi pară rău că n-am rămas fierar.

— Mi-e foame de nu mai pot și vreau s-ajung acasă, îi zise celălalt. Mai dă-o dracu' de securitate! E la numai două străzi spre miazănoapte de-aici.

Auzindu-l, Ezio răsuflă ușurat și în minte îi apăru *palazzo*-ul lui Agostino Chigi, bancherul care se ocupa de finanțele Papei, aflat la nord-est de locul unde se găseau acum. Era logic ca reședința bancherului lui Cesare să fie în apropiere

– În cartierul financiar. Fusese o greșeală că nu se gândise la asta înainte, dar avusese o zi extrem de grea.

— Am ocolit destul, anunță el după ce mai merseră puțin. De aici mergem direct.

Porni spre *palazzo* Chigi și ușurarea tovarășilor lui îl anunță că mergeau în direcția bună. Ba chiar, după un timp, căpitanul decise s-o ia înainte. Adoptară un pas mai rapid și în scurt timp ajunseră într-un cartier cu străzi largi și curate. Edificiul mare din marmură, puternic luminat, spre care se îndreptau avea la baza treptelor ce suiau până la ușile duble impunătoare gărzi îmbrăcate în altfel de uniforme.

În mod evident, erau așteptați.

— Ați venit la timp, rosti comandantul gărzii, al cărui rang era cu siguranță superior căpitanului.

Întorcându-se către Ezio, adăugă:

— Luigi, dă-le oamenilor mei sipetul. Voi avea grijă să ajungă la bancher. Iar acum, vino, cineva dorește să vorbească cu tine. Unde-i senatorul Troche? Întrebă el privind în jur.

— Rezolvat potrivit ordinului, răspunse Ezio iute înainte ca altcineva să poată vorbi.

— Bine, încuviință sec comandantul gărzii.

Ezio se uita lung după casetă, aflată acum în mâinile gărzilor care suiau treptele. Căpitanul dădu să le urmeze.

— Voi nu! îl opri comandantul gărzii.

— Nu putem intra?

— Nu în seara asta. Tu și oamenii tăi vă veți alătura gărzii de aici. Și trimite un om să mai cheme un detașament. Nivel maxim de securitate din ordinul ducelui Cesare.

— *Porco puttana*, mormăi unul dintre soldații care-l însoțiseră pe Asasin.

Ezio ciuli urechile. „Cesare este aici?” Gândurile îi goneau nebunește prin minte când trecu printre ușile deschise, în holul care strălucea de lumini și care, din fericire, era plin de lume.

Căpitanul și comandantul gărzii continuau să se certe din cauza îndatoririlor suplimentare de pază, când apăru în grabă un detașament al gărzii papale municipale. Soldații gâfâiau și pe chipurile lor se citea îngrijorarea.

— Ce s-a-ntâmpat, sergent? Întrebă comandantul gărzii.

— *Perdonne, Colonnello*, patulam pe lângă Panteon... și ușile erau deschise...

— Și?

— Așa c-am cercetat. Am trimis niște oameni înăuntru...

— Spune odată, omule!

— L-am găsit pe *Messer Torcelli, signore*. Ucis.

— Luigi?

Comandantul gărzii se întoarse și privi către ușile duble prin care Ezio tocmai dispăruse.

— Prostii! A venit acum câteva minute cu banii. Trebuie să fie o greșeală.

Capitolul 32

După ce scăpă iute și discret de mantia lui Torcelli, pe care o piti după o coloană, Ezio se strecură prin mulțimea de oaspeți cu veșminte bogate, dintre care mulți purtau măști, urmărind cu atenție gărzile ce duceau caseta cu ducați. Se apropie de ei în clipa când înmânără sîpetul unui slujitor în livrea elegantă.

— Pentru bancher.

Slujitorul încuviință din cap, se întoarse și, ducând caseta cu ușurință, porni spre capătul opus al holului. Ezio se pregătea să o ia pe urmele lui, când îl înconjură trei tinere. Straietele le erau la fel de opulente ca ale celorlalți participanți la dineu, însă decolteurile lor lăsau prea puțin loc imaginației. Surprins, dar în același timp încântat, Asasinul le recunoscă ca fiind curtezane de *la Rosa in Fiore*. În mod clar își subestimase sora. Nu era de mirare că era atât de furioasă pe el.

— De aici ne ocupăm noi, îi spuse una dintre ele.

— N-ar fi bine să te apropii prea mult, adăugă alta. Nu ne scăpa totuși din ochi.

Porniră în pas legănat după slujitor și-n scurt timp îl ajunseră din urmă, iar una dintre ele îl atrase într-o conversație.

— Bună, rosti ea.

— Bună seara, răspunse bărbatul precaut.

Nu era totuși prea grozav pentru cineva doar să muncească, în timp ce în jur se desfășura o asemenea petrecere.

— Te deranjează dacă te-nsoțesc? Câtă lume e-n seara asta! E tare greu să-naintezi repede printre oameni.

— Sigur că da. Vreau să spun că nu mă deranjează dacă vrei să-mi ții tovărășie.

— N-am mai fost niciodată aici.

— De unde ești?

— Din Trastevere. Ca s-ajung aici, a trebuit să trec pe lângă niște ruine vechi, zise curtezana și se cutremură teatral. Mi-a fost tare frică.

— Aici ești în siguranță.

— Cu tine, vrei să zici?

Slujitorul zâmbi.

— Te-aș putea proteja, dacă s-ar ivi nevoia.

— Pun prinsoare c-ai putea s-o faci.

Femeia privi sipetul.

— Vai, dar ce casetă frumoasă ai!

— Nu-i a mea.

— Și ce ușor o ții în brațele tale puternice... Cred că ai niște mușchi...

— Ai vrea să-i atingi?

— *Santò cielo!* Dar ce i-aș spune după aceea părintelui la spovedanie?

Ajunseră în fața unei uși ferecate cu fier și păzite de două gărzi. Ezio văzu cum una dintre gărzi ciocăni în ușă. După câteva clipe, în prag apără o siluetă în straie roșii de cardinal, însoțit de un slujitor îmbrăcat identic cu primul.

— Banii pe care-i așteptați, Eminența Voastră, rosti primul slujitor și-i întinse caseta.

Ezio își ținu răsuflarea; bănuiala îi fusese confirmată. Bancherul nu era altul decât Juan/Giovanni Borgia cel Bătrân, arhiepiscop de Monreale și cardinal de Santa Susanna. Același pe care-l văzuse în compania lui Cesare la Monteriggioni și în curtea grajdurilor din castelul Sant'Angelo!

— Perfect, zise bancherul ai cărui ochi negri scânteiau pe chipul pământiu.

O privi cu atenție pe fata care stătea lângă primul slujitor.

— Și cred c-o s-o iau și pe ea.

O prinse de braț și o trase spre el, apoi făcu semn din bărbie spre primul slujitor.

— Poți să pleci.

— *Onoratissima!* chicoti fata ghemuindu-se aproape de bancher, în vreme ce slujitorul se străduia să-și păstreze chipul inexpressiv.

Al doilea slujitor dispăru în odaia din spatele ușii, pe care o închise în urma lui, iar bancherul o împinse pe fată spre petrecere.

Primul slujitor îi urmări cu privirea, după care oftă resemnat. Dădu să plece, apoi se opri și-și pipăi buzunarele.

— Punga mea cu monede! Ce s-a-ntâmplat cu ea? murmură el.

Se uită după bancher și fată, care erau înconjurați de oaspeți ce râdeau, printre care servitori agili cu tăvi din argint încărcate cu mâncăruri și băuturi.

— Rahat! murmură el în barbă și se îndreptă către ușile din față, care se închiseră după el când ieși.

Se părea că sosiseră toți invitații. Ezio îl privi pe servitor plecând și-și spuse: „Dacă vor continua să-și trateze oamenii așa, ar trebui să conving cu ușurință oricâți recruți am nevoie”.

Se întoarse apoi și se plasă în apropierea bancherului, tocmai când un crainic apără la o galerie și un gornist interpretă o melodie scurtă pentru a cere atenție.

— *Eminenze, signore, signori*, strigă heraldul, mult stimatul nostru oaspete de onoare, ducele de Valencia și Romagna, căpitan-general al *Forze Armate* papale,

prinț de Andria și Venafro, conte de Dyois și Lord de Piombino, Camerino și Urbino – Înălțimea Sa *Messer Cesare Borgia* – ne va face cinstea unui discurs în Marea Sală Interioară!

— Haide, scumpo, trebuie să stai lângă mine, se adresă bancherul curtezanei de *la Rosa in Fiore* și mâna descârnată i se furișă în jurul feselor femeii.

Ezio se strecură în mulțimea care se-mbulzea acum să treacă prin ușile duble ce duceau în sală. Observă că celelalte două fete din bordel erau destul de aproape, dar se prefăceau cu inteligență că nu-l vedeau. Se întrebă câți alți aliați reușise sora lui să infiltreze în *palazzo*. Dacă izbutise tot ce o rugase, avea să fie nevoit să-și pună cenușă în cap, totuși se simțea în același timp mândru și încurajat.

Se așeză pe un scaun de lângă un culoar de trecere în apropiere de mijlocul sălii. Pe lângă pereți stăteau înșiruite gărzi papale, iar un cordon de soldați era amplasat în fața podiumului ridicat într-un capăt al sălii. După ce luară cu toții loc și în timp ce femeile își făceau vânt cu evantaietele, fiindcă era înăbușitor de cald, pe podium sui un individ ce lui Ezio îi era familiar, înveșmântat în negru. Era însoțit de tatăl lui, totuși Rodrigo se mulțumi să se așeze în spatele lui. Spre ușurarea lui Ezio, Lucrezia nu se zărea nicăieri, deși probabil că fusese deja eliberată.

— Bun venit, prieteni, zise Cesare și zâmbi scurt. Știu că pe toți ne așteaptă o noapte lungă.

Se opri așteptând să se termine râsetele și aplauzele răzlețe.

— Nu vă voi reține însă mult. Prieteni, mă simt onorat deoarece cardinalul de Santa Susanna a depus atâtea eforturi pentru a mă ajuta să-mi sărbătoresc victoriile cele mai recente.

Aplauze.

— Și oare cum să le celebrez mai bine decât alăturându-mă frăției Omului? În curând ne vom reuni aici pentru un dineu încă și mai mareț, pentru că atunci vom sărbători Italia unită. Iar atunci, prieteni, ospățul și banchetul nu vor dura doar o noapte sau două, sau cinci, șase ori șapte, ci vom sărbători timp de *patruzeci* de zile și nopți.

Ezio îl văzu pe Papă încordându-se la auzul acelor cuvinte, totuși Rodrigo nu zise nimic și nici nu-și întrerupse fiul în alt fel. Așa cum promisese Cesare, discursul fu scurt, limitându-se la enumerarea ultimelor orașe-state pe care le supusese și la schițarea vagă a planurilor pentru viitoare cuceriri. Când termină, în mijlocul uralelor și aplauzelor, Cesare dădu să plece, însă calea îi fu blocată de Rodrigo, care se străduia în mod evident să-și stăpânească mânia. Ezio se apropie cât putu de mult, pentru a asculta discuția încordată ce începuse, *sotto voce*, între tată și fiu. Ceialți petrecăreți începuseră deja să se-ntoarcă în sala principală, cu gândurile îndreptate către plăcerile petrecerii ce-i aștepta.

— N-am convenit să cucerim toată Italia, spunea Rodrigo cu glas veninos.

— *Caro padre*, dacă sclipitorul tău căpitan-general spune c-o putem face, de ce nu te veselești așteptând să se întâmple?

— Riști să distrugi totul! Riști să dezechilibrezi balanța delicată de puteri pe care ne-am străduit atâta s-o menținem.

Cesare își răsfrânse buza inferioară.

— *Caro padre*, apreciez desigur tot ce ai făcut pentru mine, dar nu uita că eu comand armata acum, iar asta înseamnă că eu iau deciziile.

Făcu o pauză plină de subînțeles.

— Nu mai fi așa ursuz. Simte-te bine!

După aceea coborî de pe podium și ieși pe o ușă acoperită de o draperie, aflată în lateral. Rodrigo privi pentru o clipă după el, mormăi ceva în barbă și-l urmă.

„Fii țațoș cât mai poți, Cesare”, gândi Ezio, „fiindcă tot de mâna mea vei pieri. Deocamdată însă bancherul tău trebuie să plătească prețul asocierii cu tine”.

Afișând aerul unui invitat obișnuit, se îndreptă în direcția în care plecaseră oaspeții. În timpul discursului, sala principală fusese transformată – de-a lungul pereților fuseseră plasate paturi și divane sub baldachine grele, iar pardoseala fusese acoperită cu perne de damasc și covoare persane groase. Servitorii continuau să treacă printre oaspeți, aducând vin, însă aceștia deveniseră mai degrabă interesați unul de celălalt. Peste tot, femeile și bărbații își lepădau veșmintele, câte doi sau în grupuri de trei, patru ori mai mulți. Izul de sudoare sporea odată cu căldura.

Câteva femei și nu puțini bărbați, unii dintre cei care încă nu se angajaseră în plăceri și jocuri, îi aruncară lui Ezio ocheade, însă puțini îi dădură atenție pe când înainta la adăpostul coloanelor spre bancher, care acum își scosese *biretta*, magnifica *ferraiolo* și roba, dezvăluind un trup slăbănog în bluză albă și indispensabili de lână. El și fata stăteau pe jumătate întinși pe un divan cu baldachin situat într-un alcov, mai mult sau mai puțin ascunși de ochii celorlalți oaspeți. Asasinul se apropie.

— Îți place seara asta, draga mea? spunea bancherul, în timp ce degetele lui noduroase băjbâiau stângace după cheitorile rochiei ei.

— Da, *Eminenza*, teribil de mult. Sunt atâtea de văzut!

— Mă bucur atunci, fiindcă să știi că n-am precupețit nicio cheltuială.

Buzele umede ale bancherului îi atinseră gâtul. Bărbatul mușcă și supse, mutând mâna fetei mai jos.

— Îmi dau seama, răspuse ea.

Ochii curtezanei îi întâlneau pe ai lui Ezio peste umărul bancherului și-l avertizară să nu intervină deocamdată.

— Da, dulceață, lucrurile cele mai minunate din viață sunt cele care fac ca puterea să fie atât de plină de recompense. Dacă văd un fruct crescând într-un arbore, eu întind pur și simplu mâna și-l culeg. Nimeni nu mă poate opri.

— Ei, rosti fata, cred că depinde nițel și de proprietarul arborelui.

Bancherul râse croncănit.

— Cred că nu-nțelegi – *toți* arborii sunt ai mei.

— Nu și arborele meu, scumpule.

Bancherul se retrase puțin, iar când vorbi din nou, răceala i se strecurase în glas.

— Dimpotrivă, *tesora*, te-am văzut furând punga slujitorului meu. Cred că am câștigat o partidă gratuită în contul penitenței tale. Mai precis, o partidă gratuită care va dura toată noaptea.

— Gratuită?

Ezio spera că fata nu-și forța norocul. Aruncă o privire în încăpere. Puținele gărzi erau dispuse de jur-împrejur, la intervale de vreo cinci metri, dar niciuna nu se afla în apropiere. Știindu-se în avantaj, bancherul era în mod vădit sigur de sine. Poate puțin prea sigur.

— Asta am spus, replică bancherul și o undă de amenințare i se strecură în voce. Nu cumva ai o soră? zise el venindu-i o idee nouă.

— Nu, dar am o fiică.

Bancherul căzu pe gânduri.

— Trei sute de ducați?

— Șapte sute.

— Te lași greu, dar... fie! Este o plăcere să fac afaceri cu tine.

Capitolul 33

Pe măsură ce noaptea înainta, Ezio auzea tot felul de glasuri în jurul lui.

— Încă o dată!

— Nu, nu, mă doare!

— Nu, nu face asta. Nu-ți îngădui!

Acestora li se adăugau sunete de durere și de plăcere – durerea reală, plăcerea simulată.

Din păcate, bancherul nu părea să-și piardă energia și, fiindcă nu mai avea răbdare să dibuie cum se desfăcea rochia curtezanei, începu s-o sfâșie pur și simplu. Ea îl imploră pe Asasin din ochi să nu intervină. „Mă descurc”, părea să-i spună.

Ezio privi din nou prin sală. Unii slujitori și majoritatea gărzilor fuseseră ademeniți de oaspeți să se alăture orgiilor și observă câțiva oameni care mânuiau falusuri de lemn și fildeș și biciuști negre.

În curând...

— Vino-aici, draga mea, spuse bancherul și o împinse pe fată pe spate pe divan, unde, izbutind s-o încalceze, începu să se împingă în ea.

Apoi degetele îi cuprinsesă beregata și începu s-o stranguleze. Horcăind, fata se împotrivi, apoi leșină.

— Așa! Da! icni el și venele de pe gât i se umflară.

Degetele i se încheștară și mai puternic în jurul gâtului fetei.

— Ar trebui să-ți placă. În tot cazul, mie-mi place.

După încă un minut termină și se lăsă greoi peste corpul curtezanei, lunecând din cauza sudorii și gâfâind.

N-o ucisese; Ezio vedea pieptul fetei ridicându-se și coborând.

Bancherul se ridică încet, lăsând-o pe curtezană întinsă jumătate pe divan, jumătate pe jos.

Se adresează apoi pe un ton răstit celor doi servitori care continuaseră să-și vadă de treburi în apropiere.

— Descotorosiți-vă de ea!

Porni spre orgia principală, urmărit cu privirile de Ezio și de cei doi servitori. De îndată ce bancherul ajunsese la o distanță sigură și își găsi altă ocupație, servitorii o ridicară pe fată cu blândețe pe divan, așezară o carafă cu apă lângă ea și o acoperiră cu un pled mișos. Unul dintre ei îl zări pe Ezio, care duse un deget la buze, iar servitorul zâmbi și încuviință din cap. Cel puțin mai existau și lucruri bune în borta asta puturoasă de infern.

Asasinul îl urmări ca o umbră pe bancher, care-și trăsesese indispensabilii pe el și se plimba acum de la un grup la altul, murmurând aprecieri ca un cunoscător într-o galerie de artă.

— Ah, *bellissima*, spunea el la răstimpuri, oprindu-se să privească, după care se îndreptă către ușa ferecată cu fier de unde-și făcuse inițial apariția și ciocăni.

Îi deschise al doilea slujitor, care verificase probabil între timp noile conturi.

Ezio nu le dădu ocazia să mai închidă ușa în urma lor, ci sări înainte și-i îmbrânci pe amândoi înăuntru. Închise apoi ușa și se întoarse către ei. Slujitorul, un omuleț în cămașă, bolborosi ceva și căzu în genunchi, iar o pată întunecată i se lăți între picioare, după care leșină. Bancherul își îndreptă spinarea.

— Tu! exclamă el. *Assassino!* Dar acum s-a terminat.

Întinse brațul spre cordonul unui clopoțel, dar Ezio fu mai iute. Pumnalul secret țâșni și-i reteză degetele. Bancherul își prinse mâna rănită cu palma cealaltă, iar trei degete se rostogoliră pe podea.

— Înapoi! țipă el. Dacă mă omori, n-o să câștigi nimic. Cesare n-o să te lase în viață...

— Da?

Chipul celuilalt deveni viclean.

— Dacă-mi cruți viața...

Ezio zâmbi. Bancherul înțelese. Își strânse mai tare la piept mâna rănită.

— Ei, urmă el și lacrimi de durere și furie îi izvorâra din ochi, cel puțin mi-am trăit viața. Am văzut, am simțit și am gustat multe, și nu regret nimic. Nu regret nici un singur moment al vieții mele.

— Te-ai jucat cu fleacurile pe care le aduce puterea. Un bărbat cu adevărat puternic ar disprețui asemenea lucruri.

— Le-am dat oamenilor ce și-au dorit.

— Te amăgești singur.

— Scutește-mă.

— A sosit clipa să-ți plătești datoria, *Eminenza*. Plăcerea nemuncită se mistuie singură.

Bancherul căzu în genunchi, bolborosind rugăciuni pe care și le amintea doar pe jumătate.

Asasinul ridică pumnalul secret.

— *Requiescat in pace*, rosti el.

•

Când plecă, Ezio lăsă ușa deschisă. Orgia ajunsese la nivelul unor simple pipăieli somnoroase, fetide. Câțiva oaspeți sprijiniți de servitori vomitau, în timp ce alți doi servitori cărau un cadavru; în mod evident, fusese prea mult pentru inima cuiva. Nu mai rămăsese nimeni de pază.

— Am terminat, rosti un glas dinapoia lui Ezio.

Se întoarse și o văzu pe Claudia. Vreo zece fete se desprinseseră din mulțimea de oameni ce viermuia în sală. Printre ele, îmbrăcată acum și părând răvășită, dar altfel sănătoasă, se afla și cea pe care bancherul o maltratase cu atâta cruzime. Servitorii care o ajutaseră stăteau lângă ea. Alți recruți.

— Pleacă de aici, îi spuse Claudia fratelui ei. O să recuperăm noi banii. Cu dobândă.

— Poți...?

— Măcar de data asta, ai încredere în mine.

Capitolul 34

Deși se simțea neliniștit că-și lăsase sora să încheie misiunea din *palazzo*, Ezio recunoscă în sinea lui că, la urma urmelor, el însuși o rugase să facă asta. Multe atârnavă de rezultatul de acolo, dar era mai bine să facă așa cum spusese Claudia și să aibă încredere în ea.

Era frig în zorii noii zile și își trase gluga pe cap când trecu pe lângă soldații care moțâiau în fața reședinței bancherului. Torțele se consumaseră și *palazzo*-ul, care nu mai era sclipitor luminat dinăuntru, părea vechi, cenușiu și mohorât. Asasinul se gândi o clipă să meargă în căutarea lui Rodrigo, pe care nu-l mai

văzuse de când părăsise mânios podiumul după discursul fiului său – în mod evident, Cesare alesese să nu participe la orgie –, apoi abandonă ideea. N-avea cum să atace Vaticanul de unul singur și se simțea obosit.

Reveni la insula Tiberina ca să se spele și să se schimbe, dar nu zăbovi mult acolo. Trebuia să afle, cât mai iute cu putință, cum se descurcase Claudia; abia atunci putea să se destindă cu adevărat.

Soarele apărea deasupra orizontului, poleind cu aur acoperișurile Romei, când Ezio le traversă în direcția lupanarului *Rosa in Fiore*. De la înălțime, văzu o mulțime de patrule Borgia care alergau prin oraș într-o stare de agitație și surescitare evidentă, însă bordelul era bine ascuns, iar adresa lui era un secret respectat de clienți – cu certitudine, nu doreau să răspundă înaintea lui Cesare dacă acesta ar fi aflat de stabiliment –, așa că Ezio nu fu surprins când nu văzu uniforme Borgia în preajma lui. Coborî pe o stradă din apropiere și se îndreptă, străduindu-se să nu se grăbească, către bordel.

Pe măsură ce se apropia, se simțea însă tot mai încordat. În fața clădirii se zăreau semne că acolo se dăduse o luptă și caldarâmul era pătat de sânge. Își trase sabia din teacă și, cu inima bătând să-i spargă pieptul, intră pe ușa întredeschisă.

Mobilierul din hol fusese răsturnat și peste tot domnea haosul. Vaze sparte zăceau pe jos, iar tablourile – ilustrări savuroase ale unora dintre cele mai picante episoade din Boccaccio atârnavu strâmbe pe pereți. Și asta nu era tot. Trupurile a trei gărzii Borgia zăceau moarte imediat după intrare și tot locul era împrôscat cu sânge. Ezio înaintă precaut și în fața lui apăru o curtezană, chiar cea care fusese maltratată de bancher. Straietele și mâinile îi erau însângerate, dar ochii îi scânteiau.

— Slavă cerului că ai venit!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, gândindu-se imediat la mama și la sora lui.

— Am plecat fără probleme de acolo, dar probabil că gărzile Borgia ne-au urmărit...

— Ce s-a-ntâmplat?!

— Au încercat să ne prindă înăuntru și să ne atace.

— Unde-s Claudia și Maria?

Fata plângea acum.

— Urmează-mă.

O luă înainte, în direcția curții interioare a bordelului. Ezio o urmă, la fel de neliniștit, totuși observă că fata nu era înarmată și, în ciuda tulburării ei, îl conducea fără teamă. Ce fel de masacu...? Oare gărzile le uciseseră pe toate cu excepția ei – ea cum scăpase? – și plecaseră luând și banii?

Fata împinse ușa care ducea în grădină; când aceasta se deschise, Asasinului i se înfățișă o imagine teribilă, deși nu cea la care se așteptase.

Peste tot zăceau soldați Borgia morți, iar cei vii erau grav răniți sau pe moarte. În mijlocul lor, lângă fântână, se afla Claudia, cu rochia îmbibată de sânge, cu un stilet într-o mână și un pumnal în cealaltă. Majoritatea fetelor pe care Ezio le văzuse în *palazzo* se aflau în apropierea ei, înarmate la fel. Într-o parte, Maria era protejată de trei curtezane, iar în spatele ei, stivuite lângă perete, se vedeau nu mai puțin de șapte casete metalice identice cu cea pe care Ezio o adusese bancherului.

Claudia era în continuare încordată, ca și celelalte femei, așteptându-se probabil la altă rundă de atacuri.

— Ezio! exclamă ea.

— Da, răspunse bărbatul fără să-și ia privirea de la măcelul din jur.

— Cum ai ajuns aici?

— Am traversat acoperișurile, de la insula Tiberina.

— Ai mai văzut și alți soldați Borgia?

— Mulți, dar toți alergau în cerc ca niște găini bete. Niciunul prin apropiere.

Sora lui se destinse puțin.

— E bine. Atunci ar trebui să facem curățenie pe stradă și să zăvorâm ușa.

După aceea să vedem cum scăpăm de mizeria asta.

— Ați... pierdut pe cineva?

— Două fete – Lucia și Agnella. Le-am întins deja pe paturile lor. Au murit vitejește.

Claudia nici măcar nu tremura.

— Tu ești bine? întrebă Ezio șovăitor.

— Perfect, încuviință ea netulburată. Vom avea însă nevoie de ajutor ca să scăpăm de leșurile astea. Poți să mobilizezi niște recruți de-ai tăi să ne ajute? I-am lăsat pe noii noștri prieteni, servitorii, la *palazzo*, ca să trimită în direcția greșită pe cei care vor pune întrebări.

— A supraviețuit cineva din patrula asta?

Sora lui se încruntă. Încă nu coborâse armele pe care le ținea strâns în mâini.

— Niciunul. Vestea nu va ajunge la urechile lui Cesare.

Ezio rămase tăcut pentru un moment. Nu se auzea absolut nimic, în afara susurului fântânii și a cântecelor păsărilor dimineții.

— Când s-a întâmplat?

Claudia surâse scurt.

— Tocmai ai ratat finalul.

— Prezența mea nu era necesară, zâmbi Ezio la rândul lui. Am o soră care știe să mânuiască pumnalul.

— Și sunt gata s-o fac din nou.

— Vorbești ca o adevărată Auditore. Îmi cer iertare.

— Trebuia să mă pui la încercare.

— Doream să te protejez.

— După cum vezi, pot avea și singură grijă de mine.

— Într-adevăr.

Claudia coborî armele și făcu un gest spre sipetele cu comori.

— Crezi că dobânda asta îți ajunge?

— Văd că poți juca mai bine decât mine și sunt copleșit de admirație.

— Perfect.

Iar după aceea făcură ce doriseră să facă în ultimele cinci minute și se aruncară unul în brațele celuilalt.

— Minunat, rosti Maria și li se alătură. Mă bucur să văd că v-ați băgat mințile-n cap în cele din urmă.

Capitolul 35

— Ezio!

Bărbatul nu se așteptase să audă atât de curând glasul familiar. De fapt, o părțică pesimistă din el nu se așteptase să-l mai audă vreodată. Fusesse totuși încântat să primească biletul care-l aștepta pe insula Tiberina și-i propunea această întâlnire, pe care urma s-o aibă în drum spre Vulpoiul adormit, sediul Ghildei Hoților din Roma.

Se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni. Străzile erau pustii, lipsite până și de uniformele Borgia, pentru că se afla deja într-un cartier aflat sub controlul Vulpilor.

— Leonardo?

— Aici! se auzi dinspre firida întunecată a unei uși.

Ezio porni într-acolo și Leonardo îl trase iute în întuneric.

— Ai fost urmărit?

— Nu.

— Slavă Domnului! Muream de frică.

— Ai fost...?

— Nu. Prietenul meu, *Messer Salai*, îmi păzește spatele. Am destulă încredere să-mi las viața în mâinile lui.

— Prietenul tău?

— Suntem foarte apropiați.

— Ai grijă, Leo, ai o slăbiciune față de bărbații tineri și asta poate fi o fisură a platoșei tale.

— Poate că am slăbiciuni, dar nu sunt naiv. Haide, vino!

După ce se uită într-o parte și în cealaltă a străzii, Leonardo îl trase pe Ezio din cadrul ușii. După câțiva metri, coti brusc pe o ulicioară care șerpuia printre clădiri fără ferestre și ziduri fără însemne distinctive cale de două sute de metri,

când apăru o răspântie din care se desprindeau alte trei ulicioare. Leonardo porni pe cea din stânga și se opri destul de repede în fața unei uși scunde și înguste, vopsite în verde-închis. O descuie și se strecurară amândoi prin ea. Ezio se pomeni într-o sală mare și boltită. Lumina naturală scălda interiorul prin intermediul ferestrelor aflate sus în pereți, și peste tot se vedeau mese așezate pe capre din lemn, ticsite cu tot soiul de obiecte: schelete de animale, cărți prăfuite, hărți, rare și prețioase ca toate hărțile – colecția Frăției Asasinilor din Monteriggioni fusese neprețuită, însă membrii familiei Borgia, în ignoranța lor, distruseră camera hărților cu canonadele lor, așa că n-o putuseră utiliza –, creioane, tocure, pensule, vopsele, teancuri de hârtii și desene prinse pe pereți... Pe scurt, dezordinea tipică, familiară și cumva confortabilă a atelierelor lui Leonardo, indiferent de locurile unde le văzuse Ezio.

— Țsta-i atelierul meu personal, zise Leonardo mândru. Cât mai departe cu putință de cel oficial din vecinătatea castelului Sant'Angelo. Nimeni nu intră aici în afară de mine. Și de Salai, bineînțeles.

— Nu ești ținut sub observație de familia Borgia?

— Au făcut-o pentru un timp, dar mă pricep la lingușeli atunci când am de câștigat de pe urma lor și au înghițit nada. Am închiriat locul ăsta de la cardinalul de San Pietro în Vincoli. Știe să păstreze secretele și nu se numără printre prietenii familiei Borgia.

— Nu-i nimic rău în a-ți lua mici asigurări pentru viitor.

— Nimic nu-ți scapă, prietene! Să revenim la afacerile noastre. Nu știu dacă am ce să-ți ofer... ar trebui să fie o sticlă de vin pe aici, pe undeva.

— Nu-i nevoie, nu-ți face griji. Spune-mi de ce ai vrut să ne-nțlnim.

Leonardo se apropie de o masă din dreapta încăperii, scotoci dedesubt și trase afară o lădiță lungă din lemn, învelită în piele, pe care o așeză pe tăblie.

— Poftim, spuse el, și o deschise, fluturând expansiv din mână.

Interiorul lădiței era capitonat cu catifea purpurie – „Ideea lui Salai, fie el binecuvântat!” explică Leonardo – și conținea copii perfecte ale armelor Codex pierdute de Asasin: apărătoarea pentru protejarea antebrațului stâng, micul pistol retractabil, pumnalul dublu și pumnalul cu otravă.

— Apărătoarea a reprezentat problema cea mai mare, continuă Leonardo. A fost foarte greu să găsesc un metal pe potriva celui original, care era extraordinar. Din câte mi-ai povestit despre accidentul în care ai pierdut originalele, s-ar putea să nu fi fost distrusă. Dacă ai putea-o recupera...

— Dacă n-a fost distrusă, atunci este îngropată sub tone de dărâmături, răspunde Ezio. Ar putea la fel de bine să fie pe fundul mării.

Își trase apărătoarea pe braț. O simțea puțin mai grea decât pe prima, însă părea că-i va fi de ajutor.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, adăugă el.

— E foarte simplu, replică Leonardo. Cu bani! Dar asta nu-i tot.

Căută din nou sub masă și scoase altă lădiță, mai mare decât prima.

— Astea însă sunt noi și-ți pot fi de folos în anumite situații.

Deschise capacul și dezvălui o arbaletă ușoară cu un set de săgeți scurte și o mănușă din zale, acoperită cu piele.

— Săgețile sunt otrăvite, adăugă el, așa că să nu le atingi niciodată vârfurile cu mâinile goale. Dacă le poți recupera din... ăăă, țintele tale, vei constata că pot fi refolosite de aproape zece sau douăsprezece ori.

— Și mănușa?

Leonardo surâse.

— Țin să-ți spun că sunt destul de mândru de ea. Te va ajuta să te cațeri cu ușurință pe orice suprafață. Vei fi aproape la fel de eficient ca o șopârlă.

Leonardo făcu o pauză și se încruntă.

— De fapt, n-am testat-o pe sticlă, totuși mă-ndoiesc că vei întâlni vreo suprafață *atât* de netedă. Arbaleta este una obișnuită, doar că-i mult mai mică și mai ușoară, adăugă el după o altă clipă de tăcere. Este la fel de puternică precum cele masive și grele, care sunt acum depășite de armele mele de foc cu rotiță – îmi cer iertare! – , și, desigur, scoate sunete aproape imperceptibile față de o armă de foc.

— Nu le pot lua cu mine acum.

— Nicio problemă, zise Leonardo ridicând din umeri. Ți le aducem noi. Pe insula Tiberina?

Ezio căzu pe gânduri.

— Nu. Trimite-le la bordelul *Rosa in Fiore* din *none* Montium et Biberatice, lângă forumul vechi cu coloana.

— O să-l găsim.

— Lasă-le acolo surorii mele Claudia. Îmi dai voie?

Ezio luă o hârtie și scrise ceva pe ea.

— Dă-i asta. Ți-am desenat și ruta, fiindcă-i mai greu de găsit. Ți voi trimite banii cât mai repede posibil.

— Cinci mii de ducați.

— *Cât?*

— Nu sunt niște lucruri tocmai ieftine.

Ezio țuguie buzele.

— Bine.

Luă înapoi hârtia și mai adăugă un rând.

— Am obținut recent niște fonduri noi și... neașteptate. Sora mea te va plăti. Și încă ceva, Leo, am încredere în tine că nu vei sufla nimănui vreun cuvânt despre asta.

— Nici lui Salai?

— Doar dacă-i neapărată nevoie. Însă dacă adresa bordelului este descoperită de Borgia, îl voi ucide pe Salai, apoi te voi ucide și pe tine, prietene.

Leonardo zâmbi.

— Știu că trăim timpuri foarte tulburi, dragul meu, dar când ți-am înșelat eu vreodată așteptările?

Mulțumit, Ezio se despărți de prietenul lui și-și continuă drumul spre Vulpoiul adormit. Întârziase, totuși întâlnirea cu Leonardo meritase din plin.

Trecu prin curtea hanului, încântat să vadă că afacerea părea în continuare prosperă, și era pe punctul de a-și spune numele celor doi hoți care străjuiau ușa pe care era scris *Uffizi*, când Vulpea apăru parcă din senin... ceva la care se pricepea foarte bine.

— *Buongiorno*, Ezio!

— *Ciao*, Gilberto!

— Mă bucur c-ai venit. Ia spune, ce dorești?

— Haide să stăm într-un loc liniștit.

— În *Uffizi*?

— Nu, mai bine să stăm aici. Ceea ce vreau să-ți spun e doar pentru urechile tale.

— Asta-i bine, fiindcă și eu am să-ți spun ceva care trebuie să rămână numai între noi... cel puțin deocamdată.

Se așezară la o masă din cârciuma altfel pustie dinăuntrul hanului, departe de cartofori și băutori.

— Ar fi timpul să-l vizităm pe Pietro, amantul Lucreziei, spuse Ezio.

— Perfect. Am pus deja oameni să-i dea de urmă.

— *Molto bene*, totuși un actor așa faimos n-ar trebui să fie tocmai greu de găsit.

Vulpea clătină din cap.

— Este îndeajuns de faimos ca să aibă propria lui escortă. În plus, credem că-i posibil să se fi ascuns, fiindcă se teme de Cesare.

— Asta pare mai logic. Perfect, faceți cum credeți că-i mai bine. Spune-mi acum care-i problema ta.

Vulpea șovăi câteva clipe, apoi rosti:

— Este ceva mai delicat...

— Ce anume?

— Cineva l-a avertizat pe Rodrigo să se țină departe de castelul Sant' Angelo.

— Și crezi că acel „cineva” este... Machiavelli?

Vulpea tăcu.

— Ai dovezi?

— Nu, dar...

— Gilberto, știi că Machiavelli te neliniștește, totuși suspiciunile nu trebuie să ne dezbine.

În clipa aceea ușa se deschise, lovindu-se de perete, și un hoț rănit se împletici înăuntru.

— Vești proaste! răcni el. Familia Borgia știe de iscoadele noastre!

— Cine le-a spus? tună Vulpea ridicându-se de la masă.

— *Maestro* Machiavelli s-a interesat azi, ceva mai devreme, de căutărilor noastre în privința actorului Pietro.

Vulpea își încleștă pumnul.

— Ezio? rosti el încetișor.

— Au pus mâna pe patru dintre oamenii noștri, continuă hoțul. Eu am scăpat printr-un noroc.

— Unde?

— Nu departe de-aici, lângă Santa Maria dell'Orto.

— Să mergem! strigă Vulpea spre Ezio.

În câteva minute, oamenii Vulpii pregătiră doi cai și Asasinii ieșiră în galop din grajdul de la Vulpoiul adormit.

— Tot nu pot crede că Machiavelli ne trădează, insistă Ezio pe drum.

— A păstrat tăcerea pentru o vreme, ca să ne adoarmă bănuielile, replică Vulpea. Privește însă faptele: mai întâi atacul asupra lui Monteriggioni, apoi cele întâmplare în castelul Sant'Angelo, iar acum asta. În toate cazurile, el este sursa din umbră.

— Haide acum să ne grăbim! Să-i dăm bătaie cât putem! Poate că ajungem la timp să-i salvăm.

Galopară nebunește pe străduțele înguste, strunind caii și dând pinteni, străduindu-se să nu lovească oameni ori să răstoarne tarabe în goana lor. Deopotrivă oameni și găini se împrăștiu în toate părțile dinaintea lor, iar când soldații Borgia încercară să le blocheze calea ridicând halebardele, îi doborâra pur și simplu.

În doar șapte minute ajunseră în locul indicat de hoțul rănit și văzură că gărzile Borgia se pregăteau să-i îmbarce pe cei patru hoți captivi într-o căruță acoperită, lovindu-i cu mânerele spadelor și aruncându-le cuvinte de batjocură. În clipa următoare, Ezio și Vulpea se năpustiră asupra lor ca Furiile răzbunătoare.

Călare, cu săbiile trase din teci, își croiră drum cu abilitate printre soldați, îndepărtându-i de prizonieri și împrăștiindu-i prin piața din fața bisericii. Strângând ferm sabia în mâna dreaptă, Vulpea dădu drumul hățurilor din mâna stângă și, îndemnând armăsarul cu genunchii, îl îndreptă către căruță, îi smulse biciul vizitiului și plesni cu putere caii înhămați. Aceștia se cabrară și nechezară, apoi o luară la goană, pe când vizitiul se străduia zadarnic să-i strunească. Aruncând biciul cât colo, Vulpea înșfăcă din nou hățurile înainte de a cădea și-și întoarse calul pentru a i se alătura lui Ezio. Acesta era înconjurat de cinci soldați care-i împungeau cu halebardele pieptul și crupa calului. Vulpea îi atacă și-i oferii

răgazul să scape din încercuire și să spintece abdomenul inamicului aflat în imediata apropiere. Rotindu-și apoi armăsarul în cerc strâns, șfichiui din nou cu sabia și reteză capul unei gârzi. Între timp Vulpea îl ucisese pe ultimul soldat; restul fie fugiseră, fie zăceau răniți.

— Fugiți, nemernicilor! răcni Vulpea către oamenii lui. Înapoi la bază! Imediat! Ne vedem acolo!

Cei patru hoți își venură în fire și se năpustiră pe strada principală care pornea din piață, strecurându-se printre spectatorii care se strânseseră să caște gura la luptă. Ezio și Vulpea porniră călare după ei, având grijă ca toți să ajungă întregi la destinație.

Intrară în Vulpoiul adormit printr-o ușă laterală secretă și se adunară toți în cârciumă, pe a cărei ușă apăruse acum o plăcuță pe care scria „Închis”. Vulpea porunci să se aducă bere pentru oamenii lui. Începu să le pună întrebări înainte ca băutura să sosească.

— Ce-ați aflat?

— Șefu’, au plănuț să-l omoare pe actor în seara asta. Cesare își trimite „călăul” să se ocupe de el.

— Cine-i ăsta? interveni Ezio.

— L-ai văzut, îi răspunse Vulpea. Micheletto Corella. Nu poți să uiți un chip ca al lui.

Ezio își aminti de bărbatul pe care-l văzuse în dreapta lui Cesare la Monteriggioni și apoi în curtea grajdurilor din castelul Sant’Angelo. Avea într-adevăr un chip crud și aspru, care părea mai bătrân față de anii lui, cu cicatrice hidoase în preajma gurii, ce lăsaus senzația că rânjea permanent, sardonice. Micheletto Corella. Pe numele lui adevărat, *Miguel* de Corella. Corella... oare regiunea aceea din Navarra, care producea vinuri atât de bune, îl produsese și pe torționarul și ucigașul acesta?

— Poate omorî un om în o sută cincizeci de feluri diferite, spunea Vulpea, dar metoda lui preferată este strangularea. Este cu siguranță ucigașul cel mai desăvârșit din Roma. Nu-i scapă nimeni.

— Să sperăm că-n seara asta va fi prima dată când îi va scăpa, zise Ezio.

— Unde? își întrebă Vulpea hoții. Știți locul?

— Pietro va juca într-o piesă religioasă. A repetat până acum într-un loc ținut secret.

— Probabil că-i speriat. Și?

— Joacă rolul lui Cristos.

Un hoț chicoti și Vulpea îl fulgeră din priviri.

— Va fi legat pe o cruce, zise cel care vorbise, iar Micheletto se va apropia de el ca legionar roman pentru a-l împunge în coaste cu lancea... numai că lancea va fi ascuțită.

— Știți unde-i Pietro?

Hoțul clătină din cap.

— Nu, n-am reușit să aflăm. Știm însă că Micheletto va aștepta la vechile Terme ale împăratului Traian.

— *Terme di Traiano?*

— Da. Credem că are de gând să-și deghizeze oamenii în costume și să facă astfel încât asasinarea să pară un accident.

— Unde se va juca piesa?

— Nu știm, totuși nu poate fi departe de locul unde își va aștepta oamenii.

— Voi merge acolo și-l voi urmări, decise Ezio. El mă va conduce la amantul Lucreziei.

— Altceva? îi întrebă Vulpea pe oamenii lui.

Ei clătinară din capete. Un servitor sosi cu o tavă plină cu bere, pâine și *salami*, asupra cărora hoții se repeziră recunoscători. Vulpea îl trase pe Ezio deoparte.

— Îmi pare rău, dar sunt convins că Machiavelli ne-a trădat.

Ridică o mână, oprindu-l pe celălalt să-i dea replica.

— Indiferent ce mi-ai spune, nu mă va convinge că nu-i așa. Știu că amândoi vrem să-l negăm, dar adevărul este clar. În opinia mea, ar trebui să... facem ce trebuie făcut. Iar dacă n-o faci tu, atunci o voi face eu, adăugă el după câteva clipe de tăcere.

— Am înțeles.

— Încă ceva. Dumnezeu știe că sunt loial, dar trebuie să am grijă și de oamenii mei. Până nu se rezolvă situația asta, nu-i mai expun la riscuri inutile.

— Gilberto, tu ai prioritățile tale, iar eu le am pe ale mele.

Ezio plecă pentru a se pregăti de acțiunea din cursul serii. Împrumută un cal de la Vulpe și se duse drept *la Rosa in Fiore*, unde îl întâmpină Claudia.

— Ai primit un pachet, îl anunță ea.

— Deja?

— Doi bărbați, amândoi foarte fercheși. Unul tânăr și cu priviri cam lunecoase, dar arătos, deși mai degrabă feminin. Celălalt, în jur de cincizeci de ani – oricum, mai bătrân decât tine. Bineînțeles că mi l-am reamintit – vechiul tău prieten Leonardo –, dar el a fost destul de protocolar. Mi-a dat biletul ăsta și l-am plătit.

— S-a mișcat foarte repede.

Claudia zâmbi.

— A zis că e de părere că ai aprecia o livrare *rapidă*.

Ezio îi întoarse zâmbetul. Ar fi fost minunat ca la confruntarea de diseară – bănuia că oamenii lui Micheletto erau antrenați la standarde foarte ridicate – să dispună de câteva dintre vechile lui prietene, armele Codex. Avea de asemenea nevoie și de sprijin, dar, din cuvintele Vulpii, știa că nu se putea bizui pe un contingent de hoți.

Gândurile îi reveniră la recruții lui. Era timpul să-i pună pe câțiva în situații reale de luptă.

Capitolul 36

Fără ca Ezio s-o fi știut, *Messer Corella* mai avea o misiune de îndeplinit pentru stăpânul lui înainte de principalul eveniment al serii. Era însă destul de devreme.

Micheletto stătea pe un doc pustiu de pe malul Tibrului. Câteva barje și două corăbii erau ancorate în apropiere și se legănau lin. Pânzele lor murdare unduiau ușor în bătaia vântului. Un grup de soldați purtând însemnele lui Cesare veneau spre el, pe jumătate îmbrâncind, pe jumătate târând un bărbat legat la ochi. În fruntea lor se afla chiar Cesare.

Deloc surprins, Micheletto îl recunoscu pe bărbatul legat la ochi: Francesco Troche.

— Te rog, scâncea Francesco, n-am făcut nimic...

— Dragul meu, zise Cesare, faptele sunt clare. I-ai povestit fratelui tău despre planurile mele din Romagna, iar el l-a contactat pe ambasadorul venețian.

— A fost un accident. Sunt slujitorul și aliatul tău.

— Îmi ceri să nu-ți iau în seamă faptele și să mă bizui pe simpla ta prietenie?

— Te... te rog, nu cer nimic!

— Dragul meu, pentru a unifica Italia, trebuie să dețin controlul asupra tuturor instituțiilor. Știi bine că noi slujim o organizație mai înaltă – Ordinul Templierilor –, al cărei conducător sunt eu acum.

— Credeam că tatăl tău...

— Iar dacă Biserica nu se aliniază, continuă Cesare ferm, o voi elimina complet.

— Dar tu știi bine că eu lucrez pentru tine, nu pentru Papă.

— Așa să fie? În clipa asta există un singur fel în care pot fi absolut sigur în privința ta.

— Doar nu vrei să mă ucizi tocmai pe mine, prietenul tău cel mai loial?

Cesare zâmbi larg.

— Bineînțeles că nu.

Pocni din degete. Fără zgomot, Micheletto se apropie de Francesco prin spate.

— Mă lași... mă lași să plec?

Ușurarea se revărsă în glasul lui Troche.

— Mulțumesc, Cesare! Îți mulțumesc din toată inima. Nu vei regreta...

Cuvintele i se opriră însă brusc, când Micheletto, ținând în mâini un șnur subțire, se aplecă înainte și i-l strânse în jurul gâtului. Cesare privi o clipă, dar

chiar înainte ca Francesco să moară, se întoarse către comandantul gărzii și-l întrebă:

— Ai pregătit costumele pentru piesă?

— Da, *signore!*

— Să i le dai lui Micheletto după ce termină.

— Da, *signore!*

— Lucrezia este a mea și numai a mea. Nu mi-am dat seama că e atât de importantă pentru mine, dar când am primit mesajul acela în Urbino, chiar de la unul dintre oamenii ei, că nemernicul ăla de actoraș a pus labelle pe ea, că i-au curs balele peste ea, m-am întors imediat. Poți înțelege o pasiune ca asta, căpitane?

— Da, *signore!*

— Ești un prost. Ai terminat, Micheletto?

— *Messere*, omul este mort.

— Îngreunați-l atunci cu niște pietre și aruncați-l în Tibru.

— Mă supun, *Cesare*.

Comandantul gărzii dăduse deja ordine oamenilor lui și patru soldați plecaseră să aducă două coșuri mari din nuiete de răchită. Tocmai veneau cu ele.

— Aici sunt costumele pentru oamenii tăi. Vreau să-ți iei măsuri duble de siguranță că treaba va fi bine făcută.

— Așa va fi, *Messere*.

Cesare plecă, lăsându-și călăul să se ocupe de aranjamentele necesare. Micheletto le făcu semn oamenilor să-l urmeze și porni spre Termele lui Traian.

•

Ezio și grupul lui de recruți se aflau deja acolo, ascunși la adăpostul unui portic năruit. Văzuse mai mulți bărbați înveșmântați în negru, care sosiseră de ceva vreme și-i urmărea cu atenție când sosi Micheletto. Gărzile lui Cesare lăsară coșurile cu costume și Micheletto le făcu semn să plece. Se lăsa înserarea și Ezio își atenționă recruții să fie pregătiți. Își prinsese apărătoarea de antebrațul stâng, iar pumnalul cu otravă de cel drept.

Oamenii lui Micheletto formară un șir și se apropiară pe rând de conducătorul lor, care le înmâna câte un costum – uniforme asemănătoare celor purtate de legionarii romani pe timpul lui Cristos. Ezio văzu că Micheletto purta uniformă de centurion.

În timp ce bărbații se retrăgeau să-și schimbe veșmintele, Ezio aștepta pregătit. Pumnalul cu otravă meșteșugit de Leonardo fulgeră silențios și bandiții luați prin surprindere se prăbușiră fără murmur. După aceea, recruții lui îmbrăcară costumele de teatru și ascunseră cadavrele.

Absorbit de ce avea de făcut, Micheletto nu-și dădu seama, după ce toți se deghizaseră, că oamenii pe care-i conducea nu mai erau de fapt ai lui. Porni în fruntea lor spre Colosseum, urmați îndeaproape de Ezio.

O scenă fusese ridicată în ruinele vechiului amfiteatru roman, unde, încă de pe vremea împăratului Titus, gladiatorii se luptaseră între ei până la moarte, *bestiarii* uciseseră zeci de mii de animale sălbatice, iar creștinii fuseseră azvârliți leilor. Locul era întunecos, dar întunericul era cumva împrăștiat de sutele de făclii pâlpâitoare ce iluminau scena, în timp ce spectatorii înșiruți pe băncile de lemn dintr-o tribună urmăreau absorbiți o piesă despre Patimile Mântuitorului.

— Îl caut pe Pietro Benintendi, îi spuse Micheletto portarului și-i arătă un mandat.

— Este pe scenă, *signore*, răspuse portarul, dar unul dintre oamenii mei vă va conduce într-un loc unde-l puteți aștepta.

Micheletto se întoarse către „camarazii” lui.

— Nu uitați, zise el, voi purta mantia asta neagră cu stea albă pe umăr. Acoperiți-mi spatele și așteptați să primiți semnalul, ordinul lui Pilat din Pont adresat centurionului.

„Trebuie s-ajung la Pietro înaintea lui”, gândi Ezio strecurându-se printre ultimii oameni din grup ce-și urmau conducătorul în Colosseum.

Pe scenă fuseseră înălțate trei cruci și Asasinul privea cum recruții se amplasau potrivit ordinelor lui Micheletto, care aștepta în culise.

Piesa se apropia de apogeu.

— Doamne, Dumnezeu meu, pentru ce m-ai părăsit? strigă Pietro de pe cruce.

— Ha, rosti unul dintre actorii care-i jucau pe farisei, pe Ilie îl strigă, să vină să-l mântuiască!

Un altul, îmbrăcat în legionar roman, înmuie un burete în oțet și-l înfipse în vârful lăncii sale.

— Ia să vedem dacă Ilie cutează să vină sau nu.

— Mi-e sete, ah, mi-e sete! strigă Pietro.

Soldatul ridică buretele spre buzele lui.

— Da, „să nu bei” grăiește Moise, spuse alt fariseu.

Pietro ridică fruntea.

— Dumnezeule atotputernic, declamă el, voia Ta o voi împlini totdeauna. Îmi încredințez duhul meu Ție, primește-l, Doamne, în mâinile Tale.

Pietro suspină adânc.

— *Consummatum est!*

Bărbia îi căzu în piept. Cristos „murise”.

După replica aceea, Micheletto intră pe scenă, cu uniforma de centurion sclipind sub mantia neagră. Privindu-l, Ezio se întrebă ce se întâmplase cu actorul care-l jucase de fapt pe centurion și bănuie că avusese o soartă similară cu a majorității victimelor ucigașului.

— Oameni buni, recită Micheletto plin de îndrăzneală, vă spun vouă că acesta a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic. Știu că așa trebuie să fi

fost. Iar după strigătul lui știu că el a-implinit profeția și divinitatea s-a întrupat în el!

— Centurionule, zise actorul care-l interpreta pe Caiafa, Dumnezeu mi-e martor de negliobia spuselor tale. Tu nu-nțelegi! Vom vedea ce vei zice când din inimă-i va curge sânge. Longinus, ia lancea asta!

Întinse o lance din lemn actorului care-l juca pe legionarul roman Longinus, un bărbat voinic, cu favoriți stufoși, „În mod clar un preferat al spectatorilor”, gândi Ezio, „și un rival pe viață și pe moarte al lui Pietro”.

— Ia lancea asta și ascultă cu luare-aminte, spuse alt fariseu. Trebuie să-mpingi coasta lui Iisus Nazarineanul, ca să știm că a murit cu-adevărat.

— Voi face precum îmi cereți, declamă Longinus, dar asupra capetelor voastre s-atârne fapta asta. Oricare-i vor fi urmările, eu mă spăl pe mâini de ea.

După aceea, cu gesturi largi, se prefăcu că-l împunge pe Iisus cu lancea din recuzită, iar când sângele și apa țâșniră din punga ascunsă în pânza din jurul coapselor lui Pietro, Longinus începu să-și țină marele discurs. Ezio zărea sclipirea din ochii „mortului” Iisus, fiindcă Pietro își urmărea rivalul cu invidie.

— Părinte atotputernic din Ceruri, te zăresc pe Tine acolo. Azvârle apă pe mâinile mele și pe lancea mea și spală-mi mie ochii, ca să te pot vedea mai bine.

Longinus făcu o pauză de efect.

— Vai mie, căci durerea și păcatul s-au abătut asupra mea! Ce faptă săvârșit-am oare? Cred c-am ucis un om, asta pot spune, dar nu știu ce fel de om a fost el. Doamne Dumnezeule, implor mila Ta, fiindcă trupul meu bicisnic, iar nu sufletul, mi-a călăuzit brațul.

După ce făcu altă pauză, pentru a îngădui să fie aplaudat, continuă:

— Stăpâne Iisuse, multe am auzit vorbindu-se despre tine – că ai tămăduit, prin mare mila ta, atât bolnavii, cât și orbii. Și fie numele tău binecuvântat! – tu m-ai tămăduit azi de propria mea orbire, de orbirea spiritului. De aceea, Doamne, discipolul tău voi fi. Iar în trei zile, tu te vei ridica din nou ca să ne călăuzești și să ne judeci pe toți.

Actorul care-l juca pe Iosif din Arimateea, evreul bogat care-și donase cripta – construită deja – pentru înmormântarea lui Cristos, luă apoi cuvântul:

— Doamne Dumnezeule, ce inimă ai avut pentru a le îngădui să-l omoare pe omul acesta pe care-l văd aici mort și legat de o cruce, un om care n-a păcătuit nicicând? Căci cu siguranță, el este adevăratul Fiul Domnului. Și de aceea în mormântul care a fost clădit pentru mine va trebui trupul lui să se odihnească, fiindcă el este regele preaferiților!

Nicodim, membru în sinedriu ca și Iosif, și adept al lui Iisus, vorbi și el:

— Iosif, cu siguranță spun eu că acesta este Fiul Domnului Dumnezeu cel Atotputernic. Să cerem trupul său lui Pilat din Pont și atunci va fi înmormântat așa cum se cuvine. Iar eu te voi ajuta cu credință întru aceasta.

Iosif se întoarse către actorul care-l juca pe Pilat din Pont și spuse:

— Pilat, îți cer să-mi acorzi o favoare specială de vei vrea. Profetul care-a murit azi... îngăduie-mi să-i iau trupul.

Pe când Micheletto se plasa în imediata vecinătate a crucii aflate în centru, Ezio se furișă în culise. Scotoci iute printr-un cufăr cu costume și găsi o robă de fariseu pe care o îmbrăcă. Intră apoi pe scenă, venind din culise prin partea stângă, astfel că ajunse exact în spatele lui Micheletto, fără să fi fost observat de cineva sau ca acțiunea de pe scenă să se fi oprit.

— Iosif, dacă Iisus Nazarineanul este cu-adevărat mort, așa cum centurionul trebuie să confirme, atunci nu te voi opri să iei trupul.

Pilat se întoarse după aceea către Micheletto și zise:

— Centurionule, este Iisus mort?

— Da, *ser* guvernator, spuse sec Micheletto și Ezio îl zări scoțând un stilet de sub mantie.

Asasinul își înlocuise pumnalul cu otravă, a cărui rezervă se terminase, cu credinciosul lui pumnal secret, pe care acum îl înfipse între coastele lui Micheletto, apoi îl sprijini cu brațul celălalt, susținându-l în picioare, și-l scoase afară de pe scenă în direcția din care venise. Când ajunse în culise, îi dădu drumul să cadă.

Micheletto îl fixă cu ochi strălucitori.

— Ha! făcu el. Nu-l mai poți salva pe Pietro. Oțetul de pe burete era otrăvit. Așa cum i-am promis lui Cesare, mi-am luat măsuri duble de siguranță.

Horcăi, străduindu-se să respire.

— Mai bine ucide-mă odată.

— N-am venit aici ca să te omor pe tine. Ți-ai ajutat stăpânul să urce și te vei prăbuși odată cu el. N-ai nevoie de mine pentru asta, ești mijlocitorul propriei tale distrugerii. Dacă vei trăi, câinele revine întotdeauna la stăpân, iar tu mă vei conduce la prada pe care-o vreau eu cu adevărat.

Ezio nu mai avea însă timp pentru discuții, trebuia să-l salveze pe Pietro.

Când reintră pe scenă, fu întâmpinat de haos. Pietro se zvârcolea pe cruce și vomita, iar fața îi luase culoarea unei migdale cojite. Spectatorii răcneau din tribună.

— Ce se-ntâmplă? Ce s-a-ntâmpilat? strigă Longinus, în timp ce actorii de pe scenă se împrăștiau care încotro.

— Coborâți-l de pe cruce! strigă Ezio spre recruți.

Câțiva își aruncară cu abilitate cuțitele ca să rezeze funiile ce-l legau pe actor de cruce, pe când alții stăteau pregătiți să-l prindă. În același timp, un alt grup respingea soldații Borgia care apăruseră pe neașteptate și voiau să urce pe scenă.

— Asta nu era-n scenariu! horcăi Pietro, căzând în brațele recruților.

— O să moară? întrebă Longinus brusc interesat.

Dispariția unui rival era întotdeauna o veste bună în meseria lui.

— Țineți soldații-n loc! răcni Ezio conducându-i pe recruți afară de pe scenă.

Îl luă pe Pietro în brațe și traversă o baltă din mijlocul Colosseumului, sperînd zecile de porumbei care beau apă și care se ridicară apoi în zbor.

Ultimele raze ale soarelui în amurg îi scăldară pe Asasin și pe actor într-o lumină roșie, mohorâtă.

Ezio își antrenase bine recruții, iar cei din ariergardă reușiră să țină la distanță gărzile Borgia, pe când ceilalți ieșeau din Colosseum și intrau în păienjenișul de străzi dinspre mieznoapte. Ezio merse către casa unui doctor pe care-l cunoștea. Bătu la ușă și, după ce fu primit cu multe șovăieli, îl întinse pe Pietro pe o masă acoperită cu o saltea subțire de paie în odaia de consultații, de grinzile căreia atârnavă uimitor de multe ierburi uscate, prinse în mănunchiuri ce emanau un iz pătrunzător. Pe rafturi se vedeau obiecte greu de identificat sau chiar de descris, creaturi și părți din creaturi ce pluteau în recipiente din sticlă umplute cu lichide lăptoase.

Asasinul le porunci oamenilor lui să stea de veghe afară, întrebându-se în același timp ce ar fi crezut eventualii trecători dacă ar fi văzut o ceată de legionari romani. Probabil că ar fi luat-o la fugă, gândindu-se că erau niște fantome. El unul se descotorosise cu prima ocazie de ținuta de fariseu.

— Cine ești tu? murmură Pietro și Ezio observă îngrijorat că buzele actorului se învinețiseră.

— Salvatorul tău, îi răspunse, după care se adresă medicului: A fost otrăvit, *Dottore Brunelleschi*.

Brunelleschi îl examinează rapid pe actor, privindu-i ochii cu ajutorul unei luminițe.

— După paloare, se pare că s-a utilizat *cantarella*. Otrava preferată a dragilor noștri stăpâni Borgia. Nu te mișca, i se adresă el lui Pietro.

— Mi-e somn, mormăi actorul.

— Nu te mișca! A vomitat? îl întrebă Brunelleschi pe Ezio.

— Da.

— Asta-i bine.

Doctorul se îndepărtă și începu să amestece lichide din sticle de culori diferite, cu o ușurință ce vădea experiența, apoi turnă mixtura într-un pahar. I-l întinse lui Pietro, ridicându-i cu blândețe capul.

— Bea asta.

— Grăbește-te! îl îndemnă Ezio.

— Ia-l ușor.

Asasinul privi îngrijorat și, parcă după o eternitate, actorul se ridică în capul oaselor.

— Parcă mă simt ceva mai bine, rosti el.

— *Miracolo!* răsuflă Ezio ușurat.

— Nu tocmai, interveni doctorul. Probabil că n-a înghițit prea multă și, cu toate păcatele mele, am avut destulă experiență cu victimele *cantarellei*, ceea ce

mi-a îngăduit să concep un antidot destul de eficient. Acum voi aplica niște lipitori, care-l vor ajuta să se refacă în totalitate. Te poți odihni aici, băiete, și-n scurt timp vei fi cât se poate de sănătos.

Scotoci pe niște polițe și reveni cu un borcan din sticlă plin cu forme negre ce se zvârcoleau. Scoase o mână întregă.

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns, i se adresă Pietro lui Ezio. Îți sunt...

— Ba-mi poți mulțumi îndeajuns, replică prompt Asasinul. Vreau cheia de la ușita pe care o folosești pentru întâlnirile tale cu Lucrezia din castelul Sant' Angelo. Acum!

Pe chipul lui Pietro apăru o expresie de nedumerire.

— Despre ce vorbești? Nu sunt decât un biet actor, victima unor circumstanțe... Am...

— Ascultă-mă, Pietro, Cesare știe despre tine și Lucrezia.

Nedumerirea de pe chipul actorului fu pe dată înlocuită de spaimă.

— Doamne Dumnezeule!

— Dar eu te pot ajuta. Dacă-mi dai cheia.

Fără un cuvânt, Pietro scoase cheia ascunsă în pâna din jurul șoldurilor și i-o întinse.

— O țin mereu la mine, zise el.

— Un lucru înțelept, replică Ezio.

Băgă cheia în buzunar. Se simțea mai liniștit că o avea, îi garanta accesul în castel oricând ar fi fost necesar.

— Oamenii mei, continuă el, îți vor aduce haine și te vor duce într-un loc sigur. Doi te vor păzi tot timpul. Pentru o vreme însă este bine să nu mai apari pe scenă.

— Dar... publicul meu, se tângui actorul.

— Va trebui să se mulțumească cu Longinus, până când vei putea să scoți iar capul în lume în siguranță, rânji Ezio. În locul tău nu mi-aș face însă griji. Nu se compară nici pe departe cu tine.

— Chiar crezi asta?

— Fără doar și poate.

— Au! exclamă Pietro, când prima lipitoare se prinse de el.

Ezio ieși în grabă din încăpere. Ajuns afară, dădu ordinele necesare oamenilor săi.

— Și scoateți cât mai repede costumele astea de pe voi, adăugă el. Termele lui Traian nu sunt departe. Cu puțin noroc, hainele voastre sunt tot acolo unde le-ați lăsat.

După aceea plecă singur, însă nu merse mult și observă o siluetă care se furișa la adăpostul întunericului. Imediat ce următorul simți privirea Asasinului asupra lui, o rupse la fugă, dar Ezio apucă să-l recunoască. Era Paganino, hoțul care preferase să rămână în Monteriggioni, când orașul fusese cucerit.

— Hei! strigă Ezio și porni în fugă după el. *Un momento!*

Paganino cunoștea însă în mod evident străduțele. Aplecându-se și sărind, era atât de iscusit, încât Ezio aproape că-l pierdu din ochi și nu doar o dată fu nevoit să suie pe acoperișuri, ca să cerceteze străzile de la înălțime și să-l găsească din nou. Constată că mănua fermecată a lui Leonardo era surprinzător de utilă.

Până la urmă reuși s-o ia înaintea hoțului și-i tăie calea. Paganino duse mâna la pumnalul său, un *cinquede*a cu aspect amenințător, însă Ezio i-l zvârli cât colo, iar arma zăngăni inofensiv pe caldarâm.

— De ce-ai fugit? îl întrebă el pironindu-l locului.

Observă apoi o scrisoare care ieșea din punga de piele de la brâul lui Paganino. Pecetea nu putea fi confundată – era a Papei Alexandru al VI-lea... Rodrigo... Spaniolul!

Ezio răsuflă adânc și o serie de amănunte se legară între ele. Cu mult timp în urmă, Paganino făcuse parte din Ghilda Hoților lui Antonio de Magianis din Veneția. Probabil că familia Borgia îi oferise bani mulți ca să-l determine să schimbe taberele, așa că se infiltrase în grupul de aici al Vulpii – familia papală avusese tot timpul o cârțiță în inima organizației Asasinului.

Acesta era trădătorul, nu Machiavelli!

În timp ce Ezio era distras de aceste gânduri, hoțul se smuci brusc și se eliberă, după care, fulgerător, își înhăță arma căzută. Ochii lui deznădăjduiți îi întâlniră pe ai celuiilalt.

— Trăiască familia Borgia! strigă el și-și înfipse *cinquede*a cu putere în piept.

Ezio îl privi zbatându-se în agonia morții. Probabil era mai bine să moară așa, decât lent și chinuitor în mâinile stăpânilor săi; el știa prea bine cum răsplătea familia Borgia eșecurile. Strecură scrisoarea sub vestă și plecă. „*Merda*”, își spuse. „Am avut dreptate. Iar acum trebuie să-l opresc pe Vulpe înainte de a-i lua gâtul lui Machiavelli”.

Capitolul 37

Pe când traversa orașul, Ezio fu oprit de Saraghina, una dintre fetele de *la Rosa in Fiore*.

— Trebuie să vii repede, îi zise ea. Mama ta vrea să te vadă urgent.

Ezio își mușcă nervos buza, totuși ar fi trebui să aibă timp destul.

— Bine, încuviință el, hai iute.

Odată ajuns la bordel, o zări pe Maria așteptându-l îngrijorată.

— Îți mulțumesc tare mult că ai venit, rosti ea.

— Să știi că mă grăbesc, mamă.

— Ceva nu-i în regulă...

— Spune.

— Fosta proprietară a stabilimentului...

— *Madonna Solari*?

— Da. Se pare că a fost o escroacă și o mincinoasă, zise Maria izbutind să se adune. Am descoperit că juca *il doppio gioco* și că avea legături strânse cu Vaticanul. Mai rău încă, este posibil ca unele dintre fetele de aici să fie...

— Nu-ți face griji, *Madre*. O să le găsec eu. Îmi voi trimite recruții cei mai de nădejde să le ia la-ntrebări. Sub conducerea Claudiei, în scurt timp vor afla adevărul.

— Mulțumesc, Ezio.

— Vom avea grijă ca numai fetele loiale nouă să rămână aici. Cât despre restul...

Chipul lui Ezio se încruntă amenințător.

— Am și alte vești.

— Ascult.

— Am aflat că la Roma au sosit ambasadorii regelui Ferdinand al Spaniei și al Sfântului Împărat Roman Maximilian, se pare că în căutare de alianțe cu Cesare.

— Ești sigură, mamă? Ce nevoie ar avea de el?

— Nu știu, *figlio mio*.

Ezio își încleștă maxilarele.

— Mai bine să ne asigurăm decât să ne pară rău. Roag-o pe Claudia să cerceteze pentru mine. Îi dau mână liberă cu recruții pe care o să-i trimit.

— Ai încredere în ea în privința asta?

— După afacerea cu bancherul, mă-ncred în voi două pe viață și pe moarte. Mi-e rușine că n-am făcut-o mai devreme, dar vinovată a fost numai grija mea pentru siguranța voastră...

Maria ridică o mână.

— Nu trebuie să explici nimic. Și nu-i nimic de iertat. Acum suntem din nou prieteni cu toții. Asta-i ceea ce contează.

— Mulțumesc. Zilele lui Cesare sunt numărate. Chiar dacă ambasadorii îi vor câștiga susținerea, vor afla în scurt timp că n-are nicio valoare.

— Sper ca optimismul tău să aibă o bază temeinică.

— Crede-mă, mamă, așa este. Sau va fi... dacă-l pot salva pe Machiavelli de bănuielile greșite ale Vulpiei.

Capitolul 38

După ce împrumută un cal de la grajdul pe care-l eliberase, Ezio galopă cât putu de iute spre Vulpoiul adormit. Era crucial să ajungă acolo înainte să i se

întâmpla ceva lui Machiavelli. Dacă-l pierdea, ar fi fost lipsit de una dintre cele mai strălucite minți ale Frăției.

Deși ora nu era atât de înaintată, se-ngrijoră când văzu că hanul era închis. Avea însă și el cheie și intră prin ușa secretă.

Scena pe care o văzu îl făcu să-nțeleagă că sosise în ultima clipă. Erau prezenți toți membrii Ghildei Hoților. Vulpea și principalii lui locotenenți stăteau laolaltă și discutau cu însuflețire ceva ce părea extrem de important. Păreau că ajunseseră la o hotărâre, deoarece Vulpea, cu o privire amenințătoare, porni către Machiavelli ținând în mâna dreaptă un pumnal *basilard*. Pe de altă parte, Machiavelli părea netulburat, aparent fără să bănuiască ce putea să se petreacă.

— Stai! strigă Ezio năvălind în odaie și trăgându-și răsuflarea după ce gonise până acolo.

Toate privirile se întoarseră spre el și Vulpea încremeni.

— Oprește-te, Gilberto! porunci Ezio. L-am descoperit pe adevăratul trădător.

— Poftim? zise Vulpea uimit, pe fundalul murmurului incitate ale oamenilor săi.

— Este – a fost – unul dintre ai noștri: Paganino! A fost prezent la atacul de la Monteriggioni și acum îmi dau seama de amestecul lui în multe dintre ghinioanele noastre recente.

— Ești sigur în privința asta?

— El însuși și-a mărturisit vina.

Vulpea se întunecă la față. Vârî pumnalul în teacă.

— Unde-i acum? mârâi el.

— Acolo unde nimeni nu-l mai poate atinge.

— Mort?

— De propria-i mână. Avea la el scrisoarea asta.

Ezio luă pergamentul pecetluit și-l întinse Vulpii. Machiavelli se apropie când conducătorul hoților rupse sigiliul și deschise scrisoarea.

— Dumnezeule! șuieră Vulpea citind.

— Lasă-mă să văd, spuse Machiavelli.

— Bineînțeles, încuviință Vulpea descurajat.

Machiavelli parcurse iute textul.

— De la Rodrigo către Cesare, anunță el. Detaliile planurilor noastre pentru generalul francez Octavien... printre altele.

— Unul dintre propriii mei oameni!

— Este totuși un lucru bun, îi spuse Machiavelli lui Ezio. Putem înlocui scrisoarea asta cu una care să conțină informații false și să-i trimitem astfel pe altă pistă...

— Un lucru bun, într-adevăr, aprobă rece Ezio. Gilberto, ar fi trebuit să mă ascuți.

— Îți sunt din nou îndatorat, zise umil Vulpea.

Ezio își îngădui un surâs.

— Despre ce datorie poate fi vorba între prieteni care au încredere... care trebuie să aibă încredere unii în ceilalți?

Machiavelli interveni înainte ca Vulpea să poată răspunde:

— Apropo, felicitări! Am auzit că l-ai înviat pe Cristos din morți cu trei zile mai devreme.

Ezio izbucni în râs, gândindu-se cum îl salvase pe Pietro. Dar de unde aflase Machiavelli atât de *repede* despre cele petrecute?

Vulpea îi privi pe rând pe bărbații și femeile din Ghildă strânși în jurul lor.

— La ce vă holbați? exclamă el. Pierdem mușteriii din han!

•

Mai târziu, după ce Machiavelli plecase să se ocupe de scrisoarea interceptată, Vulpea îl trase pe Ezio deoparte.

— Mă bucur că ești aici, îi spuse, și nu numai pentru că m-ai împiedicat să mă fac de râs.

— Nu-i vorba doar despre asta, replică celălalt pe un ton ușor amuzat. Știi ce ți-aș fi făcut dacă l-ai fi omorât pe Machiavelli?

Vulpea mârâi nemulțumit.

— Ezio...

Ezio îl bătu ușor pe spate.

— Totul s-a terminat cu bine. Gata cu certurile! Nu ne putem permite așa ceva în cadrul Frăției. Ia spune, despre ce voiai să-mi vorbești? Ai nevoie de ajutorul meu?

— Da. Ghilda este puternică, dar mulți dintre oamenii mei sunt tineri și fără experiență. Uită-te la puștiul ăla care ți-a săltat punga. Uită-te la tânărul Claudio...

— Și ce vrei tu?

— Ajung imediat la subiect. În general, hoții din Roma sunt bărbați și femei – talentați în meseria lor, sigur că da, totuși tineri și predispuși la rivalități. Rivalități cu urmări neplăcute.

— Vorbești despre alte bande?

— Da, și în mod special despre una care poate reprezenta o amenințare. Ca să mă ocup de ea, am nevoie de ajutoare.

— Recruții mei?

Vulpea tăcu preț de câteva secunde, după care zise:

— Știi c-am refuzat să te ajut când se-ntetiseră suspiciunile mele despre Niccolò, dar acum...

— Cine sunt?

— Își spun *Cento Occhi* – „O sută de ochi”. Sunt oamenii lui Cesare Borgia și ne pot face necazuri serioase.

— Știi unde au baza?

- Da, iscoadele mele au descoperit-o.
 - Unde?
 - O clipă! Sunt furioși și abia așteaptă să se lupte.
 - Atunci trebuie să-i luăm prin surprindere.
 - *Bene!*
 - Dar trebuie să fim pregătiți pentru represalii.
 - Vom ataca primii și nu vor mai avea ocazia unor represalii.
- Revenit la forma lui dintotdeauna, Vulpea își frecă palmele nerăbdător.
- Principalul este să le răpunem conducătorii. Doar ei au contact direct cu Borgia. Dacă nu vor mai exista, putem spune c-am decapitat *Cento Occhi*.
 - Și chiar ai nevoie de ajutorul meu pentru asta?
 - Tu i-ai nimicit și pe oamenii-lup.
 - Fără ajutorul tău.
 - Știu.
 - Cel care m-a ajutat să-i distrug a fost...
 - *Știu!*
 - Ascultă, Gilberto. Ne vom uni forțele și vom face asta împreună, nu te teme! După aceea bănuiesc că Ghilda ta va fi cartelul dominant în Roma.
 - Adevărat, încuviință Vulpea fără tragere de inimă.
 - Am să te-ajut, spuse Ezio trăgănat. Cu o condiție.
 - Care?
 - Nu vei mai amenința niciodată unitatea Frăției. Pentru c-ai fost cât pe-aci să faci asta.
- Vulpea plecă fruntea.
- Îmi dau seama, murmură el.
 - Indiferent dacă vom izbândi sau vom da greș acțiunea asta a ta.
 - Indiferent! Dar nu va fi așa, să știi!
 - Ce nu va fi așa?
- Vulpea îi aruncă prietenului său un surâs diabolic.
- Nu vom da greș.

Capitolul 39

După ce desemnă un grup din forțele de recruți aflate în continuă creștere să ajute Vulpea în eforturile împotriva lui *Cento Occhi*, Ezio reveni la locuința sa. Reumplu rezervorul pumnalului cu otrava specială pe care i-o pregătise Leonardo, apoi verifică și curăță pistolul retractabil, pumnalul dublu și noua arbaletă cu săgeți otrăvite.

Îl întrerupse un mesager trimis de Bartolomeo, care-l ruga să vină cât mai iute la cazarma mercenarilor. Presimțind necazuri și fiind îngrijorat de acest lucru – sperase că Bartolomeo și condotierii lui nu mai aveau probleme cu francezii își puse într-un cobur armele Codex pe care le considera folositoare, se îndreptă către grajduri, își închirie calul favorit și porni spre cazarmă. Ziua era frumoasă și drumul mai mult sau mai puțin uscat, deoarece nu mai plouase de o săptămână, iar peisajul rural părea chiar prăfuit. Asasinul avusese grijă să aleagă o rută neumblată, care să nu fie supravegheată de soldații Borgia, și să folosească scurtături neașteptate prin păduri și peste pășuni, unde vacile își ridicau leneș capetele la vederea lui și rumegau alene.

Era trecut de amiază când ajunsese la cazarmă și totul părea liniștit. Ezio observă că după renovare meterezele și zidurile încasaseră destule lovituri de la canonadele francezilor, totuși stricăciunile nu erau serioase și o mână de oameni lucrau pe schele sau atârnați în coșuri pe creneluri, reparând găurile și crăpăturile produse de ghiulele.

Descălecă și întinse hățurile unui grăjdar care apărui în fuga mare, apoi șterse cu blândețe stropii fini de spume de pe botul calului pe care nu-l mânase în galop susținut. Îl bătu după aceea pe bot și porni, neanunțat, peste terenul de paradă în direcția locuinței lui Bartolomeo.

Gândurile i se îndreptau acum asupra următorului său pas, după eliminarea bancherului lui Cesare, și asupra contra-acțiunilor pe care dușmanul lui le-ar fi putut întreprinde pentru a se asigura că nu va avea de suferit în privința aprovizionării și finanțării, așa că fu uimit să se pomenească în piept cu vârful Biancăi, spada cea mare a lui Bartolomeo.

— Cine-i acolo? răcni condotierul.

— *Salve* și ție, răspunse Ezio.

Bartolomeo râse încântat.

— Te-am prins!

— Asta să-mi fie învățătură de minte să fiu cu ochii-n patru.

— De fapt, zise Bartolomeo și-i făcu cu ochiul șmecherește, îmi așteptam soția.

— Da, da...

Bartolomeo își coborî spada și-l îmbrățișă pe Ezio.

Când îl eliberă din strânsoarea de urs, expresia feței îi era mult mai serioasă.

— Mă bucur c-ai venit, Ezio.

— Ce s-a-ntâmpat?

— Privește!

Ezio urmări privirea prietenului său ce viza un pluton de mercenari care intrau pe terenul pentru paradă.

— *Puttane* de francezi ne presează iar, răspunse Bartolomeo la întrebarea nerostită a Asasinului.

— Crezusem că l-ați făcut praf pe generalul ăla al lor... cum îl cheamă?

— Octavien de Valois se crede descendent din nobila casă de Valois. Să ți-o spun p-ai-a dreaptă, e doar un amărât de bastard.

Condotierul scuipă la vederea altui contingent de răniți.

— Pare destul de grav, zise Ezio.

— Probabil că regele Ludovic i-a trimis întăriri ca să-l susțină pe Cesare, după ce l-am chelșănit bine pe de Valois. Cred c-ar trebui să fiu măgulit, continuă Bartolomeo scărpinându-și barba.

— Cât de prost merg lucrurile?

— Și-au recucerit turnul, mormăi celălalt posac.

— O să-l recâștigăm noi. Unde-i de Valois acum?

— Ai dreptate, făcu Bartolomeo ignorând întrebarea. Bineînțeles c-o să-l recâștigăm! O să-i alungăm pe ticăloși cât ai spune *fottere!* E doar o chestiune de timp.

Chiar în clipa aceea, un glonț țiui pe lângă urechile lor și se înfipse în zidul din spate.

— Era mult mai liniște când am venit încoace, rosti Ezio și privi cerul.

Soarele dispăruse în spatele norilor mari care acoperiseră pe neașteptate cerul.

— *Părea* liniște, vrei să spui. Francezii ăștia sunt niște ticăloși vicleni. Dar nu mai e mult și-l iau pe Valois de gât, ascultă ce-ți spun.

Bartolomeo se întoarse ca să zbiere către un sergent care sosise în fuga mare.

— Închideți porțile! Cheamă-i pe toți de pe zidurile exterioare! *Mișcă!*

Oamenii alergau încolo și-ncoace, ocupându-și posturile pe metereze și pregătind tunurile.

— Nu te teme, prietene, spuse condotierul solid. Țin situația sub control.

În același moment o ghiulea mare izbi crenelurile aflate în vecinătatea lor, trimițând în toate direcțiile trâmba de praf și așchii de piatră.

— Par să se apropie! strigă Ezio.

Oamenii lui Bartolomeo traseră în replică o salvă cu tunul principal al cazărmii și zidurile părură să se cutremure sub reculul impresionantei arme. Răspunsul artileriei franceze fu la fel de feroce și bubuiturile a douăzeci de tunuri umplură văzduhul, iar de data asta ghiulelele loviră ținta. Soldații lui Bartolomeo încercau cu disperare să restabilească ordinea, când altă salvă masivă a francezilor zgâlțâi zidurile cazărmii. Acum inamicii își concentră eforturile asupra porții principale și doi apărători de acolo fură uciși în bombardament.

— ÎNCHIDEȚI DRACU' PORȚILE! urlă Bartolomeo.

Soldații bine instruiți de sub comanda lui se avântară pentru a respinge incursiunea francezilor care parcă ieșiseră din pământ la intrarea principală a cazărmii. Era clar că plănuseră din timp acest atac surpriză, pe care Ezio îl

consideră un succes. Fortăreața lui Bartolomeo fusese prinsă nepregătită pentru un asediu.

Bartolomeo sări de pe metereze și alergă spre poartă. Rotind-o pe Bianca, se repezi asupra francezilor și spada lui mare spintecă brutal în rândurile lor. Sosirea lui păru că-i oprește pe dușmani, iar între timp Ezio îi pusese pe mușchetari să-i apere pe mercenarii care se străduiau să închidă porțile înainte ca francezii să câștige teren în interiorul cazărmii. Însuflețiți de prezența conducătorului lor, soldații izbutiră să închidă porțile, însă după numai câteva secunde se auzi o bubuitură asurzitoare și drugul de lemn care le fixa pe dinăuntru mai că nu se făcu fărăme. În vreme ce atenția apărătorilor era concentrată asupra soldaților francezi care trecuseră de zidurile cazărmii, inamicii izbutiseră să aducă un berbec la porți.

— Trebuia să fi săpat dracului un șanț! răcni Bartolomeo.

— N-am mai avut timp!

Ezio le ordonă mușchetarilor să țintească dincolo de zidurile exterioare, către forțele franceze care se raliau. Bartolomeo sări pe metereze și veni lângă el, analizând situația; trupe franceze apăruseră parcă din senin și în număr impresionant.

— Suntem înconjurați! anunță condotierul fără să exagereze.

În spatele lor, una dintre porțile mici se rupse cu un trosnet sonor, împrăștiind așchii, și, înainte ca vreunul dintre apărători să poată interveni, un număr mare de pedestrași francezi pătrunseră pe acolo cu săbiile ridicate și pârând hotărâți să lupte până la moarte. Infiltrarea lor rapidă izolă locuința lui Bartolomeo de celelalte clădiri din cazarmă.

— Dumnezeule, ce vor să facă acum? urlă Bartolomeo.

Soldații Asasinilor erau mai bine instruiți ca francezii – și de obicei mai devotați cauzei –, dar superioritatea numerică și violența atacului îi luaseră prin surprindere. Tot ce puteau face era să mențină linia defensivă și să încerce să respingă escadronul inamic. În aer răsuna vacarmul luptelor corp la corp. Câmpul de bătălie era atât de aglomerat, încât, pe alocuri, înfruntarea se transformase pur și simplu în încăierare cu pumnii goi, deoarece nu mai exista spațiu pentru manipularea armelor.

Atmosfera era fierbinte și înăbușitoare din cauza furtunii care se apropia; era ca și cum divinitatea s-ar fi încruntat spre scena aceea, nori grei și plumburii întunecând cerul. Praful de pe terenul pentru paradă se ridică aidoma unei pâcle și ziua, atât de frumoasă doar cu câteva momente în urmă, se înnegură. În scurt timp începu să plouă torențial și bătălia se preschimbă într-o debandadă, în care cele două tabere adverse abia puteau vedea ce făceau. Pământul se transformă în noroi și încleștările deveniră tot mai disperate și haotice.

Apoi, pe neașteptate, de parcă inamicul își atinsese deja scopul, gorniștii francezi anunțară retragerea și oamenii lui de Valois dispărură la fel de rapid pe cât apăruseră.

Restabilirea ordinii dură o vreme, iar prima grijă a lui Bartolomeo fu să le ordone dulgherilor să înlocuiască poarta spartă. Aveau desigur una deja pregătită pentru orice eventualitate, însă amplasarea ei tot urma să dureze o oră. După aceea condotierul îl conduse pe Ezio spre locuința sa.

— Ce dracu' voiau? se încruntă el. Hărțile mele? Da, sunt foarte valoroase.

Îl întrerupse un alt vuiet de goarne din partea franceză. Urmat îndeaproape de Ezio, Bartolomeo alergă spre una dintre scările ce duceau la un meterez înalt, deasupra porții principale. La mică depărtare, pe câmpia stearpă și presărată ici-colo de chiparoși din fața cazarmii, se afla însuși *Général Duc Octavien de Valois*, călare, înconjurat de un grup de ofițeri și pedestrași. Doi dintre aceștia din urmă țineau între ei un prizonier al cărui chip era ascuns de un sac azvârlit pe cap.

— *Bonjour, Général d'Alviano*, rosti cu glas prefăcut francezul, ridicând privirea către Bartolomeo. *Êtes-vous prêt a vous rendre?*

— De ce nu vii mai aproape ca să-ntrebi, broscoi mizerabil?

— Vai, vai, *mon Général*. Ar trebui să înveți franceza. Te-ar putea ajuta să-ți maschezi sensibilitățile barbare, *mais franchement, je m'en doute*.

Zâmbi și se întoarse către ofițerii lui, care-l aprobară.

— Poate mă-nveți tu! răcni Bartolomeo. Iar eu te-aș învăța *pe tine* să lupți, fiindcă se pare că n-o prea faci... cel puțin cinstit, ca un gentleman.

De Valois zâmbi subțire.

— Hmm... Ei bine, *cher ami*, oricât de amuzantă ar fi această mică discuție, mă văd silit să-mi repet cererea: vreau predarea ta necondiționată până la răsăritul soarelui.

— Vino și ia-o atunci. *Madonna* mea Bianca ți-o va șopti la ureche.

— Ah! Cred însă că altă *Madonna* ar putea avea obiecții.

De Valois făcu semn din cap spre pedestrași, care smulseră sacul de pe prizonier. Era Pantasilea!

— *Il mio marito vi ammazzerà tutti*, scrâșni ea sfidător.

Bartolomeo avu nevoie de o clipă pentru a-și reveni din șoc. Ezio îl prinse de braț, în vreme ce oamenii lui schimbau priviri îngrozite.

— O să te-omor, *fotutto Francese!* urlă condotierul.

— Liniștește-te, scumpul meu, rânji de Valois. Gândește-te la binele soției tale. Și vreau să te asigur că niciun francez nu-i va face vreodată rău unei femei... dacă nu este nevoie.

Tonul lui deveni mai grav.

— Dar până și un cap sec ca al tău își poate imagina, cred, ce se va întâmpla dacă nu-mi vei respecta condițiile.

Dădu pinteni calului și se pregăti să se-ntoarcă în tabăra lui.

— Măine în zori, vino la cartierul meu general – neînarmat – și mai studiază nițel franceza. În scurtă vreme, toată Italia o va vorbi.

Ridică brațul. Pedestrașii o azvârliră pe Pantasilea pe spinarea calului unui ofițer și se îndepărtară cu toții.

— Pun eu mâna pe tine, *pezzo di merda figlio di puttana!* urlă neputincios Bartolomeo în urma lor. Fiu de curvă și rahat cu ochi, murmură el spre Ezio, apoi se întoarse și coborî în fugă scara.

— Unde te duci? strigă Asasinul după el.

— S-o aduc înapoi!

— Bartolomeo! Așteaptă!

Însă condotierul nu se opri și, când Ezio îl ajunse din urmă, era deja în șa și porunca deschiderea porților.

— Nu poți face asta singur, rosti Ezio.

— Nu sunt singur, replică Bartolomeo și bătu cu palma pe mânerul spadei atârnată la șold. Vino cu mine dacă vrei, dar va trebui să te grăbești.

Dădu pinteni calului, îndreptându-se către porțile ce fuseseră deschise.

Asasinul nici măcar nu mai privi după el. Strigă ordine apăsate către căpitanul cavaleriștilor lui Bartolomeo și, în câteva minute, acesta, Ezio și un grup de condotieri călare ieșeau din cazarmă, galopând pe urmele conducătorului lor.

Capitolul 40

Cartierul general al lui de Valois se afla în interiorul ruinelor străvechii cazărmi romane fortificate a gărzii pretoriene, fosta unitate de elită personală a împăraților. Se găsea în *rione* optsprezece, la marginea nord-estică a Romei, aflată acum de fapt în afara orașului, care-și redusese întinderea odată cu influența. În perioada sa de apogeu, cu o mie cinci sute de ani în urmă, capitala imperiului roman fusese vastă – de departe, cel mai mare oraș din lume – și se lăudase cu un milion de locuitori.

Ezio și trupa sa îl ajunseră din urmă pe Bartolomeo, iar după o vreme se opriră pe o colină mică din apropierea taberei franceze. Încercaseră un atac, dar gloanțele lor ricoșaseră inofensive din zidurile puternice și moderne pe care le ridicase de Valois pe lângă cele vechi. Așa că se retrăseseră în afara razei de bătaie a focului deschis de inamici drept răspuns la incursiunea lor. Bartolomeo nu putea decât să-i împroaște cu sudălmi pe francezi.

— Lașilor! Ce-ați făcut – ați furat nevasta unui bărbat și dup-aia v-ați ascuns într-o fortăreață? Ha! N-aveți nimic între picioare, m-auziți? *Nimic! Vous n'avez*

même pas une couille entre vous tous! Înțelegeți franceza asta, *bastardi*? De fapt, nici nu cred c-aveți coaie.

Francezii răspunseră trăgând cu un tun. Bătaia acestuia era mai lungă și ghiuleaua se înfipse în pământ la numai câțiva metri de locul unde stăteau condotierul și ai lui.

— Calmează-te, Barto, spuse Ezio. Dacă mori, n-o s-o ajuți deloc pe Pantasilea. Haide să ne regroupăm și apoi asaltăm porțile, cum am făcut la *Arsenale*, în Veneția, când l-am urmărit pe Silvio Barbarigo.

— N-o să meargă, răspunse Bartolomeo posac. La intrare sunt mai mulți francezi decât pe străzile Parisului.

— Atunci o să ne cățărăm pe metereze.

— Nu pot fi escaladate. Și chiar dacă ai putea s-o faci, ai fi atât de copleşit numeric, încât nici chiar *tu* n-ai putea rezista. Pantasilea ar fi știut ce să facă, adăugă el căzând pe gânduri.

Ezio își dădu seama că prietenul lui era tot mai deznădăjduit.

— Poate că asta-i sfârșitul, continuă condotierul mohorât. Va trebui să fac ce mi-a cerut: să intru în tabăra lor mâine în zori, aducând daruri de împăcare, și să sper că nemernicul îi va cruța viața. Laș nenorocit!

Ezio se gândise și el între timp și acum pocni din degete agitat.

— *Perché non ci ho pensato prima?*

— Ce? Am zis eu ceva?

Ochii Asasinului străluceau.

— Să ne-ntoarcem la cazarmă.

— Poftim?

— Cheamă-ți oamenii înapoi la cazarmă și-ți explic totul acolo. Haide!

— Sper să merite, spuse Bartolomeo și strigă poruncitor: Retragerea!

Până ajunseră înapoi se făcuse noapte. După ce caii fură duși în grajduri, iar soldații plecară spre barăcile lor, Ezio și Bartolomeo merseră în odaia hărților, ca să discute.

— Deci care-i planul tău minune?

Ezio desfășură o hartă, care prezenta în amănunt *Castra Praetoria* și împrejurimile sale. Indică interiorul fortăreței.

— Odată intrați, oamenii tăi pot învinge cu ușurință patrulele taberei, așa-i?

— Da, dar...

— Mai ales dacă le iau prin surprindere.

— *Ma certo*. Elementul surpriză este întotdeauna...

— Atunci trebuie să facem rost de multe uniforme franceze. Și de armuri de ale lor. Iute! În zori, intrăm acolo siguri pe noi... dar n-avem timp de pierdut.

Înțelegerea lumină fața aspră a celuiilalt bărbat – înțelegere și speranță.

— Ha! Bătrân viclean ce ești! Ezio Auditore, ești cu-adevărat un bărbat după sufletul meu. Și o respecti și pe Pantasilea mea. *Magnifico!*

— Dă-mi câțiva oameni. Fac chiar acum un raid asupra turnului lor, intru și iau ce ne trebuie.

— O să-ți dau toți oamenii de care crezi că ai nevoie – pot dezbrăca de uniforme cadavrele soldaților francezi.

— Perfect.

— Și... Ezio...

— Da?

— Ai grijă să-i omori cât mai curat cu puțință. Nu vrem uniforme pătate de sânge.

— Nu vor simți nimic, replică Asasinul. Ai încredere-n mine.

În timp ce Bartolomeo alegea oameni pentru raid, Ezio își luă coburul și scoase pumnalul cu otravă.

Se apropiară neauziți de Turnul Borgia, ocupat de francezi, după ce avuseseră grijă să învelească copitele cailor în pânză de sac. Ezio descălecă și le făcu semn oamenilor să aștepte, iar el escaladă zidul exterior cu abilitatea unui locuitor al îndepărtaților Alpi și cu grația și dibăcia unei pisici. O zgârietură a pumnalului cu otravă era suficientă pentru a ucide, iar francezii, foarte siguri pe ei, nu postaseră multe santinele; pe cele existente, Asasinul le luă prin surprindere și muriră înainte să-și fi dat măcar seama ce se întâmplase. După ce scăpă de garzi, Ezio deschise poarta principală, ale cărei țâțâni scârțâiră puternic, făcându-i inima să-i stea în loc. Încetă orice mișcare și ascultă atent, dar garnizoana rămase adormită. Fără un sunet măcar, oamenii lui pătrunseră în turn și-i uciseră pe francezi, aproape fără luptă. Strângerea uniformelor dură ceva mai mult, dar în mai puțin o oră erau înapoi în cazarmă, cu misiunea îndeplinită.

— Asta-i cam pătată de sânge, mormăi Bartolomeo, examinând prada.

— El a fost excepția – singurul bărbat adevărat, care s-a luptat și pe care a trebuit să-l omor prin metoda tradițională, cu sabia, replică Ezio pe când oamenii aleși pentru următoarea misiune îmbrăcau deja uniforme franceze.

— Ar fi fost bine să-mi fi adus și mie o uniformă.

— Tu n-o să porți așa ceva, răspunse Asasinul îmbrăcând un veston de locotenent.

— De ce?

— N-ai înțeles? Potrivit planului, tu te-ai predat în mâinile noastre. Noi suntem o patrulă franceză, care te aducem înaintea lui *Général Duc de Valois*.

— Așa-i, da.

Bartolomeo căzu pe gânduri.

— Și dup-aia ce facem?

— Barto, n-ai fost chiar deloc atent? După aceea, la semnalul meu, oamenii tăi atacă.

— *Bene!*

Chipul condotierului se luminează.

— Mai iute! le ceru celor care nu terminaseră de îmbrăcat. Acuși se apropie zorile și drumu-i lung.

•

Bărbații călăriră întins în noapte, dar lăsară caii în grija scutierilor, la depărtare de cartierul general francez. Înainte de a porni mai departe, Ezio verifică mai întâi pistolul Codex meșteșugit de Leonardo – fusese îmbunătățit, astfel că putea trage mai mult de un glonț înainte de a trebui să reîncarce – și-l legă discret de braț. După aceea, împreună cu grupul de soldați „francezi” plecă pe jos spre Castra Praetoria.

— De Valois crede că Cesare le va îngădui francezilor să conducă Italia, îi explică Bartolomeo, care mergea alături de el.

Asasinul juca rolul ofițerului conducător al patrulei și avea să-l predea personal pe Bartolomeo.

— Ce prost e! Fărăma aia de regalitate din sânge îl orbește atât de rău că nu poate vedea planul câmpului de bătălie – bastard prost și fără minte!

Făcu o pauză, după care urmă:

— Noi doi știm însă că, indiferent ce ar crede francezii, Cesare intenționează să fie primul rege al Italiei unite.

— Doar dacă nu-l vom opri noi.

— Exact.

Bartolomeo căzu pe gânduri, după care adăugă:

— Să știi că, deși planul tău este sclipitor, mie nu-mi place să folosesc astfel de viclenii. Eu cred în lupta deschisă, în care să-nvingă cel mai bun.

— Barto, poate că Cesare și de Valois au stiluri diferite, însă amândoi luptă murdar, iar noi n-avem de ales decât să luptăm cu foc împotriva focului.

— Hmm! „Va sosi o zi când oamenii nu se vor mai înșela între ei. Iar în ziua aceea vom vedea de ce este cu adevărat capabilă omenirea”, cită el.

— Cred c-am mai auzit cuvintele astea undeva.

— Ar trebui! Au fost scrise de tatăl tău.

— Sst!

Se apropiaseră de tabăra franceză și Ezio distinge în față siluete în mișcare – santinelele de pe perimetrul exterior.

— Ce facem acum? șopti Bartolomeo.

— Îiucid eu – nu sunt mulți –, dar trebuie s-o fac fără zgomot și fără agitație.

— Ți-a mai rămas destulă otravă în drăcia aia?

— Soldații lor par vigilenți și se află la distanțe destul de mari unii față de alții. Dacă îlucid pe unul și sunt observat, s-ar putea să nu reușesc să-i împiedic pe ceilalți să fugă și să dea alarma.

— Dar de ce vrei să-i ucizi? Purtăm uniforme franceze... adică, voi purtați.

— Pentru că vor pune întrebări. Dar dacă ne facem apariția cu tine-n lanțuri...

— Lanțuri?!

— Șșș! Dacă ne facem o intrare impresionantă, de Valois va fi atât de încântat, încât nu se va gândi să-ntrebe de unde am răsărit. Cel puțin, așa sper.

— Creierul ăla de găină? Nu-ți face griji. Și-atunci cum scăpăm de santinele? Nu le putem împușca, focurile de armă s-ar auzi ca niște trâmbițe.

— O să folosească asta, rosti Ezio și arată arbaleta mică, cu încărcare rapidă, a lui Leonardo. I-am numărat. Sunt cinci și eu am șase săgeți. Este prea întuneric ca să pot ținti bine de-aici, așa că va trebui să mă mai apropii puțin. Tu rămâi pe loc, cu ceilalți.

Înaintă neauzit, până ajunsese la mai puțin de douăzeci de pași de cea mai apropiată santinelă franceză. Încordă struna, puse prima săgeată în canelură și, ridicând patul la umăr, ochi pieptul bărbatului și trase. Se auzi un pocnet slab, urmat de un șuier, iar santinela căzu la pământ într-o clipă, ca o marionetă căreia îi fusese retezată sfoara. Ezio pornise deja prin tufișuri spre următoarea victimă; zbârnâitul arbaletei aproape că nu se auzi. Săgeata micuță îl nimeri în gât pe francez, care horcăi ca strangulat, înainte ca genunchii să-i cedeze. În cinci minute se terminase totul. Ezio își folosisese toate cele șase săgeți, deoarece la ultima santinelă ratase lovitura, ceea ce-l făcuse să-și piardă cumpătul pentru moment, însă reîncărcase și trăsesese cu succes înainte ca soldatul să fi avut timp să reacționeze la bufnetul ciudat pe care-l auzise.

Acum nu mai avea muniție pentru arbaletă, dar îi mulțumi în gând lui Leonardo. Știa că arma se va dovedi foarte utilă cu altă ocazie. Fără zgomot, târî santinelele ucise mai departe și le acoperi cu crengi și frunze, sperând că era îndeajuns pentru a le ascunde de oricine s-ar fi întâmplat să treacă prin apropiere. Cu ocazia asta, își recuperă săgețile pentru a le folosi altă dată – amintindu-și sfatul lui Leonardo –, după care, ascunzând arbaleta, se-ntoarse la Bartolomeo.

— Gata? întrebă condotierul.

— Da.

— Următorul este de Valois, promise Bartolomeo. O să-l fac să țipe ca un porc înjunghiat.

Cerul se lumina, iar zorii, înveșmântați în mantie roșiatică, pășeau peste rouă de pe dealurile îndepărtate din răsărit.

— Ar fi bine să-i dăm drumul, adăugă Bartolomeo.

— Haide atunci, încuviință Ezio și-i prinse cătușe la încheieturi, înainte să poată condotierul obiecta. Nu-ți face griji, sunt false și acționate de arcuri. Ajunge să-ți încleștezi brusc pumnii și vor cădea. Dar, pentru Dumnezeu, saștepți semnalul meu! Și încă ceva, „francezul” din stânga ta va sta foarte aproape de tine și o are pe Bianca sub mantie. Ajunge să te-ntinzi și...

Glasul Asasinului căpătă un ton de avertizare.

— Dar numai *la semnalul meu!*

— S-a-nțeleș, *signore*, zâmbi condotierul.

În fruntea grupului, cu Bartolomeo la doi pași în urma lui și cu o escortă de patru oameni, Ezio porni cu îndrăzneală spre poarta principală a cartierului general francez. Soarele care răsărea le scânteia pe cămășile de zale și pe pieptarele împlătoșate.

— *Halte-là!* ordonă sergentul de la poartă, în spatele căruia se zăreau douăsprezece santinele înarmate până-n dinți.

Identificase deja uniformele celor pe care-i considera compatrioții săi, așa că adăugă:

— *Déclarez-vous!*

— *Je suis le lieutenant Guillemot, et j’emmène le général d’Alviano ici présent à Son Excellence le Duc-Général Monsieur de Valois. Le général d’Alviano s’est rendu, seul et sans armes, selon les exigences de Monsieur le Duc,* rosti Ezio fluent făcându-l pe Bartolomeo să ridice o sprânceană.

— Da, locotenente Guillemot, zise comandantul gărzii care apăruse între timp, generalul va fi mulțumit să vadă că generalul d’Alviano a dat dovadă de înțelepciune. Însă e ceva... o urmă vagă din accentul tău pe care n-o pot identifica. Din ce parte a Franței te tragi?

Ezio inspiră adânc.

— Din Montréal, răspunse el ferm.

— Deschideți porțile, ordonă comandantul gărzii sergentului.

— Deschideți porțile! strigă sergentul.

După câteva secunde, Ezio își conducea oamenii în inima cartierului general francez. Încetini ușor pasul, astfel încât să fie în rând cu Bartolomeo și cu escorta „prizonierului”.

— O să-i omor pe toți, murmură condotierul, și-o să le mănânc rinichii la frigare. Apropo, nu știam că vorbești franceza.

— Am deprins-o în Florența, răspunse degajat Ezio. Am cunoscut acolo niște fete.

În sinea lui era ușurat că accentul său trecuse cu bine testul cel mai important.

— Așa-i, hoțomane, toți spun că-i locul cel mai bun în care să-nveți o limbă.

— Unde, în Florența?

— Nu, prostule – *în pat!*

— Gura!

— Ești sigur de cătușele astea că-s falsuri?

— Nu *încă*, Barto. Ai răbdare și ține-ți gura!

— Îmi consumă toată răbdarea. Ce zic francezii?

— Îți povestesc mai târziu.

Era mai bine că franceza condotierului se limita la câteva cuvinte, gândi Ezio, ascultând insultele ce-i erau aruncate prietenului său:

— *Chien d’Italien!*

— *Prosterne-toi devant tes superieurs!*

— *Regarde-le, comme il a honte de ce qu'il est devenu!*

Ordalia se sfârși totuși în curând, deoarece ajunseră la baza scării largi ce ducea spre intrarea în locuința generalului francez. De Valois stătea în capul scării, în fața unui grup de ofițeri, iar Pantasilea era puțin într-o parte. Mâinile îi erau legate la spate și picioarele încătușate, astfel că putea umbla doar cu pași mărunți. Zărind-o, Bartolomeo nu-și putu stăpâni un mârâit furios. Ezio îl lovi cu piciorul.

De Valois ridică o mână.

— Violența nu este necesară, locotenente, deși te felicit pentru zelul de care dai dovadă.

Își întoarse atenția către Bartolomeo.

— Dragul meu general, se pare că ai văzut lumina înțelepciunii.

— Ajunge cu rahatul ăsta! șuieră Bartolomeo. Dă-i drumul soției mele și scoate-mi cătușele!

— Vai, vai, făcu de Valois. Câtă aroganță și încă din partea cuiva al cărui nume nu înseamnă nimic.

Ezio se pregătea să dea semnalul, când condotierul îi replică generalului francez pe un ton răstit:

— Numele meu are exact valoarea pe care și-a câștigat-o. Spre deosebire de al tău, a cărui valoare este o impostură!

În jurul lor se lăsă tăcere.

— Cum cutezi? rosti de Valois, palid la față de mânie.

— Crezi că dacă ești în fruntea unei armate, ai noblețe și statut? Adevărata noblețe de spirit vine din lupta alături de oamenii tăi, nu din răpirea unei femei pentru a câștiga o bătălie prin viclenie.

— Voi, barbarii, nu învățați nimic, niciodată, zise de Valois pe un ton plin de răutate, după care scoase un pistol și-l îndreptă către capul lui Pantasilea.

Ezio știu că trebuie să acționeze rapid, așa că scoase pistolul și trase un foc în aer. În secunda următoare, Bartolomeo, care abia așteptase momentul, își încleștă pumnii masivi și cătușele îi zburară în aer.

Haosul se dezlănțui pe dată. Condotierii deghizați care-l însoțeau pe Asasin îi atacară pe soldații francezi surprinși, iar Bartolomeo, luând-o pe Bianca de la „străjerul” din stânga lui, se repezi în sus pe scară. De Valois fu însă mai rapid. Fără să-i dea drumul femeii, se retrase în locuința lui și baricadă ușa.

— Ezio, imploră Bartolomeo, trebuie să-mi salvezi soția! Numai tu o poți face. Locul ăsta-i construit ca un seif.

Ezio încuviință din cap și încercă să-i zâmbească liniștitor. Cercetă din priviri clădirea: fără să fie mare, era o structură nouă și solidă, ridicată de arhitecții militari francezi, menită să fie inexpugnabilă. Nu putea decât să încerce să intre

de pe acoperiș, de unde nimeni nu s-ar fi așteptat la un atac și care, prin urmare, *ar fi putut* să fie punctul slab.

Urcă în fugă treptele și, profitând de busculada de dedesubt, care distrăsese atenția tuturor, căută un loc pe unde să se cațere. Un grup de zece – doisprezece francezi porniră pe dată după el, cu săbiile ascuțite scânteind în razele soarelui dimineții, dar Bartolomeo le tăie calea într-o clipită, fluturând-o amenințător pe Bianca.

Poate că zidurile locuinței lui de Valois fuseseră concepute pentru a fi de necucerit, dar în ele existau destule scobituri și proeminențe pentru ca Asasinul să-și poată stabili vizual un traseu, așa că în câteva clipe ajunse pe acoperiș. Era plat și construit din lemn acoperit cu olane, iar acolo se aflau deja cinci soldați francezi, care-l opriră când trecu parapetul și-i cerură parola. Ezio rămase tăcut și ei șarjară, cu halebardele coborâte. Norocul lui că nu erau înarmați cu muschete sau pistoale! Îl împușcă pe primul, apoi trase sabia din teacă împotriva celorlalți patru, care se luptară cu disperare, înconjurându-l și împungându-l nemilos cu armele lor. Unul îi spintecă mâneca și-i creștă cotul însângărându-l, dar tăișul lunecă inofensiv pe apărătoarea din metal de pe antebrațul lui stâng.

Folosind apărătoarea și sabia, Asasinul reuși să se apere de loviturile tot mai sălbatice. Iscusița lui cu sabia era echilibrată prin faptul că trebuia să se lupte cu patru oponenti simultan, totuși gândul la iubita soție a lui Bartolomeo îl îmboldea; știa că nu putea să dea greș, că nu trebuia să dea greș. În cele din urmă, sortii înfruntării se întoarseră în favoarea sa: se strecură pe sub două săbii care erau cât pe ce să-i reteze capul și pară alta cu apărătoarea, astfel că reuși să zboare cât colo arma celui de-al patrulea soldat. Manevra îi oferă deschiderea de care avea nevoie, și o spintecătură letală sub maxilar îl doborî pe inamic. Mai rămăseseră trei. Ezio făcu un pas spre cel mai apropiat și intră sub garda lui, astfel încât francezul nu mai avu spațiu să-și folosească sabia. Extinse apoi pumnalul secret și-l înfipse în abdomenul dușmanului. Mai rămăseseră doi... și ambii păreau destul de neliniștiți. Asasinul avu nevoie de numai două minute ca să-i omoare pe soldații care nu mai beneficiau de o superioritate numerică îngrijorătoare. Pur și simplu, nu aveau măiestria lui Ezio în dueluri. Gâfâind din greu și rezemându-se pentru o clipă în vârful sabiei, Asasinul își privi cei cinci inamici căzuți.

Acoperișul avea în mijloc o deschizătură mare, pătrată. După ce-și reîncărcă pistolul, Ezio se apropie de ea precaut. Așa cum se așteptase, dedesubt se afla o curte interioară, lipsită de decorațiuni sau plante, scaune ori mese, deși existau câteva bănci de piatră dispuse în jurul unui bazin cu fântână secată.

Se aplecă peste marginea deschizăturii, ca să privească mai atent, când auzi o împușcătură și un glonț îi țiu pe lângă urechea stângă, obligându-l să se retragă. Nu știa câte pistoale avea de Valois. Dacă ar fi avut doar unul, generalului i-ar fi trebuit cam zece secunde să reîncarce. Se gândi cu regret la arbaletă, dar

regretele erau zadarnice. Avea în centură, la spate, cinci săgeți otrăvite, însă ar fi trebuit să fie destul de aproape de țintă ca să le poată utiliza și nu dorea să întreprindă nimic care să o pună în pericol pe Pantasilea.

— Nu te-apropia! strigă de Valois de jos. Dacă mai faci un pas, o omor!

Ezio rămase locului și privi în curte, dar unghiul de vedere îi era limitat de marginile deschizăturii. Nu zărea pe nimeni, totuși percepușe teamă în glasul lui francezului.

— Cine ești? strigă generalul. Cine te-a trimis? Rodrigo? Spune-i c-a fost planul lui Cesare.

— Dacă mai vrei să te-ntorci întreg în Burgundia, ar fi bine să-mi spui tot ce știi.

— Dacă-ți spun, mă lași să plec?

— Vom vedea. Femeia nu trebuie să pățească nimic. Vino în centru, ca să te pot vedea, porunci Ezio.

De Valois apăru temător de după o colonadă care înconjura curtea și se opri lângă fântâna secată. Pantasilea avea mâinile legate la spate și generalul o ținea de un frâu, care era prins de o zgardă din jurul gâtului. Ezio văzu că femeia plânșese, dar acum era tăcută și căuta să țină capul sus. Privirile pe care i le arunca francezului erau atât de nimicitoare, încât dacă ar fi fost o armă, le-ar fi întrecut pe toate cele din Codex.

Asasinul se întrebă câți soldați puteau fi ascunși jos? Glasul temător al generalului sugera totuși că rămăsese fără opțiuni și se simțea încolțit.

— Cesare i-a mituit pe cardinali, spuse de Valois, ca să-l părăsească pe Papă și să treacă în tabăra lui. După ce ar fi subjugat restul țării în numele Romei, eu ar fi trebuit să pornesc spre capitală și să cuceresc Vaticanul, înfrângându-i pe toți cei care s-ar fi opus voinței căpitanului-general.

Își agită nervos pistolul și, când se răsuci, Ezio văzu că avea încă două înfipte la brâu.

— N-a fost ideea mea, continuă francezul. Eu sunt mai presus de asemenea conspirații.

O urmă a trufiei anterioare îi revenea în glas și Ezio se întrebă dacă nu-i îngăduise cumva prea multă libertate de acțiune. Se apropie de margine și sări netemător în curtea de dedesubt, aterizând ghemuit ca o panteră.

— Înapoi! strigă de Valois. Dacă nu, o s-o...

— Dacă-i atingi măcar un fir de păr, șuierea Asasinul, arcașii mei de deasupra îți vor umple trupul cu mai multe săgeți decât a avut parte Sfântul Sebastian. Ia spune acum, tu, suflet nobil, care ar fi fost misiunea ta?

— Întrucât fac parte din Casa de Valois, Cesare îmi va da Italia. Voi stăpâni aici, potrivit dreptului meu prin naștere.

Ezio aproape că izbucni în râs. Bartolomeo nu exagerase – ba dimpotrivă – când spusese că îngâmfatul ăsta avea creierul unei găini! Dar continua s-o aibă prizonieră pe Pantasilea, așa că era periculos.

— Bun. Acum, dă-i drumul femeii.

— O să-i dau drumul după ce plec de-aici.

— Nu.

— Regele Ludovic pleacă urechea la spusele mele. Cere orice-ți dorești din Franța și va fi al tău. Un domeniu, poate? Un titlu nobiliar?

— Toate astea le am deja. Și le am aici. Iar tu nu vei stăpâni niciodată peste ele.

— Borgia au încercat să răstoarne ordinea firească a lucrurilor, găfâi de Valois, schimbând abordarea. Eu am de gând s-o îndrept. Sângele regal trebuie să conducă, nu mizeria puturoasă și infectă care curge prin venele lor.

Făcu o pauză după care adăugă:

— Știu că tu nu ești un barbar ca ei.

— Nici tu, nici Cesare, nici Papa și nimeni altul care nu are pacea și justiția de partea sa nu va conduce Italia atâta timp cât voi trăi eu, rosti Ezio și înaintă încet.

Frica părea să-l fi paralizat pe generalul francez. Mâna care ținea acum pistolul la tâmpla lui Pantasilea tremura, dar el tot nu se retrase. În mod vădit, erau singuri în locuință, sau poate că ceilalți ocupanți ai ei erau slujitori care avuseseră înțelepciunea să se ascundă.

Deodată se auziră zgomote surde și regulate, asemenea unor lovituri puternice și cumpănite, iar ușile exterioare se cutremurară. Probabil că Bartolomeo îi înfrânsese pe francezi și adusese un berbec.

— Te rog... scânci generalul și toată atitudinea lui îngâmfată de mai devreme dispăru. O s-o omor, să știi.

Privi în sus, către deschiderea din acoperiș, încercând să întrezărească arcașii imaginari ai lui Ezio, fără măcar să se gândească, așa cum se temuse Asasinul când făcuse amenințarea, că asemenea soldați dispăruseră de mult în războiul modern, deși arcurile și arbaletetele continuau să fie mai iute de reîncărcat decât pistoalele sau muschetele.

Ezio mai făcu un pas înainte.

— Îți dau orice vrei. Am bani aici, am bani mulți, ca să-i plătesc pe oameni, dar poți să-i iei pe toți. Și... și... și o să fac orice vrei.

Glasul îi era implorator acum și generalul arăta atât de jalnic, încât Asasinul abia își putu ascunde disprețul. Oare bărbatul acesta chiar se vedea pe sine ca rege al Italiei?

Aproape că nici nu merita să-l omoare.

Ajunsese aproape de el acum și cei doi bărbați se priviră în ochi. Fără grabă, Ezio luă întâi pistolul, apoi frâul din mâinile inerte ale generalului. Cu un scâncet de ușurare, Pantasilea se îndepărtă șchiopătând.

— Eu... eu n-am vrut decât respect, șopti francezul.

— Adevăratul respect, zise Ezio, se câștigă – nici nu se moștenește, nici nu se cumpără. Și nu poate fi câștigat prin forță. Probabil că „*Oderint dum Metuant*”, „Să mă urască, dar să se teamă de mine!”, este una dintre cele mai stupide expresii născocite vreodată. Caligula a adoptat-o și de aceea nu-i de mirare că modernul nostru Caligula trăiește după același precept. Iar tu îl slujești!

— Eu îl slujesc pe regele meu, Ludovic al XII-lea.

De Valois părea descurajat.

— Dar poate că ai dreptate. Înțeleg asta acum.

Speranța îi licări în ochi.

— Am nevoie de ceva mai mult timp...

— Din păcate, prietene, rosti Ezio, timpul tău s-a terminat.

Trase sabia din teacă, iar de Valois, înțelegând, și comportându-se demn în ultima clipă a vieții, îngenunche și plecă fruntea.

— *Requiescat in pace*, spuse Ezio.

Cu o bubuitură asurzitoare, ușile exterioare ale locuinței generalului se sparseră și în fruntea unei cete de oameni apăru Bartolomeo, plin de praf și sânge, dar nevătămat. Se repezi la soția lui și o strânse cu atâta putere în brațe, încât îi tăie răsufierea, după care se grăbi să-i scoată zgarda de la gât; degetele îi tremurau stângace și Ezio fu nevoit s-o facă în locul său. Frânse apoi cătușele de la picioarele femeii prin două lovituri puternice cu spada Bianca și, mai liniștit, îi dezlegă frânghiile din jurul mâinilor.

— Pantasilea, iubirea mea, inima mea, ochii mei! Nu cumva să mai dispari vreodată așa. Am fost pierdut fără tine.

— Ba nu, n-ai fost. M-ai salvat.

— Ah... Condotierul păru stânjenit. Nu. N-am fost eu... ci Ezio! El a născocit un...

— Mă bucur că ești teafără, *Madonna*, interveni Ezio.

— Dragul meu, cum ți-aș putea mulțumi? Mi-ai salvat viața.

— N-am fost decât o simplă unealtă, o părțică din planul sclipitor al soțului tău.

Bartolomeo îl privi pe Asasin cu o expresie de derută și recunoștință.

— Prințul meu! exclamă Pantasilea, îmbrățișându-și soțul. Eroul meu!

Condotierul se învâpăie la chip și-i făcu cu ochiul lui Ezio, după care îi spuse:

— Ei bine, dacă sunt prințul tău, atunci ar fi bine să câștig titlul ăsta. Acum, să știi, n-a fost *complet* ideea mea.

Când se întoarseră să plece, Pantasilea îl atinse ușor cu mâna pe braț pe Ezio și murmură:

— Mulțumesc.

Capitolul 41

După câteva zile, când Bartolomeo alungase soldații rămași în armata demoralizată a lui de Valois, Ezio se întâlnește cu Vulpea, pe când se îndreptau amândoi către o întrunire a Frăției, convocată de Ezio în ascunzătoarea Asasinilor de pe insula Tiberina.

— Cum merg lucrurile în Roma? fu prima întrebare a lui Ezio.

— Foarte bine. Fiindcă armata franceză a fost izgonită, Cesare a pierdut un sprijin important. Sora ta Claudia ne-a spus că ambasadorii Spaniei și ai Sfântului Imperiu Roman au plecat în grabă spre țările lor, iar oamenii mei au eliminat *Cento Occhi*.

— Mai sunt totuși multe de făcut.

Ajunseră la destinație și-i găsiră pe ceilalți tovarăși ai lor strânși deja în ascunzătoare, unde un foc ardea vesel în vatra din mijlocul pardoselii.

După ce se salutară și-și ocupară locurile, Machiavelli se ridică în picioare și intonă în arabă:

— *Laa shay'a waqi'un moutlaq bale kouloun moumkin* – înțelepciunea Crezului nostru este dezvăluită prin aceste cuvinte – „Acționăm în Întuneric, pentru a sluji Lumina. Suntem Asasini”.

Ezio se ridică apoi și se întoarce către sora lui:

— Claudia, rosti el, noi ne dedicăm viețile pentru a proteja libertatea omenirii. Mario Auditore și tatăl nostru, Giovanni, fratele lui, au stat cândva lângă un foc ca acesta, angajați în aceeași misiune. Acum eu îți ofer posibilitatea de a ni te alătura.

Întinse mâna și femeia își așază propria-i mână în palma lui. Machiavelli scoase din foc familiarul fier încins ce avea în capăt două semicercuri mici ca litera „C”, care puteau fi aduse laolaltă prin intermediul unei pârgii din mâner.

— Totul este îngăduit. Nimic nu este adevărat, rosti el grav.

Ceilalți – Bartolomeo, Vulpea și Ezio – repetară cuvintele.

La fel cum Antonio de Magianis îi făcuse cândva lui Ezio, Machiavelli aplică acum solemn fierul încins pe degetul Claudiei și închise semicercurile, astfel încât semnul unui inel fu ars acolo pe vecie.

Femeia făcu o grimasă, dar nu scoase niciun sunet. Machiavelli retrase fierul încins și-l puse în siguranță, deoparte.

— Bine ai venit în Ordinul nostru, în Frăția noastră, i se adresă el oficial Claudiei.

— Frăție... dar și cu surori? întrebă ea, masând pe degetul însemnat o alifie alinătoare, dintr-o sticlură pe care i-o întinsese Bartolomeo.

— De ce nu? surâse Machiavelli.

Toți ochii erau îndreptați asupra lui acum, când se răsuci către Ezio.

— Poate că nu ne-am înțeles în multe privințe...

— Niccolò..., îl întrerupse Ezio, însă Machiavelli ridică o mână, cerându-i să tacă.

— Dar după epifania din cripta de sub Capela Sixtină, și chiar mai înainte de asta, tu ai dovedit în mod repetat că ești exact ce are nevoie Ordinul nostru. Tu ai condus atacul împotriva Templierilor și ne-ai purtat cu mândrie gonfalonul, pentru ca apoi să continui să reclădești Frăția după dezastrul de la Monteriggioni. Prieteni, urmă el aruncând o privire în jur, a sosit momentul să-l numesc oficial pe Ezio în poziția pe care el o ocupă deja prin consimțământul nostru tacit: aceea de Conducător. Vi-l prezint pe Ezio Auditore da Firenze, Marele Maestru al Ordinului nostru. Prietene, rosti întorcându-se spre Ezio, de acum înainte vei fi cunoscut ca *il Mentore*, păzitorul Frăției noastre și al secretelor ei.

Ezio se simțea copleșit de emoție, deși o parte din el continua să dorească să se smulgă din existența aceasta care-i solicita fiecare oră de veghe și-i îngăduia puține ore de odihnă. Totuși, făcu un pas în față și repetă sobru cuvintele esențiale ale Crezului:

— Alții sunt limitați de moralitate și de legi, dar, în căutarea țărilor noastre sacre, noi nu trebuie să uităm niciodată: Totul este îngăduit. Nimic nu este adevărat. Nimic nu este adevărat. Totul este îngăduit.

Repetară cu toții formula după el.

— Și acum, spuse Machiavelli, este timpul ca membra noastră cea mai recentă să-și demonstreze credința.

Se îndreptară către biserica Santa Maria în Cosmedin și urcară în clopotniță. Călăuzită cu grijă de Bartolomeo și Vulpe, Claudia sări fără teamă în gol, chiar în clipa când discul de aur al soarelui se desprinse de linia orizontului de la răsărit, prinzând în razele sale faldurile rochiei argintii a femeii și poleindu-le. Ezio o privi cum aterizează în siguranță și se-ndreaptă apoi cu Bartolomeo și Vulpea spre o colonadă din apropiere. Rămăsese numai el și Machiavelli, care se pregătea să sară, când Ezio îl opri.

— De ce te-ai răzgândit deodată? îl întrebă.

Celălalt surâse.

— Ce vrei să spui prin „răzgândit”? Am fost mereu alături de tine. Am fost mereu loial cauzei. Vina mea stă în gândirea independentă. Ea trezește îndoieli în mintea ta... și în mintea lui Gilberto. Acum suntem eliberați de toate neplăcerile astea. Nu mi-am dorit niciodată să conduc. Sunt mai degrabă un... observator. Și acum haide să sărim împreună, ca prieteni și camarazi războinici ai Crezului.

Machiavelli îi întinse mâna și, zâmbind, Ezio i-o prinse strâns. După aceea săriră amândoi în gol de pe acoperișul clopotniței.

Abia aterizaseră și se alăturaseră tovarășilor lor, când apărură un curier.

— *Maestro Machiavelli*, rosti el cu răsuflarea întretăiată, Cesare s-a-ntors la Roma din recenta lui incursiune în Romagna și se îndreaptă către castelul Sant'Angelo.

— *Grazie*, Alberto, spuse Machiavelli, iar curierul își întoarse calul și dispăru în direcția din care venise.

— Ei bine? întrebă Ezio.

Machiavelli deschise palmele.

— Tu trebuie să iei decizia, nu eu.

— Niccolò, nu vreau să te oprești din a-mi spune ce crezi. Vreau să aflu părerea celui mai de încredere sfătuitor al meu.

— În cazul acesta, zâmbi Machiavelli, îmi știi deja părerea. Nu s-a schimbat deloc. Familia Borgia trebuie nimicită. Du-te și ucide-i, *Mentore*. Termină treaba pe care-ai început-o.

— Un sfat foarte bun.

— Știu.

Machiavelli rămase tăcut cântărindu-l din priviri.

— Ce este? întrebă Ezio.

— Mă gândisem să scriu o carte despre metodele lui Cesare. Acum cred că o voi echilibra cu o prezentare a metodelor tale.

— Dacă scrii o carte despre mine, fă-o cât mai scurtă.

Capitolul 42

Când Ezio ajunse la castelul Sant'Angelo, o mulțime mare se strânsese deja pe malul opus al Tibrului. Pierzându-se în gloată, Asasinul înaintă până în primele rânduri și văzu că trupele franceze care păzeau podul de acces la castel și castelul în sine erau foarte agitate. Câțiva soldați își strângeau echipamentele, dar ofițerii treceau grăbiți printre ei, ordonându-le să despacheteze. Unele ordine erau contradictorii și de aceea, ici-colo izbucniseră încăierări. Ezio observă că italienii care-i priveau erau încântați, totuși păstrau tăcerea. Deși avea propriile veșminte în tolba de pe umăr, Asasinul avusese precauția de a îmbrăca iarăși uniforma franceză pe care o purtase în atacul asupra lui Castra Praetoria, iar acum își scoase mantia cu care o acoperise și păși grăbit pe pod. Nimeni nu-i dădu vreo atenție, însă pe când trecea printre soldați, auzi frânturi de conversații utile.

— Când ne-așteptăm la atacul mercenarilor lui d'Alviano?

— Se zice c-a pornit deja încoace.

— Atunci de ce ne strângem lucrurile? Ne retragem?

— Așa sper! *Tout cela, c'est rien qu'un tas de merde.*

Un soldat îl zări pe Ezio.

— *Monsieur! Monsieur!* Care sunt ordinele pentru noi?

— Acum mă duc să mă interesez, replică Ezio.

— *Monsieur!*

— Ce este?

— Cine-i comandant acum după moartea generalului de Valois?

— Fără-ndoială, regele va trimite un înlocuitor.

— *Monsieur*, i-adevărat c-a murit ca un erou în luptă?

Ezio surâse în barbă.

— Bineînțeles că-i adevărat. În fruntea oamenilor lui, răspunse el și-și continuă drumul spre castel.

După ce intră, urcă pe metereze și, de la înălțime, cercetă curtea interioară, unde îl zări pe Cesare vorbind cu un căpitan al gărzii papale, care păzea poarta citadelei interioare.

— Trebuie să-l văd pe Papă! spunea Cesare agitat. Trebuie să-l văd imediat pe tata!

— Desigur, Alteța Voastră. Îl veți găsi pe Sanctitatea Sa în apartamentul său privat din turnul castelului.

— Atunci, dă-te la o parte, prostovanule!

Cesare se repezi pe lângă nefericitul căpitan, care dădea ordine grăbite pentru deschiderea unei uși tănuite din poarta principală. Ezio mai privi câteva clipe, apoi dădu ocol castelului până ajunse în dreptul ușitei secrete. Coborî de pe metereze și descuie cu cheia lui Pietro.

Odată ajuns înăuntru, privi în jur precaut și, nezăbind pe nimeni, urcă o scară ce ducea în direcția carcerii din care o eliberase pe Caterina Sforza. Găsi un loc retras și-și dădu iute jos uniforma de locotenent francez, îmbrăcându-și înapoi propriile veșminte, care erau mai potrivite pentru ce avea de făcut. Își scoase rapid armele și fixă apărătoarea și pumnalul cu otravă, verificând să aibă la brâu o rezervă de săgeți otrăvite. Porni apoi spre scara ce ducea în tumul castelului, mergând pe lângă pereți. Ruta era păzită și fu nevoit să trimită trei gărzi la Creatorul lor pentru a trece mai departe.

Ajunse în cele din urmă la grădina în care-i zărise pe Lucrezia și pe amantul ei. La lumina zilei văzu că apartamentele femeii făceau parte dintr-un complex, iar dincolo de ele se aflau altele, încă mai opulente, despre care bănuia că erau ale Papei. Pe când se îndrepta într-acolo, auzi însă o conversație purtată în camerele Lucreziei. Se furișă neauzit spre fereastra deschisă dinapoia căreia răsunau glasurile și ascultă. O zări și pe Lucrezia – nu părea să fi suferit după cele pățite în carceră. Femeia vorbea cu același slujitor căruia îi încredințase informația despre aventura ei cu Pietro, pe care acesta o transmisese gelosului ei frate... cu succes evident, judecând după revenirea grabnică a lui Cesare la Roma.

— Nu-nțeleg, spunea Lucrezia nervoasă. Am comandat chiar aseară *cantarella*, și Toffana trebuia să mi-o aducă personal la amiază. Ai văzut-o? Ce se-ntâmplă?

— Îmi pare foarte rău, *mia signora*, dar tocmai am aflat că Papa a interceptat-o și oprit-o pentru sine.

— Ticălosul bătrân! Unde-i acum?

— În camerele lui, *Madonna*. Are o întâlnire...

— O întâlnire? Cu cine?

Slujitorul ezită o clipă.

— Cu Cesare, *Madonna*.

Lucrezia tăcu, apoi rosti pentru sine:

— Ciudat... Tata nu mi-a spus că s-a-ntors Cesare.

Părăsi odaia, cufundată în gânduri.

Rămas singur, slujitorul începu să deretice și să rearanjeze mesele și scaunele, mormăind în barbă.

Ezio mai așteptă câteva clipe, ca să vadă dacă mai află informații utile, însă slujitorul nu spuse decât:

— Câte necazuri îmi face femeia asta! De ce n-oi fi rămas eu la grajduri, unde-mi mergea bine? Asta-i avansare? Îmi pun capu-n joc la orice misiune. *Și-n plus* trebuie să-i gust mâncarea de fiecare dată când prânzește.

Tăcu o vreme, după care adăugă:

— Ce mai familie!

Capitolul 43

Ezio plecase deja înaintea acelor ultime cuvinte. Se furișă prin grădină spre apartamentele Papei și, întrucât unica intrare era foarte bine păzită și nu voia să atragă atenția asupra lui – în scurt timp, trupurile gărzilor pe care le ucisese în drum spre scară aveau să fie descoperite –, găsi un loc pe unde se putea cățara nevăzut până la una dintre ferestrele principale ale clădirii. Instinctul care-i spunea că fereastra aceea era de la odaia Papei se dovedi corect; în plus, fereastra avea un pervaz exterior lat, astfel că putea sta cocoțat pe un capăt, rămânând în același timp ferit de privirile celor dinăuntru. Cu ajutorul pumnalului, izbuti să întredeschidă un ochi de geam, cât să poată auzi ce se vorbea înăuntru.

Rodrigo – papa Alexandru al VI-lea – era singur în cameră și stătea așezat la o masă pe care se afla o fructieră mare din argint cu mere galbene și roșii, pe care le aranja preocupat, când ușa se deschise și intră Cesare, neanunțat. În mod vădit era furios și, fără alt preambul, se lansă într-o diatribă înverșunată.

— Ce dracu' se-ntâmplă? începu el.

— Nu știi la ce te referi, răspunse rezervat tatăl lui.

— Ba știi foarte bine. Fondurile mi-au fost tăiate și trupele împrăștiate.

— Ah! Ei bine, știi că după tragicul... sfârșit al bancherului tău, Agostino Chigi i-a preluat toate afacerile...

Cesare râse fără veselie.

— Adică bancherul *tău*! Trebuia să-mi fi dat seama. Și oamenii mei?

— Dificultățile financiare ne afectează pe toți la răstimpuri, băiatul meu, până și pe aceia dintre noi care avem armate și ambiții exagerate.

— Ai de gând să-i spui lui Chigi să-mi elibereze banii ăia sau nu?

— Nu.

— O să mai vedem noi în privința asta!

Furios, Cesare înhăță un măr din fructieră. Ezio văzu că Papa își urmărea cu atenție fiul.

— Chigi nu te va ajuta, rosti Rodrigo impasibil. Și este prea puternic ca să-l poți supune voinței tale.

— În cazul ăsta, pufni tânărul, voi folosi Partea din Eden pentru a căpăta ce-mi doresc. N-o să mai am nevoie de ajutorul tău.

Mușcă din măr, apoi zâmbi cu răutate.

— Asta îmi este deja clar, comentă Papa sec. Apropo, bănuiesc că știai că generalul de Valois a murit.

Zâmbetul lui Cesare dispăru fulgerător.

— Nu. Abia m-am întors în Roma.

Tonul îi deveni amenințător.

— Tu l-ai...?

Papa deschise larg brațele.

— Ce motiv aș fi avut să-l omor? Sau poate că el complota cumva împotriva mea... poate cu propriul meu drag, sclipitor și *trădător* căpitan-general?

Cesare mușcă iarăși din măr.

— N-am de ce s-ascult toate astea! mârâi el.

— Dacă vrei să știi, Asasinii l-au ucis.

Tânărul înghiți bucata de măr și făcu ochii mari. Chipul i se înnegură apoi de furie.

— De ce nu i-ai oprit?

— De parcă aș fi putut! Decizia de a ataca Monteriggioni a fost a ta, nu a mea. Este timpul să-ți asumi responsabilitatea pentru greșelile tale... dacă nu-i prea târziu.

— Vrei să zici pentru *acțiunile* mele, replică Cesare mândru. În ciuda intervențiilor constante ale unor neisprăviți ca tine.

Se î ntoarse să plece, dar Papa ocoli grăbit masa pentru a-i bloca drumul spre ușă.

— Nu pleci nicăieri, mârâi Rodrigo. Și te înșeli, să știi. *Eu* am Partea din Eden.

— Mincinosule! Pleacă din calea mea, bătrân prost.

Papa clătină cu tristețe din cap.

— Ți-am dat tot ce-am putut și tot n-a fost niciodată îndeajuns.

În clipa aceea Ezio o zări pe Lucrezia năvălind în odaie cu ochii măriți de spaimă.

— Cesare! țipă ea. Ai grijă! Vrea să te-otrăvească!

Tânărul încremeni. Se uită la mărul pe care-l avea în mână, apoi scuipe bucata pe care tocmai o mușcase, cu chipul încremenit ca o mască. Expresia lui Rodrigo se transformase din triumf în spaimă. Se retrase dinaintea fiului său, astfel că masa era acum între ei.

— Să m-otrăvești? întrebă Cesare, sfredelind cu privirea ochii tatălui său.

— Dacă nu vrei... să ascuți de glasul rațiunii, se bâlbâi Papa.

Cesare rânji și înaintă cu pași măsurăți spre Rodrigo.

— Tată, rosti el. Dragul meu tată. Tu nu-nțelegi? Eu controlez totul. *Totul*. Dacă vreau să trăiesc, în ciuda eforturilor tale, atunci voi trăi. Și dacă există ceva – *orice* – ce-mi doresc, îl iau.

Ajunse lângă Papă și-l prinse de guler, ridicând mâna în care ținea mărul otrăvit.

— De pildă, dacă vreau ca tu să mori, *o să mori!*

Îl trase mai aproape și-i îndesă mărul în gura deschisă, înainte ca Papa să fi avut timp s-o închidă, după care, prinzându-l de cap și de falcă, îi forță buzele să se apropie și i le ținu închise. Rodrigo se luptă și se îneacă cu mărul, neputând să respire. Căzu pe podea în agonie, iar cei doi copii ai lui îl priviră cu ochi reci cum moare.

Cesare nu pierdu nicio clipă, ci îngenunche și scotoci prin veșmintele bătrânului. Nu găsi nimic. Se ridică în picioare și se îndreptă către sora lui, care se retrase din fața sa.

— Trebuie... trebuie să cauți ajutor! strigă ea. Otrava a intrat în tine.

— Nu-ndeajuns! lătră el răgușit. Chiar crezi că sunt atât de prost, încât să nu fi luat un antidot înainte să vin aici? Știam ce nemernic bătrân și viclean era tatăl nostru și ce ar fi făcut dac-ar fi crezut fie și numai o clipă că adevărata putere se îndreptă-n direcția mea. Acum... tata a zis că are Partea din Eden.

— Spunea... spunea adevărul.

Cesare o palmui brutal.

— De ce n-am fost informat?

— Erai plecat... și el a mutat-o... se temea că Asasinii ar putea...

Fratele ei o palmui din nou.

— Ai complotat cu el!

— Nu! Credeam c-a trimis soli să te-anunțe.

— Mincinoaso!

— Îți spun adevărul. Chiar am crezut că știai asta, sau cel puțin că ai fost informat de ceea ce făcuse.

Cesare o pălmui încă o dată, mult mai violent, astfel că femeia se dezechilibra și căzu.

— Cesare, rosti ea străduindu-se să-și recapete răsuflarea, cu ochii cuprinși de panică și frică, ai înnebunit? Sunt Lucrezia. Sora ta. Prietena ta. Iubita ta. Regina ta.

Se ridică în picioare și întinse mâinile cu sfială spre obrajii lui, ca să-i mângâie. Bărbatul o apucă însă de gât și începu s-o zgâlțâie, așa cum un câine își zguduie prada pe care o ține între fălci.

— Nu ești decât o cățea!

Își apropie chipul cu agresivitate de fața ei.

— Ia zi acum, continuă el cu glas amenințător și scăzut, unde-i?

Neîncrederea răzbătu din vocea femeii când vorbi, horcăind.

— Tu... nu m-ai iubit... niciodată?

Cesare nu-i răspunse, ci doar își descleștă degetele de pe beregata ei și o lovi iarăși, cu pumnul de data asta, aproape de ochi.

— Unde-i Mărul? răcni el. MĂRUL? Spune-mi!

Lucrezia îl scuipe în față, iar Cesare o prinse de braț și o trânti pe podea, după care începu s-o lovească cu picioarele, repetându-și întrebarea. Ezio se încordă, silindu-se să nu intervină – la urma urmelor, trebuia să afle răspunsul –, deși îl îngrozea scena la care asista.

— Bine, spuse ea în cele din urmă cu glas spart, bine, gata.

Cesare o trase în picioare și Lucrezia își lipi buzele de urechea lui, răspunzându-i în șoaptă, spre nemulțumirea lui Ezio.

Mulțumit, fratele ei o împinse în lături.

— Asta a fost o decizie înțeleaptă, surioară.

Femeia încercă să se lipească de trupul lui, dar Cesare o îmbrânci cu un gest de dezgust și ieși din cameră.

De îndată ce închise ușa, Ezio sparse geamul ferestrei și sări lângă Lucrezia, care se prăbușise pe podea, cu spatele rezemat de perete și cu spiritul înfrânt. Asasinul îngenunche iute lângă trupul inert al lui Rodrigo și-i controlă pulsul.

Nu simți nimic.

— *Requiescat in pace*, șopti el și, ridicându-se, se întoarse către femeie.

Privindu-l, ea surâse amar, dar în ochi îi reveni ceva din focul de altă dată.

— Ai fost aici? Tot timpul?

Ezio încuviință din cap.

— Perfect, zise Lucrezia. Știu unde se duce nemernicul.

— Spune-mi.

— Cu plăcere. La San Pietro. Pavilionul din curte.

- Mulțumesc, *Madonna*.
- Ezio...
- Da?
- Ai grijă.

Capitolul 44

Ezio porni în fugă pe Passetto di Borgo, care trecea prin *rione* Borgo și făcea legătura între castelul Sant'Angelo și Vatican. Regreta că nu putuse lua câțiva oameni cu el sau că nu avusese timp să caute un cal, însă graba îi dădea aripi și toate gârziile pe care le întâlnește fură iute azvârlite într-o parte în goana lui năvalnică.

Odată ajuns în Vatican, merse la pavilionul din curte, unde spusese Lucrezia că se afla Mărul. După moartea lui Rodrigo, existau șanse mari ca noul Papă să nu mai poată fi influențat de Borgia, deoarece Colegiul cardinalilor, cu excepția acelor membri care fuseseră cumpărați definitiv, era sătul și dezgustat de a mai fi manipulat de familia aceasta venetică.

Deocamdată însă Ezio trebuia să-l oprească pe Cesare înainte să ia Mărul și să-i folosească puterea – indiferent cât de puțin o putea înțelege – pentru a recâștiga tot terenul pierdut.

Sosise momentul să-și doboare inamicul pentru totdeauna: acum ori niciodată!

Găsi curtea pustie. În centrul ei nu se afla o fântână, ca în majoritatea curților interioare, ci sculptura mare din gresie a unui con de pin așezat într-o cupă din piatră pe un soclu. Era înaltă de trei metri. Ezio cercetă cu atenție restul curții luminate de soare, însă nu mai era nimic altceva acolo; albeața pardoselii prăfuite îl orbea prin strălucire. Nu exista nici măcar o colonadă, iar zidurile clădirilor înconjurătoare erau lipsite de absolut orice ornament, deși la mare înălțime existau șiruri de ferestre înguste. La parter era câte o ușă simplă pe fiecare latură, toate fiind închise. Locul era neobișnuit de auster.

Ezio privi din nou conul de pin și se apropie de el. Uitându-se cu atenție, izbuti să zărească între partea lui superioară și rest un interstițiu îngust, care se menținea pe toată circumferința. Se urcă pe soclu și constată că-și putea păstra echilibrul, prinzându-se bine de margine cu degetele de la picioare. Se ținu cu o mână și o plimbă pe cealaltă de jur-împrejurul conului, urmând interstițiul, pipăind după orice posibilă imperfecțiune care ar fi putut dezvălui o pârghie sau un buton ascuns.

Aici era! Îl găsisese. Apăsă ușor și vârful conului se deschise pe balamale din bronz până atunci invizibile, înșurubate ferm în piatra moale și consolidate cu ciment. În centrul locașului care apăruse, zări o pungă din piele verde-închis.

Bâjbâi după baierile ei și strălucirea slabă pe care o zări înăuntru îi confirmă speranțele; găsisse Mărul!

Simți că i se ridică inima în gât, când luă cu grijă punga; îi cunoștea pe Borgia și nu avea nicio garanție că nu exista o capcană secretă, totuși trebuia să-și asume riscul.

Unde naiba era Cesare? Tânărul avusese un avans de câteva minute bune și, neîndoios, sosise aici călare.

— O s-o iau eu, răsună pe neașteptate un glas rece și crud în spatele lui.

Cu punga în mână, Ezio sări ușor pe pământ și se întoarse către Cesare, care tocmai apăruse prin ușa din peretele de miazăzi, urmat de mai multe gărzi, care se desfășurară în curte, înconjurându-l pe Asasin.

Bineînțeles, gândi Ezio, deoarece nu știuse că ar fi avut vreun concurent, Cesare irosise timp pentru a-și asigura paza.

— Ți-am luat-o înainte, îl ironiză el.

— Asta nu te va ajuta cu nimic, Ezio Auditore. Ai fost prea mult timp un ghimpe-n coasta mea. Totul se termină însă aici și acum. Sabia mea îți va lua viața.

Trase din teacă o *schivona* modernă, cu mânerul în formă de căuș, și făcu un pas spre Ezio. Apoi însă, pe neașteptate, se făcu pământiu la față, dădu drumul sabiei, i se înmuieră genunchii și se prinse cu mâinile de stomac. În mod evident, gândi Asasinul cu un suspin de ușurare, antidotul nu fusese îndeajuns de puternic.

— Gărzi! croncăni Cesare, străduindu-se să stea în picioare.

Erau zece soldați, dintre care cinci înarmați cu muschete. Ezio se feri și sări în lături, când traseră, iar gloanțele armelor bubuiră, ricoșând din pavaj și din ziduri, în vreme ce el sprintă să se adăpostească după o coloană. Își scoase săgețile otrăvite de la brâu și țâșni din adăpostul improvizat, apropiindu-se suficient de mușchetari pentru a putea azvârli săgețile, una câte una. Oamenii lui Cesare nu se așteptau la un atac și schimbară priviri surprinse. Asasinul aruncă săgețile și toate își loviră țintele în plin. În câteva secunde, trei gărzi se prăbușiră sub efectul mortal al otrăvii.

Un soldat își recăpătă sângele rece pentru moment și-și azvârli arma ca pe o ghioagă, dar Ezio se feri și muscheta trecu pe deasupra lui, rotindu-se prin aer. Lansă apoi iute celelalte două săgeți, astfel că toți mușchetarii fură scoși din luptă. Nu mai avea însă timp să-și recupereze săgețile, cum îi sugerase Leonardo.

După ce-și veniră în fire din surpriză – crezuseră că tovarășii lor înarmați cu puști îl vor ucide iute pe Asasin –, cei cinci spadasini se apropiară iute, mânuind spade grele. Ezio aproape că dansă printre ei, evitându-le loviturile stângace – spadele erau prea grele pentru acțiuni rapide sau manevre rapide –, declanșându-și pumnalul cu otravă și scoțând jungherul. Știa că nu dispunea de mult timp până când Cesare avea să acționeze, așa că folosi o tehnică de luptă mai simplistă

și mai eficientă ca de obicei, preferând să blocheze lama oponentilor cu jungherul și să termine treaba cu pumnalul cu otravă. Primii doi căzură fără un sunet, după care cei trei supraviețuitori deciseră să atace simultan. Ezio se retrase iute cinci pași și întinse brațul ridicat cu jungherul, năpustindu-se către cel mai apropiat soldat. Când omul se apropie suficient, Asasinul se aruncă în genunchi, lunecând pe pavaj, pe sub spada soldatului derutat. Pumnalul cu otravă îi creștă acestuia coapsa, iar Ezio alunecă mai departe, spre celelalte două gărzi, cărora le reteză cu jungherul tendonul lui Ahile. Soldații se prăbușiră urlând.

Cesare urmărise totul fără să-i vină a crede, amuțit și, când Ezio se îndreptă către ultimii trei soldați, hotărî să nu mai aștepte finalul înfruntării. Își revenise îndeajuns ca să se întoarcă și s-o ia la fugă.

Blocat de gărzi și neizbutind să-l urmărească, Asasinul îl văzu cu coada ochiului cum dispare.

Totuși nu era grav, fiindcă Mărul rămăsese la el și-și amintea îndeajuns din puterile lui – cum le-ar fi putut uita? – pentru a-l utiliza, după încheierea luptei, să-l ducă înapoi prin Vatican pe altă rută decât cea prin care venise, bănuind că Cesare nu pierduse timp și blocase Passetto di Borgo. Strălucitor în punga de piele, Mărul indica pe suprafața lui o cale prin coridoarele cu plafoane înalte și pictate și prin oficiile din Vatican, spre Capela Sixtină, iar de acolo, printr-un coridor ce ducea către miazăzi, chiar în San Pietro. Puterea sa era atât de mare, încât călugării și preoții din Vatican cu care se întâlnea Ezio se întorceau cu spatele, iar gărzile papale rămâneau încremenite la posturile lor.

Ezio se întrebă cât de repede se va afla în Vatican despre moartea Papei. Confuzia inevitabilă de după aceea avea să necesite o mână fermă care să controleze situația și Ezio se rugă în gând ca tânărul Cesare să nu aibă șansa de a profita de incertitudini pentru a revendica, dacă nu papalitatea – cu siguranță, așa ceva îi depășea posibilitățile –, atunci influențarea electoratului în vederea plasării unui nou Papă, îngăduitor față de ambițiile sale, pe scaunul Sfântului Petru.

Lăsând în stânga noua și minunata sculptură Pietà a tânărului Michelangelo, Ezio părăsi biserica și se pierdu în mulțimea care ticsea piața veche, cu aspect săracăcios din fața intrării dinspre răsărit.

Capitolul 45

Până ajunse la ascunzătoarea Asasinilor de pe insula Tiberina, clopotele bisericilor începuseră să răsună în toată Roma, anunțând moartea Papei.

Ezio își găsi prietenii așteptându-l.

— Rodrigo a murit, îi anunță el.

— Am bănuț asta din felul cum bat clopotele, încuviință Machiavelli. Excelență treabă!

— N-a fost mâna mea, ci a lui Cesare.

Machiavelli tăcu o clipă, apoi întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Cesare?

— Trăiește, deși Papa a încercat să-l otrăvească înainte de-a muri.

— Șarpele și-a mușcat propria coadă, comentă Vulpea.

— Atunci suntem salvați! strigă Claudia.

— Nu, clătină Machiavelli din cap. Dacă s-a eliberat de restricțiile impuse de tatăl lui, Cesare poate recâștiga terenul pe care l-a pierdut. Nu trebuie să-i îngăduim să-și ralieze susținătorii rămași. Următoarele săptămâni vor fi esențiale.

— Cu ajutorul vostru, rosti Ezio apăsut, îl voi găsi și-l voi ucide.

— Niccolò are dreptate, interveni Vulpea, trebuie să acționăm rapid.

— Ați auzit trâmbițele alea? Sunt chemarea la adunare adresată trupelor Borgia.

— Știi unde o să se adune? întrebă Bartolomeo.

— Probabil că în *piazza* din fața castelului lui Cesare din Trastevere.

— Oamenii mei vor patrula orașul, zise condotierul, dar ne-ar trebui o armată întreagă ca s-o facem cum trebuie.

Ezio scoase cu grijă Mărul din pungă de piele. Strălucea opac.

— Avem altceva, zise el. Sau ceva la fel de bun.

— Știi cum să-l folosești? întrebă Machiavelli.

— Îmi amintesc destule din vremea când l-a încercat Leonardo, acum mult timp în Veneția.

Ridică artefactul misterios și, concentrându-se, încercă să-și proiecteze gândurile spre el.

Nu primi niciun răspuns vreme de minute bune și era pe punctul să abandoneze, când, mai întâi lent, apoi tot mai energic, Mărul începu să strălucească, până ce lumina pe care o emana îi făcu pe toți să-și acopere ochii.

— Înapoi! mugi Bartolomeo, când Claudia icni speriată și chiar și Vulpea se retrase instinctiv.

— Nu, clătină Machiavelli din cap. Nu este altceva decât știință... deși mai presus de înțelegerea noastră. Ar fi fost bine ca Leonardo să fie aici, adăugă el uitându-se la Ezio.

— Atâta timp cât Mărul ne slujește scopurile..., începu Ezio.

— Priviți! exclamă Vulpea. Ne arată clopotnița bisericii Santa Maria din Trastevere. Probabil că acolo se află Cesare.

— Ai avut dreptate, aprobă Bartolomeo. Dar uitați-vă câți soldați are!

— Plec chiar acum într-acolo, rosti Ezio după ce imaginile proiectate dispărură și Mărul deveni inert.

— Te-nsoțim.

— Nu, ridică el o mână. Claudia, vreau să te-ntorci la *Rosa in Fiore* și să-ți pui fetele să afle tot ce pot despre planurile lui Cesare, apoi să-i mobilizezi pe recruții noștri. Gilberto, trimite-ți hoții prin tot orașul să caute sedii ale Templierilor – e posibil să se reorganizeze. Dușmanii noștri vor lupta pentru supraviețuire. Bartolomeo, pregătește-ți oamenii să fie gata să acționeze în orice clipă.

Se întoarce apoi spre Machiavelli.

— Niccolò, pleacă la Vatican. În scurt timp, Colegiul cardinalilor va intra în conclav pentru alegerea noului Papă.

— Așa este. Iar Cesare se va strădui cu siguranță să-și folosească influența care i-a mai rămas pentru a propune pe scaunul papal un candidat favorabil lui, sau măcar unul pe care să-l poată manipula.

— Cardinalul della Rovere deține însă acum o autoritate mare și, după cum știi, este dușmanul de moarte al familiei Borgia. Dacă am putea...

— O să stau de vorbă cu cardinalul *camerlengo*. Este posibil ca alegerea Papei să dureze destul de mult.

— Trebuie să profităm de toate avantajele pe care ni le poate oferi interregnul. Mulțumesc, Niccolò.

— Crezi că te descurci singur?

— Nu voi fi singur, răspunse Ezio și puse cu grijă Mărul în punga de piele. Îl iau cu mine.

— Fă-o numai dacă știi cum să-l ții sub control, rosti Bartolomeo neîncrezător. Dacă mă-ntrebi pe mine, este o născocire provenită direct din făurăria lui Belzebut.

— Poate dacă ar cădea în mâinile cui nu trebuie. Dar atâta timp cât îl avem noi...

— Atunci nu-l scăpa din ochi și cu atât mai puțin din mâini.

Se despărțiră apoi, fiecare grăbindu-se să se ocupe de sarcinile trasate de Ezio. La rândul lui, el trecu râul pe malul de apus și străbătu în fugă distanța scurtă până la biserica pe care Vulpea o recunoscuse în viziunea înfățișată de Măr.

Scena se schimbase până ajunse acolo, deși văzu trupe de soldați în uniformele lui Cesare ieșind din piață în grupuri organizate, ca și cum ar fi primit ordine precise. Erau bărbați disciplinați, care înțelegeau că eșecul ar însemna distrugerea lor.

Cesare nu se zărea nicăieri, însă Ezio știa că tânărul încă suferea de pe urma efectelor otrăvii. Apelul lui de mobilizare a trupelor probabil îl vlăguise. Există un singur loc în care ar fi fost logic să se retragă: în *palazzo-ul* lui fortificat, aflat în apropiere. Porni într-acolo.

Se amestecă într-un grup de slujitori Borgia, care purtau blazonul lui Cesare pe umerii mantiiilor lor. Erau prea agitați să-l bage în seamă, chiar dacă n-ar fi

utilizat Mărul, care-l făcea aproape invizibil. Folosindu-i ca pe un paravan, Asasinul se strecură prin porțile *palazzo*-ului, care se deschiseseră pentru ei, pentru ca după aceea, la fel de repede, să se închidă în urma lor.

Ezio se furișă în umbrele colonadei curții interioare și înaintă pe lângă ziduri, oprindu-se să privească pe fiecare fereastră lipsită de obloane. Zări în față o ușă flancată de două gârzi. Se uită în jur. Restul curții era pustiu. Se apropie silențios, extinzând pumnalul secret și-i atacă pe soldați înainte ca aceștia să-și dea seama ce se întâmpla. Pe unul îl ucise instantaneu, însă celălalt reuși să-l atingă cu o lovitură care i-ar fi retezat mâna stângă, dacă n-ar fi avut apărătoarea. Pe când soldatul se străduia să-și revină din uimire față de ceea ce părea o vrăjitorie, Ezio îi înfipse pumnalul în gât și omul căzu ca un sac la pământ.

Ușa era descuiată, iar țâțânile ei, când o încercă grijuliu, se dovediră bine unse, astfel că reuși să se strecoare neauzit înăuntru.

Încăperea era mare și întunecoasă. Ezio se ascunse după o draperie de lângă ușă, care avea rolul de a feri interiorul de curenții de aer, și-i privi pe bărbații așezați în jurul mesei mari din stejar aflate în mijloc. Masa era acoperită cu hârtii și iluminată de lumânările aflate în două sfeșnice din fier. În capul mesei stătea Cesare, iar alături era așezat medicul lui personal, Gaspar Torella.

Cesare era pământiu la față și transpira abundent, însă își sfredelea ofițerii cu privirea.

— Trebuie să-i găsiți, zise el, încleștându-și mâinile pe brațele jilțului în efortul de a-și păstra poziția.

— Sunt peste tot și-n același timp nicăieri, zise unul dintre oameni cu un ton ce trăda neputința.

— Nu-mi pasă cum procedați, numai faceți ceva!

— *Signore*, nu putem fără călăuzirea ta. Asasinii s-au regrupat. Francezii fie au plecat, fie se retrag, iar trupele noastre nu sunt nici pe departe pe măsura Asasinilor. Au iscoade peste tot, iar rețeaua noastră nu reușește să le dea de urmă. Ezio Auditore a raliat cauzei sale un număr mare de cetățeni romani.

— Eu sunt bolnav, *idioti!* Mă bizui pe inițiativa voastră.

Cesare oftă și se lăsă moale în jilț.

— Am fost în pragul morții, dar mai am încă vieți în mine.

— *Signore...*

— Măcar țineți-i la depărtare, dacă asta-i tot ce puteți face.

Se opri să-și tragă răsuflarea și doctorul Torella îi tamponă fruntea cu o fașă înmuiată în oțet sau alt lichid astringent și puternic mirositor, murmurându-i liniștitor la ureche.

— În curând, urmă Cesare, Micheletto va sosi în Roma cu trupele mele din Romagna și din miazănoapte și atunci veți vedea cât de iute se vor preface Asasinii în țărână.

Ezio făcu un pas înainte și scoase Mărul.

— Te amăgești singur, Cesare, rosti el cu glas autoritar.

Cesare dădu să se ridice din jilț, cu ochii îngroziți.

— Tu? Câte vieți ai? Însă acum vei muri cu siguranță. Chemați gărzile! Imediat! răzni el spre ofițeri și părăsi în grabă încăperea, însoțit de medic, pe o altă ușă.

Fulgerător, un ofițer se îndreptă către ieșire ca să dea alarma, iar ceilalți scoaseră pistoalele și le îndreptară către Ezio, care, la fel de iute, ridică Mărul, se concentrează cu toate puterile asupra lui și în același timp își coborî gluga peste ochi pentru a și-i feri.

Mărul începu să pulseze și să strălucească, iar strălucirea se preschimbă într-o incandescență ce nu emana căldură, însă avea intensitatea soarelui. Încăperea deveni orbitor de albă.

— Ce vrăjitorie mai e și asta? strigă un ofițer și trase fără să șintească.

Din pură întâmplare, glonțul lovi Mărul, dar nu avu asupra lui un efect mai mare decât ar fi avut un pumn de țărână.

— Cu-adevărat, omul ăsta-l are pe Dumnezeu de partea sa! urlă altul, străduindu-se în van să-și protejeze ochii și împleticindu-se în direcția ușii.

Pe măsură ce lumina sporea, ofițerii se rezemară de masă, acoperindu-și ochii cu palmele.

— Ce se-ntâmplă?

— Cum e posibil așa ceva?

— Nu mă ucide, Doamne!

— Nu mai văd!

Cu buzele strânse, concentrat, Ezio continuă să-și proiecteze voința prin intermediul Mărului, dar nici el nu cuteză să privească de sub marginea protectoare a glugii. Trebuia să aprecieze momentul convenit pentru a înceta. Când o făcu, Mărul, invizibil în interiorul propriei sale lumini, se stinse brusc și bărbatul fu cuprins de un val de epuizare. În odaie nu se auzea niciun zgomot. Precaut, ridică gluga și văzu că încăperea era aproape la fel ca înainte. Lumânările de pe masă creau o zonă luminoasă în mijlocul întunericului, aproape liniștitoare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Flăcările lor erau verticale și constante, de parcă n-ar fi existat nicio adiere.

Desenele de pe draperia din fața ușii erau complet decolorate, iar toți ofițerii zăceau morți în jurul mesei, cu excepția celui care se îndreptase primul spre ușă; acesta se prăbușise, cu mâna încleștată pe clanță. Ezio se apropie de el și fu nevoit să-l împingă într-o parte, ca să poată ieși.

Când o făcu, îl privi fără să vrea pe mort în ochi și regretă imediat gestul – era o imagine pe care n-avea s-o uite niciodată.

— *Requiescat in pace*, rosti el, înțelegând înfiorat că Mărul avea într-adevăr puteri care, dacă erau descătuse fără control, puteau pune stăpânire pe mințile oamenilor și puteau deschide posibilități și lumi de neînchipuit.

Mărul putea cauza distrugeri atât de teribile, încât erau mai presus de puterea imaginației.

Capitolul 46

Conclavul era indecis. În ciuda eforturilor cardinalului della Rovere de a-l învinge pe Cesare, era limpede că acesta mai dispunea încă de suficientă influență. Teama sau interesele personale îi făceau pe cardinali să șovăie. Machiavelli bănuia ce încercau să facă: să aleagă un candidat care nu avea să reziste mult, dar care să fie acceptat de toate taberele. Un Papă interimar, care să asigure funcționarea papalității până când balanța puterii avea să se încline decisiv.

Ținând seama de asta, Ezio fu încântat când, după săptămâni de impas, Claudia aduse vești pe insula Tiberina.

— Cardinalul de Rouen – francezul Georges d'Amboise – a dezvăluit, fiind... constrâns, că Cesare a convocat o întâlnire cu loialiștii Templieri în regiunea rurală din imediata apropiere a Romei. Cardinalul va participa și el.

— Când are loc întâlnirea?

— Diseară.

— Unde?

— Locul va fi ținut secret până în ultima clipă.

— Atunci voi merge la reședința cardinalului și-l voi urmări când pleacă.

— Au ales un nou Papă, anunță Machiavelli intrând grăbit în odaie. Cardinalul tău francez, Claudia, îi va duce diseară vestea lui Cesare. Va fi însoțit de o mică delegație de cardinali care au rămas prieteni cu Borgia.

— Cine-i noul Papă? întrebă Ezio.

Machiavelli zâmbi larg.

— Exact așa cum am bănuit, răspuse el, cardinalul Piccolomini. Nu este bătrân – are șaiszeci și patru de ani –, dar sănătatea îi e șubredă. A ales să fie numit Pius al III-lea.

— De partea cui e?

— Nu știm încă, dar toți ambasadorii străini pun presiuni asupra lui Cesare să părăsească Roma pe durata alegerilor. Della Rovere este furios, însă el poate să aștepte.

Ezio petrecu restul zilei discutând cu Bartolomeo și strângând un grup de recruți și condotieri suficient de puternici pentru o eventuală bătălie cu oamenii lui Cesare.

— Poate-i mai bine că nu l-ai ucis pe Cesare în *palazzo*, zise Bartolomeo. În felul ăsta, își va aduce toți susținătorii laolaltă și-i putem nimici. Trebuie să recunosc, prietene, că pare aproape ca și cum ai fi plănuit totul.

Ezio surâse și se duse acasă, unde se echipă cu pistoletul și-și puse pumnalul dublu în tocul de la centură.

Însoțit de un grup mic de oameni pe care-i alesese personal, Asasinul porni în avangardă, urmând ca restul să vină la distanță după ei. Când cardinalul de Rouen își părăsi reședința spre sfârșitul după-amiezii împreună cu ceilalți cardinali și escorta lor, Ezio îi urmări de la depărtare sigură. Nu merseră mult și cardinalul se opri la poarta unei moșii întinse, al cărei conac se ridica în spatele unor ziduri fortificate pe malul lacului Bracciano.

Ezio escaladă singur zidurile și continuă să meargă pe urmele delegației de cardinali care se îndrepta spre Sala Mare, pierzându-se printre cei vreo sută de ofițeri superiori ai trupelor Borgia. Erau de față mulți alți indivizi din țări străine, pe care nu-i cunoștea, dar despre care își dădu seama că trebuiau să fie membri ai Ordinului Templierilor. Cesare, complet restabilit acum, stătea pe un podium în centrul sălii ticsite. Torțe pâl pâiau în suporturile lor din pereții de piatră, creând umbre mișcătoare și conferind mai degrabă atmosfera unui sabat al vrăjitoarelor decât al unei adunări de forțe militare.

Afară, soldații Borgia se adunau într-un număr ce-l surprinse pe Asasin, care nu uitase că Cesare spusese că Micheletto își aducea trupele din provincii pentru a-l susține. Era îngrijorat că oamenii lui Bartolomeo și propriii lui recruți, care se opriseră la două sute de metri de conac, se puteau ciocni cu forțe egal numerice. Acum era însă prea târziu.

Ezio privea cum mulțimea din sală se dădea în lături pentru a face loc cardinalilor către podium.

— Alăturați-vă mie, declama Cesare, și voi recuceri Roma pentru noi!
Zărindu-l pe cardinalul de Rouen însoțit de ceilalți prelați, se opri.

— Care-s veștile de la conclav? întrebă el imediat.

Cardinalul de Rouen șovăi.

— Vești atât bune, cât și... rele.

— Spune odată!

— L-am ales pe Piccolomini.

Cesare căzu pe gânduri.

— Măcar nu-i della Rovere, fiul de pescar, dar tot nu-i cel dorit de mine. Eu voiam o marionetă. Poate că Piccolomini este deja cu un picior în groapă, dar tot îmi poate cauza multe neplăceri. Am plătit pentru numirea ta – ăsta-i felul prin care-mi mulțumești?

— Della Rovere este un dușman puternic.

Cardinalul de Rouen ezită din nou.

— Iar Roma nu mai este ce-a fost cândva. Banii familiei Borgia sunt acum murdari.

Cesare îl privi rece.

— Vei regreta hotărârea asta, anunță el glacial.

Cardinalul își plecă fruntea și se întoarse să plece, însă în clipa aceea îl zări pe Ezio, care înaintase mult pentru a vedea totul mai bine.

— Asasinul! răcni el. Sora lui m-a silit să-i răspund la întrebări. Așa a ajuns aici. Fugiți! O să ne omoare pe toți!

Cardinalii o luară la goană în mijlocul unei panici generale. Ezio îi urmă și, după ce ajunsese afară, trase un foc de pistol în aer. Detunătura ajunsese la urechile avangărzii aflate imediat în exteriorul zidurilor. Luptătorii traseră cu muschetele, semnalându-i lui Bartolomeo să înceapă atacul. Porțile se deschiseseră pentru a le îngădui cardinalilor să plece, dar apărătorii nu mai avură timp să le închidă, întrucât fură atacați de avangardă. Luptătorii își menținură controlul asupra porților, până ce Bartolomeo, rotindu-și sabia deasupra capului și răcnindu-și strigătul de luptă, apărău cu forța armată principală a Asasinilor. Ezio trase un al doilea foc într-un soldat Borgia care se năpustise către el urlând și fluturând o ghioagă amenințătoare, dar nu mai avu timp să reîncarce. În tot cazul, pentru luptele de aproape, pumnalul dublu era arma perfectă. Găsi o firidă în perete, se adăposti acolo și, cu mișcări pricepute, schimbă pistolul cu pumnalul dublu. Reveni apoi în goană în sală, căutându-l pe Cesare.

Încleștarea din conac și din curte fu scurtă și sângeroasă. Trupele Borgia și cele ale Templierilor nu erau pregătite pentru un atac de o asemenea amploare și erau înghesuite între ziduri. Se luptară cu îndârjire și mulți condotieri și recruți Asasini căzură. Asasinii aveau totuși avantajul de a fi călare și puțini soldați Borgia ajunseră la caii lor înainte de a fi doborâți.

Se făcuse târziu când praful se lăsă încet peste câmpul de luptă. Ezio, care sângera dintr-o rană la piept, spintecase cu atâta furie în jur cu pumnalul lui dublu, încât își tăiasse mânușa, creștându-și adânc mâna. Jur-împrejur zăceau o sumedenie de trupuri, poate jumătate din toți participanții la întrunire... cei care nu reușiseră să încalce și să fugă spre nord în noapte.

Cesare nu se număra însă printre ei. Și el scăpase cu fuga.

Capitolul 47

Multe se petrecură în săptămânile următoare. Asasinii îl căutară cu înfrigurare pe Cesare, dar în van. El nu se mai întoarse în Roma și orașul însuși părea eliberat de influența familiei Borgia și a Templierilor. Totuși Ezio și camarazii lui rămaseră vigilenți, știind că atâta timp cât inamicul era în viață, primejdia nu

dispăruse. Bănuiau că mai existau grupuri de loialiști îndârjiți, care așteptau doar un semnal.

Pius al III-lea se dovedi un bărbat foarte religios și aplecat spre cărturărie. Din păcate, după numai douăzeci și șase de zile de la numirea sa ca Papă, sănătatea lui deja fragilă cedă în fața presiunilor și responsabilităților suplimentare ale papalității și muri în luna octombrie. Nu fusese, așa cum se temuse Ezio, o marionetă a familiei Borgia. Dimpotrivă, în scurta perioadă cât se aflase la conducerea Vaticanului, pusese în mișcare în interiorul Colegiului cardinalilor reforme care măturară corupția și desfrâul întreținute de predecesorul său. Posturile de cardinali n-aveau să se mai vândă pe bani și nici n-aveau să se mai accepte plăți pentru salvarea de la eșafod a ucigașilor avuți. Doctrina pragmatică „să trăiască și să se căiască” a lui Alexandru al VI-lea nu mai era acceptată.

Cel mai important însă, Pius al III-lea emisese în toate Statele Papale un ordin de arestare pe numele lui Cesare Borgia.

Succesorul lui fu ales imediat și cu o majoritate copleșitoare. Doar trei cardinali i se opuseră; unul dintre ei era Georges d'Amboise, cardinalul de Rouen, care spera în zadar să obțină mitra papală, cele trei coroane suprapuse, pentru francezi. După scurta pauză din ascensiunea sa cauzată de alegerea lui Pius al III-lea, Giuliano della Rovere, cardinal de San Pietro în Vincoli, nu mai pierduse timp în a-și spori susținătorii și a-și asigura jilțul papal pentru următoarea ocazie, despre care știa că nu va întârzia mult.

Iulius al II-lea – acest nume și-l alesese – era un bărbat dur în vârstă de șaizeci de ani, încă viguros, atât mental, cât și fizic. Un ins plin de energie, așa cum Ezio avea să descopere în scurt timp, intrigant politic, dar și războinic, mândru de originea lui modestă ca fiu de pescar... fiindcă Sfântul Petru însuși fusese pescar!

Amenințarea familiei Borgia continua totuși să proiecteze o umbră apăsătoare.

— Ar fi minunat dacă s-ar arăta Cesare, mârâi Bartolomeo stând alături de Ezio în camera hărților din cazarmă.

— O va face, dar numai când va fi pregătit.

— Iscoadele mele mi-au spus că are de gând să-și adune oamenii cei mai buni pentru a ataca Roma pe la una dintre porțile principale.

Ezio căzu pe gânduri.

— Dacă va veni dinspre miazănoapte, zise el, așa cum pare mai mult ca sigur, va încerca să intre pe poarta de lângă Castra Praetoria. Ar putea încerca s-o recucerească, fiindcă are o poziție strategică excelentă.

— Cred că ai dreptate.

Ezio se ridică în picioare.

— Adună-i pe Asasini. Îl vom înfrunța pe Cesare împreună.

— Și dacă nu putem?

— Frumoase cuvinte din partea ta, Barto! Dacă nu putem, îl voi înfrunta eu singur.

Se despărțiră, stabilind să se întâlnească în Roma mai târziu în decursul zilei. Dacă urma să aibă loc un atac, atunci orașul avea să fie pregătit.

Instinctul lui Ezio se dovedi corect. Îi spusese lui Bartolomeo să-i cheme pe ceilalți în *piazza* unei biserici de lângă Castro și după ce ajunseră acolo se îndreptară cu toții spre poarta de miazănoapte. Aceasta era deja bine apărată, deoarece Iulius al II-lea fusese dispus să accepte sfatul lui Ezio. Scena pe care o văzură la două sute de metri depărtare era îngrijorătoare. Călare pe un cal alb, Cesare era înconjurat de un grup de ofițeri ce purtau uniforme armatei lui; în spatele lor se afla cel puțin un batalion de soldați.

Chiar și de distanța aceea, urechile agere ale lui Ezio auziră discursul lui Cesare plin de emfază și i se păru foarte ciudat că oamenii încă îi mai dădeau crezare.

— Toată Italia va fi unită, iar voi veți conduce de-a dreapta mea! proclama Cesare.

Se întoarse și-i zări pe Ezio și pe camarazii lui Asasini înșiruiți pe meterezele porții. Dădu pintoni calului și se apropie, rămânând totuși în afara razei de bătaie a arbaletelor sau a muschetelor.

— Ați venit să asistați la triumful meu? răcni el. Nu vă temeți. Astea nu-s toate forțele mele. În scurtă vreme, Micheletto va sosi cu armatele mele, dar voi veți fi morți până atunci. Am destui oameni care să vă nimicească.

Ezio îl privi, apoi se întoarse și se uită în jos la mulțimea de soldați papali, recruți Asasini și condotieri înșiruiți în spatele porții. Ridică un braț și străjerii îndepărtară drugii din lemn care țineau porțile închise. Erau pregătiți să le deschidă la următorul lui semnal. Asasinul rămase cu brațul ridicat.

— Oamenii mei nu-mi vor înșela niciodată așteptările! răcni Cesare sfidător. Știu ce-i va aștepta dacă ar face-o! În curând veți pieri de pe fața pământului și-mi voi recâștiga domeniile.

Ezio se întrebă dacă nu cumva „Boala Lumii Noi” îi afectase gândirea lui Cesare. Coborî brațul și, dedesubtul lui, porțile se deschiseră, iar trupele romane se revărsară afară, cu cavaleria în frunte, urmată îndeaproape de pedestrași în pas alergător. Cesare trase disperat de hățuri, iar zăbala răni botul calului când îl întoarse. Violența manevrei îl făcu pe armăsar să se poticnească și fu ajuns iute din urmă. Batalionul lui se risipi și o luă imediat la fugă la vederea brigăzilor inamice.

„Iată și răspunsul la întrebarea mea”, gândi Ezio. Oamenii lui Cesare erau pregătiți să lupte pentru bani, dar nu din loialitate. Loialitatea nu poate fi cumpărată.

— Ucideți-i pe Asasini! zbieră Cesare disperat. Apărați onoarea familiei Borgia!

Era însă zadarnic. Fusese înconjurat.

— Aruncă armele, Cesare! Îi strigă Ezio.

— Niciodată!

— Roma nu mai este orașul tău. Tu nu mai ești căpitan-general. Familiile Orsini și Colonna sunt de partea noului Papă, iar dacă unii dintre ei ți-au făcut promisiuni, ele au fost deșarte. Nu așteptau decât ocazia de a-și lua înapoi așezările și domeniile furate de tine.

Pe porțile Romei ieși un grup de șase cavaleri în armuri negre, dintre care unul purta un stindard cu stema lui Iulius al II-lea – un stejar falnic. În fruntea lor, pe un buiestraș sur împetrișat (exact opusul armăsarilor de război) se afla un bărbat elegant pe care Ezio îl recunoscuse pe dată: Fabio Orsini. Acesta își conduse oamenii către Cesare, care continua să stea semeț.

Se lăsă liniștea.

— Cesare Borgia, numit Valentino, fost cardinal de Valencia și duce de Valentinois, declamă Orsini – și Ezio îi zări scânteia triumfătoare din ochi –, din ordinul Sanctității Sale, papa Iulius al II-lea, te arestez pentru crimă, trădare și incest!

Cei șase cavaleri îl înconjurară pe Cesare, câte doi de fiecare parte, unul în spate și unul în față. Îi luară din mâini frâiele calului și-l legară de șa.

— Nu, nu, nu, *nu!* zberă Cesare. Nu așa trebuie să se termine!

Un cavaler îi lovi calul peste crupă, făcându-l să pornească la trap.

— *Nu* așa se termină! răcni sfidător Cesare. Lanțurile nu mă vor opri.

Strigătul i se transformă într-un urlet.

— Eu nu voi muri de mâna Omului!

Toți îl auziră, dar nimeni nu-l ascultă.

— Haideți, rosti Orsini sec.

Capitolul 48

— Chiar mă-ntrebam ce s-a-ntâmplat cu tine, spuse Ezio, după care am văzut desenat cu creta un deget arătător și am știut că era semnalul tău. Așa că ți-am trimis un mesaj. Iată-te acum! Crezusem că te-ai refugiat în Franța.

— Nu eu... și nu încă! replică Leonardo.

Șterse de praf un scaun din ascunzătoarea Asasinilor de pe insula Tiberina și se așeză. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele înalte.

— Mă bucur. Mă bucur încă și mai mult că n-ai fost prins în năvodul pe care noul Papă l-a întins pentru a-i captura pe supraviețuitorii susținătorilor familiei Borgia.

— Nu poți face așa ceva cu un om de calitate, zise Leonardo, care era îmbrăcat la fel de elegant ca întotdeauna și nu părea să fi fost afectat de evenimentele recente. Papa Iulius nu-i naiv. Știe cine i-ar fi de folos și cine nu, indiferent ce au făcut respectivii în trecut.

— Atâta timp cât se căiesc cu adevărat.

— Cum zici tu, încuviință sec celălalt.

— Și tu ești pregătit să-mi fii de folos?

— Oare n-am fost mereu? zâmbi Leonardo. Mai există ceva care să te neliniștească, acum că Cesare a fost întemnițat? Este doar o chestiune de timp până va fi ars pe rug. Ajunge să vezi lista capetelor de acuzare – este mai lungă decât brațul tău!

— Poate că ai dreptate.

— Desigur, lumea n-ar fi completă fără necazuri, schimbă subiectul Leonardo. Este minunat că Cesare a fost doborât, dar eu am pierdut un protector prețios și-am auzit că se gândesc să-l aducă din Florența pe puștiul ăla enervant, Michelangelo. Auzi! Păi el nu poate decât să sculpteze!

— Din câte am auzit, este și un arhitect destul de bun. Și nu pictează rău deloc.

Leonardo se încruntă.

— Știi degetul acela arătător pe care l-am desenat? Într-o bună zi, cât mai curând, sper, va fi în centrul portretului unui bărbat – Ioan Botezătorul – care arată spre ceruri. Ei bine, *aceea* va fi o pictură adevărată!

— Eu n-am spus că Michelangelo ar fi un pictor la fel de bun ca tine, preciză Ezio iute. Iar ca inventator...

— Părerea mea este că ar trebui să se limiteze la ceea ce știe să facă.

— Ești cumva invidios?

— Eu? Niciodată!

Era timpul ca Ezio să-l readucă pe Leonardo la problema care-l frământa pe el și la motivul pentru care răspunsese mesajului primit.

Spera doar să poată avea încredere în Leonardo, deși îl cunoștea destul de bine ca să înțeleagă ce îl anima.

— Fostul tău stăpân..., începu el.

— Cesare?

— Da. Nu mi-a plăcut cum a spus: „Lanțurile nu mă vor opri”.

— Haide, Ezio. Se află în cea mai adâncă temniță din castelul Sant'Angelo. Iată cum se prăbușesc cei puternici, nu?

— Încă mai are prieteni.

— Câțiva oameni induși în eroare pot crede că Cesare mai are un viitor, dar, dat fiind că Micheletto și armatele lui nu și-au făcut apariția, nu întrevăd un pericol real.

— Chiar dacă Micheletto n-a izbutit să țină laolaltă rămășițele trupelor lui Cesare, ceea ce pare foarte probabil, întrucât niciuna dintre iscoadele noastre din ținuturile rurale n-au raportat mișcări de trupe...

— Când vor afla despre ungerea lui della Rovere ca Papă și despre arestarea lui Cesare, resturile armatei Borgia se vor risipi ca furnicile dintr-un mușuroi peste care ai turnat apă clocotită.

— Nu voi avea liniște până n-o să știu că Cesare este mort.

— Ei bine, există o cale de-a afla.

Ezio îl privi pe Leonardo.

— Te referi la Măr?

— Unde este?

— Aici.

— Atunci scoate-l și haide să-l consultăm.

Ezio șovăi.

— Nu, este prea puternic. Trebuie să-l ascund pentru totdeauna de mâinile oamenilor.

— De ce, dacă este atât de valoros? întrebă Leonardo ridicând nedumerit din umeri.

— Cu mulți ani în urmă, chiar tu ai spus că n-ar trebui să se îngăduie să cadă în mâini necuvenite.

— Atunci tot ce avem de făcut este să-l ținem departe de mâinile cui nu trebuie.

— Nu există nicio garanție că putem face asta mereu.

Leonardo îl privi cu gravitate.

— Dacă vei hotărî vreodată să-l îngropi undeva, promite-mi un singur lucru.

— Ce anume?

— De fapt, două lucruri. În primul rând, păstrează-l atâta timp cât ai nevoie de el. Ar trebui să ai totul de partea ta, dacă ai drept țel nimicirea definitivă a familiei Borgia și a Templierilor. Dar după ce vei termina și o să vrei cu adevărat să-l ascunzi de restul lumii, gândește-te la Măr ca la o sămânță ce urmează să fie plantată. Lasă indicii privind locul lui, pentru cei care vor fi în stare să-l găsească. S-ar putea ca într-o bună zi, viitoare generații – poate viitori Asasini – să aibă nevoie de puterile Mărului, pentru a le folosi de partea binelui.

— Și dacă va cădea în mâinile altuia ca Cesare?

— Văd că revii întruna la Cesare. De ce nu încerci să scapi de toate gândurile astea și să vezi dacă nu te-ar putea îndruma Mărul?

Ezio reflectă câteva minute, apoi zise:

— Bine.

Dispăru pentru o clipă și reveni cu o cutie pătrată acoperită cu plumb, cu încuietore masivă. Scoase de sub tunică o cheie prinsă pe un lăntșor de argint în jurul gâtului și deschise cutia. Înăuntru, pe un suport de catifea verde era

Mărul. Cenușiu și deloc impresionant, ca întotdeauna când era inert, avea mărimea unui mic pepene galben și o textură ciudat de moale, foarte asemănătoare pielii umane.

— Întrebă-I! îl îndemnă Leonardo nerăbdător când revăzu Mărul.

Ezio știa că prietenul lui își înfrâna dorința de a-l lua și a fugi cu el și înțelegea cât de mare era ispita pentru învățat, a cărui sete de cunoaștere amenința să-l copleșească și să nu-i îngăduie nicicând odihna.

Ridică Mărul și închise ochii, concentrându-se asupra întrebărilor. Mărul începu să strălucească aproape imediat, după care începu să proiecteze imagini pe perete.

Acestea erau clare și chiar dacă se succedau rapid, Ezio – și doar el – îl văzu pe Cesare fugind din temniță și din Roma. Apoi imaginile se contopiră și pe perete apărură un port maritim însuflețit, cu apa scânteind sub razele soarelui aflat spre miazăzi, și o flotă ancorată. Imaginea dispărură, înlocuită de cea a unui castel văzut de la distanță, sau poate a unui oraș fortificat din vârful unei coline, despre care Ezio știa cumva că se afla foarte departe; judecând după peisaj și după arșița soarelui, desigur nu în Statele Papale. Și arhitectura era diferită, totuși nici Ezio, nici Leonardo n-o puteau identifica. Zări apoi citadela lui Mario din Monteriggioni, iar imaginile se mișcă și se schimbă, purtându-l în atelierul secret al unchiului său – Sanctuarul unde fuseseră puse laolaltă paginile Codexului. Ușa secretă era închisă și pe exteriorul ei Ezio văzu litere și desene esoterice. Apoi i se păru că era un vultur care zbura peste ruinele fostei fortărețe a Asasinilor. Deodată, Mărul se stinse și singura lumină din odaie rămase cea a soarelui blând.

— Cesare va evada! Trebuie să plec!

Puse Mărul înapoi în cutie și se ridică atât de brusc, încât își răsturnă scaunul.

— Și prietenii tăi?

— Frăția trebuie să continue cu sau fără mine. Așa am clădit-o.

Ezio deschise iar cutia, scoase Mărul și-l puse în pungă de piele.

— Iartă-mă, Leo, dar n-am vreme de pierdut.

Își prinsese deja pe brațe pumnalul secret și apărătoarea, iar acum puse pistolul și muniție în tocul de la brâu.

— Oprește-te! Trebuie să te gândești. Trebuie să faci un plan.

— Planul meu este să-lucid pe Cesare. Trebuia s-o fi făcut cu mult timp în urmă.

Leonardo deschise larg brațele.

— Văd că nu te pot opri. Pe de altă parte, eu n-am de gând să părăsesc Roma și știi cum să ajungi la atelierul meu.

— Am un cadou pentru tine, spuse Ezio și atinse caseta mică de pe masă. Poftim!

Leonardo se ridică.

— Dacă ne despărțim definitiv, atunci păstrează-ți banii. Nu-i vreau.

Ezio zâmbi larg.

— Bineînțeles că nu-i definitiv și bineînțeles că-i vrei. Ai nevoie de ei, pentru lucrările tale. Ia-i. Dacă vrei, gândește-te la *mine* ca la protectorul tău, până-ți vei găsi unul mai bun.

Cei doi se îmbrățișară.

— Ne vom revedea, rosti Ezio. Ai cuvântul meu. *Buona fortuna*, prietenul meu cel mai vechi.

•

Prezicerile Mărului nu puteau fi schimbate, fiindcă el arăta viitorul așa cum avea să fie și nimeni nu-l putea schimba, tot așa cum nu putea fi schimbat trecutul.

Pe măsură ce se apropie de castelul Sant'Angelo, Ezio văzu gărzi papale cu însemnele lui Iulius al II-lea, ieșind în fugă din vechea fortăreață și răspândindu-se în grupuri organizate dincolo de râu și pe străzile din jur. Clopote și trâmbițe sunau alarma. Asasinul știu ce se întâmplase chiar dinainte să întrebe un căpitan ce-și trăgea suflarea.

— Cesare a evadat!

— Când?

— La schimbarea gărzii. Acum o jumătate de oră.

Jumătate de oră! Exact când arătase Mărul!

— Cum a reușit?

— N-avem habar, doar dacă poate cumva să treacă prin ziduri. Se pare c-ar fi avut prieteni în interior.

— Pe cine? Lucrezia?

— Nu, ea n-a mai ieșit din apartamentul ei, fiindcă noul Papă a ordonat de la bun început să rămână închisă în casă. Am reținut două santinele care au lucrat pentru familia Borgia – unul a fost fierar și poate a forțat încuietura, deși ușa nu dovedește stricăciuni, așa că probabil au folosit pur și simplu cheia... dacă ei sunt vinovații.

— Lucrezia ne-a făcut necazuri?

— Ciudat, dar nu. Pare... că s-a resemnat cu soarta ei.

— Să n-aveți încredere în ea. Indiferent ce-ar face, nu vă lăsați păcăliți. Este cea mai periculoasă tocmai când pare liniștită.

— Este păzită de mercenari elvețieni, duri ca piatra.

— Asta-i bine.

Ezio căzu pe gânduri. Dacă Cesare mai avea prieteni în Roma, și era evident că mai avea, aceștia l-ar fi scos cât mai iute din oraș. Însă porțile aveau să fie deja închise și, din câte văzuse, fără Măr și necunoscând tehnicile Asasinilor, Cesare n-ar fi putut scăpa din capcanele și patrulele plasate în toate cartierele.

Mai rămânea o singură posibilitate.

Râul!

Tibrul intra în Roma prin miazănoapte și o părăsea prin apus, vărsându-se în mare după numai câțiva kilometri, la Ostia. Ezio își aminti de traficantii de carne vie pe care-i ucisese și care fuseseră în solda lui Cesare. Ei n-or fi fost însă singurii! Îl puteau sui într-o barcă sau chiar într-o corăbioară care se îndrepta spre mare, deghizat în matroz ori ascuns sub prelate printre mărfuri. Ajutată de curent, o ambarcațiune cu pânze sau vâsle ar fi ajuns destul de repede în Marea Tireniană, iar de acolo... asta depindea de planurile lui Cesare. Totul era să-l prindă înainte de a le putea pune în aplicare.

Ezio se îndreptă pe drumul cel mai scurt către docurile din centrul orașului, mai apropiate de castel. Cheiurile erau ticsite cu bărci și corăbii de toate formele și mărimile. Ar fi însemnat să caute acul în carul cu fân. Trecuse o jumătate de oră. Poate ar fi avut timp să ridice ancora, dar refluxul abia începuse.

Căută un loc ferit, se ghemui și, fără nicio ezitare de data asta, scoase Mărul din pungă. Aici nu avea pe ce să proiecteze imaginile, dar simțea că dacă avea încredere în el, Mărul ar găsi altă cale de comunicare. Îl ținu cât de aproape îndrăzni și închise ochii, îmboldindu-l să-i răspundă la întrebare.

Mărul nu străluci, dar, prin mânuși, îl simțea cum se încălzește și pulsează. Dinspre el se auzeau sunete ciudate... Sau erau doar în capul lui? Nu era sigur. Glasul unei femei, straniu de familiar, deși nu-l putea identifica, rosti încet, totuși clar, deși parcă de la depărtare:

— Caravela micuță cu vele roșii de la pontonul șase.

Ezio porni în fugă pe chei. Nu-i trebui mult să găsească pontonul șase, croindu-și drum printre corăbierii ocupați, care-l înjurară printre dinți, dar când ajunse acolo, ambarcațiunea înfățișată de Măr tocmai plecase. Caravela i se părea familiară. Era plină cu saci și lăzi cu mărfuri – îndeajuns de mari pentru a ascunde un om –, iar pe punte Ezio recunoscuse marinarul pe care-l abandonase, crezând că va muri, după tentativa eșuată de a o salva pe *Madonna* Solari. Bărbatul se apropie șchiopătând de o ladă și, ajutat de un camarad, o așeză mai bine. Ezio văzu că lada avea sfredelite găuri pe toate laturile, în apropiere de capac. Se ascunse iute în spatele unei bărci care fusese suită pe capre pentru a fi revopsită, chiar când marinarul pe care-l schilodise se întoarse și privi cu atenție cheiul, probabil în căutare de urmăritori.

Ezio văzu neajutorat cum caravela ajunse în curentul central al râului și ridică o velă, ca să profite de briză. Nici dacă ar fi fost călare n-ar fi putut s-o urmărească de pe mal, fiindcă drumul era adesea blocat sau întrerupt de clădiri construite chiar lângă apă. Trebuia să-și găsească o barcă.

Se întoarse și străbătu cheiurile în grabă. Echipajul unui velier tocmai terminase de descărcat și Ezio se apropie de marinari.

— Vreau să vă-nchiriez vasul, zise el.

— Abia am sosit.

— O să plătesc frumușel.

Vârî mâna în pungă și scoase un pumn de ducați din aur.

— Trebuie să ne-ngrijim mai întâi de marfă, spuse un matelot.

— Unde vrei să mergi? întrebă altul.

— În aval, răspuse Asasinul, și trebuie să plecăm imediat.

— Îngrijiiți-vă de marfă, rosti un nou-venit care se apropiase de ei. Îl voi duce eu pe *signore*. Jacopo, vii cu mine. Nu-i nevoie de mai mult de doi oameni pentru a naviga.

Ezio se întoarse să-i mulțumească și-l recunoscu surprins pe Claudio, tânărul hoț pe care-l salvase din mâinile gărzilor familiei Borgia.

Claudio îi zâmbi larg.

— Pot astfel să-ți mulțumesc, *Messere*, că mi-ai salvat viața. Și tot de aceea, păstrează-ți banii.

— Ce cauți aici?

— N-aveam aplecare spre hoție și Vulpea a înțeles. Am fost dintotdeauna un marinar bun, așa că mi-a împrumutat bani să cumpăr barca asta. Eu sunt stăpânul și câștig binișor aducând mărfuri de la Ostia.

— Trebuie să ne grăbim. Cesare Borgia a evadat.

Claudio se întoarse și lătră un ordin către marinarul său. Jacopo sări la bord și începu să pregătească velele, în timp ce Asasinul și Claudio urcară la bord, iar restul echipajului împinse velierul la apă.

Lipsit de greutatea mărfurilor, vasul înainta cu ușurință. După ce ajunseră în curentul din mijlocul râului, Claudio ridică toate pânzele și, în scurt timp, caravela, care era mult mai încărcată, încetă să fie un simplu punct în depărtare.

— Pe ea o urmărim? întrebă fostul hoț.

— Da, cu voia Domnului, răspuse Ezio.

— Atunci ar fi bine să stai ascuns. Suntem cunoscuți în partea asta a râului și dacă o să te vadă își vor da seama despre ce-i vorba. Cunosc caravela aia. Are un echipaj mai ciudat – nu le place să stea la taifas cu alții.

— Știi câți sunt?

— De obicei erau cinci. Pot fi și mai puțini. Dar nu te teme, n-am uitat ce m-a-nvățat Vulpea – încă mă pricep –, iar Jacopo știe să-nvârtă bine ciomagul.

Ezio se întinse sub bordul scund al ambarcațiunii, ridicând capul doar la răstimpuri pentru a vedea cu cât se apropiaseră de ținta lor. În ciuda încărcăturii, caravela pe care se ascunsese Cesare era totuși mai rapidă și Ostia apăru la orizont înainte s-o fi putut ajunge. Claudio le strigă plin de îndrăzneală celor de la bord:

— Păreți tare îngreunați! Ce transportați – lingouri de aur?

— Nu-i treaba ta! se răsti căpitanul caravelei de la postul lui de lângă timonă. Și ținte mai departe. Te-apropii prea mult de mine.

— Scuze, prietene, spuse Claudio, iar în clipa următoare Jacopo atinse cu velierul brăurile de acostare ale caravelei. *Acum!* răcni el spre Ezio.

Asasinul sări din ascunzătoare peste distanța mică dintre cele două ambarcațiuni. Recunoscându-l, marinarul olog scoase un muget înăbușit și se repezi spre el cu un cosor; acesta se agăță în apărătoare și Ezio îl putu trage suficient de aproape ca să-l ucidă, înfigându-i adânc între coaste pumnalul secret. Prins în luptă, nu zărise alt marinar care se furișa spre el din spate, cu o sabie. Totuși, se răsuci mânat de instinct, dar nu mai putea evita tăișul. În aceeași clipă răsună o împușcătură și marinarul se arcui pe spate, dădu drumul sabiei și căzu peste copastie.

— Atenție! răcni Jacopo, care menținea velierul paralel cu caravela, în ciuda eforturilor căpitanului ei de a se îndepărta.

Al treilea marinar ieșise de sub punte și încerca să deschidă cu o rangă capacul lăzii găurite, pe când un al patrulea era ghemuit alături și-i acoperea spatele, înarmat cu un pistol cu rotiță. Un marinar obișnuit n-ar fi avut acces la asemenea arme, gândi Ezio, amintindu-și înfruntarea lui cu traficanții de carne vie. Claudio sări de pe velier pe puntea caravelei și se aruncă peste cel cu ranga, iar Ezio fandă și-l împunse cu pumnalul secret în încheietură pe cel care ținea pistolul. Arma se descărcă în punte și marinarul se retrase, vaitându-se și ținându-și mâna rănită, străduindu-se să oprească sângele care-i țâșnea din venă.

Văzându-și oamenii doborâți, căpitanul scoase și el un pistol și-l ținti pe Ezio, dar caravela se legănă tocmai atunci în curentul râului și glonțul rată ținta, deși nu cu mult, fiindcă atinse totuși urechea Asasinului, care începu să sângereze abundent. Clătinând din cap, Ezio își îndreptă pistolul spre căpitan și-l împușcă în frunte.

— Repede! îi spuse apoi lui Claudio. Ia timona, iar eu mă ocup de amicul nostru de-aici.

Claudio încuviință și se grăbi să preia controlul caravelei. Cu gulerul îmbibat de sângele care-i curgea din ureche, Ezio răsuci încheietura oponentului său îndeajuns de tare pentru a-l face să scape ranga. Ridică genunchiul și-l lovi între picioare, după care îl prinse de guler și, pe jumătate târându-l, pe jumătate îmbrâncindu-l până la copastie, îl azvârli în apă.

În tăcerea care urmă, dinspre ladă se auziră strigăte furioase și amenințări.

— O să te-omor pentru asta! O să-mi răsucesc sabia în măruntaiele tale și-o să te fac să suferi mai mult decât ai fi crezut că-i posibil.

— Sper că stai comod, Cesare, replică Ezio. Dacă nu, nu-ți face griji. După ce ajungem la Ostia, o s-aranjăm ceva mai civilizată pentru călătoria de-ntoarcere.

— Nu-i cinstit, comentă Jacopo din velier. Eu n-am avut ocazia să-mi folosesc ciomagul.

PARTEA A II-A

Totul este îngăduit. Nimic nu este adevărat

Dogma Sicarii, I, i

Capitolul 49

Era spre sfârșitul primăverii *Anno Domini* 1504. Papa deschise scrisoarea ce tocmai fusese adusă de curier, o citi rapid și apoi lovi triumfător în birou cu pumnul lui masiv. În cealaltă ținea scrisoarea de pe care se legănau peceți grele.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe regele Ferdinand și pe regina Isabella de Aragon și Castilia! exclamă el.

— Vești bune, Sfinția Ta? întrebă Ezio, care stătea pe un scaun în fața Papei.

Iulius al II-lea zâmbi sumbru.

— Da! Cesare Borgia a fost închis într-una dintre cele mai puternice și mai izolate *rocca* ale lor!

— Unde anume?

— Informația asta rămâne secretă chiar și pentru tine. Nu pot risca nimic cu Cesare.

Ezio își mușcă ușor buza. Oare Iulius ghicise ce ar fi făcut el dacă ar fi știut locul cu pricina?

Papa continuă liniștitor:

— Nu fi dezamăgit, dragul meu. Îți pot spune că este o fortăreață masivă, inexpugnabilă, pierdută pe câmpiile din nord-estul centrului Spaniei.

Asasinul știa că Iulius avea motivele lui pentru a nu-l arde pe Cesare pe rug – nu dorea să-l transforme într-un martir – și era de acord că aceasta era următoarea soluție acceptabilă. Totuși cuvintele lui Cesare continuau să-l obsedeze: „Lanțurile nu mă vor opri”. În adâncul sufletului, Ezio simțea că singurul lucrul care l-ar fi putut opri pe Cesare era moartea. Se mulțumi să zâmbească și-l felicită pe Papă.

— L-au închis într-o încăpere din vârful turnului central, la peste patruzeci de metri înălțime, continuă Iulius. În privința lui, nu mai avem de ce ne teme. Apropo, urmă el privindu-l cu atenție pe Ezio, tot ce ți-am spus sunt *de asemenea* informații secrete, așa că ai mare grijă. Oricum, ajunge un singur cuvânt din

partea mea ca să fie mutat în altă parte, pentru eventualitatea în care cineva pornește în căutarea lui și află despre asta.

Asasinul nu replică, ci schimbă subiectul.

— Și Lucrezia? Avem ceva vești din Ferrara?

— A treia ei căsătorie pare să-i facă bine, deși trebuie să recunosc că la început am fost îngrijorat. Cei din familia d'Este sunt atât de snobi, încât am crezut că bătrânul duce n-o va accepta niciodată ca soție potrivită pentru fiul lui. Să te însori cu o Borgia! Asta înseamnă cu adevărat să te căsătorești sub condiția ta! Pentru ei ar fi ca și cum te-ai însura cu o spălătoreasă! râse Papa amuzat. Însă Lucrezia s-a potolit. N-am mai auzit nimic despre ea. S-a apucat să schimbe scrisori de dragoste, ba chiar și poezii, cu vechiul ei prieten Pietro Bembo – totul deschis, bineînțeles, punctă Iulius făcând cu ochiul. Dar, în esență, este o soție bună și credincioasă ducelui Alfonso, ba chiar merge la biserică și brodează tapiserii. Desigur, nu se pune problema să revină la Roma – *niciodată!* Își va sfârși zilele în Ferrara și ar trebui să fie recunoscătoare că și-a păstrat capul pe umeri. Una peste alta, cred că pot spune cu siguranță că am scăpat pentru totdeauna de banda aceea de catalani perversi.

Ezio se întrebă dacă rețeaua de iscoade a Vaticanului era la fel de bine informată în privința Templierilor, pe cât era în privința familiei Borgia. Cesare fusese șeful Templierilor și continua să fie, chiar din temniță. Dar în privința aceea Papa nu-și dezvăluia părerea.

Trebuia totuși să admită că situația din Italia cunoscuse și zile mai rele. Acum aveau un Papă puternic, care avusese înțelepciunea de a-l păstra pe Agostino Chigi ca bancher, iar francezii erau în defensivă. Regele Ludovic nu părăsise Italia, dar se retrăsese către miazănoapte, unde părea mulțumit să rămână. În plus, regele Franței cedase Regatul de Neapole regelui Ferdinand de Aragon.

— Sper să fie așa, Sfinția Ta.

Iulius îl privi pătrunzător.

— Ezio, nu sunt un prost, așa că nu mă trata ca atare. De ce crezi că te-am adus în calitate de sfătuitor? Știu că în regiunile rurale continuă să existe enclave de loialiști Borgia – ba chiar și în oraș au rămas câțiva înverșunați –, dar în zilele astea eu îmi fac griji din cauza altor inamici.

— Totuși familia Borgia poate încă reprezenta o amenințare.

— Nu cred.

— Și ce vei face în privința celorlalți inamici?

— Am început să reformez garda papală. Ai văzut ce buni soldați sunt elvețienii? Cei mai buni mercenari dintre toți! Și fiindcă acum cinci-șase ani și-au câștigat independența față de Sfântul Imperiu Roman și de Maximilian, își oferă serviciile contra cost. Sunt perfect loiali și nu foarte emotivi – o deosebire majoră față de dragii noștri compatrioți –, și mă gândesc să-mi formez din ei

garda personală. O să-i înarmez cu obișnuitele halebarde și toate celelalte, dar o să-i echipez și cu muschetele lui Leonardo.

Făcu o pauză și apoi adăugă:

— Îmi mai lipsește doar un nume pentru ei. Ai vreo idee? zise el privindu-l pe Ezio întrebător.

— Ce părere ai despre Garda Elvețiană? sugeră Ezio, care se simțea cam obosit.

Papa căzu pe gânduri.

— N-aș putea spune că este o denumire extraordinar de originală. Să fiu sincer, mă gândisem mai degrabă la Garda Iulius, dar n-aș vrea să par prea mândru, zise el zâmbind larg. Bine, voi folosi propunerea ta. Cel puțin deocamdată.

Fură întrerupți de zgomote de ciocane și unelte de construcție care răzbăteau atât de deasupra lor, cât și din alte părți ale Vaticanului.

— Afurisiții ăștia de constructori! comentă Papa. Trebuie totuși făcute și astea.

Traversă încăperea și trase de șnurul unui clopoțel.

— O să trimit pe cineva să-i oprească până terminăm de vorbit. Uneori cred că meșterii constructori sunt cea mai de seamă forță distructivă inventată de oameni.

Un slujitor apăru de îndată și Iulius îi transmise ordinul său. După câteva minute, uneltele fură abandonate cu mult zgomot printre înjurături înăbușite.

— Ce faci acum? întrebă Ezio, știind că arhitectura era una dintre marile pasiuni ale Papei alături de purtarea războaielor.

— Renovez toate apartamentele și birourile care au aparținut familiei Borgia. Sunt mult prea somptuoase, potrivite mai degrabă pentru Nero decât pentru conducătorul Bisericii. Și le demolez toate clădirile de pe acoperișul castelului Sant'Angelo. Voi transforma totul într-o grădină mare... poate c-o să adaug și un pavilion acolo.

— Pare o idee bună, surâse Ezio.

Fără doar și poate „pavilionul” avea să fie un loc al plăcerilor destinate, dacă nu unui rege, cel puțin întâlnirilor secrete cu una sau alta dintre pasiunile Papei... femeii sau bărbați. Viața privată a lui Iulius al II-lea nu-l privea însă pe el; important era faptul că era un om bun și un aliat de nădejde. Iar comparativ cu Rodrigo, depravarea lui era la fel de gravă precum criza de furie a unui copil. În plus, continua cu hotărâre reformele morale ale predecesorului său, Pius al III-lea.

— O să refac și Capela Sixtină, zise Papa. Este atât de *anostă!* De aceea i-am comandat artistului acelaia tânăr și sculptor din Florența, Michelangelo nu-știucum, să picteze niște fresce pe tavan. Scene religioase... cunoști genul. Mă gândisem să-l rog pe Leonardo, dar el are mintea plină de atâtea idei, încât nu

știu dacă a reușit vreodată să termine o pictură mare. Păcat... Mi-a plăcut portretul pe care i l-a făcut soției lui Francesco del Giocondo.

Se opri și-l privi pe Ezio.

— Nu cred că ai venit aici ca să discutăm despre gusturile mele în arta modernă.

— Nu.

— Ești *sigur* că nu iei prea în serios amenințarea unei renașteri a familiei Borgia?

— Cred că *ar trebui* s-o luăm în serios.

— Armata mea a recucerit însă pentru Vatican o mare parte din Romagna, iar Borgia nu mai dispune de vreo armată cu care să lupte.

— Cesare este încă în viață! Cu el ca simbol...

— Sper că nu-mi pui la îndoială judecata, Ezio! Știi prea bine din ce motive i-am cruțat viața. Oricum, acolo unde se află acum este ca și cum ar fi îngropat de viu.

— Micheletto a rămas în libertate.

— Ha! Fără Cesare, Micheletto nu înseamnă nimic.

— Micheletto cunoaște bine Spania.

— Îți repet: el nu înseamnă nimic.

— Cunoaște Spania. S-a născut la Valencia. Este nepotul bastard al lui Rodrigo.

Papa, care în ciuda vârstei sale era voinic, viguros și încă în putere, se plimbase înainte și înapoi prin odaie în timpul ultimului schimb de replici. Sentoarse acum la birou, își propti palmele mari pe tăblie și se aplecă amenințător spre Asasin. Părea foarte convingător.

— Lași temerile cele mai rele să te însoțească permanent, spuse el. Nu știm nici măcar dacă Micheletto mai trăiește sau nu.

— Cred c-ar trebui să aflăm asta, odată pentru totdeauna.

Papa căzu pe gânduri și se relaxă puțin, așezându-se la loc. Bătu ușor cu vârful degetului arătător în inelul cu sigiliu masiv de pe mâna stângă.

— Ce vrei să faci? întrebă apăsător. Nu te aștepta la resurse din partea mea. Și așa bugetul este întins la maximum.

— Primul lucru ar fi să-i localizăm și să-i înlăturăm pe toți susținătorii înverșunați din Roma. Poate vom găsi pe cineva care să aibă vești despre Micheletto – despre soarta lui sau despre locul unde se află – și atunci...

— Atunci?

— Atunci, dacă mai este în viață...

— O să-l ucizi.

— Da.

„Doar dacă nu cumva se dovedește mai util pentru mine să-l las în viață”, completă Ezio în gând.

Iulius se lăasă pe spate în jilț.

— Sunt impresionat de determinarea ta. Aproape că mă sperie. Și mă bucur că nu sunt eu însumi un dușman al Asasinilor.

Ezio îl fixă cu privirea.

— Știi despre Frăție?

Papa își uni vârful degetelor de la ambele mâini.

— Trebuie să știi cine sunt dușmanii dușmanilor mei. Dar secretul tău este în siguranță cu mine. După cum ți-am spus, nu sunt vreun prost.

Capitolul 50

— Instinctul tău este corect. Te voi călăuzi și te voi proteja, dar nu-ți aparțin și în curând va trebui să mă lași. Eu nu am nicio putere asupra celui care mă controlează. Trebuie să ascult voința Stăpânului Mărului.

Ezio era singur în locuința lui secretă și ținea Mărul în palme, încercând să-și localizeze ținta în Roma, când auzi din nou vocea misterioasă. De data asta nu-și mai dădu seama dacă aparținea unui bărbat sau unei femei, ori dacă provenea din Măr sau dacă era doar în capul lui.

„Instinctul tău este corect”. Dar și „Eu nu am nicio putere asupra celui care mă controlează”. Atunci de ce Mărul îi arătase doar imagini încețoșate ale lui Micheletto, suficient pentru a ști că ucigașul lui Cesare era în viață? Și nu putea – sau nu voia – să-i indice locul unde se afla. Cel puțin deocamdată.

Deodată, Ezio înțelese ceva ce în subconștient știuse dintotdeauna: nu trebuia să abuzeze de puterea Mărului, folosindu-l în mod exagerat, și nici nu trebuia să devină dependent de el. Înțelese că tocmai propria lui voință încețoșase răspunsurile pe care le căuta. Nu trebuia să lăncezească. Trebuia să-și poarte singur de grijă. Oricum, într-o bună zi tot ar fi fost nevoit s-o facă.

Se gândi la Leonardo. Ce-ar fi putut face omul ăla, dacă ar fi avut Mărul? Leonardo, cel mai priceput dintre oameni, inventase arme de distrugere cu aceeași ușurință cu care pictase pânze sublime. Oare nu cumva Mărul avea și puterea de a-i corupe pe oameni, nu doar de a-i ajuta? În mâinile lui Rodrigo sau ale lui Cesare – dacă vreunul dintre ei ar fi învățat vreodată să-l folosească – ar fi putut deveni instrumentul distrugerii, nu al mântuirii.

Puterea era un drog puternic și Ezio nu dorea să-i cadă pradă.

Privi iarăși Mărul. Acum părea inert în mâinile lui, dar când îl puse înapoi în cutie, îi veni tare greu să închidă capacul. Oare ce căi i-ar fi putut arăta?

Nu, trebuia să-l dea uitării! Trebuia să învețe să trăiască potrivit Codului, fără Măr. Totuși... nu încă!

Simțise mereu în adâncul inimii că Micheletto nu era mort. Acum știa asta cu siguranță. Și cât timp trăia, acesta avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-și elibera stăpânul ticălos.

Ezio nu-i dezvăluise Papei tot planul: avea de gând să-l caute pe Cesare și să-lucidă... ori să moară încercând s-o facă.

Era singura cale.

Avea să folosească Mărul doar dacă era absolut necesar. Trebuia să-și păstreze ascuțite instinctele și judecata, anticipând ziua când Mărul nu va mai fi al lui. Avea să-i caute pe susținătorii lui Borgia din Roma fără ajutorul Mărului, apelând la puterile acestuia doar dacă nu reușea să-i găsească în următoarele trei zile. Avea prieteni – fetele de la *Rosa in Fiore*, hoții Vulpii și camarazii Asasini – și cum ar fi putut da greș cu ajutorul lor?

Ezio știa că Mărul urma să-l ajute, în feluri pe care el nu le putea înțelege cu adevărat, atâta timp cât îi respecta puterea. Poate că tocmai asta era secretul. Poate că nimeni nu-l putea controla pe deplin, cu excepția rasei străvechilor Adepți, care lăsaseră planeta în grija oamenilor, s-o protejeze ori s-o nenorocească, după propria voință.

Închise capacul și încuie cutia.

În noaptea aceea, Ezio convocă o întrunire a Frăției pe insula Tiberina.

— Prieteni, începu el, știu cât de mult ne-am străduit și cred că victoria se apropie, totuși mai sunt multe de făcut.

Cu excepția lui Machiavelli, toți ceilalți schimbară priviri nedumerite.

— Dar Cesare este întemnițat pe viață! strigă Vulpea.

— Și avem un Papă nou, care a fost dintotdeauna inamicul familiei Borgia, adăugă Claudia.

— Iar francezii au fost puși pe fugă, zise Bartolomeo. Ținutul din jurul Romei este al nostru și Romagna a revenit în mâinile papalității.

Ezio ridică o mână pentru a cere liniște.

— Toți știm că o victorie nu-i de fapt victorie până când nu e absolută.

— Iar Cesare este într-adevăr întemnițat, dar trăiește, adăugă Machiavelli încet. Cât despre Micheletto...

— Exact, încuviință Ezio. Atâta vreme cât mai există grupări de fanatici Borgia, aici și în Statele Papale, mai există și semințe din care poate renaște această familie.

— Ești prea prudent, zise neîncrezător Bartolomeo. Am învins!

— Barto, știi la fel de bine ca mine că unele orașe-state din Romagna i-au rămas loiale lui Cesare. Sunt orașe puternic fortificate.

— Atunci voi porni într-acolo și la voi supune.

— Vor rezista. Armata Caterinei Sforza nu-i îndeajuns de puternică pentru a le ataca din Forlì, totuși am trimis mesageri, rugând-o să stea cu ochii pe ele. Pentru tine am altă misiune, mai presantă.

„Dumnezeule”, gândi Ezio, „oare de ce inima continuă să-mi tresalte de fiecare dată când îi rostesc numele?”

— Ce misiune?

— Vreau să mergi cu o trupă la Ostia și să supraveghezi portul. Vreau să-mi dai de știre despre orice ambarcațiuni suspecte care vin sau pleacă. Să ai călăreți pregătiți oricând să-mi aducă vești.

— O misiune de santinelă! pufni Bartolomeo. Nu tocmai pe placul unui om de acțiune ca mine.

— Vei avea parte de toată acțiunea pe care ți-o dorești când va veni vremea să pornim asupra orașelor-state rebele despre care vorbeam. Până atunci, ele trăiesc cu speranță, așteptând un semnal. Să le lăsăm așa, asta le va ține liniștite. Datoria noastră este să-năbușim speranța aceea, pentru totdeauna!

Machiavelli surâse larg.

— Sunt de acord cu Ezio, anunță el.

— Mă rog, bine, dacă insiști, zise Bartolomeo morocănos.

— Lui Pantasilea o să-i priască briza mării după toate prin câte a trecut.

Condotierul se luminează la față.

— La asta nu mă gândisem.

— Bun.

Ezio se întoarce către sora lui.

— Claudia, presupun că schimbarea regimului n-a afectat prea rău afacerea cu *Rosa in Fiore*.

Femeia zâmbi.

— E interesant cum până și clericilor le vine greu să-și domolească diavolul dintre picioare, indiferent la câte băi reci susțin că se supun.

— Spune-le fetelor tale să ciulească bine urechile. Iulius controlează cu mână de fier Colegiul Cardinalilor, totuși continuă să aibă destui dușmani ambițioși, dintre care unii pot fi îndeajuns de necugetați ca să creadă că dacă-l vor elibera pe Cesare, l-ar putea manipula ca să-și atingă scopurile. De asemenea, stai cu ochii pe Johann Burchard.

— Pe maestrul de ceremonii al lui Rodrigo? Cu siguranță este inofensiv. Detesta să organizeze toate orgiile acelea. Nu e decât un simplu birocrat.

— Oricum, vreau să știi tot ce poți afla – mai ales dacă e vorba despre facțiunile de loialiști Borgia existente în Roma.

— Asta va fi mai ușor acum, când gărzile lor nu ne mai suflă în ceafă la fiecare pas.

Ezio surâse ușor absent.

— Mai am o întrebare... Am fost prea ocupat ca să trec pe la mama, și asta mă nemulțumește, dar ce mai face?

Chipul Claudiei se înnegură.

— Se ocupă de contabilitate, dar mă tem că a început să îmbătrânească. Iese tot mai rar din casă și vorbește aproape întruna despre Giovanni, Federico și Petruccio.

Ezio tăcu o clipă, gândindu-se la tatăl și la frații pe care-i pierduse.

— O să trec pe la voi cât pot de curând, zise el. Transmite-i toată dragostea mea și roag-o să-mi ierte neglijența.

— Mama înțelege prea bine câte ai de făcut. Știe că nu acționezi doar pentru binele nostru, al tuturor, ci și în onoarea celor care nu mai sunt.

— Nimicirea ucigașilor va fi monumentul lor funerar, promise Ezio cu glas tăios.

— Și oamenii mei? întrebă Vulpea.

— Gilberto, nu mă pot lipsi de oamenii tăi. Recruții îmi sunt loiali, însă văd că lucrurile se întorc la normal și majoritatea tânjesc după viețile de dinainte să-i convingem să ni se alăture în strădania de înlăturare a jugului Borgia. Își pun abilitățile în slujba noastră, deși nu sunt membri jurați ai Frăției și nu le pot cere să poarte povara pe care o purtăm noi, fiindcă este o povară de care numai moartea ne va scăpa.

— Am înțeles.

— Știi că bărbații și femeile de sub comanda ta sunt orășeni get-beget. Mă gândeam că le-ar putea prii aerul de la țară.

— Ce vrei să spui? se încruntă Vulpea suspicios.

— Trimite-ți cei mai buni oameni în așezările și satele din jurul Romei. Nu va fi nevoie să meargă mai departe de Viterbo, Terni, L'Aquila, Avezzano și Nettuno. Mă-ndoiesc că vom găsi mare lucru dincolo de ele. Nu cred că au mai rămas mulți loialiști fanatici, iar cei care există n-ar sta prea departe de Roma.

— Vor fi greu de găsit.

— Trebuie să-ncercați. Știi bine că o forță cât de mică poate provoca dezastre la momentul potrivit.

— O să trimit hoții cei mai pricepuți, deghizați ca negustori ambulanti.

— Dă-mi de veste despre orice afli, mai ales legat de Micheletto.

— Chiar crezi că mai este în Italia? Nu-i posibil să se fi întors în Spania sau măcar în Regatul de Neapole? Bineînțeles, dacă mai este în viață...

— Sunt convins că n-a murit.

Vulpea înălță din umeri.

— Atunci este suficient pentru mine.

După ce pleacă ceilalți, Machiavelli se întoarce către Ezio și întrebă:

— Eu ce am de făcut?

— Noi doi vom lucra împreună.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, dar înainte de a intra în detalii, dă-mi voie să-ți pun o întrebare.

— Dă-i drumul!

— De ce nu folosești Mărul?

Ezio oftă și-i explică pe cât putu de bine.

După ce termină, Machiavelli îl privi lung, apoi își scoase carnetelul negru și scrise ceva pe-ndelete. Când termină, se ridică, traversă odaia, se așază lângă Ezio și-și puse cu blândețe mâna pe umărul lui. Din partea lui Machiavelli, un asemenea gest era o raritate.

— Să trecem la lucruri serioase, zise el.

— Exact asta aveam și eu de gând.

— Spune atunci!

— Sunt câteva femei în oraș care ne-ar putea ajuta. Trebuie să le găsim și să vorbim cu ele.

— În cazul ăsta ai ales omul potrivit. Sunt diplomatul perfect.

A fost ușor s-o găsească pe prima – Papa Iulius se ocupase de asta –, dar nu la fel de simplu s-o determine să vorbească.

Femeia îi primi într-un salon somptuos la *piano nobile* al reședinței ei mari, ale cărei ferestre (pe toate cele patru laturi) ofereau panorame superbe ale orașului cândva măreț, acum parțial în ruină, parțial magnific, după ce ultimii Papi investiseră atâția bani pentru preamărirea de sine.

— Nu văd cum v-aș putea ajuta, spuse ea după ce-i ascultă, deși Ezio observă că evita să-i privească în ochi.

— *Altezza*, zise Machiavelli, dacă în oraș există loialiști fanatici Borgia, trebuie să știm cine sunt și avem nevoie de ajutorul dumitale. Iar dacă vom afla ulterior că ne-ai ascuns...

— Nu mă amenința, tinere! replică Vannozza. *Dio mio!* Știi cât a trecut de când am fost amanta lui Rodrigo? Mai bine de douăzeci de ani!

— Poate copiii dumitale...? întrebă Ezio.

Ea surâse amar și rosti:

— Vă întrebați probabil cum este posibil ca o femeie ca mine să fi născut asemenea odrasle. Credeți-mă că prin venele lor curge foarte puțin sânge al familiei Cattanei. Poate prin ale Lucreziei, dar Cesare...

Tăcu și Ezio îi zări durerea din ochi.

— Știi unde se află?

— Nu știu mai multe decât voi și nici nu mă interesează. Au trecut mulți ani de când l-am văzut ultima oară, deși am trăit în același oraș. Pentru mine nu există.

În mod clar, Papa fusese foarte prudent în a păstra secretul locului unde era întemnițat Cesare.

— Poate că știe fiica dumitale?

— Dacă eu nu știu, de ce ar ști ea? Lucrezia trăiește acum în Ferrara. Puteți să vă duceți acolo și s-o întrebați, dar este o călătorie lungă spre mieznoapte și Sfântul Părinte i-a interzis să se mai întoarcă vreodată în Roma.

— Vă mai vedeți? întrebă Machiavelli.

Vannozza oftă.

— Așa cum am spus, Ferrara este la distanță mare spre mieznoapte. În ultima vreme, nu-mi mai place să călătoresc.

Femeia privi în jur, uitându-se la servitorii care stăteau în apropierea ușii și, de câteva ori, la ceasul cu apă. Nu le oferise nimic și părea nerăbdătoare să-i vadă plecând. Clar era o femeie nefericită și părea tulburată, dar oare felul cum își frământa mâinile se datora faptului că ascundea ceva sau faptului că fusese silită să vorbească despre oameni pe care nu voia să și-i amintească?

— Am, sau mai precis *am avut*, opt nepoți, zise ea pe neașteptate

Ezio și Machiavelli știau că Lucrezia avusese mai mulți copii cu diverșii ei soți, însă puțini supraviețuiseră. Se spunea că ea nu-și privise niciodată sarcina cu seriozitate și avusese obiceiul de a dansa și a petrece până în momentul nașterii. Oare asta o îndepărtase de mama ei? Cesare avea o fiică, Louise, în vârstă de numai patru ani.

— Pe ei îi mai vezi? întrebă Machiavelli.

— Nu. Louise este tot în Roma, dar maică-sa a avut grijă s-o crească mai degrabă ca pe-o franțuzoaică decât ca pe-o italiancă.

Se ridică și, de parcă asta ar fi așteptat, servitorii deschiseră ușile duble, bogat împodobite ale salonului.

— Îmi pare rău că nu v-am putut fi mai de folos...

— Îți mulțumim pentru timpul acordat, spuse Machiavelli sec.

— Există alte femei cu care poate ar trebui să stați de vorbă, zise Vannozza.

— Intenționăm s-o vizităm pe *Princesse* d'Albret.

Vannozza își strânse buzele într-o linie subțire.

— *Buona fortuna*, rosti ea fără convingere. În cazul acesta, ar fi bine să vă grăbiți. Am auzit că se pregătește să plece în Franța. Poate că, dacă sunt norocoasă, va trece și pe la mine să-și ia rămas-bun.

După ce ieșiră în stradă, Machiavelli spuse:

— Ezio, cred că va trebui să folosim Mărul.

— Nu încă.

— Hotărârea îți aparține, dar s-ar putea să greșești. Să mergem s-o vizităm pe prințesă. Norocul nostru că vorbim amândoi franceza.

— Charlotte d'Albret nu va pleca azi spre Franța – am pus oameni să-i supravegheze *palazzo*-ul. Aș vrea mai întâi să vizităm pe altcineva. De fapt, chiar mă surprinde că Vannozza n-a menționat-o.

— Despre cine-i vorba?

— Giulia Farnese.

— Nu s-a mutat la Carbognano?

— Iscoadele mele m-au înștiințat că-i în Roma, așa că ar trebui să profităm de ocazie.

— Ce te face să crezi că vom afla mai multe de la ea decât de la Vannoza?

Ezio surâse.

— Giulia a fost ultima amantă a lui Rodrigo, care a iubit-o cu pasiune.

— Îmi amintesc că și-a ieșit din minți când au capturat-o francezii.

— S-au pripit să ceară recompensă doar trei mii de ducăți. Rodrigo ar fi plătit de douăzeci de ori mai mult ca s-o recapete. Probabil că ar fi acceptat orice târg. Bănuiesc însă că așa se-ntâmplă când amanta este cu peste patruzeci de ani mai tânără decât tine: ești vrăjit.

— Totuși, asta nu l-a oprit s-o părăsească după ce a împlinit douăzeci și cinci de ani.

— Da, devenise prea bătrână pentru el! Să ne grăbim!

Porniră spre miazănoapte, pe străduțele înguste, spre Quirinale.

Pe drum, Machiavelli observă că Ezio era tot mai agitat.

— Ce s-a-ntâmpat? îl întrebă în cele din urmă.

— N-ai observat nimic?

— Ce anume?

— Nu te-ntoarce! rosti Ezio încordat.

— Bine.

— Cred că suntem urmăriți... de o femeie.

— De când?

— De când am părăsit *palazzo*-ul lui Vannoza.

— Crezi că e-n slujba ei?

— S-ar putea.

— Este singură?

— Așa cred.

— Atunci ar fi mai bine să scăpăm de ea.

Deși erau nerăbdători să continue, încetiniră pasul, privind în vitrinele prăvăliilor, ba chiar poposiră la o tavernă. Acolo, uitându-se pe furiș peste marginea paharului său, Ezio o observă mai bine pe femeia blondă, înaltă și cu constituție athletică, în rochie verde-închis, elegantă, totuși nepretențioasă, dintr-un material ușor. În straietele acelea ar fi putut să se miște cu repeziciune, dacă ar fi fost nevoie.

— Am reperat-o, anunță el.

Cercetară amândoi cu privirile zidul clădirii care adăpostea taverna. Fusese construit recent, în stil rustic la modă, din lespezi mari de piatră separate prin rosturi adâncite. Din loc în loc, în el fuseseră fixate inele din fier pentru praponirea cailor.

Era perfect.

Merseră până în spatele tavernei, dar pe acolo nu exista nicio ieșire.

— Va trebui să fim rapizi, zise Machiavelli.

— Privește-mă! replică Ezio și-și așează paharul pe o masă de lângă intrare.

În câteva secunde, se cățăraseră deja pe jumătate de zid, urmat îndeaproape de Machiavelli. Trecătorii priviră cu gurile căscate cum cei doi bărbați, cu mantiile fluturând, dispărură peste acoperișuri, sărind peste ulicioare și străduțe, alunecându-le de sub tălpi olane desprinse, care se făceau țandări de caldarâm sau se înfingeau în noroiul de pe ulițe, în vreme ce oamenii se fereau și săreau în lături din calea lor.

Chiar dacă ar fi fost în stare, femeia n-ar fi putut escalada zidurile cu rochia ei lungă, însă Ezio văzu că aceasta avea într-o parte o despicătură iscusit camuflată, până în talie, care-i îngăduia să alerge. Femeia pornise în goană pe străzi după ei, îmbrâncind pe oricine îi stătea în cale. Indiferent cine ar fi fost, era bine antrenată.

Într-un sfârșit își pierdură urma și, gâfâind, se opriră pe acoperișul bisericii Sant Niccolò de Portiis, unde se întinseră pe burtă și cercetară cu atenție strada. Printre oamenii care se zăreau nu părea să fie nimeni suspect, deși lui Ezio i se păru că recunoaște doi dintre hoții Vulpii prin gloată, folosindu-se de cuțitașe ascuțite ca briciul pentru a spinteca pungi. Probabil că erau dintre cei care nu fuseseră trimiși în ținuturile din jurul Romei, dar în privința asta avea să vorbească cu Gilberto mai târziu.

— Să coborâm, propuse Machiavelli.

— Nu, mai bine să rămânem sus, ascunși vederii – oricum nu mai avem mult de mers.

— Femeii i-a fost destul de ușor să ne urmărească. Am avut noroc cu acoperișul ăla cu zid înalt de jur-împrejur, unde am putut schimba direcția fără să ne observe.

Ezio încuviință din cap. Probabil că necunoscuta își prezenta deja raportul înaintea celor pe care-i slujea. I-ar fi plăcut s-o aibă în tabăra lor. După cum stăteau lucrurile, trebuiau să ajungă la apartamentul pe care-l avea Giulia la Roma, după care să părăsească iute cartierul Quirinale. Poate că în incursiunile viitoare ar fi fost bine să pună doi recruți să le păzească spatele. Loialiștii fanatici Borgia se mișcau discret în regimul noului Papă, însă o făceau doar pentru a adormi vigilența autorităților.

Primul soț al Giuliei, Orsino Orsini, se mulțumise să închidă ochii la aventura sentimentală pe care soția lui în vârstă de nouăsprezece ani o începuse cu Rodrigo Borgia, care avea pe atunci șaiszeci și doi. Giulia avea o fată, Laura, dar nimeni nu știa dacă era fiica lui Orsino sau a lui Rodrigo. Deși se născuse în Valencia, Rodrigo avansase în ierarhia Bisericii, până când ajunsese să controleze băierile pungilor Vaticanului și-și arătase recunoștința față de tânăra

amantă, instalând-o într-o locuință nou-nouță (din care fusese de mult silită să plece), convenabil de apropiată de Vatican, și numindu-l cardinal pe fratele ei, Alessandro. Ceilalți cardinali îl numeau pe la spate „cardinalul fustelor”, deși, desigur, niciodată în prezența lui Rodrigo. Giuliei îi spuneau „mireasa lui Cristos”.

Ezio și Machiavelli coborâra în *piazza* spre care avea fațada clădirea în care se afla apartamentul prințesei. În apropiere erau două gărzi papale, dar nimeni altcineva prin preajmă. Tunicile gărzilor purtau pe umeri blazonul familiei della Rovere: un stejar masiv, cu rădăcini și ramuri, încununat acum de mitra papală și de cheile Sfântului Petru. Ezio îi recunoscuse – cu numai șase luni în urmă purtaseră uniforma Borgia. Cum se mai schimbau timpurile! Acum cei doi soldați îi salutară, iar el le răspunse.

— Ticăloșii, murmură Machiavelli.

— Trebuie să-și câștige și ei pâinea, replică Ezio. Mă surprinde că tocmai pe tine te deranjează un astfel de fleac.

— Haide!

Sosiseră pe nepusă masă și le luă ceva timp pentru a-i convinge pe slujitorii Farnese – pe ale căror mantii erau brodați șase crini albaștri pe fundal galben – să le permită să intre, dar, așa cum Ezio știa prea bine, *signora* Farnese era acasă. Îi primi într-o încăpere nu la fel de ținătoare ca salonul lui La Vannozza, dar aranjată cu mai mult bun-gust. La treizeci de ani, femeia își păstrase frumusețea tinereții și inteligența dintotdeauna. Deși erau oaspeți neașteptați, *signora* porunci pe dată să li se ofere *Moscato* și *panpetati e mielati*.

În scurtă vreme deveni clar că Giulia nu știa nimic și că nu era mânăjită de murdăria numelui Borgia, în ciuda vechii apropieri de familia aceea execrabilă (cum îi spunea Machiavelli). Machiavelli înțelese că ea își văzuse de viață, iar când o întrebă despre fosta prietenie apropiată cu Lucrezia, le spusese doar:

— Nu i-am cunoscut decât latura bună. Cred că s-a lăsat mult prea influențată de tatăl și de fratele ei. Îi mulțumesc Domnului că a scăpat. Ar fi fost bine dacă l-ar fi întâlnit pe Pietro Bembo mai devreme, adăugă după o pauză. Ei doi au fost suflete-pereche. El ar fi putut s-o ducă la Veneția și ar fi salvat-o de ea însăși.

— Voi două v-ați mai văzut?

— Din păcate, Ferrara este la mare depărtare spre mieznoapte, iar eu sunt ocupată până peste cap cu conducerea lui Carbognano. Până și prietenii mor, Ezio Auditore.

O imagine a Caterinei Sforza apără în mintea bărbatului înainte să o poată împiedica. Dumnezeule, cum continua să-i înfioare inima orice gând la ea!

Plecară spre sfârșitul după-amiezii. Erau cu ochii în patru după oricine i-ar fi putut urmări, dar nu văzură pe nimeni.

— Trebuie să folosim Mărul, repetă Machiavelli.

— Este abia prima zi din cele trei pe care le-am hotărât. Trebuie să-nvățăm să avem încredere în noi și în propria noastră inteligență, și să nu ne bizuim doar pe ceea ce ne-a fost încredințat.

— Chestiunea este presantă.

— Avem încă o întâlnire azi, Niccolò. Apoi mai vedem.

Princesse d'Albret, Dâme de Chalus, ducesă de Valentinois nu era acasă, potrivit portarilor reședinței ei opulente din cartierul Pinciano. Obosiți și nerăbdători, Ezio și Machiavelli trecură oricum pe lângă ei și o găsiră pe Charlotte la *piano nobile*, ocupată cu împachetatul. Cufere uriașe pline cu pânzeturi scumpe, cărți și bijuterii se vedeau peste tot în încăperea pe jumătate goală, iar într-un colț micuța Louise de patru anișori, singura moștenitoare legitimă a lui Cesare, se juca cu o păpușă din lemn.

— Sunteți nemaipomenit de impertinenți, rosti tăios femeia blondă care le ieși în cale, ai cărei ochi căprui-închis aruncau flăcări.

— Am fost autorizați de însuși Sfântul Părinte, minți Ezio fără să clipească. Acesta este înscrisul său.

Ridică un pergament gol, de pe care atârnav peceți cu aspect impresionant.

— Ticăloși, comentă rece femeia. Sunteți niște proști, credeți că știu unde-i întemnițat Cesare. Nu mai vreau să-l revăd niciodată și mă rog cerului ca nicio picătură din *sang maudit* al lui să nu fi trecut în venele nevinovatei mele copile.

— Îl căutăm de asemenea pe Micheletto, adăugă implacabil Machiavelli.

— Țăranul ăla catalan! scuipe ea. De unde să știu eu unde se află?

— Soțul dumitale ți-a spus cum ar putea evada, dacă va fi întemnițat, sugeră Machiavelli. Depindea de tine.

— Așa crezi? Eu nu! Poate că Cesare a făcut confidențe uneia dintre zecile lui de amante. Poate chiar celei care i-a dat *malattia venerea*?

— Dar dumneata...?

— Eu nu l-am mai atins după ce i-au apărut primele pustule și a avut măcar decența ca de atunci să se țină departe de mine și să se tăvălească prin rigole cu târfele lui. Să procreeze cu ele unsprezece bastarzi. Cel puțin eu sunt curată, la fel este și fiica mea. După cum vedeți, plec de aici. Franța este o țară mai bună decât infernul ăsta nenorocit. Mă-ntorc în La Motte-Feuilly.

— Nu în Navarra? întrebă Machiavelli cu viclenie.

— Văd că încerci să mă îmbrobodești.

Femeia își întoarse către ei chipul osos și rece, și Ezio observă că frumusețea îi era diminuată – sau poate amplificată? – de gropița din mijlocul bărbiei.

— Nu mă duc în provincia aceea pentru că fratele meu s-a însurat cu moștenitoarea tronului și a devenit rege.

— Fratele dumitale i-a rămas loial lui Cesare? întrebă Ezio.

— Mă îndoiesc. De ce nu încetați să-mi irosiți timpul și nu vă duceți mai bine să-l întrebați pe el?

— Navarra este foarte departe.

— Exact! Tocmai de-aia-mi doresc ca dumneata și prietenul dumitale morocănos să porniți cât mai degrabă la drum într-acolo. Iar acum s-a făcut târziu și am multe de făcut. Vă rog să plecați.

•

— O zi irosită, comentă Machiavelli când ajunseră din nou pe strada pe care umbrele începuseră să se lungească.

— Nu cred la fel. Acum știm că nimeni dintre cei foarte apropiați de Cesare nu-l protejează. Femeile cele mai importante din viața lui îl urăsc și nici măcar Giulia n-a avut timp pentru Rodrigo.

Machiavelli făcu o grimasă.

— Imaginează-ți cum este să te culci cu un bărbat îndeajuns de bătrân ca să-ți fie bunic.

— Ei bine, ea n-a sfârșit rău după toată povestea.

— Însă tot nu știm unde este Cesare. Folosește Mărul.

— Nu încă. Trebuie să reușim prin propriile puteri.

— Bine, suspină Machiavelli. Noroc că Dumnezeu ne-a înzestrat cu minți ascuțite.

În clipa aceea apăru una dintre iscoadele sale, mai să-și dea sufletul de cât alergase. Era un omuleț pleșuv cu ochi vigilenți și chip înverșunat.

— Bruno? exclamă Machiavelli, surprins și în același timp îngrijorat.

— *Maestro*, își trase răsuflarea bărbatul, slavă cerului că te-am găsit!

— Ce s-a-ntâmpat?

— Loialiștii Borgia! Au trimis pe cineva să te urmărească pe tine și pe *Maestro* Ezio...

— Și?

— Știind că sunteți plecați, au răpit-o pe Claudia!

— Pe sora mea? Iisuse Cristoase, cum? icni Ezio.

— Claudia era în piața din fața lui San Pietro... știți colonadele de lemn subred pe care Papa vrea să le demoleze?

— Spune odată!

— Au răpit-o pe când le dădea dispoziții fetelor, le pregătea să se-nfiltreze...

— Unde-au dus-o?

— Loialiștii au o ascunzătoare în Prati, la răsărit de Vatican, și-au dus-o acolo.

Bruno le furniză detalii despre locul unde era ținută prizonieră Claudia.

Ezio se uită la Machiavelli.

— Să-i dăm drumul!

— Cel puțin am aflat unde sunt, zise Machiavelli, sec ca întotdeauna.

Se cățără din nou pe acoperișuri, alergară și săriră de-a curmezișul Romei, până ajunseră la Tibru unde traversară pe *ponte* della Rovere și se grăbiră către ținta lor.

Locul indicat de Bruno era o casă în ruine, aflată în partea de miazănoapte a districtului Prati. Dincolo de stucatura dărăpănată exista însă o ușă nou-nouță ferecată cu fier, iar grilajele de la ferestre erau de asemenea noi și recent vopsite.

Înainte ca Machiavelli să-l fi putut opri, Ezio se repezi la ușă și bătu cu pumnul.

Vizeta fu trasă într-o parte și un ochi ca o mărgea îi privi, după care, spre marea lor mirare, ușa se deschise lin pe țâțâni bine unse.

Se pomeniră într-o curte interioară banală, în care nu se afla nimeni. Cel care le deschisese ușa – și o trântise în urma lor – dispăruse. Pe trei laturi ale curții se vedeau uși. Cea vizavi de intrarea prin care pătrunseseră era deschisă și deasupra ei se găsea un stindard zdrențuit pe care era pictat un taur negru pe un câmp auriu.

— Suntem prinși în cursă, comentă scurt Machiavelli. Ce arme ai?

Ezio avea credinciosul lui pumnal secret, sabia și jungherul. Machiavelli avea o sabie ușoară și un stilet.

— Intrați, *signori*, sunteți bineveniți, răsună un glas de la o fereastră aflată mult deasupra ușii deschise, cu vedere în curtea interioară. Cred că avem ceva cu care putem face un târg.

— Papa Iulius știe unde suntem, anunță Machiavelli cu glas răsunător. Sunteți pierduți. Predați-vă! Cauza pe care o slujiți este zadarnică.

Primi ca răspuns un hohot de râs spart.

— Așa să fie oare? Nu cred. Dar intrați. Știam că veți înghiți momeala. Bruno lucrează deja de un an pentru noi.

— Bruno?

— Trădarea e trăsătură de familie, iar dragul de Bruno nu e o excepție. Nu-și dorea decât ceva mai mulți bani decât îi ofereați voi și-i merită din plin. A izbutit s-o atragă pe Claudia aici, promițându-i că-l va întâlni pe un cardinal englez. Englezii stau mereu pe margine, iar Claudia spera să-l atragă de partea voastră și să afle și ceva informații de la el. Din păcate, cardinalul Shakeshaft a suferit un accident îngrozitor – a fost călcat de o trăsură și a murit pe loc însă sora ta, Ezio, este în viață – încă – și sunt sigur că abia așteaptă să te revadă.

— *Calma*, rosti Machiavelli când cei doi schimbară o privire.

Ezio simțea că-i clocotește sângele în vene. Pierduse o zi întregă încercând să-i găsească pe loialiști, doar pentru a fi adus direct la ei.

Își înfipse unghiile adânc în palme.

— Unde-i Claudia, *bastardi*? răcni el.

— Intrați.

Precauți, Asasinii se apropiară de intrarea întunecată.

Pășiră într-un vestibul slab luminat, în centrul căruia, pe un soclu, se găsea bustul papei Alexandru al VI-lea, ale cărui trăsături marcante – nasul coroiat, bărbia moale și buzele cărnoase – erau perfect reproduse. Nu exista mobilier și se vedea câte o ușă pe fiecare dintre ceilalți trei pereți, dintre care era deschisă doar cea de vizavi de intrare. Ezio și Machiavelli se îndreptară într-acolo și, trecând pragul, ajunseră în altă odaie simplă. Pe o masă, la lumina unei singure lumânări sclipeau instrumente chirurgicale ruginite, așezate pe o țesătură pătată. Lângă masă era un scaun, pe care stătea Claudia, pe jumătate dezbrăcată, legată, cu mâinile în poală, cu fața și sânii acoperiți de vânătași, și cu căluș în gură.

Trei bărbați se desprinseseră din umbrele ce ascundeau peretele din spate. Ezio și Machiavelli simțiră că îndărățul lor, ca și lângă pereții din stânga și dreapta, se mai aflau alți oameni. Cei pe care-i puteau întrezări în lumina slabă purtau uniforme acum soioase ale familiei Borgia și erau toți înarmați până-n dinți.

Ochii Claudiei se îndreptară spre Ezio. Ea izbuti să-și miște degetul însemnat cu fierul roșu, atât cât să-i arate că nu cedase, în ciuda torturilor. Era un adevărat Asasin. De ce se îndoise vreodată de ea?

— Cunoaștem sentimentele pe care le ai pentru familia ta, rosti șeful loialiștilor, un bărbat tras la față de vreo cincizeci de ani pe care Ezio nu-l recunosc. Tatăl și frații tăi au murit fără să poți clinti un deget. În privința mamei tale nu va trebui să ne facem griji, fiindcă nu mai are mult de trăit. Dar încă îți mai poți salva sora... dacă dorești s-o faci. De acum este destul de înaintată în vârstă și nu are copii, așa că poate n-o să te sinchisești.

Ezio se stăpâni și întreabă doar:

— Ce vreți?

— În schimb? Vrem să părăsești Roma. De ce nu te întorci la Monteriggioni, ca să-l reconstruiești? Te poți apuca de agricultură. Lasă jocurile de putere celor care le înțeleg.

Ezio îl scuipează.

— Vai, vai, rosti slăbănogul.

O apucă pe Claudia de păr și, scoțând un cuțit cu lamă îngustă, îi creștă sânul stâng.

Ea țipă.

— Deocamdată este doar rănită, însă sunt sigur că se va reface sub îngrijirea ta atentă.

— Am s-o eliberez și-apoi te omor. Încet și chinuitor.

— Ezio Auditore, ți-am oferit o șansă, dar tu mă ameninți... și nu te afli într-o poziție din care să ameninți. Dacă va fi vorba despre omoruri, eu le voi înfăptui. Poți să dai uitării Monteriggioni – o doamnă sofisticată ca *Madonna* Claudia ar detesta cu siguranță locul acela –, fiindcă destinul tău este aici: să mori în odaia asta.

Din ambele părți, bărbații și femeile se apropiară, trăgând săbiile din teci.

— Ți-am spus că suntem prinși în cursă, spuse Machiavelli.

— Cel puțin i-am găsit pe ticăloși, zise Ezio și cei doi se priviră în ochi. Prinde! aruncă el o mână de săgeți otrăvite spre tovarășul lui. Folosește-le cu cap.

— Nu mi-ai spus că ai venit pregătit.

— Nu m-ai întreat.

— Ba da.

— Taci.

Ezio se ghemui pe când loialiștii avansau. Șeful lor duse cuțitul la gâtul Claudiei.

— Acum!

Ca unul, cei doi își scoaseră săbiile, azvârlind în același timp cu precizie letală săgețile otrăvite.

Din ambele părți căzură loialiști Borgia, iar Machiavelli câștiga teren spintecând și împungând cu sabia și pumnalul, pătrunzând printre cei care încercau să-l strivească – în zadar – prin simpla lor superioritate numerică.

Ezio avea un singur țel: să-lucidă pe slăbănog înainte să-i ia gâtul Claudiei. Se-aruncă înainte și-l apucă de beregată, însă bărbatul era lunecos ca un țipar și se smuci într-o parte, fără să-i fi dat drumul surorii sale.

Asasinul izbuti până la urmă să-l doboare la podea și, prinzându-i cu stânga mâna dreaptă, împinse vârful cuțitului subțire, apropiindu-l de gâtul slăbănogului. Lama atinse vena jugulară.

— Îndurare, bolborosi conducătorul loialiștilor. Am slujit o cauză pe care am crezut-o dreaptă.

— Tu câtă îndurare i-ai fi arătat surorii mele, nemernicule? Ești terminat!

Nu mai era nevoie să declanșeze pumnalul secret.

— Ți-am spus că va fi o moarte chinuitoare, continuă Ezio apropiind cuțitul de vintrele slăbănogului, dar voi fi milos.

Reveni cu tăișul în sus și-i reteză gâtul. Sângele bolborosi în gura bărbatului.

— *Bastardo*, horcăi el. Vei muri de mâna lui Micheletto!

— *Requiescat in pace*, spuse Ezio și-i lăsă capul să cadă, deși, pentru prima dată, rostise cuvintele fără prea multă convingere.

Ceilalți loialiști zăceau morți sau muribunzi în jurul lor, când Machiavelli și Ezio se grăbiră să dezlege frânghiile aspre cu care fusese imobilizată Claudia.

Femeia fusese bătută cu brutalitate, totuși loialiștii nu atentaseră la onoarea ei.

— Ah, Ezio!

— Ești bine?

— Așa sper.

— Haide. Trebuie să plecăm de-aici.

— Ușurel...

— Sigur că da.

O luă în brațe și ieși în amurg, urmat de Machiavelli, cu chipul întunecat.

— Cel puțin acum știm că Micheletto este în viață, spuse el.

Capitolul 51

— L-am găsit pe Micheletto, anunță Vulpea.

— Unde-i? întrebă imediat Ezio.

— În Zagarolo, chiar la est de Roma.

— Să pornim, atunci.

— Nu așa repede. Are cu el contingente din așezările din Romagna rămase loiale lui Cesare. Se va lupta până la ultimul om.

— N-are decât.

— Va trebui să ne organizăm.

— Atunci haide s-o facem. Imediat!

În seara aceea, Ezio, Machiavelli și Vulpea convocară o adunare pe insula Tiberina. Bartolomeo se afla tot în Ostia, supraveghind portul, iar Claudia se refăcea în *Rosa in Fiore*, îngrijită de mama ei, bolnavă după întâmplările teribile prin care trecuse. Aveau destui hoți și recruți pentru a mobiliza o forță de o sută de bărbați și femei în stare să folosească armele, astfel că nu aveau nevoie de alți condotieri care să le vină în ajutor.

— Și-a stabilit sediul în vechea școală de gladiatori Ludus Magnus și are vreo două sute cincizeci de oameni.

— Oare ce are de gând să facă? se întrebă Ezio.

— Nu știu. Să iasă din Roma, să se-ndrepte spre miazănoapte unde sunt francezii și e în siguranță... cine poate ști?

— Indiferent care i-ar fi planurile, trebuie să le înăbușim din fașă.

Înainte să se crape de zori, Ezio strânsese deja o trupă călare cu care străbătu distanța scurtă până la Zagarolo astfel încât, înainte de răsăritul soarelui înconjurară tabăra lui Micheletto. Ezio purta arbaleta pe un braț, peste apărătoare, iar pe celălalt braț avea pumnalul cu otravă. Consemnul fusese să nu se ia prizonieri, cu toate că el dorea să-l captureze pe Micheletto viu.

Apărătorii se luptară cu îndârjire, dar în cele din urmă oamenii lui Ezio raportară victoria, împrăștiind ca pleava loialiștii de sub comanda lui Micheletto.

În mijlocul răniților, morților și muribunzilor, Micheletto rămase în picioare mândru și sfidător până în ultima clipă.

— Micheletto da Corello, rosti Machiavelli, ești prizonierul nostru. Urzelile tale diabolice nu ne vor mai primejdi niciodată țara.

— Lanțurile nu mă vor opri, mârâi Micheletto, la fel cum nu-l vor opri nici pe stăpânul meu.

Îl purtără înlănțuit la Florența, unde fu închis într-o carceră a *Signoriei*, chiar în cea în care își petrecuse ultimele ore din viață Giovanni, tatăl lui Ezio. Guvernatorul orașului, Piero Soderini, împreună cu prietenul și sfătuitorul lui, Amerigo Vespucci și cu Machiavelli îl interogară și-l torturară, fără a reuși să afle nimic, așa că-l lăsară să putrezească în lanțuri. Zilele lui ca ucigaș păreau să se fi încheiat.

Ezio se-ntoarse la Roma.

— Niccolò, îi spuse el prietenului său la despărțire, știu că în adâncul inimii ești florentin, dar îmi vei lipsi.

— Sunt de asemenea un Asasin, zise Machiavelli, și loialitatea va fi mereu în primul rând față de Frație. Trimite-mi vorbă când vei avea nevoie de mine și voi sosi fără întârziere. În plus, adăugă sumbru, încă n-am pierdut toate speranțele de a stoarce niște informații de la ticălosul ăla.

— Îți doresc mult noroc, spuse Ezio.

Nu era însă chiar așa sigur că vor reuși să-l facă să mărturisească ceva. Poate că Micheletto era un ticălos, dar avea o voință de fier.

Capitolul 52

— Trebuie să ți-l scoți pe Micheletto din minte, spuse Leonardo instalat în atelierul lui Ezio din Roma. În oraș e pace. Avem un Papă puternic, care a supus Romagna. Este un ostaș în aceeași măsură în care este un om al Domnului și poate că sub conducerea lui, Italia va cunoaște în cele din urmă liniștea. Și chiar dacă Spania controlează teritoriile din miazăzi, Ferdinand și Isabela ne sunt prieteni.

Ezio știa că Leonardo era încântat de activitatea lui. Papa Iulius îl angajase ca inginer militar și era implicat într-o mulțime de proiecte noi, deși uneori tânjea după iubitul său Milano, care rămăsese în mâinile francezilor, iar în clipele cele mai triste vorbea despre plecarea la Amboise, unde i se oferise orice ar fi dorit vreodată și oricând ar fi dorit. Spunea deseori că va pleca acolo după ce va termina comenzile Papei.

Cât despre Romagna, gândurile lui Ezio reveneau adesea la Caterina Sforza, pe care continua s-o iubească. O scrisoare primită de la ea îl anunțase că se găsea într-o relație cu ambasadorul florentin. Ezio știa că viața femeii rămăsese agitată și că, în ciuda susținerii oferite de Iulius, fusese alungată din Forlì de propriii oameni din cauza cruzimii de care dăduse dovadă la înăbușirea rebeliunii împotriva celui de-al doilea soț al ei, Girolamo Feo, și acum se retrăsese să îmbătrânească în Florența. La început, scrisorile pe care i le trimisese Ezio fuseseră furioase, apoi pline de reproșuri, după aceea rugătoare, însă ea nu-i

răspunsesse la niciuna și în cele din urmă bărbatul acceptă ideea că se folosise de el și că n-avea s-o mai revadă niciodată.

Așa se întâmpla cu relațiile dintre bărbați și femei. Cele norocoase dăinuiau, dar, de prea multe ori, când se sfârșeau, era pentru totdeauna și profunda intimitate anterioară era înlocuită de un pustiu.

Ezio se simțea rănit și umilit, însă n-avea timp să-și deplângă soarta. Activitățile lui din Roma, consolidarea Frăției și, mai presus ca orice, menținerea continuă a stării de alertă, îi ocupau tot timpul.

— Sunt de părere că atâta timp cât este în viață, Micheletto se va strădui să evadeze, să-l elibereze pe Cesare Borgia și să-l ajute să-și reînființeze o armată, zise el.

Leonardo avea propriile lui probleme, legate de incapabilul lui iubit Salai, și abia dacă-l asculta.

— Nimeni n-a evadat niciodată din închisoarea din Florența, rosti el. În niciun caz din carcerile alea.

— De ce nu l-au executat?

— Continuă să creadă că ar putea afla ceva de la el, deși mă îndoiesc profund. În tot cazul, familia Borgia este terminată. Ar trebui să te destinzi. De ce n-o iei pe biata ta soră să vă întoarceți în Monteriggioni?

— Claudia a ajuns să iubească Roma și nu s-ar mai întoarce niciodată într-o așezare așa mică. În plus, noul cămin al Frăției este aici.

În viața lui Ezio exista și alt lucru dureros. Mama lui, Maria, căzuse la pat bolnavă și în scurt timp se stinsese. După ce fusese răpită de loialiștii Borgia, Claudia renunțase la *Rosa in Fiore* și bordelul era controlat acum de rețeaua de iscoade a lui Iulius, care folosea alte fete. Vulpea negociase cu colegul său, Antonio din Veneția, s-o trimită la Roma pentru a conduce stabilimentul pe Rosa, mai în vârstă și mai elegantă, dar la fel de aprigă pe cât era când Ezio o cunoscuse în *La Serenissima*.

La toate astea se adăuga problema Mărului.

Într-adevăr, multe se schimbaseră și când se văzu chemat la Vatican pentru o întrevedere cu Papa, Ezio fu luat prin surprindere de cele auzite.

— Mă interesează obiectul straniu pe care știi că-l ai, zise Iulius, trecând direct la subiect, ca întotdeauna.

— La ce te referi, Sfinția Ta?

Papa zâmbi.

— Nu ocoli adevărul, dragul meu. Am propriile mele surse și mi-au spus că deții ceva ce numești „Mărul”, pe care l-ai găsit cu ani în urmă sub Capela Sixtină. Se pare că ar avea puteri aparte.

Gândurile lui Ezio goniră frenetic. Cum aflase Iulius despre Măr? Oare îi spusese Leonardo? Leonardo putea fi uneori ciudat de inocent și-și dorea tare mult un nou finanțator și protector.

— Mi-a fost încredințat, răspuse el, într-un chip pe care mi-ar fi greu să-l explic, de către o forță din lumea străveche, pentru a ne ajuta. Deține, într-adevăr, puteri mari, dar în același timp mă tem de potențialul lui. Nu cred că oamenii sunt pregătiți pentru așa ceva, însă este cunoscut ca o Parte a Edenului. Există și alte părți sau piese, dintre care unele s-au pierdut, iar altele ne-au fost lăsate, poate, ascunse.

— Pare foarte util. Ce poate face?

— Are capacitatea de a controla gândurile și dorințele oamenilor. Și asta nu-i tot, fiindcă poate dezvălui lucruri pe care nimeni nu le-a visat vreodată.

Iulius căzu pe gânduri.

— S-ar putea să-mi fie de folos. Chiar așa. Pe de altă parte, dacă ar ajunge în mâini nepotrivite, ar putea fi utilizat *împotriva* mea.

— Cei din familia Borgia l-au utilizat greșit când au încercat să stăpânească întreaga Italie. Din fericire, Leonardo, căruia i l-au încredințat pentru cercetări, le-a ascuns secretele sale cele mai întunecate.

Papa tăcu din nou, reflectând.

— Atunci cred că ar fi mai bine dacă l-aș lăsa în seama ta, spuse el în cele din urmă. Dacă ți-a fost încredințat de o putere precum cea pe care ai descris-o, ar fi o nesăbuiță pripită să ți-l iau.

Mai făcu o pauză, apoi adăugă:

— Aș zice că, atunci când vei simți că nu mai ai ce face cu el, ar trebui să-l ascunzi într-un loc sigur și poate, dacă dorești, să lași un soi de indiciu pentru un succesori demn – poate chiar un urmaș al tău – care l-ar putea înțelege, pentru a fi utilizat din nou de generațiile viitoare. Eu cred cu adevărat, Ezio Auditore – și poate că în privința asta sunt condus de mâna Domnului – că în vremurile noastre, nimeni în afară de tine n-ar trebui să pună mâna pe el. Poate că deții o calitate neasemuită care-ți îngăduie să te împotrivești folosirii lui iresponsabile.

Ezio făcu o plecăciune, dar nu rosti nimic și în adâncul inimii recunoscu înțelepciunea lui Iulius și fu de acord cu judecata sa.

— Pentru că veni vorba, urmă Papa, nu-mi place de iubitul lui Leonardo... cum îl cheamă? Salai? Mi se pare viclean și n-aș avea încredere în el. Păcat pentru Leo, fiindcă, cu excepția acestei mici slăbiciuni, este cu adevărat un geniu. Știi că a conceput pentru mine o armură ușoară, prin care nu pot trece gloanțele? Nu știu de unde are atâtea idei!

Ezio se gândi la apărătoarea Codex pe care Leonardo i-o făurise și zâmbi pentru sine. Ei bine, de ce nu? Acum putea ghici sursa informațiilor Papei despre Măr și știa că Iulius i-o destăinuise în mod deliberat. Din fericire, Salai era mai degrabă prost, decât escroc, trebuia totuși supravegheat și, dacă devenea necesar, înlăturat.

La urma urmelor, știa ce însemna porecla Salai: „drăcușorul”.

Capitolul 53

Ezio se îndreptă către atelierul lui Leonardo la scurt timp după întrevvedere cu Papa, nu-l găsi pe Salai acasă, însă Leonardo părea rușinat de prietenul lui. Îl trimisese undeva la țară și niciun fel de argumente nu-l convinseseră să dezvăluie locul. Urma să fie o problemă de care să se ocupe Vulpea și Ghilda Hoților. Era clar că Leonardo se simțea stânjenit. Poate că avea să învețe să-și țină gura închisă pe viitor în fața băiatului, fiindcă știa că Ezio îi putea cauza necazuri. Din fericire, Leonardo continua să fie mai degrabă un ajutor decât o piedică, și-n plus era un prieten bun, iar Asasinul îi subliniasse toate astea. Doar că dacă mai aveau să apară și alte breșe de securitate... ei bine, nimeni nu era indispensabil.

Leonardo dorea acum să-și răscumpere greșeala față de el.

— Mă gândeam la Cesare, spuse cu obișnuitul lui entuziasm.

— Da?

— De fapt, chiar mă bucur că ai venit. Am întâlnit pe cineva pe care cred că ar trebui să-l cunoști.

— Știe unde se află Cesare?

Dacă știa într-adevăr, atunci Micheletto ar fi devenit lipsit de importanță. Iar dacă nu știa, Ezio se gândise chiar la posibilitatea de a-l lăsa pe Micheletto să evadeze – pentru că Asasinul cunoștea bine *Signoria* – și apoi să-l urmărească până-l ducea la stăpânul lui. Știa bine că era un plan periculos, însă nu intenționa să mai folosească Mărul decât în caz de forță majoră. Povara Părții din Eden îl tulbura tot mai mult, fiindcă avusese parte de multe vise ciudate cu țări, clădiri și tehnologii care nu puteau exista... Își aminti apoi viziunea castelului îndepărtat dintr-un tărâm străin. Cel puțin pe acela îl recunoscuse ca aparținând epocii sale. Dar unde putea fi?

Leonardo îl smulse din reverie.

— Nu știi dacă cunoaște locul unde este întemnițat Cesare, dar i-a fost medic personal. Se numește Gaspar Torella. Are niște idei care mi s-au părut interesante. Ai vrea să-l vizităm?

— Orice pistă poate fi bună.

Dottore Torella îi primi în cabinetul lui mare de pe Appenine, din al cărui tavan atârnavau plante și creaturi bizare, ca lilieci și broaște uscate, ba chiar și un crocodil micuț. Torella era smochinit și ușor gârbovit, însă mai tânăr decât părea, cu mișcări repezite, aproape ca de reptilă, iar ochii îi străluceau înapoia lentilelor ochelarilor. Era alt spaniol expatriat și se spunea despre el că era sclipitor, așa că Papa îl cruțase – la urma urmelor, era un savant, fără niciun interes în politică.

Subiectul care-l interesa însă, și despre care vorbi pe îndelete, era „Boala Lumii Noi”.

— Se molipsiseră atât fostul meu stăpân, cât și tatăl lui, Rodrigo. Într-adevăr, este hidoasă în etapele finale, cred că îmbolnăvește mintea și se poate să-i fi afectat pe amândoi. Niciunul dintre ei nu avea simțul cumpătării și se poate ca boala să fie în plină evoluție la Cesare... indiferent unde e întemnițat.

— Ai cumva idee unde ar fi locul acela?

— Bănuiesc că foarte departe și undeva de unde n-ar putea evada niciodată.

Ezio oftă. Asta era evident.

— Eu am denumit-o *morbus gallicus*, „boala franceză”, continuă Torella entuziasat. Până și actualul Papă o are într-o fază primară și-l tratez împotriva ei. Este molipsitoare, desigur. Credem că a fost adusă acum șapte-opt ani de corăbierii lui Columb, probabil și de ai lui Vespucci, din Lumea Nouă.

— De ce i-ai spus atunci „boala franceză”? întrebă Leonardo.

— Bineînțeles că n-am vrut să-i insult pe italieni, iar portughezii și spaniolii sunt prietenii noștri. Totuși, a apărut prima dată printre soldații francezi din Neapole. Primele semne sunt leziuni pe organele genitale, apoi poate deforma mâinile, spatele și fața, de fapt tot capul. Eu o tratez cu mercur, care fie se înghite, fie este frecat pe piele, totuși nu cred că am găsit cu adevărat leacul.

— Interesant desigur, comentă Ezio, dar îl va ucide oare pe Cesare?

— Nu știu.

— Atunci tot va trebui să-l găsec.

— Fascinant, exclamă Leonardo incitat ca întotdeauna de o nouă descoperire.

— Mai există un lucru asupra căruia m-am aplecat, zise Torella, și despre care cred că este încă și mai interesant.

— Ce anume? întrebă Leonardo.

— Faptul că amintirile oamenilor pot fi transmise – păstrate – din generație în generație, prin descendență. Cumva ca o boală. Îmi place să cred că voi găsi un leac pentru *morbus gallicus*, dar simt că ne va însoți încă multe secole.

— De ce crezi asta? întrebă Ezio, tulburat în mod straniu de posibilitatea ca amintirile să fie transmise de-a lungul generațiilor.

— Pentru că eu cred că este transmisă, în primă instanță, prin intermediul relațiilor sexuale, dar dacă nu vom mai putea întreține relații sexuale, vom pieri.

Ezio devenise nerăbdător.

— Îți mulțumesc pentru timpul pe care ni l-ai acordat, zise el.

— Pentru puțin, răspunse Torella. Și, apropo, dacă dorești cu adevărat să-l găsești pe fostul meu stăpân, cred că ar fi mai bine să cauți în Spania.

— În Spania? Unde anume?

Doctorul deschise brațele.

— Eu sunt spaniol, Cesare la fel. De ce să nu-l fi trimis acasă? Este doar o intuiție. Îmi pare rău că nu pot fi mai precis.

„E ca și cum aș căuta un ac în carul cu fân”, gândi Ezio. Putea fi totuși un început.

Capitolul 54

De acum Ezio nu mai păstra secretă adresa locuinței sale, totuși puțini o cunoșteau. Unul dintre ei era Machiavelli. La ora patru din noapte, Ezio fu deșteptat de prietenul său, care ciocănea insistent la ușă.

— Niccolò! Ce cauți aici?

Într-o clipă, deveni atent ca o felină.

— Am fost un prost, spuse Machiavelli.

— Ce s-a-ntâmpat? Erai în Florența... de ce te-ai întors așa curând?

Ezio știa deja că sigur se întâmplase ceva foarte grav.

— Am fost un prost, repetă Machiavelli.

— Despre ce vorbești?

— În aroganța mea, l-am lăsat pe Micheletto în viață, într-o carceră sigură, pentru a-l interoga.

— Ar fi bine să-mi spui odată ce s-a-ntâmpat.

— A evadat! Cu o zi înaintea execuției!

— Din *Signoria*? Cum?

— Pe acoperiș. Loialiștii Borgia au escaladat zidurile noaptea și au ucis gărzile, apoi au coborât o funie. Preotul care-l spovedise era simpatizant Borgia – a fost ars pe rug chiar azi – și i-a strecurat o pilă. Micheletto n-a trebuit să pilească decât o singură gratie de la fereastră. Este voinic, dar a fost suficient ca să se strecoare și să suie pe funie. Știi cât de puternic este. Până s-a dat alarma, dispăruse din oraș.

— Trebuie să-l găsim și... – Ezio se opri, întrezărind brusc un avantaj în vestea aceea neplăcută – ... să vedem încotro a fugit. Totuși, se poate să ne ducă la Cesare. Este extrem de loial și fără susținerea acestuia n-are nicio putere.

— Cavaleria ușoară cutreieră chiar acum ținuturile rurale încercând să-l găsească.

— Există însă multe grupuri de loialiști fanatici – precum cei care l-au eliberat dispuși să-l ascundă.

— Eu cred că este în Roma, de aceea am venit aici.

— De ce tocmai în Roma?

— Ne-am cam culcat pe-o ureche. Și aici există susținători Borgia. Se va folosi de ei pentru a ajunge la Ostia, de unde va încerca să urce la bordul unui vas.

— Bartolomeo este în Ostia și nimeni nu va scăpa de el și de condotierii lui. Voi trimite un călăreț să-l anunț.

— Dar încotro se va-ndrepta Micheletto?

— Unde altundeva decât spre Valencia, orașul lui natal?

— Ezio, trebuie să fim siguri. Trebuie să folosim Mărul, acum, în clipa asta, pentru a vedea dacă-l putem localiza.

Capitolul 55

Ezio intră în dormitor și, ferit de privirile lui Machiavelli, luă Mărul din ascunzătoare. Purtând mănuși, îl scoase cu grijă din cutie și-l așeză pe masă. Se concentrează. Foarte încet, Mărul începu să sclipească, după care lumina lui se întepi, până când odaia fu inundată de o lumină rece. Imagini – neclare la început – pâlăpăiră pe perete și luară forme care nu erau necunoscute lui Ezio.

— Este un castel ciudat, îi explică el lui Machiavelli, îndepărtat, în mijlocul unui peisaj maroniu și sterp, cu o fortificație exterioară masivă, patru turnuri principale și un donjon pătrat, aparent inexpugnabil, în centru.

— Unde poate fi *rocca* asta? Ce ne spune Mărul? strigă prietenul lui din camera alăturată.

— Poate fi oriunde, murmură Ezio pentru sine. După cum arată peisajul, poate fi în Siria? Sau în Spania! strigă el însuflețit, amintindu-și cuvintele doctorului Torella. E-n Spania! răcni către Machiavelli.

— Micheletto nu poate fi în Spania.

— Sunt sigur că plănuiește să meargă acolo.

— Chiar și așa, nu știm unde-i locul ăsta. În Spania există foarte multe castele și multe sunt asemănătoare cu acesta. Mai întrebă o dată Mărul.

Când Ezio încercă din nou, imaginea rămase neschimbată: un castel solid, clădit pe o colină, vechi de cel puțin trei sute de ani, înconjurat de un orașel. Imaginea era monocoloră și toate casele, fortăreața și peisajul înconjurător aveau aproape aceeași nuanță maronie. Exista o singură pată de culoare, un steag strălucitor pe un catarg, în vârful donjonului.

Ezio miji ochii.

Un steag alb cu o cruce roșie în formă de „X”.

— Este stindardul regelui Ferdinand și al reginei Isabela de Spania! strigă el și mai însuflețit.

— Le poți vedea stindardul? întrebă Machiavelli din odaia alăturată. Perfect! Acum știm sigur țara, dar tot nu știm *unde* anume este. Sau de ce ni se arată. Oare Micheletto merge într-acolo? Întrebă Mărul din nou.

Imaginea dispăru, înlocuită de o așezare fortificată din vârful unui deal; deasupra fortului flutura un drapel alb brăzdat de lanțuri roșii, ale cărui verigi erau colorate în interior cu galben. Ezio recunoscu steagul Navarrei. Urmă apoi o a treia și ultimă imagine: un port uriaș și bogat, cu corăbii pe marea scânteietoare

și o armată chemată să lupte. Nu exista însă niciun alt indiciu despre unde se aflau locurile acelea.

Capitolul 56

Totul mergea cum nu se putea mai bine. Curierii călăreau zilnic între bazele strategice ale Frăției. Lui Bartolomeo începuse să-i placă în Ostia, iar Pantasilea iubea de-a dreptul portul. Antonio de Magianis îi conducea încă pe hoții din Venetia. Claudia revenise, temporar, la Florența, ca să stea cu vechea ei prietenă Paola, matroana bordelului de lux al cărui model îl preluase *Rosa in Fiore*, iar Vulpea și Rosa se ocupau de acțiunile din Roma.

Era timpul ca Machiavelli și Ezio să pornească la vânătoare.

Capitolul 57

Leonardo ezită să-i lase pe cei doi Asasini în atelierul lui, dar până la urmă le îngădui.

— Leo, trecu Ezio direct la subiect, avem nevoie de ajutorul tău.

— N-ai fost foarte încântat de mine ultima dată când ne-am întâlnit.

— Salai n-ar fi trebuit să povestească nimănui despre Măr.

— S-a îmbătat într-o tavernă și a spus-o ca să facă impresie. Majoritatea celor din jur nu știau despre ce vorbea, dar un agent al Papei se afla în apropiere. Este chinuit de remușcări.

— Unde-i acum? întrebă Ezio.

Leonardo luă atitudine.

— Dacă vreți să vă ajut, vreau să mă plătiți.

— Ce tot spui? Ce fel de plată?

— Vreau să-l lăsați pe Salai în pace. Înseamnă foarte mult pentru mine, este tânăr și cu timpul își va îmbunătăți comportamentul.

— Este un șobolan afurisit, comentă Machiavelli.

— Vreți ajutorul meu sau nu?

Cei doi Asasini schimbară priviri.

— Bine, Leo, dar să-l ții din scurt, altfel mă jur pe Dumnezeu, data viitoare nu vom mai fi la fel de miloși.

— Bine. Acum spuneți-mi ce vreți să fac?

— Avem probleme cu Mărul. Nu mai este la fel de precis. Ar putea avea vreo defecțiune mecanică? întrebă Machiavelli.

Leonardo își mângâie barba gânditor.

— Îl aveți la voi?

Ezio scoase cutia.

— Poftim.

Îl luă dinăuntru și-l așeză cu grijă pe masa de lucru.

Leonardo îl examinează la fel de grijuliu.

— Nu știu cu adevărat ce este obiectul acesta, recunosc el într-un final. Este periculos, este un mister și este extrem de puternic, dar pe de altă parte doar Ezio pare să-l poată controla. Dumnezeu mi-e martor că am încercat și eu când a fost în posesia mea pe timpul lui Cesare, însă n-am reușit decât parțial.

Făcu o pauză, apoi urmă:

— Nu cred că „mecanic” e cuvântul potrivit. Dacă n-aș fi fost mai degrabă savant decât artist, aș fi zis că are propria lui minte.

Ezio își aminti glasul pe care-l auzise dinspre Măr. Dacă Leonardo avea dreptate?

— Micheletto a evadat, explică el în grabă, și trebuie să-l găsim cât mai repede. Trebuie să-i luăm urma înainte de-a fi prea târziu.

— Ce credeți că plănuiește?

— Suntem aproape siguri că a hotărât să meargă în Spania, spuse Machiavelli, pentru a-l găsi și a-și elibera stăpânul, după care, împreună, vor încerca să revină la putere. Trebuie neapărat să-i oprim.

— Și Mărul?

— Arată imaginea unui castel, răspunse Ezio. Probabil e undeva în Spania, deoarece are arborat drapelul spaniol, dar Mărul nu vrea – sau nu poate – să ne spună locul exact. Am mai văzut și imaginea unui oraș în care flutura steagul Navarrei și un port unde se strângea o armată gata de îmbarcare, însă Mărul nu ne-a arătat absolut nimic despre Micheletto.

— Cesare sigur nu l-a stricat, reflectă Leonardo, fiindcă nimeni nu-i atât de inteligent, deci Mărul trebuie să fi – cum s-o spun? – *hotărât* să nu ne ajute.

— De ce ar proceda așa?

— De ce nu-l întrebăm?

Ezio se concentrează din nou, și de data asta în urechi îi răsună o muzică divină și dulce.

— Auziți și voi? Întrebă el.

— Ce anume? Întrebară ceilalți.

Cu muzica pe fundal se auzi glasul binecunoscut:

— Ezio Auditore, te-ai descurcat bine, dar mi-am depășit deja rolul pe drumul vieții tale, iar acum trebuie să te desparți de mine. Du-mă într-o criptă de sub Capitoliu și lasă-mă acolo pentru a fi găsit de viitorii membri ai Frăției. Grăbește-te! Apoi trebuie să pleci cât mai repede spre Neapole, unde Micheletto se îmbarcă spre Valencia. Informația aceasta este ultimul meu dar. De-acum, tu

însuți deții suficientă putere ca să nu mai ai nevoie de mine. Voi rămâne sub pământ până ce voi fi necesar viitoarelor generații, așa că trebuie să lași un indiciu asupra ascunzătorii mele. Adio, Mentor al Frăției! Adio!

Mărul încetă să mai strălucească și, brusc, păru mort, aidoma unei mingi vechi legate în piele.

Ezio le povesti pe dată prietenilor lui tot ce aflase.

— Neapole? repetă Leonardo. De ce tocmai Neapole?

— Pentru că este teritoriu spaniol și noi nu avem jurisdicție acolo.

— Și pentru că Micheletto știe – cumva – că Bartolomeo controlează Ostia, adăugă Ezio. Acum trebuie să ne grăbim. Haide!

Se lăsa amurgul când Machiavelli și Ezio duseră cutia cu Mărul în catacombele de sub Colosseum. Purtând torțe, trecură prin odăile mohorâte ale rămășițelor Casei de Aur a lui Nero și intrară în labirintul de tuneluri de sub vechiul Forum roman, mergând în direcția bisericii San Nicola in Carcere. Acolo găsiră o ușă secretă în criptă, dincolo de care era o cămăruță boltită, în centrul căreia se afla un soclu. Pe el așezară cutia și se retraseră. Odată închisă, ușa dispăru ca prin farmec, însă știau unde fusese, așa că desenară în apropiere simbolurile secrete și sacre pe care doar un membru al Frăției le-ar fi deslușit. Aceleași simboluri le înscriseră la intervale regulate pe drumul de întoarcere și la gura tunelului de lângă Colosseum prin care ieșiră.

După ce se reîntâlniră cu Leonardo, care insistase să li se alăture, porniră în galop spre Ostia, de unde se-mbarcară pe o corabie pentru călătoria de-a lungul coastei spre Neapole. Ajunseră acolo în ziua solstițiului de vară, anul 1505 – a patruzeci și șasea aniversare a lui Ezio.

Nu urcară în animatul oraș deluros, ci rămaseră pe docurile fortificate, despărțindu-se, ca să caute printre marinarii, negustorii și călătorii ce mișunau pe lângă vase de pescuit, șlepuri și caravele, carace și bărci, intrând în taverne și bordeluri, totul în grabă frenetică, deoarece nimeni, spanioli, italieni sau arabi, nu părea să aibă răspuns la întrebarea lor: „Ați văzut un bărbat înalt și slab, cu mâini uriașe și cicatrice pe față, care dorea să ajungă la Valencia?”

După o oră de căutări, se regrupară pe cheiul principal.

— Se duce sigur la Valencia, spuse Ezio.

— Și dacă n-o va face? întrebă Leonardo. Dacă închiriem o corabie și plecăm într-acolo, am putea irosi zile, chiar săptămâni, și astfel îl pierdem definitiv.

— Ai dreptate.

— Mărul nu te-a mințit. Micheletto a fost – sau, dacă avem noroc – încă *este* aici. Trebuie doar să găsim pe cineva care să știe sigur.

O târfă se apropie de ei, surâzând larg.

— Nu suntem interesați! se răsti Machiavelli.

Era o blondă frumoasă de vreo patruzeci de ani, înaltă și zveltă, cu ochi căprui-închis, picioare lungi și frumos desenate, sâni mici, umeri lați și șolduri înguste.

— Dar vă interesează Micheletto da Corella, *nu-i așa?*

Ezio se întoarse spre ea. Femeia semăna atât de bine cu Caterina, încât pentru o clipă se simți cuprins de amețeală.

— Știi ceva despre el?

— Cât plătești? răspuse femeia cu duritatea unei târfe.

Zâmbetul profesional îi reapăru aproape imediat.

— Și pentru că tot veni vorba, eu sunt Camilla.

— Zece ducați.

— Douăzeci.

— Douăzeci?! N-ai câștiga atâta nici într-o săptămână de stat pe spate! pufni Machiavelli.

— Ce compliment minunat! Vreți informația sau nu? Mi s-a părut că vă grăbiți.

— Cincisprezece atunci, zise Ezio și scoase punga.

— Așa-i mai bine, *tesoro*.

— Informația înainte, zise Machiavelli când Camilla întinse mâna.

— Jumătate din bani înainte.

Ezio îi întinse opt ducați.

— Câtă generozitate! comentă femeia. În regulă. Micheletto a fost aici azi-noapte. A petrecut-o cu mine și niciodată nu mi-am câștigat banii mai greu. Era beat, a fost violent și în zori a fugit fără să plătească. Avea pistol la brâu, sabie și un jungher amenințător. În plus, mirosea urât, dar știu că avea bani, și fiindcă am bănuț ce va face mi-am luat plata din punga lui după ce a adormit. Paznicii bordelului l-au urmărit, totuși cred că le-a fost frică de el, așa că au păstrat distanța.

— Și? se încruntă Machiavelli. Nimic din ce ne-ai spus până acum nu ne este de vreun folos.

— Cu toate astea, zise Camilla, paznicii s-au ținut după el. Probabil că tocmise o corabie de cu seară, fiindcă s-a dus drept la caraca *Marea di Alba*, care a plecat la refluxul de dimineață.

— Descrie-l, îi ceru Ezio.

— Voinic și cu mâini enorme – știu asta fiindcă m-a strâns de gât –, nasul spart, cicatrice pe față, dintre care unele îl fac să arate ca și cum ar rânji întruna. Taciturn.

— De unde-i știi numele?

— L-am întrebat, răspuse ea simplu, doar ca să fac conversație, și mi l-a spus.

— Încotro se-ndrepta?

— Unul dintre paznici îl cunoștea pe un marinar și l-a-ntrebat când ridicau ancora.

— Încotro?

— Valencia.

Valencia... Micheletto se-ntorcea în orașul lui natal, care era de asemenea orașul natal al unei familii numite Borgia.

Ezio îi întinse restul de șapte ducați.

— N-o să te uit, îi spuse. Dacă ne-ai mințit, o să-ți pară rău.

Era deja amiază. Avură nevoie de încă o oră ca să găsească o caravelă disponibilă pentru închiriat și să cadă de acord asupra prețului. Alte două ore fură necesare pentru aprovizionare și pregătiri, după care așteptară următorul reflux. Caravela era mai rapidă decât caraca, totuși ridicară pânzele abia la începutul serii. În plus, marea era agitată și vântul le sufla din față.

— La mulți ani! îi spuse Leonardo lui Ezio.

Capitolul 58

Chiar și soarta li se împotriva. Corabia lor naviga bine, însă marea rămase agitată și începu furtuna, așa că fură nevoiți să coboare velele. Speranța de a-l ajunge pe Micheletto pe mare pierise de mult când, după cinci zile, caravela lor mult încercată intră în portul Valenciei.

Era un oraș prosper și în plină dezvoltare, însă niciunul dintre cei trei – Ezio, Leonardo sau Machiavelli – nu mai fusese aici. Recent construita Bursă a Mătăsii concura în grandoare cu clopotnița, *Torres de Quart* și *Palau de la Generalitat*. Valencia era pe atunci un oraș catalan puternic, unul dintre cele mai importante porturi comerciale de la Marea Mediterană, iar în același timp era o așezare amețitoare și plină de localnici care se amestecau pe străzile animate cu italieni, olandezi, englezi și arabi, creând un Babei al graiurilor.

Din fericire, *Marea di Alba* fusese amarată în apropierea locului unde andocase caravela și cei doi căpitani erau prieteni.

— *Ciao*, Alberto!

— *Ciao*, Filin!

— Cum a fost voiajul? întrebă Alberto, un bărbat voinic de treizeci de ani, care stătea pe duneta caracei și supraveghea încărcarea de mătase și cafea rară și scumpă, pentru călătoria de întoarcere.

— *Brutissimo*.

— Văd, după cum arată caravela. Dar săptămâna viitoare marea va fi liniștită și vântul bun, așa că mă grăbesc înapoi cât pot de repede.

— Eu n-o să fiu la fel de norocos. Când ai sosit?

— Acum două zile.

Ezio făcu un pas înainte.

— Și pasagerul tău?

Alberto scuipă scârbit în apă.

— *Che tipo brutto!* Totuși, a plătit bine.

— Unde-i acum?

— A debarcat. Știi c-a umblat prin oraș și-a pus întrebări, dar este binecunoscut aici și are mulți prieteni, chiar dacă nu-ți vine să crezi.

Alberto scuipă din nou.

— Și nu din soiul cel mai bun.

— Încep să regret că am venit, murmură Leonardo. Eu nu sunt în niciun caz făcut pentru violență.

— Știi cumva unde s-a dus?

— Trăsese la *Lobo Solitario* – puteți întreba acolo.

Cei trei debarcară și merseră direct la hanul Lupul singuratic, după ce Alberto le dăduse instrucțiuni cum să ajungă acolo, adăugând sumbru:

— Nu-i tocmai un loc pentru gentlemani.

— Ce te face să crezi că suntem gentlemani? replicase Machiavelli.

Alberto se mulțumise să ridice din umeri.

Ezio cercetă cheiul forfotitor. Cu coada ochiului zări trei-patru inși îndoielnici care-i priveau pe furiș și-și verifică apărătoarea și pumnalul secret. Puse apoi sacul de călătorie pe umăr, eliberându-și brațele pentru sabie și jungher. Machiavelli îl imită, sub privirile posomorâte ale lui Leonardo.

Pătrunseră laolaltă în oraș, rămânând în continuare vigilenți, deși indivizii suspecti dispăruseră.

— Să mergem la același han la care a tras Micheletto? sugeră Ezio. Ar fi locul cel mai bun pentru a afla unde este.

Hanul se afla pe o străduță îngustă și mărginită de case înalte, care se desprindea, șerpuind, dintr-o arteră principală. Era o clădire întunecată și scundă, care contrasta cu aspectul strălucitor de nou al aproape întregului orașul. Ușa din lemn negru era deschisă spre interiorul neluminat. Ezio intră primul, iar Leonardo, șovăielnic, ultimul.

Ajunseseră în mijlocul vestibulului, în care abia se puteau distinge mobilierul și o tejghea lungă și joasă, când ușa din spatele lor se închise cu o bufnitură. Cei zece bărbați care stătuseră pitiți în beznă și ai căror ochi erau deja obișnuiți cu întunericul se năpustiră asupra lor, răcnind gutural. Ezio și Machiavelli își lăsară imediat sacii de călătorie; dintr-o singură mișcare, Machiavelli își scoase sabia și pumnalul și-l întâmpină pe primul atacator. Lamele armelor sclipiră în semiîntunericul încăperii, care era îndeajuns de mare pentru spațiu de manevră, ceea ce era de folos ambelor tabere.

— Leonardo! strigă Ezio. Treci după tejghea și prinde asta!

Îi aruncă sabia, pe care Leonardo o prinse, o scăpă și o ridică în aceeași secundă. Ezio extinse pumnalul secret chiar în clipa când un atacator ajunse lângă el și-l înjunghie din lateral, străpungându-i intestinele. Bărbatul se împletici și se prinse cu mâinile de abdomen, cu sângele bolborosind printre degete. Între timp, Machiavelli înainta cu sabia ridicată. Iute ca fulgerul, o înfipse în beregata primului adversar, în același timp spintecând cu pumnalul vintrele altuia. Acesta căzu la podea cu un răcnet de durere, pipăindu-și zadarnic rana, pe când se zvârcolea în agonie. Machiavelli se apropie, îi aruncă o privire, apoi îl lovi brutal cu piciorul, reducându-l la tăcere.

Agresorii se retraseră pentru o clipă, surprinși de eșecul ambuscadei, precum și de reacția presupuselor victime, după care reveniră în forță. Machiavelli scoase un strigăt când cineva îi creștă din spate brațul cu sabia, dar într-o clipită Ezio se năpusti asupra atacatorului, înfigându-i jungherul în față.

În clipa următoare, un bărbat masiv, care duhnea a paie de temniță și sudoare stătută, se furișă îndărătul lui și-i trecu un ștreang în jurul gâtului. Ezio simți că se sufocă și dădu drumul jungherului, ridicând mâna ca să lărgească frânghia subțire care-i tăia în carne. Machiavelli făcu un salt uriaș și-l înjunghie pe strangulator, care scoase un urlet de durere, însă rana nu se dovedi fatală și omul reuși să devieze atacul. Fusese totuși îndeajuns ca să slăbească strânsoarea ștreangului, astfel că Ezio se eliberă.

Lumina era prea slabă ca să poată distinge siluetele în mantii negre ale agresorilor care supraviețuiseră, dar eșecul atacului părea să-i fi descurajat.

— Puneți mâna pe ei! ordonă un glas gutural, neplăcut. Suntem cinci contra trei.

— *Sancho dieron en el pecho!* zberă altul când Ezio împlântă cu brutalitate jungherul greu în sternul cuiva, despiciându-l ca pe un piept de pui. Suntem patru contra trei. *Nos replegamos!*

— Nu! porunci primul bărbat care vorbise. *Aguantels mentres que m'escapi!*

Bărbatul vorbea în catalană. Era cel voinic, care încercase să-l sugrume. Cel care încă mai mirosea a temniță. Micheletto!

După câteva secunde, ușa dinspre stradă se deschise larg, apoi se trânti la loc, închizându-se, după ce Micheletto o luase la fugă, conturat pentru o clipă de lumina de afară. Ezio se repezi după el, însă calea îi fu blocată de unul dintre cei trei atacatori rămași în viață, care ridică un iatagan, pregătindu-se să-l lovească în cap. Asasinul era prea aproape ca să poată folosi eficient vreuna dintre armele sale, așa că se aruncă într-o parte, eschivând. Pe când se rostogolea, iataganul coborî vâjâind, dar mânuitorul său lovise cu atâta forță, așteptându-se ca traiectoria armei să fie oprită de un trup, încât acesta își continuă drumul și-i spintecă vintrele. Cu un urlet, bărbatul dădu drumul iataganului și căzu la podea, apăsându-și palmele între picioare în încercarea de a opri sângele care țâșnea, zvârcolindu-se în agonie.

Ultimii doi bărbați aproape că se îmbrânciră încercând să ajungă la ușă pentru a scăpa, iar unul reuși, însă Machiavelli îi puse piedică celuiilalt, deja rănit în luptă, și-l trânti la pământ. Leonardo se aruncă peste el ca nu cumva să se ridice. Când fu clar că nu se va întâmpla asta, Leonardo se dădu la o parte, iar Ezio îngenunche lângă rănit și-i apăsă în nară vârful pumnalului.

— Sunt Ezio Auditore, Mentor al Asasinilor, rosti el. Spune-mi încotro se dreaptă stăpânul tău și-ți voi arăta îndurare.

— Niciodată! croncăni bărbatul.

Ezio apăsă pumnalul mai tare. Muchiile sale ascuțite ca briciul începură să spintece încetișor nasul bărbatului.

— Spune-mi!

— Bine, oprește-te! Se duce la Castillo de la Mota.

— Ce-i acolo?

— Locul unde-i întemnițat Cesare.

Ezio apăsă mai tare.

— Îndurare! Îți spun adevărul, dar nu veți reuși niciodată să ne-mpiedicați. Familia Borgia va reveni la putere și va conduce toată Italia cu mână de fier. Vor invada dinspre miazăzi și vor alunga împuțita de monarhie spaniolă, după care vor distruge regatele Aragon și Castilia și le vor stăpâni și pe ele.

— De unde știi unde-i Cesare? Este un secret cunoscut doar de Papa Iulius și Conciliul său, și de regele Ferdinand și sfătuitoarii lui de taină.

— Nu crezi c-avem și noi iscoade? Chiar și-n Vatican. Sunt iscoade bune. De data asta au fost mai bune decât ale voastre.

Brusc, bărbatul ridică brațul drept. Ținea un cuțit scurt pe care-l aținti spre inima lui Ezio. Asasinul blocă în ultima clipă lovitura cu brațul stâng, iar cuțitul ricoșă inofensiv de pe apărătoare și căzu zăngănind pe podea.

— Trăiască Casa Regală Borgia! răcni bărbatul.

— *Requiescat in pace*, rosti Ezio.

— Bun venit în Valencia, murmură Leonardo.

Capitolul 59

Hanul Lupul singuratic era pustiu, însă avea paturi și, deoarece se făcuse târziu până ce Ezio și tovarășii săi își reveniră după încheștarea sângeroasă cu loialiștii lui Micheletto, nu avură de ales decât să-și petreacă noaptea acolo. Găsiră vin, apă și mâncare – pâine, ceapă și *salami* –, pe care până și Leonardo era prea înfometat ca s-o refuze.

În dimineața următoare, Ezio se trezi devreme, nerăbdător să facă rost de cai pentru călătoria care-i aștepta. Căpitanul car a velei cu care sosiseră în Valencia,

Filin, se afla pe doc și supraveghea aprovizionarea corăbiei sale. Auzise de îndepărtatul Castillo de la Mota și le oferi îndrumări, dar urma să fie un drum lung și greu, de multe zile. Filin îi ajută de asemenea cu găsirea cailor, totuși pregătirile mai durară alte patruzeci și opt de ore, fiindcă trebuiau să se și aprovizioneze. Drumul avea să-i poarte spre nord-vest, peste *sierra* cafenii din centrul Spaniei. Nu existau hărți, așa că vor călători de la o așezare la alta folosind denumirile primite de la Filin.

Ieșiră din Valencia și, după câteva zile de galop susținut pe primul lor schimb de cai – cu Leonardo plângându-se disperat –, pătruseră în frumosul ținut muntos din jurul orașelului Cuenca, cocoțat în vârful unui deal. Coborâră apoi pe șesul neted al Madridului și străbătură orașul regalității, unde bandiții care încercară să-i jefuiască sfârșiră morți în șanțurile de lângă drum. Suiră spre miazănoapte, spre Segovia, dominată de Alcazar, și petrecură noaptea acolo ca oaspeți ai seneșalului reginei Isabela de Castilia.

Continuă drumul prin ținut deschis, unde aproape că-i jefuiră o bandă de tâlhari mauri, care se strecuraseră cumva printre degetele regelui Ferdinand și supraviețuiau de doisprezece ani în regiunea aceea. Ferdinand, rege de Aragon, Sicilia, Neapole și Valencia, era întemeietorul inchiziției spaniole și „biciul” evreilor – cu consecințe catastrofale pentru economia națiunii – prin intermediul marelui său inchiizitor Tomás de Torquemada; dar prin căsătoria cu Isabela, o femeie la fel de urâtă ca el, unise Aragonul și Castilia și deschisese calea spre o singură țară: Spania. Ferdinand nutrea ambiții și în privința Navarrei, deși Ezio se întreba ce impact vor avea ideile intolerantului rege asupra micului stat, unde Cesare avea asemenea strânse legături de familie, fiind cumnatul regelui francez.

Învingându-și oboseala, călătorii își urmară drumul, rugându-se cerului să ajungă la timp pentru a zădărnici planurile lui Micheletto. În ciuda iuțelii cu care mergeau, catalanul avea un avans important înaintea lor.

Capitolul 60

Micheletto și micul lui grup de loialiști își struniră caii și se ridicară în scări pentru a privi castelul La Mota. Acesta se înălța deasupra orașelului Medina del Campo și fusese construit pentru a-l proteja de mauri.

Micheletto avea ochi buni și chiar de la distanța aceea zări eșarfa roșie atârnată de Cesare la fereastra carcerei sale. Era fereastra cea mai de sus a turnului central și nu avea nevoie de gratii, fiindcă nimeni nu evadase vreodată din La Mota. Motivul era evident. Zidurile fuseseră construite de pietrari iscusiți din secolul al XI-lea și blocurile de piatră erau atât de perfect suprapuse, încât suprafața era netedă ca sticla.

Era bine că se gândiseră să utilizeze eșarfa roșie, deoarece altfel i-ar fi fost greu să-și găsească stăpânul. Intermediarul, un sergent de gardă din La Mota, care fusese recrutat pentru cauza familiei Borgia în Valencia cu ceva timp în urmă, era perfect și, odată mituit, se dovedise de nădejde.

Totuși, eliberarea lui Cesare n-avea să fie simplă. Ușa carcerii îi era permanent supravegheată de doi străjeri elvețieni dintr-un corp de gardă trimis de Papa Iulius, oameni de neînduplecat și incoruptibili. De aceea era imposibil să-l elibereze pe calea ușoară.

Micheletto examinează atent înălțimea turnului central. După ce ar fi intrat în curtea castelului, ar fi trebuit să escaladeze un zid imposibil până la o carceră aflată la peste patruzeci de metri înălțime. Așadar, varianta respectivă nu era o soluție. Catalanul căzu pe gânduri. Era un bărbat practic, dar se pricepea la omoruri, nu la rezolvarea problemelor, și gândul ăsta îl împinse să reflecteze asupra instrumentului principal al crimelor lui: frânghia.

— Să ne mai apropiem puțin, spuse el.

Pentru a nu trezi bănuiele, toți îmbrăcaseră straie de vânătoare în locul celor negre, obișnuite. Micheletto era însoțit de zece bărbați, care purtau asupra lor, ca parte din echipamentul standard, câte un colac de frânghie.

— N-ar fi bine să ne apropiem prea mult, zise locotenentul lui, putem fi zăriți de santinelele de pe metereze.

— Și ce-o să vadă? Un grup de vânători care sosesc la Medina ca să se aprovizioneze. Nu-ți face griji, Girolamo.

Propriile cuvinte îi oferă sămânța unei idei, încât continuă:

— Vom intra în oraș.

Merșă cale de o jumătate de oră, timp în care Micheletto fu mai tăcut decât de obicei, frământat de gânduri și încruntat. Când se apropiară de zidurile orașului, chipul i se luminează.

— Opriți, rosti el.

Îl ascultară și Micheletto îi privi pe rând. Cel mai tânăr dintre ei, Luca, avea doar optsprezece ani, era cârn și în barbă nu-i dăduseră încă tuleiele. Era deja un ucigaș călit, totuși chipul lui avea inocența unui heruvim.

— Scoateți frânghiile să le măsurăm.

Loialiștii se conformară. Fiecare frânghie avea trei metri și jumătate; legându-le laolaltă, obținură treizeci și cinci de metri. Adăugând-o și pe a lui Micheletto, obținură treizeci și opt de metri și jumătate. Cesare trebuia să sară în gol ultimii trei metri, dar n-ar fi fost mare lucru pentru el.

Următoarea dificultate era trimiterea frânghiei lui Cesare. Pentru asta trebuiau să ia legătura cu sergentul Juan, ceea ce n-avea să fie prea greu, întrucât îi cunoșteau toate mișcările și orele de strajă. Asta urma să fie sarcina lui Luca, deoarece, ca tânăr aparent inocent ar fi atras cel mai puțin atenția; deși îmbrăcați în vânători, restul membrilor grupului nu păreau altceva decât niște tâlhari aspri.

Juan trebuia mituit desigur, dar Micheletto purta întotdeauna asupra lui două sute cincizeci de ducați pentru urgențe, iar o zecime din banii aceia ar fi trebuit să rezolve toată problema.

Juan putea să ajungă la carcera lui Cesare și să-i ducă frânghia, fiindcă gărzile elvețiene nu l-ar fi suspectat. Micheletto ar fi putut chiar falsifica o scrisoare cu o pecete cu aspect oficial, care să-i fie livrată lui Cesare ca acoperire.

Zidurile exterioare ale fortificației erau însă masive și, ajuns la baza turnului, Cesare ar fi trebuit să traverseze curtea interioară și să iasă – cumva – prin singura poartă existentă.

Din fericire, în prezent principala funcție a celor din castel era de a-și păzi singurul prizonier. Scopul inițial al castelului fusese de a rezista atacurilor maurilor, doar că amenințarea aceea dispăruse de mult și fortăreața masivă era inutilă, cu excepția păzirii lui Cesare, așa că Micheletto știa de la Juan că gărzile mai mult se relaxau.

La răstimpuri, prizonierului i se duceau veșminte curate, așa că se mai gândea că era posibil ca garda elvețiană să fie păcălită de Juan care ar fi adus un „rând de straie noi”. Nu avea nicio altă idee, exceptând pătrunderea acolo cu sabia în mână, pentru a-și elibera stăpânul prin forță.

— Luca, rosti el în cele din urmă, am o misiune pentru tine.

Se dovedi că Juan dorea cincizeci de ducați pentru „toată afacerea”, iar Micheletto reduce până la urmă suma la patruzeci, deși nu pierdu timpul pentru a se târgui prea mult. Luca avu nevoie de trei drumuri dus-întors ca să pună totul la cale, dar în cele din urmă anunță:

— S-a făcut! Îi va duce lui Cesare frânghia și o uniformă de străjer, când îl va însoți pe cel care-i aduce cina la ora optsprezece. Poarta va fi păzită de Juan, care va avea schimbul de la miezul nopții până la ora șase dimineața. De la castel până în oraș se fac cinci minute pe jos...

Pe Cesare Borgia îl dorea piciorul stâng din cauza leziunilor cauzate de „Boala Lumii Noi”, dar nu foarte rău, ci era numai o durere surdă care-l făcea să șchiopăteze ușor. La ceasurile două din noapte, după ce îmbracă uniforma de străjer, legă un capăt al frânghiei de bara centrală a ferestrei carcerii și, precaut, o lăsă în jos. După ce termină, trecu piciorul sănătos peste pervaz, apoi pe celălalt și prinse frânghia zdravăn în mâini. Asudând, în ciuda răcorii nopții, coborî încet, până ce gleznelor lui simțiră că funia se terminase. Se lăsă să cadă pe ultimii trei metri și simți o arsură în piciorul stâng când atinse pământul, însă n-o luă în seamă și porni șchiopătând prin curtea interioară pustie, apoi prin cea exterioară, unde gărzile somnoroase nu-i dădură atenție, crezând că era unul de-ai lor.

La poartă fu oprit și simți cum stomacul i se ridică în gât. În clipa aceea, Juan îi sări în ajutor.

— E-n regulă, zise el. Îl duc eu la postul de gardă.

Ce se întâmplă? Atât de aproape și totuși atât de departe...

— Nu te teme, murmură Juan.

Postul de gardă era ocupat de doi soldați care dormeau. Sergentul îl lovi pe unul dintre ei cu piciorul, trezindu-l.

— Scoală-te, Domingo. Omul ăsta are un permis pentru oraș. Au uitat să comande mai mult fân pentru grajduri și le trebuie înainte să plece în patrularea de dimineață. Du-l la poartă, explică-le santinelelor de acolo, și dă-i drumul să plece.

— Am înțeles, să trăiți!

Cesare îl urmă pe soldat prin ușa din dos, care fu apoi încuiată în urma lui, și șchiopătă sub razele lunii până în oraș. Ce fericire să simtă aerul răcoros al nopții după atâta timp! Stătea întemnițat în cloaca asta din 1504, dar acum era liber. Avea doar treizeci de ani; se va întoarce și se va răzbuna atât de nemilos pe dușmanii lui, și mai cu seamă pe Frăția Asasinilor, încât epurările Caterinei Sforza de la Forlì vor părea o simplă joacă de copii.

Mai întâi îi auzi, apoi simți mirosul cailor în locul stabilit pentru întâlnire. Slavă cerului pentru Micheletto! Apoi îi văzu, ascunși în umbra zidului bisericii. Îi pregătiseră un cal negru, minunat. Micheletto descălecă și-l ajută să suie în șa.

— Bun venit, *Excellenza*, rosti el. Acum trebuie să ne grăbim. Nemernicul de *Assassino*, Ezio Auditore este pe urmele noastre.

Cesare rămase tăcut. Se gândea la moartea cea mai lentă pe care ar fi putut-o concepe pentru Asasin.

— Am aranjat deja totul în Valencia, continuă Micheletto.

— Perfect.

Dădură pinteni în noapte și se îndreptară către sud-est.

Capitolul 61

— *A evadat?!*

Ezio călărise ultimii kilometri până la La Mota fără să se cruțe pe sine, pe tovarășii săi sau pe caii lor, dar cuprins de un sentiment tot mai acut de neliniște.

— După mai bine de doi ani? *Cum?*

— Totul a fost plănuisit cu grijă, *signore*, rosti nefericitul locotenent de la castel, un bărbat durduluiu de vreo șaizeci de ani cu nasul foarte roșu. Am început o anchetă oficială.

— Și ce-ați descoperit?

— Deocamdată...

Însă Ezio nu-l mai asculta. Privea în jur, prin castelul La Mota. Era exact așa cum îl descrisese Mărul. Iar gândul acela îi aminti altă viziune care-i fusese încredințată: o armată care se aduna într-un port... Portul era Valencia!

Gândurile îi goneau frenetic.

Trebuia să se-ntoarcă pe coastă cât mai repede cu putință.

— Fă-mi rost de cai odihniți! strigă el.

— Dar, *signore*...

Machiavelli și Leonardo avură un schimb de priviri.

— Ezio, zise Machiavelli, indiferent cât de urgent ar fi, trebuie să ne odihnim, măcar o zi.

— O săptămână, gemu Leonardo.

Până la urmă, întârziară mai mult, fiindcă Leonardo se îmbolnăvi. Era istovit și ducea teribil dorul Italiei. Ezio aproape că fu ispitit să-l abandoneze, însă Machiavelli îl sfătui să fie cumpătat.

— Este vechiul tău prieten, iar ei nu pot strânge o armată și o flotă în mai puțin de două luni.

Ezio cedă în cele din urmă.

Evenimentele aveau să-i dea dreptate... și să dovedească în același timp valoarea lui Leonardo.

Capitolul 62

În mai puțin de o lună, Ezio și tovarășii lui reveniră în Valencia, pe care o găsiră într-o agitație extremă. Machiavelli subestimase viteza cu care se puteau desfășura lucrurile într-un oraș așa bogat.

Oamenii se adunaseră în secret, iar acum în afara orașului exista o tabără uriașă de poate chiar o mie de soldați. Borgia oferea mercenarilor solde bune și vestea se răspândise iute. Potențiali mercenari veneau din locuri îndepărtate ca Barcelona și Madrid sau din provincii ca Murcia și La Mancha. Banii lui Cesare asiguraseră începerea construirii unei flote de cincisprezece ambarcațiuni – nave pentru transportul trupelor, care urmau să fie escortate și protejate de șase corăbii mici de război.

— N-avem nevoie de Măr ca să ne spună ce plănuiește vechiul nostru prieten Cesare, observă Machiavelli.

— Adevărat. Nu-i trebuie o armată foarte mare ca să cucerească Neapole, iar odată ce va stabili acolo un cap de pod, va recruta și mai mulți oameni în slujba cauzei sale. Planul lui este să cucerească Regatul Neapole și apoi toată Italia.

— Dar ce fac Ferdinand și Isabela? întrebă Machiavelli.

— Vor mobiliza o forță care să-i zdrobească, așa că îi vom ajuta.

— Ar dura prea mult. Armata lor trebuie să vină în marș din Madrid. Garnizoana de aici a fost probabil scoasă din post. Este limpede că Cesare se grăbește, zise Machiavelli.

— Poate că nici măcar nu va fi necesar, murmură Leonardo.

— Ce vrei să spui?

— Bombe.

— Bombe? repetă Machiavelli.

— Bombe mici, dar destul de eficiente pentru a avaria corăbii sau a dispersa tabăra.

— Dacă tu zici că pot face asta..., spuse Ezio. Ce materiale ți-ar trebui ca să le construiești?

— Sulf, cărbune și salpetru. Și oțel. Oțel foarte subțire. Flexibil. De asemenea, voi avea nevoie de un atelier mic și de un cuptor.

După un timp, din fericire pentru ei, *Marea di Alba* stătea amarată la pontonul ei obișnuit. Căpitanul Alberto îi salută, fluturând prietenos brațul.

— Salut din nou, rosti el. Oamenii aceia despre care v-am povestit... cei care nu sunt gentlemani... Ați auzit despre evenimentele din Lupul singuratic la puțin timp după sosirea voastră?

Ezio surâse și-i explică de ce aveau nevoie.

— Hmm... Cunosc pe cineva care v-ar putea ajuta.

— Când te întorci în Italia? întrebă Leonardo.

— Am adus un transport de *grappa* și duc înapoi mătase. Probabil peste două-trei zile. De ce?

— O să-ți spun mai târziu.

— Ne poți face rost repede de ce avem nevoie? întrebă Ezio, care fusese încercat de o presimțire rea, deși nu-l putea învinui pe Leonardo că dorea să plece.

— Bineînțeles!

Alberto se ținu de cuvânt și în câteva ore totul era aranjat, iar Leonardo se apucă imediat de treabă.

— Cât timp va dura? îl întrebă Machiavelli.

— Două zile, fiindcă nu am ajutoarele cu mine. Materialul de aici este suficient ca să fac douăzeci, poate douăzeci și una de bombe, ceea ce înseamnă câte zece de fiecare.

— Câte *șapte* de fiecare, preciză Ezio.

— Nu, prietene, câte zece de fiecare – zece pentru tine și zece pentru Niccolò. Pe mine nu vă bazați.

După două zile, bombele erau gata. Aveau forma și mărimea unui grepfrut, cu înveliș de oțel și erau prevăzute cu un cârlig în vârful.

— Cum funcționează?

Leonardo zâmbi mândru.

— Tragi de cârligul ăsta – de fapt, este mai degrabă o pârghie –, numeri până la trei, apoi o arunci spre țintă. Fiecare poate omori douăzeci de oameni și, dacă lovești o corabie în locul potrivit, o poate scoate complet din luptă, ar putea chiar s-o scufunde.

Căzu pe gânduri câteva clipe, apoi continuă:

— Păcat că n-avem timp să construim un submarin.

— Un... ce?

— Nu contează. Așa cum am spus, numărați până la trei, apoi o aruncați. Să n-o țineți mai mult în mână, fiindcă altfel veți fi făcuți voi înșivă bucățele!

Se ridică în picioare.

— Și acum, la revedere și mult noroc!

— Poftim?!

Leonardo zâmbi îndurerat.

— M-am săturat de Spania, așa că am aranjat cu Alberto să mă ia pe caraca lui. O să plece cu refluxul de după-amiază. Ne revedem în Roma... dacă izbutiți să vă întoarceți.

Ezio și Machiavelli se uitară unul la altul, apoi îl îmbrățișară solemn pe Leonardo.

— Ți mulțumesc, dragul meu prieten, spuse Ezio.

— Pentru puțin.

— Slavă Domnului că n-ai construit armele astea pentru Cesare, completă Machiavelli.

După plecarea lui Leonardo, Asasinii împachetară cu grijă bombele – erau exact câte zece pentru fiecare – în săculeți de in pe care-i puseră pe umeri.

— Tu te ocupi de tabăra mercenarilor, iar eu de port, zise Ezio.

Machiavelli încuviință grav.

— După ce terminăm, ne-ntâlnim la colțul străzii pe care se află Lupul singuratic, continuă Ezio. Bănuiesc că hanul va fi centrul operațiunilor lui Cesare. După ce va-ncepe debandada, va merge acolo pentru a se regrupa cu apropiații lui. O să-ncercăm să-i încolțim înainte să scape iarăși.

— Pentru prima dată, sunt de acord cu intuiția ta, zâmbi larg Machiavelli. Cesare este atât de fanfaron, încât nu s-ar gândi să schimbe ascunzătoarea loialștilor Borgia. Și este mai discret ca un *palazzo*.

— Mult noroc, prietene!

— Amândoi vom avea nevoie de noroc.

Își strânseră mâinile și se despărțiră pentru a pleca în misiuni separate.

Ezio hotărî să se îndrepte mai întâi spre corăbiile trupelor. Amestecându-se în mulțime, se îndreptă spre port și, după ce ajunse pe chei, își alese cea dintâi țintă. Scoase prima bombă, împotrivindu-se îndoielii că s-ar putea să nu funcționeze și, conștient de faptul că trebuia să se miște repede, trase cârligul, numără până la trei și o aruncă.

Se afla aproape de corabie, astfel că ținti perfect și bomba ateriză cu un zăngănit sub punte. Pentru câteva momente nu se întâmplă nimic și Ezio blestemă în gând – ce făceau în continuare, dacă planul dădea greș? –, apoi se auzi o explozie asurzitoare, iar catargul navei se rupse și căzu, aruncând în aer așchii de lemn.

În haosul care urmă, Ezio înaintă rapid pe chei, alegând alte corăbii și aruncând bombe. În câteva cazuri, prima explozie fu urmată de alta încă și mai puternică, deoarece unele dintre navele pentru transportul soldaților fuseseră deja încărcate cu lăzi cu praf de pușcă. Ba chiar o astfel de corabie, explodând, distruse navele vecine amaratate de o parte și de cealaltă.

În total, Asasinul avariase douăsprezece corăbii, dar haosul și panica stârnite fură la fel de folositoare. În depărtare auzea explozii, țipete și urlete ce anunțau că și Machiavelli își făcea bine treaba.

Ezio porni apoi spre locul de întâlnire, sperând că prietenul lui supraviețuise.

Orașul era în stare de panică, dar, făcându-și loc prin mulțime, reuși să ajungă în zece minute la locul stabilit. Machiavelli nu sosise, totuși nu avu mult de așteptat. În scurtă vreme, cu straiete în neorânduială și chipul înnegrit, tovarășul lui apăru în goana mare.

— Dumnezeu să-l răsplătească pe Leonardo da Vinci! strigă el.

— Succes?

— N-am văzut în viața mea asemenea infern, zise Machiavelli. Supraviețuitorii fug din oraș mâncând pământul. Cred că după aventura asta, cei mai mulți dintre ei vor prefera plugul în locul spadei.

— Perfect! Mai avem însă multe de făcut.

Porniră pe strada îngustă și ajunseră la ușa Lupului singuratic, care era închisă. Fără zgomot, ca niște feline, suiră pe acoperiș. Clădirea nu avea etaj, dar era mai mare decât părea de pe stradă, iar lângă coama acoperișului avea o lucarnă deschisă. Se apropiară de ea și priviră prudent peste margine.

Se vedea o altă încăpere decât cea în care fuseseră atacați data trecută, iar înăuntru se aflau doar doi bărbați.

La o masă stătea așezat Micheletto și vizavi de el era Cesare Borgia. Chipul lui arătos, afectat acum de „Boala Lumii Noi”, era palid de furie.

— Blestemații ăia de Asasini mi-au distrus planurile! De ce nu i-ai ucis? De ce mi-ai înșelat așteptările?

— *Excellenza*, eu...

Micheletto arăta ca un câine bătut.

— Evadarea mea trebuie să merite. O să plec la Viana, în Navarra, imediat după graniță. N-au decât să-ncerce să-mi ia urma. N-o să stau aici să-i aștept pe oamenii lui Ferdinand să vină și să mă târască înapoi în La Mota. Cumnatul meu este regele Navarrei și el cu siguranță mă va ajuta.

— Și *eu* te voi ajuta, așa cum am făcut-o mereu. Lasă-mă doar să te-nsoțesc.

Buzele crude ale lui Cesare se răsfârșeră.

— Da, m-ai scos din La Mota, e adevărat, și mi-ai redat speranța. Dar acum, privește unde m-ai adus!

— Stăpâne, toți oamenii mei sunt morți. Am făcut ce am putut.

— Și ai dat greș!

Micheletto păli.

— Asta-mi este răsplata? Pentru atâția ani de slujire credincioasă?

— Dispari, câine! Te-alung de lângă mine! Du-te și caută-ți un șanț în care să crăpi.

Cu un urlat de furie, Micheletto se năpusti spre Cesare, cu mâinile sale uriașe, de sugrumător, încordate pentru a se închide în jurul grumazului stăpânului său. Nu ajunseră însă la țintă. Fulgerător, Cesare scoase unul dintre cele două pistoale pe care le avea la brâu și trase de la mică distanță.

Chipul lui Micheletto fu distrus în totalitate. Corpul i se prăbuși pe masă și Cesare sări înapoi pentru a evita să fie împroșcat de sânge.

Ezio se retrăsese, ca să nu fie văzut, dar continua să asculte tot ce se întâmpla dedesubt și era pregătit să sară de pe acoperiș și să-l prindă pe Cesare când va ieși pe ușa din față a hanului. Însă Machiavelli se aplecase pentru a vedea mai bine spectacolul teribil și, fără să vrea, desprinse un olan care căzu, alarmându-l pe tânărul Borgia.

Cesare ridică imediat privirea și scoase al doilea pistol. Machiavelli nu avu timp să se retragă, deoarece arma detună și glonțul îi străpunse brațul și-i rupse clavicula.

Ezio se gândi pentru o clipă să-l urmărească pe Cesare. Îl auzise spunând că intenționa să meargă la Viana, și avea să-l urmeze acolo, dar nu înainte de a se îngriji de prietenul lui rănit.

În mod neașteptat, Machiavelli murmură scuze după ce Ezio izbuti să-l coboare de pe acoperiș. Cel puțin putea să umble, deși rana era urâtă.

Ajunși pe artera principală, Ezio acostă un trecător, pe care trebui să-l oprească cu forța, din cauza haosului care domnea în jur.

— Am nevoie de un doctor, rosti el cu înfrigurare. Unde pot găsi unul?

— Mulți oameni au nevoie de un doctor! răspunse trecătorul.

Ezio îl zgâlțâi violent.

— Prietenul meu este grav rănit. Unde pot găsi un doctor? Imediat!

— Dă-mi drumul! Poți încerca la *el medico* Acosta. Cabinetul lui este puțin mai departe, are firma la stradă.

Ezio îl sprijini pe Machiavelli care era pe punctul de a leșina, îi scoase eșarfa din tunică și-l bandajă cât putu de bine. Niccolò pierdea mult sânge.

Cum văzu rana, Acosta îl așeză pe Machiavelli pe un scaun. Scoase o sticlă de alcool și tampoane și o dezinfectă cu grijă.

— Glonțul i-a trecut prin umăr, explică el într-o italiană stricată, așa că n-am ce să extrag. Iar rana este curată. Cât despre claviculă, va trebui s-o îndrept. Sper că nu aveți de gând să călătoriți prea curând.

Ezio și Machiavelli avură un schimb de priviri.

— Am fost iarăși un prost, zise Machiavelli silindu-se să zâmbească.

— Taci, Niccolò.

— Dă-i drumul. Du-te după el! Mă descurc.

— Poate să stea aici, cu mine, spuse Acosta. Am o anexă mică în care internez pacienți. Când se va vindeca, îți pot trimite vorbă.

— Cam cât timp va dura?

— Poate două săptămâni... poate mai mult...

— Ne vedem în Roma, zise Machiavelli.

— Bine, încuviință Ezio. Ai grijă de tine, prietene.

— Omoară-l pentru mine, zise Machiavelli. Deși cel puțin ne-a scăpat de Micheletto.

PARTEA A III-A

Ajuns-am în ultima vârstă a cântului sibilic. Timpul născut-a și reîncepe măreața-nșiruire a evurilor. Fecioara Justiție se-nturnă printre noi și reîntronat este Saturn. Cel dintâi născut al noii spițe coboară de-acum din înalturi spre pământ.

Vergilius,
Bucolicele, IV

Capitolul 63

Ezio traversă iarăși Spania într-o călătorie lungă și solitară, mergând spre mieznoapte, către Viana. Ajunse acolo în luna martie *Anno Domini* 1507. Orașul pe care-l văzu de la aproape doi kilometri depărtare arăta exact precum cel din viziunea oferită de Măr, cu ziduri puternice și o citadelă fortificată în mijloc, însă cu o deosebire.

Chiar înainte să fi trecut hotarul în Navarra, ochii iscusiți ai Asasinului îl anunțară că orașul era asediat. Ajunse la un sătuc și majoritatea locuitorilor clătinară din capete fără să înțeleagă ce îi întreba, dar când îl căută pe preot, cu care putu să converseze în latină, află despre ce era vorba.

— Poate știi că regele și regina noastră au planuri pentru Navarra. Este un ținut bogat și vor să-l alipească Spaniei.

— Așadar vor să cucerească Viana?

— Au cucerit-o deja și este ocupată de contele de Lerin în numele lor.

— Și asediatorii?

— Sunt forțele navarreze. Cred că ele vor învinge până la urmă.

— Ce te face să crezi asta?

— Sunt comandate de cumnatul regelui de Navarra, un general cu multă experiență.

Inima lui Ezio începu să bată mai repede, totuși avea nevoie de confirmare.

— Cum îl cheamă?

— Se pare că este foarte faimos. Cesare Borgia, duce de Valencia. Se zice că, odată, ar fi comandat chiar armata Papei. Dar și soldații spanioli sunt bravi. Au ieșit din fortăreață și i-au atacat pe asediatorii, astfel că în afara orașului se dau

lupte sângeroase. Eu n-aș mai înainta într-acolo, fiule, nu vei găsi decât pustiire și moarte.

Ezio îi mulțumi și-și îndemnă calul înainte.

Ajunse în toiul unei bătălii îndârjite, dată printre fuioarele de ceață care se involburau în jurul combatanților. În mijlocul ei îl zări pe Cesare Borgia, care ucidea în stânga și-n dreapta. Pe neașteptate, Ezio însuși fu nevoit să lupte cu un călăreț – un navarez pe al cărui blazon se afla un scut roșu brăzdat de lanțuri galbene. Repezi sabia spre el, dar călărețul se feri la timp și Asasinul fu cât pe ce să se răstoarne din pricina elanului care-i purtase brațul în gol. Își reveni la timp și întoarse calul spre navarez. Acesta duse brațul înapoi pentru a-l lovi, însă Ezio fandă cu o șfichiuire fulgerătoare a sabiei. Vârful lamei pătrunse în pieptul bărbatului, care se retrase răcnind de durere, iar Asasinul reuși o lovitură puternică de sus în jos, spintecându-i umărul drept până la piept. Navarezul se prăvăli fără să scoată niciun strigăt și fu ucis de pedestrașii spanioli.

Cesare nu era călare și Ezio descălecă după ce hotărî că i-ar fi fost mai ușor să se apropie de el astfel și, prin încăierare, porni în fugă spre Borgia.

Ajunse în cele din urmă față în față cu dușmanul lui de moarte. Chipul lui Cesare era acoperit de sânge și praf și schimonosit de efort, însă când îl văzu pe Ezio expresia i se animă de îndârjire.

— Cum de m-ai găsit, Asasinule?

— Setea de-a o răzbuna pe Maria Auditore m-a dus la tine.

Începură să schimbe lovituri de sabie, până ce Ezio reuși să-l dezarmeze pe Cesare. Apoi, își băgă propria sabie în teacă și sări la el, încleștându-și mâinile pe grumazul lui. Cesare învățase însă de la Micheletto câte ceva despre arta strangulării și izbuti să se elibereze, îndepărtându-i brațele. Ezio extinse pumnalul secret, dar Cesare pară atacul, reușind din nou să se apare, în vreme ce bătălia clocotea în jurul lor.

În clipa aceea, trâmbițele spaniole sunară retragerea. Triumfător, Cesare răcni către soldații navarrezii cei mai apropiați:

— Ucideți-l! Ucideți-l pe Asasin! Faceți-l bucați pe *maldito bastardo!*

Ceața se înteti, iar Cesare se pierdu în ea în vreme ce navarrezii se apropiară de Ezio. Se luptă cu ei mult și cu îndârjire înainte ca epuizarea să-l copleșească, apoi căzu la pământ, aproape neobservat, când busculada și perdelele de păcle trecură peste el și soldații îl abandonară, crezându-l mort.

Când își reveni, după o vreme, zăcea pe spate în mijlocul câmpului de bătălie; fu nevoit să împingă un leș de pe el, înainte să se poată ridica în capul oaselor.

Deasupra câmpului, cerul era înnorat și roșu ca sângele, dar în depărtare soarele ardea pârjolitor. Colbul plutea în văzduh peste un drum larg, desfundat, presărat de morți.

Ezio văzu o cioară care stătea pe bărbia unui cadavru și-i ciugulea cu lăcomie un ochi. Un cal fără călăreț trecu la trap, scos din minți de izul de sânge. Stindarde rupte trosneau în vânt.

Gemând de efort, se ridică și, la început cu dureri, merse prin câmpul de stârvuri. Își pierduse sabia și jungherul, totuși nu fusese jefuit de pumnalul secret și de apărătoare.

Prima urgență era să-și înlocuiască armele. Văzu în apropiere un țăran care scotocea cadavrele în căutare de obiecte de preț. Țăranul îl privi și zise:

— Ia ce ai nevoie. Sunt de toate pentru toți.

Ezio căută ofițeri și cavaleri, deoarece aceștia aveau arme mai bune, însă alți scotocitori trecuseră deja înaintea lui și luaseră ce era mai valoros. În cele din urmă, găsi o sabie bună și un jungher foarte asemănător cu al lui, pe care le luă recunoscător.

Plecă apoi în căutarea unui cal, întrucât așa i-ar fi fost mai ușor să se deplaseze, și avu noroc. La un kilometru de câmpul de bătălie, destul de departe de tabăra navarrezilor, găsi un armăsar de război care păștea liniștit, complet echipat, cu crupa însângerată, dar nu de sângele lui. Asasinul se apropie încetișor, îi vorbi cu blândețe și-l încălecă. La început calul zvârli din copite, însă Ezio îl domoli repede, și se întoarse pe drumul pe care venise.

Pe câmpul de bătălie zări și mai mulți țărani care recuperau ce puteau de la morți. Trecu pe lângă ei și galopă în direcția din care răsunau zgomotele altei încleștări. Ajunse pe culmea unui deal, de unde văzu că pe câmpia de la poale bătălia reîncepuse, aproape de zidurile crenelate ale orașului, de pe care trăgeau tunuri.

Capitolul 64

Ezio ocoli bătălia, îndemnându-și calul prin livezi de măslini, dar se întâlni cu o patrulă navareză. Înainte să fi avut timp să se întoarcă, ei deschiseră focul cu muschetele și, deși nu-l atinseră, îi omorâră calul.

Asasinul izbuti să se piardă printre pomi și-și continuă drumul pe jos, având grijă să evite trupele spaniole care mișunau peste tot. Apropiindu-se încetișor, ajunse la un luminiș în care un soldat spaniol zăcea rănit pe pământ, în vreme ce altul se străduia să-l liniștească.

— *Por favor*, spunea rănitul. Picioarele mele... De ce nu se oprește sângerarea?

— *Compadre*, am făcut tot ce-am putut pentru tine. Acum trebuie să ai speranță în Dumnezeu.

— Pablo, mi-e-așa frică! *Mis piernas! Mis piernas!*

— Şşş, Miguel. Gândeşte-te la toţi banii cu care ne vom alege când o să câştigăm bătălia. Şi la prada de război!

— Cine-i bătrânul ăsta pentru care luptăm?

— Despre cine vorbeşti? Despre *El Conde* de Lerin?

— Da. Luptăm pentru el, așa-i?

— Da, prietene. El îi slujeşte pe rege şi pe regină, iar noi îl slujim pe el, așa că luptăm.

— Pablo, singurul lucru pentru care mai lupt acum este viaţa mea.

Din cealaltă parte a luminişului apăru o patrulă.

— Nu staţi pe loc, ordonă sergentul care o conducea. Trebuie să-i luăm prin învăluire.

— Prietenul meu este rănit, spuse Pablo. Nu se poate mişca.

— Atunci, lasă-l aici. Haide!

— Mai îngăduiţi-mă câteva minute.

— Bine. Noi am pornit spre miazănoapte. Urmează-ne. Şi ai grijă să nu te vadă niciun navarrez.

— Cum ştim că am reuşit să-i luăm prin învăluire?

— Se vor auzi focuri de arme. O să-i atacăm acolo unde se aşteaptă cel mai puţin. Rămâi la adăpostul copacilor.

— Numai o clipă, *señor*.

— Ce este?

— O să vin chiar acum cu voi.

— Nu mai zăboveşti?

— Nu, *señor*. Camaradul meu Miguel a murit.

După ce dispărură, Ezio mai aşteptă câteva minute, după care porni şi el spre miazănoapte, cotind apoi către răsărit, în direcţia Vianeî. Ieşi dintre măslini şi văzu că se-ndepărtase de câmpul de bătălie, pe care-l ocolea acum pe latura lui de miazănoapte. Se întrebă ce se întâmplase cu soldaţii spanioli, fiindcă nimic nu lăsa impresia unei învăluiri reuşite, iar victoria cel mai probabil va aparţine navarrezilor.

În calea lui se afla un sat distrus. Îl evită, deoarece întrezări muşchetari spanioli ascunşi după pereţii dărâmaţi şi arşi, care trăgeau în navarrezii ce se desprindeau din încleştare şi veneau spre ei.

Întâlni un soldat a cărui tunică era atât de pătată de sânge, încât nu se putea spune din ce tabără făcea parte. Stătea rezemat cu spatele de un măslin singuratic, cuprinzându-se cu braţele, tremurând din tot trupul de durere, cu arma abandonată alături.

Ajungând la marginea oraşului, Ezio îşi văzu în sfârşit ţinta, printre sălaşurile de sub bastioane. Însoţit de un sergent navarrez, Cesare analiza cea mai bună soluţie pentru a străpunge zidurile masive ale oraşului.

Spaniolii care cuceriseră Viana fuseseră destul de încrezători pentru a le îngădui unora dintre cei care le urmaseră armatele să se stabilească aici, însă acum era evident că nu-i mai puteau proteja.

Deodată, o femeie ieși dintr-o bojdeucă și se apropie de ei în fugă, țipând și blocându-le calea.

— *Ayúdenme!* strigă ea. Ajutor! Fiul meu! Fiul meu este rănit!

Sergentul se apropie de ea, o prinse de păr și o trase la o parte din drumul lui Cesare.

— *Ayúdenme!* continuă ea.

— Vrei, te rog, s-o faci să tacă? întrebă Cesare privind-o cu răceală.

Sergentul își scoase jungherul și reteză gâtul femeii.

Capitolul 65

Urmărindu-l pe Cesare, Ezio asistă și la alte scene de cruzime comise de soldații navarrezi asupra spaniolilor.

Văzu o femeie tânără, molestată de un soldat navarez.

— Dă-mi drumul! țipă ea.

— Fii cuminte! strigă soldatul. N-o să-ți fac niciun rău. Chiar s-ar putea să-ți placă, târfă spaniolă!

Ceva mai departe, un bărbat, posibil bucătar după îmbrăcăminte, era ținut de doi soldați care-l sileau să se uite cum alții îi incendiau casa.

Un alt bărbat – fără îndoială, un soldat spaniol rănit cu picioarele amputate – fusese aruncat din căruciorul lui de doi navarrezi, care se amuzau privindu-l cum încerca să se îndepărteze, târându-se cu disperare din calea lor.

— Haide, fugi, fugi! chicotea unul dintre ei.

— Nu poți mai repede? adăugă camaradul lui.

Sigur bătălia fusese câștigată de navarrezi, deoarece Ezio îi văzu aducând turnuri de asalt aproape de zidurile orașului. Soldații navarrezi roiau pe metereze, unde se duceau deja lupte aprige. Cesare nu putea fi decât în fruntea oamenilor lui, fiindcă era pe atât de feroce și de neînfricat, pe cât era de crud.

Undeva, un preot spaniol cuvânta pentru enoriașii deznădăjduiți:

— Domnul a abătut năpasta asupra capetelor voastre din pricina păcatelor săvârșite. Așa vă pedepsește Dumnezeu. Domnul nostru Dumnezeu este drept și aceasta este dreptatea Sa! Lăudați-L pe Domnul! Slavă Ție, Doamne, fiindcă ne înveți umilința. Slavă Ție, fiindcă ne arăți că pedeapsa noastră este calea spre mântuire. Domnul a dat și Domnul a luat. Așa se scrie Adevărul! Amin!

„Singura cale de intrare în oraș este prin unul dintre turnurile astea”, gândi Ezio. Cel mai apropiat tocmai atinsese zidul și Asasinul porni în goană într-acolo, alăturându-se celor care-l escaladau, amestecându-se printre ei, deși nu mai era nevoie de așa ceva, pentru că n-ar fi fost observat în tumultul și răcnetele asediatorilor care simțeau în sfârșit mirosul victoriei.

Apărătorii erau însă pregătiți și începură să toarne peste inamicii de dedesubt amestecul de smoală și ulei pe care-l numeau „foc grecesc”. Zbieretele celor arși se ridicară spre soldații din turn, printre care și Ezio, iar urcușul celor care se fereau de vâlvătaiele ce înghițiseră baza turnului deveni frenetic. În jurul lui, Asasinul vedea soldați care-și îmbrânceau camarazii pentru a supraviețui, iar unii căzură, urlând, în flăcări.

Ezio știa că trebuia să ajungă în vârf înainte ca focul să-l prindă din urmă. Sări cu disperare și cu ochii închiși spre meterezele de care-l despărțea un hău, chiar înainte ca turnul cuprins de foc să se prăbușească sub el, într-un haos de moarte.

Pe metereze luptele erau în toi, deși sute de soldați navarrezii coborâseră deja în oraș, iar gorniștii spanioli sunau retragerea în citadela din centrul Vianei. Orașul părea pierdut.

Cesare va triumfa și bogatul lui cumnat îl va recompensa cu siguranță. Ezio nu putea să îngăduie așa ceva.

Alergând pe lângă zidul înalt, se strecură, ocolind soldații încleștați. Navarrezii ucideau soldații spanioli lăsați în urmă în retragere. Îl zări pe Cesare, care-și croia drum spintecându-și dușmanii așa cum un copil folosește un băț pentru a doborî firele înalte de iarbă. Era nerăbdător să cucerească citadela și, odată scăpat de atacatori, coborî în fugă o scară de pe zidul interior și intră în oraș, urmat de Ezio la numai câteva secunde.

În fața lor citadela își deschisese deja ușile. Spaniolii se predaseră și contele de Lerin era dispus să negocieze. Însă Cesare nu era un individ milos.

— Ucideți-i! răcni el spre trupele sale. Ucideți-i pe toți!

Cu viteză supraomenească, pătrunse în citadelă și urcă scara îngustă de piatră dinăuntru, spintecându-i pe toți cei care-i stăteau în drum.

Ezio ținu pasul cu el, până ajunseră la parapetul crenelat din vârful citadelei, unde Cesare era acum singur și reteza stâlpul pe care flutura drapelul spaniol. Când se întoarse, nu exista decât o singură cale de ieșire, iar aceea era blocată de Ezio.

— N-ai unde să fugi, Cesare, rosti Asasinul. A sosit momentul să-ți plătești datoriile.

— Haide-atunci! mârâi celălalt. Mi-ai distrus familia. Să vedem cum o să-ți plătești *tu* datoriile.

Mânia lor era atât de mare, încât se năpustiră imediat unul asupra celuilalt, folosindu-și doar pumnii.

Cesare dădu prima lovitură, un pumn sălbatic îndreptat spre capul lui Ezio. Acesta se feri, însă o fracțiune de secundă prea târziu, astfel încât încheieturile degetelor celuilalt îi șterseră tâmpla. Asasinul se clătină și Cesare răcni triumfător:

— Indiferent ce-ai face, eu voi cuceri totul, dar mai întâi am să te omor pe tine și pe toți cei pe care-i iubești! Cât despre mine, eu nu pot muri. Zeița Fortuna nu mă va abandona!

— Ți-a sosit vremea, Cesare, replică Ezio.

Își reveni, se retrase un pas și scoase sabia.

Cesare își trase la rândul lui arma din teacă și cei doi începură să se dueleze cu adevărat. Ezio repezi tăișul către capul dușmanului său și lama descrie prin aer un arc ucigaș. Cesare, uluit de iuțeala atacului, izbuti să-și ridice sabia și să pareze stângaci, iar brațul i se cutremură sub impact. Sabia lui Ezio ricoșă și Cesare contraatacă imediat, regăsindu-și echilibrul și concentrarea. Cei doi bărbați își dădură ocol unul altuia pe parapet, sfichiind vârfulurile armelor în rafale fulgerătoare de lovituri și parade. Asasinul avansă rapid, conducând lama dușmanului spre dreapta, pentru ca apoi să răsucescă încheietura și să fandeză către stânga lui expusă. Tânărul Borgia era însă la fel de iute și-i devie atacul. Se folosi de deschiderea creată, împungând spre Ezio, care reacționează imediat ridicând încheietura și parând cu apărătoarea. Amândoi se retraseră un pas, redevenind precauți. Fără nicio îndoială, măiestria de spadasin a lui Cesare nu fusese afectată de „Boala Lumii Noi”.

— Generația ta s-a terminat, bătrâne! ŷuieră el. A venit rândul meu și n-am să mai aștept. Sistemele voastre învechite, regulile și ierarhiile voastre – toate trebuie să dispară.

Amândoi erau oboseți și se confruntară din priviri, gâfâind.

— Noul tău regim, replică Ezio, va însemna tiranie și nefericire pentru toți.

— Eu știu ce e cel mai bine pentru locuitorii Italiei, nu o ceată de bătrâni care și-au irosit energia luptându-se s-ajungă în vârf cu ani în urmă.

— Greșelile tale sunt mai rele decât ale lor.

— Eu *nu comit* greșeli. Eu sunt Iluminatul!

— Iluminarea vine prin ani de meditație, nu prin convingere oarbă.

— Ezio Auditore, ți-a sunat ceasul!

Cesare spintecă aerul cu sabia, expediind o lovitură neașteptată și lașă, însă Ezio fu îndeajuns de rapid ca s-o pareze, să contraatace și, surprinzându-și adversarul dezechilibrat, îl prinse de încheietură și-i smulse sabia din mână, trimițând-o zăngănind pe lespezi.

Ajunseseră acum la marginea parapetului; mult dedesubtul lor, soldații navarrezi sărbătoreau victoria. Totuși, nu aveau niciun fel de prăzi de război pe care să le jefuiască, deoarece își recăstigaseră propriul oraș.

Cesare vru să-și scoată pumnalul, dar Ezio îi lovi încheietura cu sabia, retezându-i tendoanele, astfel că mâna îi rămăsese inertă, incapabilă de orice mișcare. Tânărul se împletici și chipul i se congestionă de durere și de mânie.

— Tronul era al meu! rosti el aidoma unui copil care și-a pierdut jucăria.

— Faptul că dorești ceva nu-ți dă și dreptul să-l deții.

— Ce știi tu? Ți-ai dorit vreodată ceva atât de mult?

— Un adevărat conducător dă încredere celor pe care-i conduce.

— Încă pot conduce omenirea spre o lume nouă.

Văzând că Cesare se afla la numai câțiva centimetri de marginea parapetului, Ezio ridică sabia:

— Fie ca numele să fie dat uitării. *Requiescat in pace.*

— Nu mă poți ucide! Nu există om care să mă poată ucide.

— Atunci te voi lăsa în mâinile Sorții, răspunse Asasinul.

Dădu drumul sabiei, îl apucă pe Cesare Borgia și, dintr-o singură mișcare, îl aruncă de pe metereze. Tânărul se prăbuși pe caldarâmul aflat la treizeci de metri dedesubt, însă Ezio nu privi după el – povara îndelungatei sale lupte cu familia Borgia i se ridicase în cele din urmă de pe suflet.

Capitolul 66

Sosise din nou solstițiul de vară – a patruzeci și opta aniversare a lui Ezio. Alături de Machiavelli și de Leonardo, se afla în sediul refăcut de pe insula Tiberina, o clădire mândră, neascunsă acum de ochii nimănu.

— Este o petrecere aniversară cam restrânsă, comentă Leonardo. Dacă mi-ai îngădui să-ți organizez ceva cu adevărat grandios...

— Amână petrecerea aceea încă doi ani, zâmbi Ezio. V-am invitat pentru alt motiv.

— Care anume? întrebă Leonardo curios.

Machiavelli, al cărui umăr rămăsese ușor deformat, deși se vindecase pe deplin, rosti:

— Leo, am dori să-ți facem o invitație.

— Alta?

— Am vrea să te alături nouă, spuse Ezio solemn. Să devii membru al Frăției Asasinilor.

Leonardo surâse larg.

— Așadar, bombele mele au avut succes.

Rămase tăcut câteva clipe, după care zise:

— *Signori*, vă mulțumesc și știți prea bine că vă respect obiectivele și le voi susține câte zile voi avea. Nu voi destăinui niciodată, nimănui, secretele Asasinilor.

Făcu încă o pauză.

— Calea mea este însă alta și este una solitară. Așa că, vă rog să mă iertați, dar vă refuz.

— Susținerea ta este aproape la fel de valoroasă pe cât ar fi fost calitatea de membru al Frăției. Nu te-aș putea oare convinge, vechiul meu prieten?

— Nu, Ezio. În plus, eu plec.

— Pleci? Unde?

— Mă întorc la Milano, iar apoi mă duc în Amboise.

— În Franța?

— Se spune că este o țară nobilă și am ales să-mi sfârșesc zilele acolo.

Ezio desfăcu larg brațele.

— Atunci trebuie să te lăsăm să pleci, vechiul meu prieten.

Căzu un moment pe gânduri, apoi urmă:

— Prin urmare, aniversarea aceasta înseamnă despărțirea noastră, a tuturor.

— Cum așa? întrebă Leonardo.

— Mă întorc la Florența, zise Machiavelli. Activitatea mea acolo este departe de a se fi terminat.

Îi făcu cu ochiul lui Ezio.

— Și mai am cartea aceea de scris.

— Ce titlu îi vei da?

Machiavelli îl privi țintă.

— *Principele*, răspunse el.

— Să o trimiți pe Claudia la mine.

— Așa voi face. Duce dorul Romei și știi că-ți va fi alături atâta vreme cât îți vei continua munca de Mentor al Frăției.

Machiavelli privi ceasul cu apă.

— A sosit ora.

Cei trei bărbați se ridicară ca unul și se îmbrățișară solemn.

— Rămas-bun!

— Rămas-bun!

— Rămas-bun!

Mulțumiri

Autorul dorește să mulțumească în mod special următorilor: Yves Guillemot, Jeffrey Yohalem, Corey May, Ethan Petty, Matt Turner, Jean Guesdon.

Adresează, de asemenea, mulțumiri și lui: Alain Corre, Laurent Detoc, Sebastien Puel, Geoffroy Sardin, Sophie Ferre-Pidoux, Xavier Guilbert, Tommy François, Cecile Russell, Christele Jalady, Departamentului Juridic al Ubisoft, Charlie Patterson, Chris Marcus, Eric Gallant, Maria Loreto, Guillaume Carmona.

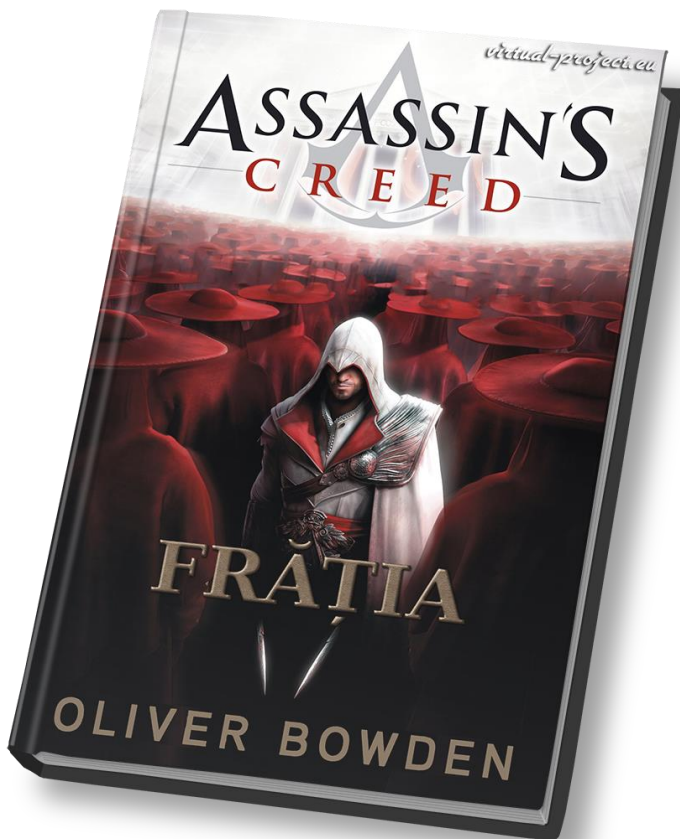
Glosar de termeni

- aiutateme!* = ajută-mă!
aiuto! = ajutor!
albergo = han
altezza = Înălțimea Sa
altrettanto a lei = la fel și dumneavoastră
andiamo = să mergem
arrivederci = rămas-bun
Assassini = Asasini
attenzione = fii atent
ayúdenme = ajută-mă
bastardo, bastardi = ticălos, ticăloși
bellissima = foarte frumoasă
bene = bine
bestiarii = gladiatori
birbante = nemernic
bordello = bordel
brutissimo = îngrozitor
buona questa = bună asta
buona fortuna = noroc
buona sera = bună seara
buongiorno, fratellino = bună dimineța, frățioare
calma/calmatevi = liniștește-te
campione = campion
capisci? = înțelegi?
capitano = căpitan
caro padre = dragă tată
che cosa fate qui? = ce faci aici?
cher ami = dragă prietene
che tipo brutto = ce brută
che diavolo? = ce dracu'?
comè usciamo di qui? = cum ieșim de aici?
commendatore = comandant
campanile = turnul clopotului
compadre = tovarăș
condottieri = mercenari
con piacere = cu plăcere
consummatum est = săvârșitu-s-a
contessa = contesa

corri! = fugi!
cosa diavolo aspetti = ce dracu' aștepți?
Curia = tribunalul roman
déclarez-vous = prezentați-vă
diavolo = diavol
dio mio = Dumnezeuule
dio, ti prego, salvaci = Doamne, te rog, ajută-ne
dottore = doctor
Excellenza = Excelență
el médico = medic
Eminenze = Eminentă
figlio mio = fiul meu
figlio di puttana = fiu de târfă
Firenze = Florența
fortune = șansă
forze armate = forțe armate
fottere = futu-i
fotutto Francese = francezi nenorociți
furbacchione = diavol șiret
gonfalon = stindard
graffito = inscripție
grazie, Madonna = mulțumesc, doamna mea
Halte-là = oprește!
idioti = idioților
il Magnifico = Magnificul
insieme per la vittoria = uniți pentru victorie
intesi = s-a-nțeleș
ipocrita = ipocritule
ladro = tâlharule
lieta di conoscervi = mă bucur să vă cunosc
luridi codardi lași miserabili
ma certo = evident
ma che meraviglia = dar ce miracol
Madonna = doamna mea
madre = mamă
maestro = maestru
mais franchement, je m'en doute = dar sincer, mă îndoiesc
malattia venerea = boală venerică
maldito bastardo = ticălos nenorocit
maledette = blestemat
mausoleo = mausoleu

medico = doctor
merda = rahat
messer = domnule
mille grazie = mii de mulțumiri
miracolo = miraculos
mis piernas = picioarele mele
molto bene = foarte bine
molte grazie = mulțumesc foarte mult
momentino, Contessa = o clipă, contesă
morbus gallicus = boala franceză
nessun problema = nicio problemă
Borgia nomenclatura = conducătorii clanului Borgia
nos replegamos = ne retragem
onoratissima = preaonorata
ora, mi scusi, ma = mă scuzați
padrone = tată
papa = Papa
palazzo = palat
perdone, Colonnello = îmi cer iertare, domnule colonel
perdonatemi, signore = îmi cer iertare, domnule
perfetto = perfect
pezzo di merda = rahat
piano nobile = hochparterul vilelor mari
piazze = piață
pollo ripieno = ruladă de pui
por favor = vă rog
pranzo = prânz
presidente = președinte
puttana = târfă
requiescat in Pace = Odihnească-se în pace
rione = district
rocca f= ortăreață
salve, messere = vă salut, domnule
sang maudit = sânge blestemat
scorpioni = scorpioni
Senatore = Senator
sì = da
Signoria = Primărie
signore = domnule
signora = doamnă
si, zio mi-o = da, unchiule

sul serio? = serios?
tesora mia = comoara mea
tesora, tesoro = dulceață, comoară
torna qui, maledetto cavallo = vino-ncoace, cal afurisit
un momento = o clipă
va bene = bine
vero = adevărat
vittoria agli Assassini = Victorie Asasinilor
virtù = virtute
Volpe Addormentata, = La Vulpoiul adormit
zio = unchi

virtual-project.eu